

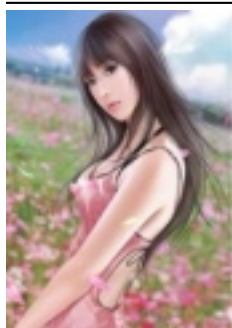
Dị Thể Chi Thú Nhân Bộ Lạc

Contents

Dị Thể Chi Thú Nhân Bộ Lạc	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5: Chương 5	12
6. Chương 6	14
7. Chương 7	16
8. Chương 8	17
9. Chương 9	21
10. Chương 10	24
11. Chương 11	26
12. Chương 12	28
13. Chương 13	30
14. Chương 14	31
15. Chương 15	34
16. Chương 16	36
17. Chương 17	37
18. Chương 18	39
19. Chương 19	40
20. Chương 20	43
21. Chương 21	44
22. Chương 22	47
23. Chương 23	48
24. Chương 24	50
25. Chương 25	51
26. Chương 26	53
27. Chương 27	55
28. Chương 28	58
29. Chương 29	60
30. Chương 30	62
31. Chương 31	66
32. Chương 32	69
33. Chương 33	73
34. Chương 34	76
35. Chương 35	79
36. Chương 36	82
37. Chương 37	86
38. Chương 38	89
39. Chương 39	92
40. Chương 40	95
41. Chương 41	98

42. Chương 42	100
43. Chương 43	102
44. Chương 44	106
45. Chương 45	108
46. Chương 46	110
47. Chương 47	112
48. Chương 48: Chương 48	114
49. Chương 49	116
50. Chương 50	119
51. Chương 51	121
52. Chương 52	123
53. Chương 53	125
54. Chương 54	128
55. Chương 55	130
56. Chương 56: Chương 56	133
57. Chương 57	135
58. Chương 58	137
59. Chương 59	139
60. Chương 60	141
61. Chương 61	144
62. Chương 62	146
63. Chương 63	148
64. Chương 64	151
65. Chương 65: Chương 65	154
66. Chương 66	156
67. Chương 67	159
68. Chương 68	161
69. Chương 69	163
70. Chương 70: Phiên Ngoại - Một – Quyết Đấu	165
71. Chương 72: Phiên Ngoại – Hai – Một Ngày Bộ Lạc Tắt Đức Ở Phỉ Tư Thắc	167

Dị Thế Chi Thú Nhân Bộ Lạc

Giới thiệu

Kỉ nguyên tận thế, địa cầu ngày càng suy tàn. Do ảnh hưởng của bão từ từ mặt trời, tầng ozôn bị m

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/di-the-chi-thu-nhan-bo-lac>

1. Chương 1

Gia Á bình tĩnh tiếp cận dực thú (thú có cánh) đã bị tê liệt, xác định đối phương đã mất đi năng lực hành động, trường đao trong tay từ phía sau xẹt qua cổ dực thú, một dòng máu xanh biếc ào ạt phun ra.

Loại dực thú này hình dạng đại khái như loài linh dương lớn, cơ thể không có độc, quan trọng nhất là thịt cần phải tươi non mới ngon, hơn nữa chỉ cần dùng một chút thuốc mê liền dễ dàng bắt được. Bất quá lượng thuốc mê hắn có không nhiều lắm, sau này cần phải tìm ra một phương thức khác để đi săn. Trở lại nơi phi thuyền đang đáp cũng không mất quá nhiều thời gian.

“Sophie, có kết quả phân tích không?” Gia Á buông dực thú xuống, đi vào bên trong khoang thuyền, ở giữa có một cô gái người máy hình dạng con người đang ngồi, bận rộn với dàn máy tính.

“Vẫn không được ——cách thức vận hành năng lượng ở nơi này rất đặc biệt, không hề tương thích với bất cứ hành tinh nào trong dải ngân hà.

Gia Á nhíu mày, nhìn chất lỏng màu tím trong ống nghiệm thủy tinh, trải qua hơn một tháng điều tra, thứ vật thể màu tím này chính là nguồn năng lượng của tinh cầu này. Một tháng trước, hải lái phi thuyền cá nhân của mình trên tuyến đường lữ hành giữa các vì sao đột nhiên bị cuốn vào dòng lốc xoáy khí lưu, kết quả bị đưa tới một hành tinh không biết tên, bởi vì năng lượng cạn kiệt nên không thể không đáp xuống hành tinh có dấu hiệu của sự sống này.

“Xem ra những sinh vật trên hành tinh này có thể dùng cơ thể để chuyển hóa năng lượng, thủy tinh chỉ có thể thu hoạch được thể thông qua các cảm ứng sinh lý.” Đây là kết quả Sophie phân tích được.

Gia Á thở dài, chẳng lẽ không còn biện pháp để rời khỏi sao?

“Dù sao chúng ta chỉ là khách lữ hành giữa các vì sao, chỉ cần tới được một nơi an toàn là tốt rồi.” Sophie nhẹ nhàng nói.

“Ta cũng không muốn cả đời làm thợ săn đâu——” Gia Á ngẫm lại vẫn cảm thấy có chút buồn bực, nền văn minh nơi này rất thấp, đến giờ vẫn chưa phát hiện sinh vật trí tuệ tồn tại, thức ăn chỉ có thể dựa vào săn thú. Hơn nữa tinh cầu này cũng rất nguy hiểm, tất cả động vật thực vật đều có hình dáng khổng lồ, lại còn rất hiếu chiến.

“Ta không cần ăn gì cả.” Sophie đối với vấn đề này hoàn toàn vô cảm, nàng là người máy.

“Nhưng ta cần——” Gia Á là nhân loại, tuy là người biến chủng, nhưng vẫn không mạnh mẽ tới mức không cần ăn uống.

“Có lẽ chúng ta nên thử mở rộng phạm vi tìm kiếm, tìm xem bên ngoài còn nguồn năng lượng nào khác không.” Sophie đề nghị.

“Vậy người giúp ta lập lộ tuyến đi.” Tuy rằng thăm dò một phạm vi lạ lẫm là một chuyện rất nguy hiểm, nhưng muốn rời khỏi nơi này cũng chỉ có thể làm như vậy.

Sophia lập ra một tấm bản đồ địa hình, bắt đầu phân tích vị trí có thể xuất hiện nguồn năng lượng, còn Gia Á bắt đầu thưởng thức bữa tiệc dực thú của mình.

Gia Á đến từ địa cầu, là người biến chủng đời thứ 3 được sinh ra sau kỷ nguyên tận thế. Người biến chủng có làn da trắng sẽ có hình thể cao lớn cùng sức mạnh vượt bậc, da đen thì có tốc độ và sức bậc của loài báo, người da vàng thì chiếm hữu linh hoạt cùng mềm dẻo, chỉ số thông minh đều vượt 200, tuổi thọ cũng rất dài. Hình dáng bên ngoài rất sâu sắc, làn da trắng nõn, tóc đen mắt đen. Biến chủng đời thứ ba là dạng tiến hóa thành công nhất, đương nhiên là trước khi có hiện tượng bùng nổ năng lực.

Sự phát triển của nhân loại nhân tạo chung quy vẫn gây ra tai họa vô tận, sau khi trải qua tiến hóa, biến chủng đời thứ ba đã bắt đầu sinh ra dị năng. Bắt đầu chỉ là một dấu hiệu nhỏ, ví dụ như di chuyển một vật gì đó bay lơ lửng trên không khí, dần dần về sau năng lực của họ phát triển ngày càng hoàn mỹ. Năng cao hơn là có thể đọc được nội tâm của người khác, hay kiểm soát không gian và điều khiển được các yếu tố trong ngũ hành——cuối cùng, phần lớn con người bắt đầu sinh ra khủng hoảng, bọn họ sợ hãi những nhân

chúng đời thứ ba có những thứ năng lực như thần thánh kia. Vì vậy, cuộc thăm sát thanh trừ toàn bộ người biến chủng đời thứ ba trong phạm vi toàn cầu.

Gia Á là huấn luyện viên trong trung tâm huấn luyện người biến chủng, may mắn tránh được kiếp nạn này, cùng với người nhân tạo trí năng Sophie cũng đồng dạng bị truy nã cùng nhau trốn khỏi địa cầu, bắt đầu cuộc lữ hành giữa các vì sao.

Sophie là người trí năng nhân tạo hoàn mỹ nhất cho đến khi nàng bắt đầu sinh ra cảm xúc tình cảm, chỉ vì thế mà bị xem là nhân vật nguy hiểm uy hiếp vị trí thống trị của nhân loại.

Năng lực của Gia Á trong ngũ hành thuộc hệ kim tim, tất cả các vật chất từ kim loại đều có thể dễ dàng khống chế. Nhưng bình thường hắn rất ít khi sử dụng năng lực này, nếu có thể hắn càng nguyện ý có một cuộc sống như một con người bình thường. Hắn và Sophie kết giao với nhau cũng hơn mười năm rồi.

“Thời điểm đi ra ngoài phải cẩn thận một chút, tránh lúc chết đi còn phải chờ ta tới nhặt xác.”

“Người đừng có mở miệng quạ đen nữa được không.” Gia Á đáp.

“Nếu không thì thế này đi, dù sao phi thuyền cũng được chế tạo bằng kim loại, người cứ mang phi thuyền cùng ta đi theo!”

“Người muốn ta kiệt sức mà chết à?” Vác phi thuyền theo, ý tưởng này chỉ có nàng mới nghĩ ra.

“Hừ! Ta chỉ lo lắng năng lực người lâu quá không sử dụng tới sẽ bị thoái hóa a.”

“Nếu vậy thì cứ cho ta mượn may mắn của người đi.”

2. Chương 2

Gia Á dựa theo bản đồ Sophie cung cấp, một đường thẳng theo hướng tây nam thăm dò. Tinh cầu này kết cấu thực kỳ lạ, ngay cả Sophie tới bây giờ cũng chưa từng thấy qua, không giống bất cứ hành tinh nào trong hệ ngân hà.

Từ ngày hôm qua, hắn đã tiến vào một khe vực có hình chữ C, dưới dòng sông là một dạng nước màu đỏ dường như có khả năng tự bốc cháy, trong khu vực này có một loài ‘hình cung lang’ sinh sống, nó có thể uống loại nước sông này, nhưng Gia Á không dám mạo hiểm uống thử, chỉ lấy một ít làm mẫu thử. Trải qua ba ngày, Gia Á cảm thấy rất đói khát, đồng dạng một kẻ khác cũng ở tình trạng như vậy là đám hình cung lang sinh sống ở khe vực sông đỏ cạn cỗi, vì thế khi cả hai chạm mặt nhau, thời điểm đối mặt với đám sói hung thần ác sát đang chảy nước miếng ào ạt, Gia Á chỉ tự hỏi, thịt đám lang này ăn được không?

Gia Á là người biến chủng, nghiêm khắc mà nói thì hắn so với nhân loại bình thường như hai loài khác nhau, cũng giống như loài vượn tiến hóa nhưng bất luận là sức mạnh hay tốc độ vẫn vượt trội hơn hắn. Gia Á trước đó là sĩ quan ở căn cứ huấn luyện, là nhân tài đã trải qua những cuộc huấn luyện đặc biệt, đối mặt với đám lang có thể phun lửa cỡ trung này, trong đầu Gia Á định ra một phương án nhanh chóng giải quyết, hắn cũng không muốn lãng phí thời gian.

Ngay thời điểm Gia Á chuyên chú đối phó bầy sói, một đôi đồng tử hoàng sắc như ẩn như hiện xuất hiện phía sau nham thạch cách đó không xa.

Tắc Vạn chăm chú quan sát khảm đặc kia, một mình tới cốc sông đỏ, muốn tự sát sao? Theo sau, Tắc Vạn cảm thấy có gì đó không đúng, người kia, thật sự là khảm đặc sao? Cơ thể mềm dẻo linh hoạt, sức bật cực lớn, một quyền đánh bại một con hình cung lang. Thứ vũ khí kim loại trong tay không ngừng múa trong không khí phát ra tiếng gió rít vun vút, hình cung lang chạm vào nó lập tức mất mạng.

Tắc Vạn nhìn hắn uống hết máu một con hình cung lang sau đó thoải mái vác thi thể nó lên vai. Tắc Vạn lúc này mới vô cùng phản nộ đoán rằng, không lẽ hắn vì muốn đi săn mới tới nơi này sao? Đạt lỗ trong

bộ tộc bọn họ đâu cả rồi? Bầy bạn của hắn đâu? Sao có thể để khảm đặc làm chuyện nguy hiểm như vậy, những người này quả thực không có trách nhiệm mà.

Gia Á giải khát bằng máu hình cung lang xong, đi dọc theo lòng chảo tới một cái hang động nhỏ trên sườn núi, châm lửa bắt đầu xử lý thức ăn, nơi này hắn vừa phát hiện không lâu, những cự thú bởi vì hình thể quá mức to lớn nên bình thường rất hiếm khi leo lên sườn núi. Nhưng Gia Á không hề chú ý tới phía sau mình có một vị khách không mời.

Ôm khó hiểu trong lòng, Tắc Vạn đi theo sau khảm đặc kia, muốn nhìn hắn định làm gì tiếp theo, bởi vì theo ý biết thì phụ cận nơi này căn bản không hề có bộ lạc nào khác. Cuối cùng khảm đặc tới một bãi đất, hắn khiến xác con lang vào một huyết động gần con sông, trong động chỉ có một mình hắn.

Hắn là dân du cư——hóa ra là một khảm đặc bị lưu lạc. Tắc Vạn chỉ nghe nói qua có lỗ đục lưu lạc, nhưng chưa từng gặp qua khảm đặc! Hắn rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì? Không có tộc nhân, không có bầy bạn, một thân một mình giữa cái thế giới đầy rẫy nguy hiểm này.

Nhìn thấy hắn luột nhóm lửa, động tác xử lý thức ăn vô cùng thuần thục, dường như y đã rất quen với những chuyện này.

“Gia Á.” Âm thanh của Sophie từ tai nghe truyền tới.

“Loại nước màu đỏ này có lẽ là một loại nhiên liệu giống như dầu mỡ, còn về phần nó không có gì tác động vẫn có thể tự bốc cháy cần phải xét nghiệm thêm.” Sophie nói.

“Nhưng mà đám hình cung lang có thể uống thứ nước này, chẳng lẽ số nước này không tự bốc cháy trong cơ thể chúng nó à?” Gia Á rất tò mò về chuyện này.

“Trước đây ta đã nói qua, sinh vật nơi này dường như sinh ra đã có khả năng hấp thụ năng lượng, cái này giống như thần lực vậy.”

“Ý người nói là năng lượng này khi vào trong cơ thể nó liền được chuyển hóa, nên nó mới có thể phun lửa.”

“Chính là như vậy, chỉ có sinh vật trên tinh cầu này mới có khả năng chuyển hóa này, vì thế ngàn vạn lần người đừng có dại dột đi uống thử loại nước này.”

“Yên tâm, ta chỉ uống máu lang thôi, chắc không có vấn đề gì.”

“Khảo sát xong vùng cốc sông đỏ này, ngày mai người sẽ tới khu rừng mưa nhiệt đới, nơi đó có lẽ sẽ có rất nhiều sinh vật quái lạ.

“Ta biết rồi.”

Gia Á thả lỏng cơ thể, nằm trên một tảng đá thật lo, đây thật sự là một nơi kỳ lạ! Rất giống địa cầu, có rừng rậm, lòng chảo, đầm lầy và vô số sinh vật quái lạ chưa bao giờ thấy qua, giống như thế giới trong khoa học viễn tưởng, hắn chưa bao giờ nghĩ tới mình sẽ gặp phải, bất quá mọi chuyện cũng đã xảy ra.

3. Chương 3

Gia Á tiếp tục chuyến hành trình mới, rừng mưa, Gia Á thích loại không khí thời nguyên thủy này, trước khi lúc đọc sách từng thấy địa cầu xưa khi cũng có. Nhưng thực sự không thể chỉ nhìn vào mặt tốt mà thôi! Gia Á bằng bố vết thương bị móng vuốt sắc bén gây ra trên vai, quả thực hắn đang phẫn nộ cùng cực, có ai nói cho hắn biết vì sao trong rừng mưa lại có khủng long không? Thật sự rất giống khủng long!

Tuy rằng đã từng gặp hoa ăn thịt người, còn có bạch tuột ở giữa rừng rậm, hay gà tây bốn chân, nhưng tất cả những thứ ấy đều nằm trong phạm vi hắn có thể dễ dàng xử lý. Nhưng có ai tới chỉ cho hắn phương pháp giải quyết một con khủng long không a!

Nhìn sinh vật khổng lồ trước mặt, Gia Á thật sự lo lắng tới vấn đề nhặt xác cho mình. Lúc này, con khủng long đã muốn bắt đầu gầm gừ, lộ ra hàm răng nhọn hoắc, còn có nước miếng chảy ào ào không ngừng như thác đổ. Kỳ thật Gia Á rất muốn khuyên nó, làm ơn đi, với kích thước của hắn ngay cả nhét kê răng con khủng long này còn không đủ. Nhưng rõ ràng mắt con khủng long này không được tốt cho lắm, chỉ nghe thấy mùi máu tươi trên người Gia Á truyền tới đã bắt đầu kích động.

“Người ép ta thì đừng có trách!” Gia Á lui về phía sau vài bước, một lưỡi đao thép từ phía sau tự động rút khỏi vỏ bay lên giữa không trung, chậm rãi biến hình thành một phiến kim loại mỏng hình bầu dục, Gia Á vừa chuẩn bị cho con khủng long này một phát trí mạng liền cảm nhận được một trận cuồng phong gào thét bốn phía, một bóng đen từ không trung nhảy xuống.

“Cái gì vậy?” Gia Á kinh ngạc nhìn sinh vật kì lạ từ không trung bay tới, một lão hổ có đôi cánh thật dài? Đó là một con hổ khổng lồ, trên lớp lông đen là những sọc vằn trắng, đôi đồng tử màu vàng cực đại khe khẽ nheo, bộ dáng uy phong凛凛.

Gia Á không biết tên này tới làm gì, nếu nó cùng con khủng long kia có chung một chủ ý thì hắn cũng không chút khách khí tặng cho nó một đao.

Có lẽ phiến kim loại giữa không trung thật sự quá kín đáo nên lão hổ và con khủng long đều không chú ý tới sự tồn tại của nó. Lão hổ kia dừng lại trước người Gia Á, liếc mắt nhìn một cái xong ánh mắt lập tức phát ra hung quang chống lại con khủng long.

Không biết vì sao Gia Á đột nhiên có cảm giác ánh mắt lão hổ dường như đang nói với hắn, đừng sợ. Được một con lão hổ an ủi——Gia Á cho rằng chính mình nghỉ ngơi không đủ nên mới sinh ra ảo giác như vậy.

Bất quá đã có người tự mình hiển sức lao động, Gia Á căn bản cũng không phiền chính mình tự giải quyết, phiến bạc giữa không trung lần thứ hai biến thành đao thép, lặng lẽ trở về sau lưng Gia Á.

Bên này, khủng long cùng lão hổ đánh nhau khí thế hùng hục, Gia Á an nhàn ngồi một bên xem diễn, đây thực sự xứng với câu long hổ tranh đấu a! Nhưng lại có đôi cánh dài như vậy, là hổ biết bay! Hai con dã thú không hề nhường nhịn nhau, gào rống kinh thiên động địa, âm thanh va chạm thuần túy từ dã tính, không hề có quy luật gì, chỉ đơn thuần là cắn xé.

Gia Á nắm một viên đạn nhỏ trong tay, nếu cần, bất cứ lúc nào hắn cũng có thể giúp đỡ lão hổ này. Một viên đạn bình thường căn bản không thể lấy mạng một con khủng long, chính là nếu bắn vào trong mắt cũng không phải chuyện đùa.

Bất quá xem ra thì con hổ này cũng không cần hắn trợ giúp. Ngay từ đầu vẫn chưa phân được chênh lệch, nhưng về sau con khủng long dần rơi vào thế hạ phong. Lão hổ có thể bay nên dễ dàng tránh né được công kích của nó, sau đó lao vút từ không trung xuống triển khai thế tấn công. Khủng long bị thương, không cam tâm liếc mắt nhìn lão hổ một lần cuối cùng cong đuôi lui đi mất.

Lão hổ thong dong bước tới trước mặt Gia Á, nhưng tình huống tiếp theo làm Gia Á, người tự nhận có kiến thức rộng rãi phải mở tròn mắt.

Trên người lão hổ tỏa ra một vầng sáng nhợt nhạt, một sự biến hình xảy ra trong vòng sáng, bất quá chỉ ngắn ngủi 10s đồng hồ, lão hổ đã biến mất, thay vào đó là một con người! Một nam nhân cường tráng cao lớn! Làn da đen bóng, một đôi mắt to vàng rực và trên cánh tay là những sọc vằn màu trắng.

“-%-#-%@——” nam nhân đi tới, nói ra một đồng ngôn ngữ kỳ quái.

Gia Á căn bản nghe không hiểu thứ tiếng này, cho dù có hiểu đi nữa, hiện tại hắn cũng mất đi năng lực phản ứng. Đi khắp hệ ngân hà, đặt chân lên vô số tinh cầu. Gia Á chưa bao giờ nhìn thấy một sức mạnh nào thần kỳ như vậy, căn bản nó hoàn toàn không phù hợp với lý thuyết, xét theo mọi góc độ khoa học đều không thể có khả năng!

Ngay trong thời điểm Gia Á khiếp sợ vô cùng, vết thương trên vai đột nhiên có cảm giác đau đớn kiệt liệt, đáng chết! Vừa rồi vẫn không có cảm giác gì bất thường, sao giờ lại như vậy. Cuối cùng hắn bị cơn đau đớn kịch liệt và một trận choáng váng bất ngờ kéo ụp tới. Giờ phút này Gia Á mới nghĩ tới, chẳng lẽ con cự thú vừa rồi có độc! Lần này thấm rồi, trước mắt ngày càng mờ hồ, thân thể nam tử cao lớn trước mặt cũng hóa thành ảo ảnh.

“Cứu——cứu ta——” Giá Á vẫn chưa nói hết lời đã mất đi ý thức, thân thể ngã nhào xuống.

Tắc Vạn vội vã đỡ lấy Gia Á, từ ngày nhìn thấy khảm đặc này bên sông đỏ, Tắc Vạn liền đi theo phía sau, cũng đã vài ngày rồi. Y vẫn giữ một khoảng cách vừa đủ để hẩn không phát hiện, nhưng vẫn có khả năng bảo hộ được. Thời gian càng dài, Tắc Vạn lại càng bội phục khảm đặc cứng cỏi, dũng mãnh và cường hãn này! Hẩn có thể một mình đối phó với hình cung lang, dực thú, mãnh mã đặc—— thậm chí cho dù không phải thú nhân của thủy tộc còn dám nhảy xuống nước bắt xỉ ngư.

Tắc Vạn thường thấy khảm đặc này lắm lắm bầu một mình, tuy rằng nghe không hiểu ngôn ngữ nhưng nó có thể chứng minh trước đây hẩn cũng có tộc nhân, không phải trời sinh là dân du cư. Bị thất lạc tộc nhân sao? Hay là gặp phải chiến tranh?

Y căn bản không muốn quấy rầy, chỉ muốn đi theo bảo hộ hẩn thôi. Mãi đến khi bố dật thú xuất hiện, y mới không thể không hiện thân, một khảm đặc cho dù mãnh mẽ thế nào cũng không thể đối phó được một con bố dật thú khổng lồ. Đây là lần đầu tiên Tắc Vạn chân chính xuất hiện trước mắt khảm đặc, từ đôi mắt đen lấy kia xuất hiện một mặt kinh ngạc nhẹ nhẹ. Bố dật thú thuộc hệ mãnh thú ám độc, có thể phóng ra chất độc, bả vai khảm đặc đã bị thương cần phải tìm được sư giải độc.

4. Chương 4

Vùng cánh bay lượn trên không trung, một hồi sau Tắc Vạn đáp xuống trên một mảnh đất trống. Một bình nguyên rộng lớn có chỉ chít những ngôi nhà cây phân bố chằng chịt trên đồng cỏ, có rất nhiều người đang đi lại, bầu không khí tràn ngập thanh bình và thịnh vượng.

Tắc Vạn ôm Gia Á đi vào bộ lạc, nhất thời thu hút sự chú ý, mọi người bắt đầu tụ tập lại xung quanh Tắc Vạn, nghiêm túc mà nói thì hẩn là muốn nhìn Gia Á đang được Tắc Vạn ôm trong ngực. Những người này có màu da rất kỳ quái, đen, đỏ, xanh, vàng, màu gì cũng có thoạt nhìn đều phi thường cao lớn cường tráng, trung bình cao khoảng 2m5, cơ bắp săn chắc dán sát vào xương. Cũng có một số người thoạt nhìn giống như người bình thường, màu da trắng bình thường, cơ thể cũng rất tự nhiên, có mái tóc vàng óng mượt và màu mắt xanh biếc như người châu Âu.

Một nam tử vóc dáng nhỏ bé từ trong đám người chen vào, đứng bên cạnh Tắc Vạn.

“Ca ca, ai vậy?” Bill tò mò nhìn vị khảm đặc xa lạ có mái tóc đen mà cậu chưa bao giờ thấy qua.

“Là dân du cư, một mình hẩn chống lại bố dật thú.” Tắc Vạn nói.

“Là khảm đặc lưu lạc à!” Bill vô cùng kinh ngạc.

“Tộc nhân của hẩn đâu?” Bill khó hiểu, sao lại có bộ tộc nào bỏ mặc khảm đặc lưu lạc như vậy.

“Ta ngửi hương vị trên người hẩn, rất sạch sẽ, thoạt nhìn có vẻ như đã có một khoảng thời gian dài không sống chung với tộc nhân.”

“Có lẽ đã gặp chiến tranh ——” Bill cũng biết được có một số bộ tộc nhỏ suy yếu bị xâm chiếm, sau đó tất cả lỗ dật sẽ bị đuổi đi nhưng bình thường những người chiếm lĩnh luôn giữ lại khảm đặc.

“Hẩn rất mạnh!” Trong lòng Tắc Vạn khảm đặc này rất đặc biệt, một khảm đặc có thể tự mình săn thú, lại còn dũng cảm đối mặt với bố dật thú.

“A! Hẩn bị thương.” Bill đột nhiên phát hiện ra vết thương bị bố dật thú xé rách trên vai Gia Á.

“Đúng vậy, ta muốn dẫn hẩn đi tìm được sư giải độc.”

Lúc Gia Á tỉnh lại phát hiện mình đang nằm trong một thụ ốc, hỏi hẩn vì sao biết là thụ ốc ư? Vô nghĩa! Bình thường có căn phòng nào lại che đầy lá cây không! Kết cấu căn phòng rất hoàn hảo, có đầy đủ đặc điểm của một bộ lạc văn minh, xem ra mình đã gặp được sinh vật trí tuệ. Lục lọi lại trí nhớ, hẩn bị trúng độc, Gia Á biết là lão hổ kia dẫn mình đến đây. Trời ạ—— lão hổ biến thành nam nhân! Chuyện trái quy

luật tự nhiên như vậy cũng có thể xảy ra, bất quá kiểm tra cơ thể mình vẫn rất hoàn hảo, vết thương trên vai cũng được xử lý qua, băng bó rất khá, chỉ là không nhìn thấy ba lô của hắn đâu.

“Sophie, người ở đâu?” Bởi vì tai nghe liên lạc với Sophie hẳn để trên người nên không bị lấy đi.

“Gia Á, ta đây, người không sao chứ?” Sophie nói.

“Sophie, ta sắp nói cho người nghe những chuyện rất khó tin. Ta gặp một lão hổ biết bay, y còn có thể biến thành người, lúc ta bị hôn mê y đưa ta về nhà.

“Là sinh vật trí năng sao?”

“Đúng vậy, đã hình thành bộ lạc văn minh.”

“Không phải bộ lạc ăn thịt người chứ——”

“Đại khái chắc không phải.” Gia Á nhìn trang trí trong phòng không có xương người hay tiêu bản gì cả, trong góc phòng là một lỗ hũ gốm chứa ngũ cốc.

“Có lẽ là sinh vật thân thiện, còn có năng lực trồng trọt.” Gia Á phân tích.

“Vậy người tiếp tục tạo quan hệ tốt với họ, ta sẽ nhanh chóng tra ra vị trí của người, nếu có phát hiện gì mới ta sẽ liên lạc——”

“Ừ! Có người đang tới.” Gia Á nghe thấy tiếng bước chân, âm thanh rất nặng nề.

Tắc Vạn mang theo một giỏ hoa quả trở về, nhìn thấy người nọ nằm trên giường đã muốn tỉnh dậy, đôi mắt đen kỳ lạ đang đánh giá xung quanh.

Gia Á nhìn thấy người tới, là lão hổ kia, hắn cảnh giác nhìn y.

“@#-%—#——” Lão hổ nói một thứ ngôn ngữ Gia Á không thể hiểu được sau đó đưa hoa quả cho hắn.

Cho hắn ăn sao? Gia Á suy nghĩ một chút sau đó cầm một loại cái cây có màu tím lên gặm, hắn đã lâu rồi không được ăn trái cây. Đánh giá về mặt lão hổ này, rất ôn hòa, không có địch ý, xem ra không có ý muốn ăn hắn.

“@#-%@#——” Lão hổ lại tiếp tục nói.

“Ta nghe không hiểu người nói cái gì.” Gia Á khua tay múa chân, ý bảo mình không hiểu được, sau đó lập tức ngừng lại.

“Ba lô của ta đâu?” Gia Á vung tay họa ra hình dáng ba lô, ngôn ngữ cơ thể của người cầm điếu dễ dàng làm người khác hiểu được ý nghĩa của nó.

Trước kia khi đến một tinh cầu khác, cũng giống như vậy, ngôn ngữ không thông chỉ có thể sử dụng động tác tay, luyện thành bản lĩnh như bây giờ. Lúc này Gia Á rất sốt ruột tìm ba lô, vì lúc trước có lo lắng sẽ gặp phải sinh vật trí năng nên hắn có đem theo máy phân tích não bộ, thông qua nó có thể đoán sơ được ý nghĩ lời nói.

Lão hổ hiểu được ý tứ của hắn, gật gật đầu sau đó từ dưới giường lôi ra một cái ba lô màu đen. Tắc Vạn cảm thấy bọc hành lý này rất thú vị, chất liệu và cấu tạo rất phức tạp, y chưa thấy qua bao giờ.

Gia Á lôi ra máy phân tích to gần bằng một bàn tay, trên đỉnh có ăng ten. Gia Á gạt ăng ten xoay về phía lão hổ.

“Người có thể nói rồi.” Gia Á nói.

Lão hổ có chút nghi hoặc, lập tức mở miệng.

“Ta tên là Tắc Vạn, người tên gì?”

Gia Á nhìn những văn tự địa cầu quen thuộc hiện lên, y nói mình là Tắc Vạn.

“Ta là Gia Á.” Gia Á dễ dàng nhớ cách phát ngôn của Tắc Vạn vừa nãy, học một suy ba.

Tắc Vạn gật đầu, tiếp tục hỏi.

“Người nghe không hiểu ngôn ngữ của chúng ta sao?”

“Ta hiện tại có thể hiểu được ý của người, nhưng không biết nói.” Gia Á chìa chìa máy phiên dịch, lại chỉ miệng mình, khoát tay.

“Ta có thể dạy người.”

“Cám ơn!” Gia Á gật đầu, nơi này có sinh vật trí năng tồn tại, xem như thu hoạch ngoài ý muốn đi. Bọn họ là dân bản địa của tinh cầu này, đối với nguồn năng lượng có lẽ hiểu biết hơn hẳn và Sophie, học xong ngôn ngữ nơi này có thể xin họ giúp đỡ, tìm được phương pháp rời khỏi đây.

“Ca.” Bill lộ gương mặt nhỏ nhắn đáng iu vào trước sau đó mới nhảy vào phòng.

Gia Á nghi hoặc nhìn Bill, đây cũng là một thành viên của bộ lạc sao? Chính là ngoại hình thật giống nhân loại a! Hệt như người châu Âu. Rất quý dị —— xem ra sự tiến hóa ở tinh cầu này so với trái đất cũng không khác biệt lắm, bằng không sao lại có bộ dạng giống như vậy. Gia Á đoán rằng sinh vật có ngoại hình giống con người kia cũng giống như Tắc Vạn là sinh vật trí năng của tinh cầu này.

“Chào, ta gọi là Bill, là đệ đệ của Tắc Vạn.” Bill thân thiết tự giới thiệu.

“Ta là Gia Á.” Gia Á đáp lại, đệ đệ sao? Ngoại hình hai người sao lại khác biệt đến như vậy?

“Ta nghe nói, người chỉ có một mình nhưng nhìn thấy bố đạt thú cũng không sợ hãi, lợi hại thật nha.” Bill nghe ca ca kể lại, đối với Gia Á rất khâm phục.

Bố đạt thú—— cậu ta nói con khủng long kia sao, con khủng long hung ác như vậy cuối cùng cũng bị Tắc Vạn đánh chạy, đối với Gia Á mà nói, sợ nó không bằng cứ đi sợ Tắc Vạn còn hơn.

“Chắc người bị lưu lạc rất lâu rồi nhỉ.” Bill quần quít lấy Gia Á nói chuyện, trong bộ lạc rất hiếm khi gặp ngoại nhân.

Thật lâu sao? Nếu tính từ lúc hắn trốn thoát khỏi địa cầu thì thật sự cũng đã rất lâu, Gia Á mỉm cười gật đầu.

“Nghe ca ta nói, người tự mình săn thú! Thật lợi hại, chờ người khỏe lại nhất định phải cho ta nhìn một chút.”

Săn thú có cái gì vui đâu mà nhìn? Chẳng lẽ nơi này mọi người không săn thú sao? Thế ăn cái gì?

“Bộ lạc chúng ta gọi là Phi Tư Thắc, ca ta là tộc trưởng, y thuộc huyết thống thú nhân hình hổ thuần chủng, ha hả, người chắc đã thấy qua phải không, hình thú của ca thực uy phong đúng không, nhưng quan trọng nhất là ca ta vẫn còn độc thân, ——blablabla——” Bill tiếp tục nói không ngừng.

Tắc Vạn bắt đầu dĩ thử dài, vừa nhìn thấy khảm đặc đã thao thao bất tuyệt chào hàng giùm lão ca nhà mình. Nó đâu phải không biết ý đối với việc có khảm đặc bầu bạn có chút lạnh nhạt sao? Hơn nữa từ khi thành niên y cũng không tìm bầu bạn mà! Bill đâu cần phải khấn trương như vậy chứ.

Gia Á rất kiên nhẫn ngồi nghe Bill lải nhải, thú nhân, nơi này là bộ lạc thú nhân sao? Hắn cũng từng gặp qua thú nhân ở tinh cầu khác, nhưng đều có ngoại hình bán thú kì dị, có thể biến hóa tự do như Tắc Vạn, quả thực rất thần kỳ.

“Người không cần lo lắng, cứ an tâm ở đây đi, bộ lạc chúng ta rất thân thiện.” Bill nói.

Gia Á cảm thấy đối phương rất nhiệt tình, vì thế gật đầu.

Vùng cánh bay lượn trên không trung, một hồi sau Tắc Vạn đáp xuống trên một mảnh đất trống. Một bình nguyên rộng lớn có chi chít những ngôi nhà cây phân bố chằng chịt trên đồng cỏ, có rất nhiều người đang đi lại, bầu không khí tràn ngập thanh bình và thịnh vượng.

Tắc Vạn ôm Gia Á đi vào bộ lạc, nhất thời thu hút sự chú ý, mọi người bắt đầu tụ tập lại xung quanh Tắc Vạn, nghiêm túc mà nói thì hắn là muốn nhìn Gia Á đang được Tắc Vạn ôm trong ngực. Những người này có màu da rất kỳ quái, đen, đỏ, xanh, vàng, màu gì cũng có thoạt nhìn đều phi thường cao lớn cường tráng, trung bình cao khoảng 2m5, cơ bắp săn chắc dán sát vào xương. Cũng có một số người thoạt nhìn giống

như người bình thường, màu da trắng bình thường, cơ thể cũng rất tự nhiên, có mái tóc vàng óng mượt và màu mắt xanh biếc như người châu Âu.

Một nam tử vóc dáng nhỏ bé từ trong đám người chen vào, đứng bên cạnh Tắc Vạn.

“Ca ca, ai vậy?” Bill tò mò nhìn vị khách đặc xa lạ có mái tóc đen mà cậu chưa bao giờ thấy qua.

“Là dân du cư, một mình hần chống lại bố đạt thú.” Tắc Vạn nói.

“Là khách đặc lưu lạc à!” Bill vô cùng kinh ngạc.

“Tộc nhân của hần đâu?” Bill khó hiểu, sao lại có bộ tộc nào bỏ mặc khách đặc lưu lạc như vậy.

“Ta ngửi hương vị trên người hần, rất sạch sẽ, thoát nhìn có vẻ như đã có một khoảng thời gian dài không sống chung với tộc nhân.”

“Có lẽ đã gặp chiến tranh ——” Bill cũng biết được có một số bộ tộc nhỏ suy yếu bị xâm chiếm, sau đó tất cả lỗ đạt sẽ bị đuổi đi nhưng bình thường những người chiếm lĩnh luôn giữ lại khách đặc.

“Hần rất mạnh!” Trong lòng Tắc Vạn khách đặc này rất đặc biệt, một khách đặc có thể tự mình săn thú, lại còn dũng cảm đối mặt với bố đạt thú.

“A! Hần bị thương.” Bill đột nhiên phát hiện ra vết thương bị bố đạt thú xé rách trên vai Gia Á.

“Đúng vậy, ta muốn dẫn hần đi tìm được sư giải độc.”

Lúc Gia Á tỉnh lại phát hiện mình đang nằm trong một thụ ốc, hỏi hần vì sao biết là thụ ốc ư? Vô nghĩa! Bình thường có căn phòng nào lại che đầy lá cây không! Kết cấu căn phòng rất hoàn hảo, có đầy đủ đặc điểm của một bộ lạc văn minh, xem ra mình đã gặp được sinh vật trí tuệ. Lục lợi lại trí nhớ, hần bị trúng độc, Gia Á biết là lão hổ kia dẫn mình đến đây. Trời ạ—— lão hổ biến thành nam nhân! Chuyện trái quy luật tự nhiên như vậy cũng có thể xảy ra, bất quá kiểm tra cơ thể mình vẫn rất hoàn hảo, vết thương trên vai cũng được xử lý qua, băng bó rất khá, chỉ là không nhìn thấy ba lô của hần đâu.

“Sophie, người ở đâu?” Bởi vì tai nghe liên lạc với Sophie hần để trên người nên không bị lấy đi.

“Gia Á, ta đây, người không sao chứ?” Sophie nói.

“Sophie, ta sắp nói cho người nghe những chuyện rất khó tin. Ta gặp một lão hổ biết bay, y còn có thể biến thành người, lúc ta bị hôn mê y đưa ta về nhà.

“Là sinh vật trí năng sao?”

“Đúng vậy, đã hình thành bộ lạc văn minh.”

“Không phải bộ lạc ăn thịt người chứ——”

“Đại khái chắc không phải.” Gia Á nhìn trang trí trong phòng không có xương người hay tiêu bản gì cả, trong góc phòng là một lỗ hũ gốm chứa ngũ cốc.

“Có lẽ là sinh vật thân thiện, còn có năng lực trồng trọt.” Gia Á phân tích.

“Vậy người tiếp tục tạo quan hệ tốt với họ, ta sẽ nhanh chóng tra ra vị trí của người, nếu có phát hiện gì mới ta sẽ liên lạc——”

“Ừ! Có người đang tới.” Gia Á nghe thấy tiếng bước chân, âm thanh rất nặng nề.

Tắc Vạn mang theo một giỏ hoa quả trở về, nhìn thấy người nọ nằm trên giường đã muốn tỉnh dậy, đôi mắt đen kỳ lạ đang đánh giá xung quanh.

Gia Á nhìn thấy người tới, là lão hổ kia, hần cảnh giác nhìn y.

“@#-%—#——” Lão hổ nói một thứ ngôn ngữ Gia Á không thể hiểu được sau đó đưa hoa quả cho hần.

Cho hần ăn sao? Gia Á suy nghĩ một chút sau đó cầm một loại cái cây có màu tím lên gặm, hần đã lâu rồi không được ăn trái cây. Đánh giá về mặt lão hổ này, rất ôn hòa, không có địch ý, xem ra không có ý muốn ăn hần.

“@#-%@#——” Lão hồ lại tiếp tục nói.

“Ta nghe không hiểu người nói cái gì.” Gia Á khua tay múa chân, ý bảo mình không hiểu được, sau đó lập tức ngừng lại.

“Ba lô của ta đâu?” Gia Á vung tay họa ra hình dáng ba lô, ngôn ngữ cơ thể của người câm điếc dễ dàng làm người khác hiểu được ý nghĩa của nó.

Trước kia khi đến một tỉnh cầu khác, cũng giống như vậy, ngôn ngữ không thông chỉ có thể sử dụng động tác tay, luyện thành bản lĩnh như bây giờ. Lúc này Gia Á rất sốt ruột tìm ba lô, vì lúc trước có lo lắng sẽ gặp phải sinh vật trí năng nên hắn có đem theo máy phân tích não bộ, thông qua nó có thể đoán sơ được ý nghĩ lời nói.

Lão hồ hiểu được ý tứ của hắn, gật gật đầu sau đó từ dưới giường lôi ra một cái ba lô màu đen. Tắc Vạn cảm thấy bọc hành lý này rất thú vị, chất liệu và cấu tạo rất phức tạp, y chưa thấy qua bao giờ.

Gia Á lôi ra máy phân tích to gần bằng một bàn tay, trên đỉnh có ăng ten. Gia Á gật ăng ten xoay về phía lão hồ.

“Người có thể nói rồi.” Gia Á nói.

Lão hồ có chút nghi hoặc, lập tức mở miệng.

“Ta tên là Tắc Vạn, người tên gì?”

Gia Á nhìn những văn tự địa cầu quen thuộc hiện lên, y nói mình là Tắc Vạn.

“Ta là Gia Á.” Gia Á dễ dàng nhớ cách phát ngôn của Tắc Vạn vừa nãy, học một suy ba.

Tắc Vạn gật đầu, tiếp tục hỏi.

“Người nghe không hiểu ngôn ngữ của chúng ta sao?”

“Ta hiện tại có thể hiểu được ý của người, nhưng không biết nói.” Gia Á chìa chìa máy phiên dịch, lại chỉ miệng mình, khoát tay.

“Ta có thể dạy người.”

“Cám ơn!” Gia Á gật đầu, nơi này có sinh vật trí năng tồn tại, xem như thu hoạch ngoài ý muốn đi. Bọn họ là dân bản địa của tỉnh cầu này, đối với nguồn năng lượng có lẽ hiểu biết hơn hắn và Sophie, học xong ngôn ngữ nơi này có thể xin họ giúp đỡ, tìm được phương pháp rời khỏi đây.

“Ca.” Bill lộ gương mặt nhỏ nhắn đáng iu vào trước sau đó mới nhảy vào phòng.

Gia Á nghi hoặc nhìn Bill, đây cũng là một thành viên của bộ lạc sao? Chính là ngoại hình thật giống nhân loại a! Hệt như người châu Âu. Rất quý dị —— xem ra sự tiến hóa ở tỉnh cầu này so với trái đất cũng không khác biệt lắm, bằng không sao lại có bộ dạng giống như vậy. Gia Á đoán rằng sinh vật có ngoại hình giống con người kia cũng giống như Tắc Vạn là sinh vật trí năng của tỉnh cầu này.

“Chào, ta gọi là Bill, là đệ đệ của Tắc Vạn.” Bill thân thiết tự giới thiệu.

“Ta là Gia Á.” Gia Á đáp lại, đệ đệ sao? Ngoại hình hai người sao lại khác biệt đến như vậy?

“Ta nghe nói, người chỉ có một mình nhưng nhìn thấy bố đạt thú cũng không sợ hãi, lợi hại thật nha.” Bill nghe ca ca kể lại, đối với Gia Á rất khâm phục.

Bố đạt thú —— cậu ta nói con khủng long kia sao, con khủng long hung ác như vậy cuối cùng cũng bị Tắc Vạn đánh chạy, đối với Gia Á mà nói, sợ nó không bằng cứ đi sợ Tắc Vạn còn hơn.

“Chắc người bị lưu lạc rất lâu rồi nhỉ.” Bill quần quýt lấy Gia Á nói chuyện, trong bộ lạc rất hiếm khi gặp ngoại nhân.

Thật lâu sao? Nếu tính từ lúc hắn trốn thoát khỏi địa cầu thì thật sự cũng đã rất lâu, Gia Á mỉm cười gật đầu.

“Nghe ca ta nói, người tự mình sẵn thú! Thật lợi hại, chờ người khỏe lại nhất định phải cho ta nhìn một chút.”

Sẵn thú có cái gì vui đâu mà nhìn? Chẳng lẽ nơi này mọi người không sẵn thú sao? Thế ăn cái gì?

“Bộ lạc chúng ta gọi là Phi Tư Thắc, ca ta là tộc trưởng, y thuộc huyết thống thú nhân hình hổ thuần chủng, ha hả, người chắc đã thấy qua phải không, hình thú của ca thực uy phong đúng không, nhưng quan trọng nhất là ca ta vẫn còn độc thân, ——blablabla——” Bill tiếp tục nói không ngừng.

Tắc Vạn bất đắc dĩ thở dài, vừa nhìn thấy khảm đặc đã thao thao bất tuyệt chào hàng giùm lão ca nhà mình. Nó đâu phải không biết y đối với việc có khảm đặc bầu bạn có chút lạnh nhạt sao? Hơn nữa từ khi thành niên y cũng không tìm bầu bạn mà! Bill đâu cần phải khấn trương như vậy chứ.

Gia Á rất kiên nhẫn ngồi nghe Bill lải nhải, thú nhân, nơi này là bộ lạc thú nhân sao? Hắn cũng từng gặp qua thú nhân ở tỉnh cầu khác, nhưng đều có ngoại hình bán thú kì dị, có thể biến hóa tự do như Tắc Vạn, quả thực rất thần kỳ.

“Người không cần lo lắng, cứ an tâm ở đây đi, bộ lạc chúng ta rất thân thiện.” Bill nói.

Gia Á cảm thấy đối phương rất nhiệt tình, vì thế gật gật đầu.

5. Chương 5: Chương 5

Cứ như vậy, Gia Á tiếp tục ở lại bộ lạc Phi Tư Thắc, Tắc Vạn đem một căn phòng trống gần đó dọn dẹp sạch sẽ tặng cho Gia Á. Gia Á rất thông minh, trong lúc học ngôn ngữ cũng tranh thủ tìm hiểu một chút tin tức ở tỉnh cầu này.

Nơi này kêu là đại lục Thụy Bá, sinh vật trí năng chủ yếu chia làm hai loại, thú nhân gọi là đạt lỗ và phi thú nhân gọi là đặc khảm, hắn tận mắt nhìn thấy những nam tử cao lớn có làn da đủ màu sắc biến thân thành những động vật khác nhau, có đại mãng xà có sừng thật dài, có gấu ngựa răng nanh dài qua cổ, đương nhiên hắn cũng không quên được Tắc Vạn là một lão hổ có cánh.

Gia Á cảm thấy cuộc sống ở đây rất tốt, không giống các tỉnh cầu có khoa học kỹ thuật phát triển, khắp nơi tràn ngập không khí tươi mát tự nhiên. Ban ngày, Tắc Vạn sẽ cùng các thú nhân khác ra ngoài đi săn, đến tận lúc hoàng hôn mới trở về, mọi người cùng phân chia thức ăn, bởi vì bộ lạc Phi Tư Thắc rất lớn mạnh, nhóm lỗ đạt cũng rất lợi hại cho nên chưa từng có hiện tượng thiếu lương thực. Những khảm đặc giống như Bill không thể ra ngoài săn thú, ban ngày sẽ ở lại bộ lạc trông rọt, hái quả, may vá, làm đồ gốm v...v... nhìn thế nào cũng rất giống công việc của nữ nhân.

Đúng vậy, ở chung một vài ngày, Gia Á cảm thấy rất kì lạ, một bộ tộc lớn mạnh như vậy nhưng một nữ nhân cũng không có, lui tới toàn là nam nhân, điều này cũng hơi quỷ dị đi, không có nữ nhân sao lại có tiểu hài tử? Chờ tới khi Gia Á cảm thấy ngôn ngữ của mình đã có thể diễn tả được chính xác mới đặt câu hỏi.

“Mâu Đặc, vì sao trong tộc không có nữ nhân?”

Mâu Đặc là được sư của bộ lạc, gần đây rất thân thiết với Gia Á, Gia Á muốn nghiên cứu một chút được vật của đại lục Thụy Bá.

“Nữ nhân?” Mâu Đặc có chút bối rối.

“Chính là giống cái, người sinh con ấy.” Gia Á giải thích.

“Nga, người nói khảm đặc sao.” Mâu Đặc hiểu ra.”Người không phải khảm đặc sao, ta cũng vậy, Bill cũng vậy.” Thái độ Mâu Đặc rất tự nhiên, khẩu khí cũng vậy làm Gia Á có chút ngây ngốc.

“Ách? Người nói khảm đặc chính là giống cái sao! Thế ai là giống đực?” Gia Á càng cảm thấy khó hiểu.

“Tắc Vạn a, lỗ đạt có thể hóa thú đều là giống đực, bộ tộc có rất nhiều, khảm đặc thì ít hơn.”

“A?” Gia Á ngó ra, sinh sản đồng tính cũng từng gặp qua ở vài tinh cầu khác, bắt quá đều trải qua thủ thuật khoa học. Tự nhiên sinh sản đồng tính sao, hoặc là khảm đặc có khả năng tự chuyển đổi giới tính giống như loài ếch. Hoặc là những khảm đặc tuy hình thể bên ngoài là nam tính, nhưng cấu tạo lại là nữ tính? Nghĩ đến đây, Gia Á xấu xa nhìn thoáng qua nửa người dưới của Mâu Đặc, thật sự có nó, nhưng có thể sử dụng được không? Đó chính là mấu chốt——

Trách không được những người có làn da màu đều ra ngoài săn bắn, còn những người bình thường đều ở nhà làm gia vụ, chăm sóc những đứa nhỏ, hóa ra là như vậy. Lỗ đạt có thể hóa thú tượng trưng cho nam giới, không thể hóa thú là tượng trưng của nữ giới, như vậy——Gia Á, lúc này đang ngồi cùng Mâu Đặc phơi được liệu, một nam tử hàng xóm ôm quần áo phơi khô đi ngang qua cửa nhiệt tình chào hỏi bọn họ, Gia Á mới bắt đầu phản ứng. Cho nên, hẳn bị phân vào hàng ngũ ‘nữ tính’ đi? Gia Á đột nhiên có chút dở khóc dở cười.

Mặc kệ ngoại hình tương tự thế nào, Gia Á tuyệt đối sẽ không xếp mình vào hàng ngũ với khảm đặc, hẳn không phải sinh vật của tinh cầu này, cũng không có năng lực mang thai, hẳn chỉ có thể làm người khác mang thai mà thôi.

Thân ảnh cao lớn từ xa đi tới, trong tay cầm rất nhiều hoa quả, đó là Tắc Vạn. Gần đây bộ tộc đang dự trữ lương thực cho mùa đông nên nhóm lỗ đạt mỗi ngày đều ra ngoài săn thú, còn khảm đặc thì chế biến thịt khô và ngũ cốc.

Tắc Vạn lại mang tới cho hắn thiết nhiều hoa quả kỳ lạ, từ lúc phát hiện hắn thích ăn trái cây, y mỗi ngày đều hái cho hắn, hoa quả trong bộ lạc rất ít, vì đa số loại cây này sinh trưởng trên vách núi đen, rất khó hái được. Bill dùng khẩu khí siêu cấp hâm mộ nói, trước kia Tắc Vạn chưa bao giờ hái cho cậu.

“Hôm nay thế nào?” Tắc Vạn hỏi về vết thương của Gia Á, nọc độc của bố đạt thú có tác dụng ăn mòn, vì thế một khi bị thương sẽ rất khó khôi phục.

“Miệng vết thương muốn lành rồi.” Gia Á hoạt động bả vai một chút, rõ ràng lúc bị thương không thấy đau, nhưng khi sút thuốc lại thấy kinh sợ, vết thương sâu đến mức có thể thấy cả xương cốt. Sau này mới biết được, loại bố đạt thú có hình dạng như khủng long kia có nọc độc ăn mòn.

“Còn phải tiếp tục uống thuốc, độc tố vẫn chưa loại trừ hoàn toàn, nếu không trị dứt sẽ bị thương tới nội tạng.” Tắc Vạn nói, trên mặt không có biểu tình gì.

“Àn.” Gia Á bởi vì bị thương nên ngày nào cũng phải uống một chén được có màu xanh biếc.

Mâu Đặc thấy thế lại bắt đầu cười trộm.

“Gia Á, Tắc Vạn là một lỗ đạt rất đảm đang, có phải không?” Mâu Đặc dùng khuỷu tay đẩy đẩy Gia Á.

“A ——?” Gia Á có chút đau đầu, Tắc Vạn có đảm đang hay không thì có liên quan gì tới hắn cơ chứ——

“Không quấy rầy các người nữa, Gia Á, ta về đây!” Mâu Đặc nhanh như chớp ôm lấy mớ thảo dược đã được phơi nắng chạy biến đi không còn tăm hơi.

“——” Mâu Đặc nói chuyện có chút là lạ.

“Hôm nay chúng ta đi ngang vách núi đen, ta nghĩ người có hứng thú với thứ này.” Tắc Vạn thấy Mâu Đặc đi rồi, lấy một mảnh tinh thạch màu lam trong túi ra.

“Là năng lượng nguyên.” Gia Á nhận lấy, hắn từng nói qua với Tắc Vạn muốn thu thập năng lượng của thể giới này, vì thế mỗi lần đi ra ngoài săn thú luôn vì hắn tìm kiếm năng lượng nguyên.

“Đây là năng lượng nguyên hệ phong, cái màu đỏ lần trước là hỏa, còn cái lúc đầu người mang tới màu tím là hệ mộc.” Tắc Vạn giải thích.

“——” Năng lượng nguyên ở đây phân rõ thuộc tính kim mộc thủy hỏa thổ sấm gió và điện, không giống với các nguồn năng lượng thông thường ở các tinh cầu trong hệ ngân hà. Càng tìm kiếm, Gia Á càng cảm thấy hi vọng rời khỏi càng xa xôi hơn.

6. Chương 6

“Gia Á! Gia Á” Giọng nói của Sophie từ tai nghe truyền tới, Gia Á nhìn Tắc Vạn một chút rồi đi sang một bên nói chuyện với Sophie, tránh thú nhân nơi này nghĩ hấn độc thoại một mình.

“Làm sao vậy?”

“Có những sinh vật kì lạ đang tiến về phía bộ lạc Phỉ Tư Thắc, số lượng rất đông, tốc độ rất nhanh.” Bởi vì trên người Gia Á có thiết bị truyền tin nên Sophie dễ dàng tìm được vị trí, nơi này là một bình nguyên nằm về phía tây đại lục. Phụ cận bộ lạc Phỉ Tư Thắc còn có rất nhiều bộ lạc tương tự. Mà hiện tại căn cứ trên màn hình có một đám kỳ quái đang tiếp cận bộ lạc, ý đồ có vẻ không tốt.

“Hướng nào?”

“Hướng nam của bộ lạc.”

Gia Á bước tới lập tức nói tin này cho Tắc Vạn, nhưng đối phương liệu có tin tưởng hấn hay không?

“Tắc Vạn, phía nam bộ lạc có thứ kỳ quái gì đó đang tiến lại đây, số lượng rất đông, tốc độ cực nhanh.” Gia Á chỉ có thể thông tri với đối phương như vậy, về phần tin hay không không phải chuyện của hấn.

Ánh mắt Tắc Vạn hiện lên một tia kinh ngạc.

“Ta đã biết.” Nói xong liền vội vàng đi ra ngoài, từ hướng nam đến nhất định là thực nhân thử, gần đây luôn có thực nhân thử bất ngờ xuất hiện từ hướng nam, vẫn chưa tìm được sào huyệt, tháng này đã bị ba lần công kích.

Lúc nghe Gia Á nói lập tức đoán được thực nhân thử lại triển khai công kích. Tốc độ sinh sôi của chúng rất nhanh, ngày đầu chỉ có một con đến ngày thứ 2 sẽ lên tới mười con. Chờ đến bây giờ số lượng nhất định đã tăng rất nhiều.

Gia Á nghe thấy âm thanh báo động trong bộ lạc, đi ra ngoài phát hiện tất cả khảm đặc đều mang những đứa nhỏ vội vã trở vào nhà, cửa sổ đóng chặt, còn chỗ cửa lớn đặt rất nhiều cục màu trắng như muối.

“Gia Á, mau trở về, thực nhân thử sắp tới rồi.” Bill nắm tay Gia Á kéo trở lại phòng, trước cửa còn rắc một chút bột trắng, sau đó đóng chặt cửa sổ.

“Thực nhân thử.....đáng sợ không?” Gia Á hỏi, dù sao hấn cũng chưa bao giờ thấy qua.

“Thực nhân thử chỉ xuất hiện ở các bộ lạc đông đúc, số lượng rất đông nên nhiều lúc cũng phiền toái.” Bill cũng không quá khẩn trương, bộ lạc có rất nhiều lỗ đặt thuộc tính hỏa, thực nhân thử sợ nhất chính là hỏa.

“Cái bột màu trắng đó là gì?” Gia Á hiếu kỳ.

“Là bột phen, từ một loại đá mài ra, bình thường dùng để giặt quần áo. Thực nhân thử không thích mùi bột phen nên đặt trước cửa phòng nó chui vào, nhưng hiệu quả cũng không chắc chắn lắm, phải tìm được ổ nó sau đó thiêu hủy.”

Hóa ra là xà bông giặt đồ! Gia Á mỉm cười, nơi này đã có công nghệ cao như vậy a. Bột giặt không chỉ giặt quần áo còn có thể đuổi chuột, tiện dụng thật.

Một lúc sau chợt nghe thấy âm thanh đánh nhau lách cách bên ngoài, Gia Á thực sự rất hiếu kỳ, thừa dịp Bill không chú ý hé mở cửa sổ nhìn ra ngoài. Có rất nhiều con chuột màu tro đen tụ tập ngoài cổng bộ lạc, mỗi con dài cỡ một thước, bộ dáng béo ú, thoạt nhìn không giống chuột mà hết như con chồn. Còn nhóm lỗ đặt đã hóa về hình thú, cảnh tượng hết như công viên kỷ Jura.

Có lẽ màu sắc hỗn tạp làm Gia Á hoa cả mắt, không biết nhìn ai, có lẽ đại hỏ màu đen bay trên không trung thực sự rất bắt mắt. Tóm lại, Gia Á rất chú ý tới Tắc Vạn. Hóa ra không chỉ có hình thú lang, thú nhân cũng có thể chuyển hóa năng lượng, minh chứng tốt nhất chính là Tắc Vạn đang phun lửa.....đây là lần đầu tiên hấn biết Tắc Vạn cũng biết phun hỏa.

Bên này Gia Á nhìn xem đến quên cả trời đất, không biết tí nữa sẽ rước họa. Bởi vì sau lần tập kích trước vẫn chưa phát hiện được ổ nên lần công kích này số lượng đông chưa từng thấy, nhóm lỗ đạt rất gấp rút nhưng vẫn để lọt lưới một vài con tiến vào trung tâm bộ lạc. Những nhà khác đều rãi phẩn, đóng chặt cửa làm chúng vào không được, chỉ có một người cố tình mở cửa, mọi người cũng biết là ai rồi đấy. Kết quả là tất cả thực nhân thử đều lao về hướng Gia Á.

Gia Á đang đứng bên cửa sổ, một con thực nhân thử dựng thẳng thân mình đột ngột đập vào tầm mắt Gia Á, cùng hấn đối mặt, khoảng cách gần đến mức hấn có thể nhìn thấy gốc mấy sợi lông trên mặt nó.

Bởi vì bề ngoài thực nhân thử rất ghê tởm khó coi, nên Gia Á ngoại trừ bỏ kinh hoảng hoàn toàn không còn cảm giác nào khác, nhưng trải qua nhiều năm chiến đấu cơ thể theo bản năng lập tức tăng cho bộ mặt xấu xí kinh tởm kia một quyền. Lực đạo cực lớn đánh bay con chuột văng ra ngoài, nhưng rất nhanh sau đó rất nhiều thực nhân thử xuất hiện.

“Trời ạ! Gia Á, sao ngươi lại mở cửa!” Bill phát hiện dị trạng, nhất thời kinh hô.

“Thật có lỗi, ta sẽ giải quyết.....ta lập tức giải quyết.” Gia Á luống cuống tay chân, trên một quyền dưới một cước giải quyết hết con này đến con khác, một bên còn quay đầu lại cười cười xin lỗi.

Gia Á giang hai tay, đao thép đang nằm yên trong phòng liền tự động bay đến trong tay hấn, một nhát chém xuống, thực nhân thử rơi xuống đất thành hai đoạn. Nhưng tiếp đó, chuyện kỳ lạ diễn ra. Hai đoạn thịt kia dài ra, sau đó biến thành hai con chuột tiếp tục công kích Gia Á. Gia Á lại vung đao, chuyện kỳ lạ lại lặp lại, hiện tại đã có tới 6 con.

Gia Á lùi về phía sau, không khỏi cảm thấy căng thẳng. Tiếp sau điều khiển đao thép biến thành hình cánh quạt: “Ta không tin bầm thành thịt vụn các ngươi còn có thể sống lại!” Phiến quạt bay lên, xoay tròn hướng về phía thực nhân thử. Giống như một chiếc máy ép trái cây, những con chuột đều bị nghiền nát.

Sau khi chúng bị nghiền thành thịt vụn.....Gia Á cảnh giác nhìn đồng thịt nhầy nhụa, tựa hồ không có dấu hiệu sống lại. Phiến quạt một lần nữa hóa thành đao thép quay trở về tay Gia Á.

“Ôi trời ơi! Ngươi không bị thương chứ?” Bill chạy tới lo lắng kiểm tra cơ thể Gia Á một phen.

“Không sao....thực xin lỗi, làm nơi này bẩn như vậy.” Thi thể đám chuột nát bét văng tứ tung trên mặt đất, trên tường, thoạt nhìn vô cùng ghê tởm.

“Ai, ngươi nha, thực không nghe lời.” Bill dở khóc dở cười, tình huống nguy hiểm như vậy, Gia Á còn để ý tới chuyện làm dơ phòng.

“Khí lực ngươi thật lớn nha, khảm đặc bình thường cố hết sức cũng không thể quăng được một con thực nhân thử, ngươi chỉ một quyền đã đánh bay nó.”

“Trời sinh ta có khí lực lớn....” đúng vậy, khảm đặc ở đây sức lực ngang ngửa người bình thường ở trái đất, rất yếu ớt khi đối mặt với đám mãnh thú. Bây giờ Gia Á đã bắt đầu hiểu được, vì sao những thú nhân lại bảo hộ khảm đặc kỹ lưỡng như vậy, bởi vì khảm đặc thật sự quá yếu ớt không hề có năng lực tự bảo vệ, vừa nãy nếu không phải có mình ở đây, một con thực nhân thử cũng có thể lấy mạng Bill.

“Ngươi có năng lực kim à? Vừa nãy ta nhìn thấy ngươi....” Bill chỉ đao thép trong tay Gia Á.

“Đúng vậy, bị phát hiện rồi, ha ha.” Gia Á cũng không quan tâm lắm, bởi vì nơi này các lỗ đạt cũng có năng lực đặc thù, tựa như Tắc Vạn có thể phun hỏa, nên hấn đại khái cũng không bị xem là ngoại tộc.

“Khảm đặc bình thường không có năng lực đặc thù, ngươi thật sự rất mạnh nha, năng lực kim thật sự rất hiếm thấy.” Bill chưa từng thấy khảm đặc nào có thể chống chế năng lực ngũ hành.

“Ha ha.....” Gia Á chỉ có thể cười ngây ngô, dù sao cũng đâu thể nào nói mình là người biến chủng tới từ địa cầu được.

Sau khi diệt hết đám thực nhân thử, Tắc Vạn về đến nhà liền nhìn thấy tình cảnh như vậy, khắp nơi văng tung tóe thịt thực nhân thử, về mặt Bill lại vô cùng hưng phấn, Gia Á lại có vẻ mặt bất đắc dĩ, còn một thanh đao thép bay loạn xạ trong không trung.

“Được rồi, xem đủ chưa....” Gia Á dờ khóc dờ cười, Bill nhất định phải nhìn thấy hần biểu diễn, hần lại không biết cách từ chối nên cũng chỉ có thể để đao thép bay tới bay lui, thỏa mãn nguyện vọng của Bill.

“Năng lượng hệ kim.” Tắc Vạn thú vị nói.

“Ca.” Bill hưng phấn chỉ vào đao thép trên không trung.

“Rất hiếm thấy có phải không!” Bill khoe khoang, tựa hồ muốn nói, người xem, khảm đặc cũng rất lợi hại a.

“Ân, rất giỏi.” Tắc Vạn cũng chưa từng gặp qua khảm đặc có năng lực ngũ hành, nhưng nếu là Gia Á y cũng không quá kinh ngạc, bởi vì Gia Á không giống người thường.

“Vừa nãy Gia Á giải quyết rất nhiều thực nhân thử, người không biết đâu, hần rất mạnh nha, một quyền có thể đánh bay một con thực nhân thử.” Bill khoa tay múa chân sinh động kể lại tình huống vừa rồi.

Tắc Vạn gật đầu, kiên nhẫn lắng nghe. Y biết Gia Á rất mạnh, lúc trước cũng dùng một phát đánh bại một con hình cung lang!

Gia Á bị Bill tâng bốc như vậy, nhất thời có chút ngượng ngùng. Trước kia chưa từng có ai xem hần vĩ đại như vậy, bởi vì đối với biến chủng đời ba, những việc này có thể nói là đương nhiên.

7. Chương 7

Thực nhân thử lại xâm phạm làm Tắc Vạn cảnh giác cao độ, liên tục nhiều ngày triệu tập vài dũng sĩ ở lại bộ lạc để bảo vệ.

“Lần này số lượng thực nhân thử nhiều lắm gấp ba lần lần trước.” Nói chuyện là một lỗ đạt có làn da màu đỏ, Á Sắt, hình dạng biến thể là hồ ly chín đuôi, năng lượng thuộc hệ phong.

“Lần nào chúng nó cũng tấn công từ phía nam, nhưng mà nhiều lần tìm kiếm ở hướng nam cũng không thấy sào huyệt.” Phổ Lỗ Tư là lỗ đạt có làn da rám nắng, biến thể dạng gấu, năng lượng hệ thổ.

“Nếu không tìm được tổ của chúng, lần sau số lượng có lẽ đủ nhấn chìm cả bộ lạc.” Á Sắt không chút hứng thú gì với đám chuột đang thỏa thích vùng vẫy này.

Gia Á im lặng ngồi sàng đậu, thực tế là đang nói chuyện với Sophie.

“Có kết quả không?” Hần hôm nay đem tổ hợp DNA truyền tải qua cho Sophie, hi vọng nàng có thể phân tích ra được vài tin tức có giá trị.

“Ân—— nói sao nhỉ, có chút kỳ lạ.” Sophie nói.

“Theo kết quả phân tích DNA của loài chuột này thì chúng nó vừa hoàn tất quá trình tiến hóa vượt bậc, chia thành cơ thể mẹ và hai loài đơn thể, hôm nay người gặp chính là đơn thể, nếu phân tích của ta chính xác thì cơ thể mẹ có thể được giấu ở sào huyệt, hơn nữa đã có đầy đủ trí năng sơ cấp.”

“Ý người là cơ thể mẹ của thực nhân thử đã có suy nghĩ độc lập?”

“Đúng vậy, có lẽ đối địch với sinh vật trí năng một thời gian dài nên nó tự tiến hóa thành sinh vật trí năng cấp bậc thấp.”

“Được rồi, đúng là ghê tởm, một con chuột biết suy nghĩ ——”

“Bất quá cũng chưa quá nguy hiểm, trí lực nó hiện tại chỉ tương đương giai đoạn trẻ con.”

“Nói cách khác, chúng nó biết cách che dấu sào huyệt, nhưng thủ pháp vẫn chưa khôn ngoan đúng không?”

“Có thể nói như vậy.”

Dựa vào suy luận theo logic trí năng cấp thấp, đám thực nhân thử nếu muốn che dấu sào huyệt sẽ làm thế nào?

“Đi về phương bắc tìm thử xem.” Gia Á đang hăng say sàng đậu đột ngột nói làm nhóm người lỗ đạt đang thảo luận có chút ngẩn người.

“Ta nói, sào huyết của chúng có thể ở hướng bắc.”

Tắc Vạn nhìn Gia Á đang cúi đầu sàng đậu, biểu tình trên mặt hắn rất bình tĩnh nhưng cách nói lại vô cùng tự tin.

“Vì muốn che dấu sào huyết, phương pháp trực tiếp nhất là tấn công theo hướng ngược lại.” Nếu những con chuột này đã bắt đầu thông minh sẽ biết áp dụng phương pháp phân tán lực lượng, tấn công từ bốn phương tám hướng, không những tăng cao được sức chiến đấu còn có thể hoàn hảo che dấu được vị trí sào huyết. Bất quá đáng tiếc là thời gian tiến hóa có thể cần tới hơn ngàn năm.

“Nói giỡn sao! Thực nhân thử chưa bao giờ biết che dấu vị trí sào huyết.” Phổ Lão Tư bị cuốn vào sự hạn chế của mớ kinh nghiệm cổ xưa.

“Trước kia không có, nhưng hiện tại là như vậy, chúng nó vừa hoàn thành tiến hóa.” Gia Á cũng biết trước đối phương có thể không tin mình, dù sao nếu bọn họ không tin, mình hẳn đi tìm sào huyết cũng là chuyện không thể.

“Tiến hóa?” Từ này làm tất cả mọi người nghi hoặc.

“Đúng vậy, chúng nó thông minh hơn.” Gia Á giải thích.

“Cứ vậy đi.” Tắc Vạn không hề nghi ngờ lời nói của Gia Á, hắn đã nói ra nhất định đã nắm chắc.

“Gia Á, ngày mai người cùng chúng ta tới phương bắc tìm sào huyết của thực nhân thử.” Tắc Vạn nhìn Gia Á nói.

“Được.” Gia Á cười cười, Tắc Vạn là người duy nhất ở đây không đem hắn thành khảm đặc, hình thức ở chung với nhau giống như tình bạn giữa hai nam nhân, Tắc Vạn không cho hắn đội cái mũ cao như Bill, cũng không giống các lỗ đạt khác xem hắn như thủy tinh dễ vỡ, điều này làm Gia Á cảm thấy rất thoải mái.

“Tắc Vạn, chuyện này rất nguy hiểm——” Phổ Lão Tư không đồng ý, số lượng khảm đặc hiện tại rất ít ỏi, hơn nữa, khảm đặc yếu ớt như vậy sao có thể để hắn đi làm chuyện tình nguy hiểm.

“Ha hã, Phổ lão huynh, người cứ yên tâm đi, nghe nói khảm đặc này một quyền có thể đá bay một con thực nhân thử hung dữ.” Á Sắt vui vẻ đáp lời Phổ Lão Tư, anh nghe Bill kể lại, nên nói là Bill đã tuyên dương khắp bộ lạc về sự tích anh hùng của Gia Á.

Gia Á đứng lên, duỗi thắt lưng.

“Cứ quyết định như vậy, ngày mai đi bắt chuột hôm nay phải ngủ một giấc thật ngon.” Gia Á đi ngang qua vỗ vai Tắc Vạn, bộ dáng hảo huynh đệ, ai ngờ trong mắt mọi người xung quanh loại hành động này giống như đang khiêu khích Tắc Vạn.

Tắc Vạn vẫn duy trì bộ mặt không có biểu tình như cũ, gật gật đầu.

“Bọn họ có quan hệ gì a?” Á Sắt vò vò đầu, vẻ mặt khó hiểu.

“Đại khái là bầu bạn đi—— hay là sắp thành bầu bạn gì đó?” Phổ Lão Tư bổ sung thêm.

8. Chương 8

Sáng sớm hôm sau, Á Sắt và Phổ Lão Tư đã chờ ở cổng bộ lạc, Tắc Vạn và Gia Á từ phía xa đi tới, hai bóng dáng vô cùng đối lập, Gia Á cao 1m9 nhìn lại có vẻ nhỏ xinh, nhưng đối với khảm đặc bình thường mà nói, Gia Á đã rất cao lớn.

“Nhìn rất có phong cách nha!” Á Sắt nhìn Gia Á bận quần áo nhện không được trêu chọc một câu, ai lại để Gia Á mặc quần áo lỗ đạt cơ chứ.

Gia Á bất đắc dĩ trừng mắt liếc Á Sắt, không có biện pháp, ai bảo quần áo khảm đặc cứ bó sát như vậy, cần bản không thích hợp để chiến đấu, cuối cùng Bill phải mang quần áo của Tắc Vạn trước đây cho Gia Á thay, không ngờ lại rất hợp. Tưởng tượng Tắc Vạn cao lớn uy vũ bây giờ lại có lúc nhỏ xinh như vậy, khoe miệng Gia Á lại vô thức nhếch lên.

“Xuất phát thôi.” Tắc Vạn hóa thành hình thú, một lão hổ đen ngòm hiện ra, Á Sắt cùng Phổ Lỗ Tư bên cạnh cũng nhanh chóng hóa thân thành cửu vĩ hồ và gấu ngựa, lập tức phóng như bay ra ngoài, tốc độ cực nhanh.

Tắc Vạn để Gia Á ngồi trên lưng mình, chạy lầy đà vài bước bắt đầu vỗ cánh bay lên. Nhìn ngàn dặm giang sơn dưới chân, Á Sắt cùng Phổ Lỗ Tư lúc ẩn lúc hiện giữa đám cây cối. Lúc này Gia Á mới cảm nhận được mùi vị yếu ớt, sự chênh lệch to lớn giữa thú nhân và phi thú nhân—— loại thiên phú này hẳn có bỏ ra cả đời cũng không thể đuổi tới được.

Tắc Vạn quan sát từ trên không, hai thú nhân kia thì phân chia nhau dưới đất, nhìn thấy lỗ hổng sẽ kiểm tra.

“Tắc Vạn, bình thường thực nhân thử xây tổ ở đâu?”

“Trong những lỗ hổng trong rừng rậm, rất dễ tìm thấy, mặt đất sẽ bị lõm xuống.” Tắc Vạn trả lời.

“Tắc Vạn, ta thấy có chút không đúng, có lẽ bọn nó đã thay đổi phương thức xây tổ.” Tiến hóa suy nghĩ sẽ dẫn tới sự thay đổi toàn diện về thói quen và hành động. Giống như một số loài cá trước kia sống trong nước, sau khi tiến hóa sẽ cư ngụ trên đất liền.

“Thay đổi phương thức xây tổ?”

“Đúng vậy, nếu mẫu trung tiến hóa có thể suy nghĩ, nó sẽ cần nhiều protein hơn——ân, chính là thực vật, những sinh vật trong lòng đất không thể thỏa mãn được nhu cầu sinh lý của nó vì thế nó đại khái sẽ dời tổ lên trên mặt đất.”

“Nhưng mà tổ thực nhân thử thường có kích thước rất lớn, nếu xây trên mặt đất nhất định sẽ rất bất tiện.” Tắc Vạn đưa ra nghi vấn.

Đúng vậy, Gia Á suy nghĩ, số lượng chuột đông như vậy nếu cùng nhau hoạt động trên mặt đất nhất định rất dễ thu hút sự chú ý.

“Cây!” Gia Á đột nhiên nghĩ tới. Đúng vậy! Tinh cầu này cây cối đặc biệt xum xuê, trong rừng mưa có nhiều cây cao tới mấy trượng, kích thước khổng lồ tới hơn trăm người ôm mới xuể.

“Nếu nó đục rỗng thân cây, xây sào huyết bên trong thì sao?”

Tắc Vạn cảm thấy ý kiến này rất có lý, nhưng nếu thực sự như vậy càng khó tìm hơn.

“Nếu nó thật sự xây tổ trong cây, chúng ta làm cách nào để nhận ra?” Rừng mưa có tới hàng ngàn, hàng vạn cây, đâu thể kiểm tra từng gốc được.

Gia Á suy nghĩ, hiện tại trời đã vào cuối thu nhưng rừng mưa vẫn tươi tốt như trước, dễ dàng nhận thấy cây cối nơi này không bị ảnh hưởng theo mùa.

“Chúng nó đào rỗng cây, nhất định sẽ phá hư sinh trưởng của cây, tìm những cây có nhiều lá vàng.”

Tắc Vạn mỉm cười, đem theo Gia Á đứng là quyết định sáng suốt!

Tắc Vạn từ trên không trung nhìn xuống mặt đất, toàn cảnh khu rừng ánh vào mi mắt. Chú ý những đặc điểm Gia Á nói, quả nhiên phát hiện một tảng lớn cây cối ở phía bắc đang héo úa, uế oải không phát triển, bộ dáng rất giống bị bệnh. Tắc Vạn liền bay tới khoảng không bên trên đám cây này.

“Gia Á, là nó phải không?”

Gia Á đánh giá, muốn xác định có đúng hay không cần phải kiểm tra một chút, hiện tại cũng chưa biết chắc rằng chúng nó thực sự chọn cách xây ổ trong cây hay không.

“Chúng ta xuống dưới kiểm tra một chút.”

Đáp xuống mặt đất, Gia Á nhanh nhẹn leo xuống khỏi lưng Tắc Vạn. Xung quanh là một đám cây cối vô xù xì nứt nẻ, lá rụng đầy mặt đất cao gần tới đầu gối Gia Á. Gia Á đi tới một trong những thân cây đó, lấy tay gõ gõ vỏ cây, nghe thấy có tiếng vọng.

“Những cây này rỗng bên trong.” Gia Á nói xong, từ sau lưng rút ra dao thép, lưu loát chém một đường làm tét một mảnh vỏ cây, lộ ra sự thật bên trong lớp vỏ.

“Tắc Vạn đây là cái gì vậy?” Gia Á ghé tởm nhìn những viên thịt hồng nhạt xếp tầng tầng lớp lớp bên trong, đại khái to cỡ nắm tay chi chít dán vào nhau, bốn phía là chất nhầy trắng đục, những cục thịt kia còn lúc nhúc không ngừng.

Tắc Vạn nhìn những khối thịt kia bộ dáng vô cùng vui sướng.

“Gia Á! Người giỏi thật! Đây là ấu trùng của thực nhân thử.”

“Xem ra chúng ta tìm đúng rồi.”

Bên này đang nói thì Á Sắt cũng Phổ Lỗ Tư cũng đang chạy tới.

“Sao chúng nó có thể xây tổ trong cây được nhỉ?” Á Sắt trầm nghĩ, hèn chi tìm mãi không thấy được.

“Đây là kết quả tiến hóa, rất thần kỳ, đúng không ——” Gia Á nói, cho dù là sinh vật đơn giản thế này, trải qua quá trình tiến hóa liền có thể sinh ra nguy hiểm như vậy, hướng chỉ là sự tiến hóa của nhân loại, lúc trước kế hoạch này đáng ra không nên tồn tại——hắn và Sophie rất khó xử, có nhà nhưng không quay về được chỉ có thể lơ dang giữa vũ trụ. Thông qua tiến hóa mà sinh mạng kéo dài vô hạn, nhìn không thấy được ngày kết thúc——

“Gia Á?” Tắc Vạn nhìn thấy sắc mặt Gia Á đột nhiên trở nên đau buồn, rất lo lắng.

“Ta không sao——Bill nói phải dùng hỏa thiêu hủy tổ của nó đúng không?” Gia Á trấn định lại tinh thần, một lần nữa quay lại vấn đề đám chuột.

“Đúng vậy, nhưng mà——” Á Sắt có chút buồn rầu.

“Một tảng rừng lớn như thế sao có thể đốt được? Nếu làm không khéo sẽ phát hỏa tràn lan.”

Đối với Gia Á mà nói, vấn đề này không có gì là khó.

“Mở một cái tường phòng cháy là được rồi.”

“Tường phòng cháy?” Á Sắt chưa bao giờ nghe thấy phương pháp này.

“Chặt bỏ một tầng cây cối xung quanh đám cây này, chỉ cần không có vật bén lửa tự nhiên nó sẽ tắt.” Kỳ thật Gia Á còn có phương pháp tốt hơn, hắn có thể điều khiển toàn bộ cỏ vàng trong lòng đất tập trung lại làm thành một mái che, làm lửa chỉ có thể cháy trong đó, tốc độ nhanh, độ an toàn cũng cao. Nhưng mà cơ thể sẽ vô cùng mệt mỏi, hắn không muốn làm như vậy chút nào nên đề nghị phương pháp mở tường phòng cháy vẫn tốt hơn.

“Chúng ta thử xem.” Tắc Vạn nói.

“Chúng ta?” Gia Á kinh ngạc, một công trình lớn như vậy, xác định chỉ ‘chúng ta’ có thể làm được sao?

“Có cần quay về gọi thêm nhiều người tới không, một khu vực lớn như vậy, đám cháy nhất định không nhỏ, phải mở một tức tường rất dài.”

“Giao cho Á Sắt và Phổ Lỗ Tư là được rồi.”

Tắc Vạn cõng Gia Á trên lưng, một lần nữa bay lên không trung, vạch ra phạm vi công trình. Á Sắt và Phổ Lỗ Tư một người hệ phong, một người hệ thổ. Chỉ thấy Phổ Lỗ Tư tùy tiện phủ hai cái, một loạt đại thụ liền bật gốc nhảy dựng lên, sau đó bị một trận cuồng phong thổi đi mất.

“Thật sự——rất tiện lợi a.” Gia Á cảm thấy năng lực của lỗ đạt rất giống thể hệ người biến chủng thứ 3.

“Nếu như vậy, sao không bảo bọn Phổ Lỗ Tư trực tiếp xới đám cây có lỗ thực nhân thử không phải nhanh hơn sao——”

“Người muốn đối mặt với toàn bộ công kích của lỗ thực nhân thử sao?” Tắc Vạn cười cười.

Có lẽ bên ngoài quá ồn ào nên có một bộ phận thực nhân thử chui ra khỏi cây, đi thám thính.

“Xem ra mẫu thử phát hiện chúng ta rồi.” Gia Á nói, ngay cả nhạy cảm cũng được tiến hóa không ít a.

“Không được để nó đi báo tin với mẫu thử.” Tắc Vạn phi thân xuống, phun ra một cục hỏa cầu thui rụi toàn bộ đám thực nhân thử trên mặt đất.

“Phải nhanh lên một chút, mẫu thử không có được hồi đáp nhất định sẽ phái thêm đám thực nhân thử lên.” Tắc Vạn nói.

“Chúng ta tới hỗ trợ đi——” Gia Á cảm thấy tội lỗi khi sống rất an nhàn ở đây, ăn thức ăn nhà người ta, ở nhà người ta, tóm lại mình cũng nên làm chút gì đi.

Gia Á xuất ra đao thép, biến thành dạng chiếc lá hình tròn, xung quanh bao đầy răng cưa, xoay tròn bay tới cắt ngã một gốc cây. Tắc Vạn phối hợp rất ăn ý, gốc cây vừa ngã xuống liền chụp một phát bay tới chân trời.

Cứ như vậy, một bức tường phòng cháy nhanh chóng được mở ra.

“Bây giờ có thể đốt rồi.” Á Sắt vui vẻ vỗ móng vuốt.

Gia Á nhìn Tắc Vạn phun hỏa, từng nhìn thấy y phun ra một quả cầu lửa, nhưng trực tiếp phóng hỏa như vậy vẫn là lần đầu. Bắt đầu từ dưới chân Tắc Vạn, ngọn lửa với diện tích khổng lồ giống như chui ra từ mặt đất, khí thể mãnh liệt, ào ạt, quang cảnh đồ sộ như vậy làm Gia Á không thể không tán thưởng, năng lực hỏa khi sự dụng đúng là mỹ quan a.

Nhiệt độ cao làm đám thực nhân thử trong tổ cây đều chui ra ngoài, đón nhận đại hỏa thiêu đốt, từ trong một cây đại thụ cực lớn ở trung tâm đột nhiên phát ra dị trạng, thân cây lắc lư, giống như đang gãy đổ. Sau một lúc lâu, cây đại thụ kia chợt nứt ra một cái lỗ lớn, ngay sau đó một con chuột to mọng lúc nhúc chui ra.

Là mẫu thử, nó đi ra, nhìn xung quanh một chút, bộ dạng tựa hồ không hề sợ hỏa ngược lại trong bão lửa nhanh chóng tiến tới tấn công bọn họ. Bốn người không hề chuẩn bị tâm lý né tránh luồng công kích khổng lồ có chút chật vật. Mẫu thử quay đầu lại, lựa chọn Tắc Vạn làm mục tiêu tấn công chủ yếu.

“Sao lại như vậy?” Phổ Lỗ Tư kinh ngạc.

“Chẳng lẽ mẫu thử tiến hóa thành chuột bắt tử?” Á Sắt cũng không giải thích được.

Trong tình huống khẩn cấp, Gia Á lập tức sử dụng dị năng, dưới chân là một mảnh kim loại trong suốt chống đỡ cơ thể hần trên không trung, chậm rãi hạ xuống đất.

“Lớp vỏ bên ngoài trở nên rất cứng, hơn nữa cũng không sợ lửa.” Gia Á chú ý mẫu thử đang công kích Tắc Vạn, những quả cầu lửa liên tục phóng tới nó nhưng mẫu thử không có phản ứng gì, chỉ có thể lý giải là lớp vỏ nó trở nên rất cứng rắn thô ráp, hỏa thiêu không tới được bên trong.

“Người vừa mới——?” Á Sắt cảm thấy mình đang hoa mắt, hình như trong nháy mắt anh nhìn thấy Gia Á bay lên không sau đó chậm rãi rơi xuống.

“Tắc Vạn như vậy rất nguy hiểm, các người không đi hỗ trợ sao?” Gia Á nhíu mi nhìn 2 vị lỗ đạt đang thanh nhàn bình phẩm người khác.

“Nga ——” Á Sắt cùng Phổ Lỗ Tư bị trừng như vậy, lập tức lên bên chạy tới hỗ trợ Tắc Vạn.

Khóe miệng Gia Á cong lên, hần nghĩ mũi khoan có lẽ sẽ xử lý được lớp vỏ của con chuột này. Phiến kim loại lúc này dùng để cưa cây một lần nữa xoay tròn thừa dịp nó không để ý bay về phía mẫu thử, cắt xuyên lớp vỏ cứng xâm nhập vào phần thịt mềm bên trong, bên ngoài chỉ để lại một vết hằn nhọt nhọt.

Tắc Vạn nhìn mẫu thử đột ngột vùng vẫy vô cùng đau đớn, y bước tới gần xác định, nhìn thấy nó đang quay cuồng, cái đầu nhỏ điên cuồng lao vào bốn phía. Á Sắt và Phổ Lỗ Tư cũng ngừng lại, đứng bên cạnh Tắc Vạn, khó hiểu nhìn một màn trước mắt.

Mẫu thử vật lộn một hồi lâu, cuối cùng run rẩy một vài cái không nhúc nhích nữa. Phần bụng xác mẫu thử giống như có thứ gì đó đang rục rịch muốn chui ra.

Bất ngờ một phiến quạt kim loại xé rách lớp da bụng mẫu thử bay ra. Phiến quạt trên không trung hóa thành đao thép rồi tự động bay tới sau lưng Gia Á, thu vào vỏ.

“Nhìn cái gì, chưa bao giờ thấy năng lực hệ kim sao.” Gia Á nói.

Á Sắt hồi phục lại tinh thần, hung hăng vỗ vai Phổ Lỗ Tư vẫn còn đang khiếp sợ.

“Sao, chưa thấy bao giờ à!”

“Chưa thấy qua——” Phổ Lỗ Tư thành thật trả lời, anh quả thực chưa bao giờ thấy một khảm đặc biệt sử dụng năng lượng!

“Tắc Vạn, ta nghĩ ngươi nên phóng một hỏa cầu vào bụng nó đi, cho đảm bảo.” Gia Á biết khả năng tái sinh của loài chuột rất cao, không thể xác định được mớ thịt đó có thể lại trở thành một con mẫu thử hay không.

“Àn.” Tắc Vạn dễ dàng điều khiển một ngọn lửa bùng cháy từ vết thương ở bụng mẫu thử, trong chớp lát nó chỉ còn là một khoảng đất cháy đen.

Giải quyết xong đám chuột, bốn người bắt đầu hành trình trở về. Á Sắt dùng khuỷu tay huých Tắc Vạn.

“Tắc Vạn, ngươi đã sớm biết phải không!” Á Sắt đang nói tới năng lực đặc biệt của Gia Á, là năng lực hệ kim, chẳng lẽ tới từ nơi đó?

“Đúng vậy.” Tắc Vạn cũng không cảm thấy vì vậy mà nên cảnh giác, vì người đó chính là Gia Á.

“Hắn rất mạnh.” Tắc Vạn vẫn luôn nói như vậy.

“Thông minh, bình tĩnh, một quyền có thể đánh bay một con thực nhân thử, lại là một khảm đặc có kim năng lực, tuyệt thật! Ta thích!” Á Sắt cười gian sờ sờ cằm.

Tắc Vạn nghe vậy thoáng nhú mày, bình tĩnh khuyên nhủ một tiếng.

“Ngươi muộn rồi, hắn là của ta.” ——

“Sao lại thế chứ!”

Tắc Vạn nhếch môi, chiến lược săn mồi của các loài chim hoang dã đòi hỏi kiên nhẫn rất cao, người chiến thắng cuối cùng nhất định là y.

9. Chương 9

Việc Gia Á hỗ trợ lỗ đạt giải quyết vấn đề thực nhân thử rất nhanh lan truyền khắp bộ lạc. Người theo đuổi Gia Á đột ngột tăng vọt, suốt cả ngày đều có lỗ đạt tới lui tặng quà, nhà cửa cứ như một buổi dự tuyển mỹ nữ, tụ tập không biết bao nhiêu lỗ đạt đủ màu sắc. Nhóm khảm đặc cũng vô cùng hâm mộ, nhưng Gia Á chỉ có mỗi một cảm giác là buồn nôn.

Kỳ thật lỗ đạt luôn hi vọng bầu bạn của mình có thể mạnh mẽ một chút, số lượng khảm đặc so với lỗ đạt ít hơn nhiều, hơn nữa thân thể cũng rất yếu đuối, nhiều khi có thể chết vì sanh con, vì thế khảm đặc khỏe mạnh lại dũng mãnh như Gia Á được nhóm lỗ đạt đặc thân trong tộc chú ý đặc biệt.

“Gia Á, người thích nhé, có nhiều lỗ đạt thích người như vậy.” Bill cũng rất hi vọng mình có thể mạnh mẽ hơn một chút, nhưng vóc dáng vẫn cứ như thế không cao lớn hơn được chút nào, cứ như cơ thể của trẻ vị thành niên.

“Này có gì tốt đâu——” Gia Á không cảm thấy việc này có gì đáng hãnh diện.

“Nói thật, Gia Á, người rốt cuộc thích mẫu lỗ đạt thế nào a?” Bill hiếu kỳ hỏi.

Ta không thích lỗ đạt, ta thích nữ nhân—— ai! Nếu nói như vậy, Bill nhất định sẽ không hiểu.

“Ôn nhu đi.” Gia Á trả lời, hắn thích dạng ôn nhu nữ tính, giống như mẫu thân của hắn. Nàng cũng là biến chủng đời 3, có năng lực trị liệu, đã mất trong lần thanh trừng đó——

“Kỳ thật ca ta rất ôn nhu a, thật đó!” Bill nhìn Gia Á chằm chằm, hai mắt giống như đang tỏa sáng. Ôn nhu, lão ca cậu nhất định có đủ ôn nhu a!

“Có sao——” Gia Á bật cười, hắn thật sự không thể đem Tắc Vạn cương nghị sánh ngang ngọn băng sơn kia liên hệ với hai chữ ôn nhu. Hơn nữa, Tắc Vạn căn bản chưa bao giờ có ý tứ kia với hắn thì phải? Tắc Vạn chưa bao giờ giống những lỗ đạt kia, đối đãi hắn như với những khảm đặc yếu ớt khác, hơn nữa Tắc Vạn còn cho hắn tham gia chiến đấu, tình cảm giữa bọn họ chính là tình nghĩa huynh đệ.

Từ lúc đầu gặp nhau Tắc Vạn luôn giúp đỡ hắn. Hắn muốn tìm năng lượng nguyên, Tắc Vạn cơ hồ tìm kiếm tất cả mẫu thử năng lượng nguyên trên tinh cầu này tới.

Nhưng đáng tiếc chính là vẫn không tương thích với kỹ thuật của hệ ngân hà. Nói cách khác, hắn và Sophie không có cách nào rời khỏi. Có lẽ một ngày nào đó Sophie sẽ chế tạo được một cỗ máy chuyên dụng có thể chuyển hóa năng lượng của Thụy Bá đại lục, nhưng mà không biết tới tận bao giờ.

Trong suy nghĩ của các lỗ đạt ở bộ lạc Phi Tư Thắc, khảm đặc ở tuổi của Gia Á còn độc thân nằm trong phạm vi người lớn tuổi vẫn chưa lập gia đình. Bọn họ đã xem Gia Á là người của bộ lạc, nên thường sẽ do tộc trưởng ra mặt chỉ hôn cho ‘thằng nữ’.

Nhưng nghĩ tới trước kia Gia Á từng sống trong bộ lạc khác, hơn nữa lại rất mạnh mẽ nên mọi người quyết định tôn trọng ý kiến của Gia Á, để hắn tự mình chọn lựa. Cho Gia Á tự do chọn lựa là một chuyện, Gia Á cứ chậm chạp không quyết định lại là một chuyện khác, bởi vì số lượng khảm đặc không còn nhiều nên không thể lãng phí thời gian, vì thế nhóm lỗ đạt coi trọng Gia Á bắt đầu trở nên nóng nảy.

Lúc đầu phương thức biểu đạt rất tinh tế, chỉ gửi tặng một ít quà vật này nọ v...v.... nhưng càng về sau càng giống như lưu manh muốn trối hắt lại trực tiếp hành động. Gia Á lần đầu tiên gặp phải chuyện này còn chưa hiểu đối phương muốn làm gì, lúc hiểu ra thì lập tức thưởng cho đối phương một đôi mắt gấu mèo. Về sau sự việc như vậy lại càng nhiều hơn, Gia Á rốt cuộc mới hiểu ra nguyên lai bọn họ muốn gì, dĩ nhiên là——!

Bình tĩnh, bình tĩnh! Gia Á nhịn xuống cơn xúc động muốn giết người, tự nói với chính mình phải tỏ ra thân thiện, phải nghiêm túc suy nghĩ vấn đề này, hắn còn phải ở đây một thời gian!

Gia Á bực bội nhíu mày nhìn một lỗ đạt có làn da thanh sắc xuất hiện trước mặt.

“Làm bầu bạn của ta đi.”

Lại tới nữa.

“Ta biết người thích ta!”

Cho xin đi, tên người ta còn không biết!

“Hôm qua ở quảng trường người liếc mắt nhìn ta một cái.”

Ta cũng ‘liếc mắt một cái’ với rất nhiều người khác! Là ánh mắt xem thường.

“Chúng ta làm đi!”

“Ta cho người 3s để biến mất trước mặt ta.” Gia Á bị một lực mạnh đẩy ngã xuống đất, lạnh lùng giương mắt nhìn lỗ đạt đang đề lên người mình.

Cố gắng làm lỗ đạt thanh sắc trên người mình thông suốt đầu óc, nhưng có vẻ tên này cũng không tiếp thu được bài học nào từ đám lỗ đạt bị giáo huấn, một khảm đặc khi bực bội có thể mạnh mẽ tới cỡ nào đi.

Thế giới này, chính vì có những người không tin vào những chuyện kì lạ nên mới có nhiều chuyện ngoài ý muốn như vậy.

“1, 2, 3!” Giá Á vừa dứt lời, một sức mạnh không biết từ đâu xuất hiện đánh văng cái tên lỗ đạt xanh lá ngu ngốc kia đi với tốc độ ngang ngửa vận tốc ánh sáng, nếu nhìn kỹ phía sau lưng áo anh ta có một cái móc kim loại.

“Thật là, lần nào cũng như thế——” Gia Á bật người dậy, phủi bụi đất trên người, đột nhiên nghe thấy tiếng cười từ khu rừng phía sau truyền tới.

“Tắc Vạn, ta biết là ngươi.” Gia Á khó chịu nói, bóng dáng Tắc Vạn từ khu rừng tiến ra, trên mặt còn mang theo tươi cười làm ai đó oán giận.

“Thấy cũng không biết giúp ta.” Gia Á bất bình.

“Ngươi cần ta hỗ trợ sao?” Tắc Vạn hỏi lại.

“Không giúp cũng không được cười, ta đã bực muốn chết rồi.” Cứ như vậy sao được, nghĩ đến cảnh tượng chính mình bị thú nhân cao lớn đặt dưới thân mà xâm chiếm, thật sự là lạnh thấu xương, cả người hấn nổi hết cả da gà. Hấn nghĩ thế nào cũng không chấp nhận được, ngày nào trình tiết mình cũng gặp nguy cơ, nên làm thế làm mới tốt a!

“Kỳ thật biện pháp giải quyết rất đơn giản.” Tắc Vạn nói.

“Cái gì?”

“Ngươi tìm một bầu bạn thì tốt rồi, có chủ, những lỗ đạt khác sẽ không quẩn quít lấy ngươi nữa.”

“Thật sự là ‘hảo’ chủ ý a——” Gia Á ngoài cười nhưng trong không cười.

“Thế nào, tộc trưởng muốn chỉ hôn cho ta sao?”

“Không có, ngươi không cần lo lắng.” Cho dù Tắc Vạn có chỉ hôn thật thì y nhất định chỉ đem Gia Á chỉ hôn cho chính mình.

“Như vậy rất tốt, ta căn bản không thích lỗ đạt, chuyện này ngươi cũng biết mà.” Nếu nhất định phải chọn, hấn tình nguyện lấy một khảm đặc còn hơn, giống như Bill vậy, ít ra còn có nhiều điểm tương tự nữ giới. Lỗ đạt? Miễn đi!

Tắc Vạn thấy thế cũng không sốt ruột, thông thả đi tới trước mặt Gia Á.

“Ta cũng không bảo ngươi làm thật, ý của ta là giả vờ, tìm một người sống chung thôi, đơn giản.”

“Nói dễ quá a, tìm ai được? Ai chịu giả bộ chứ?”

“Ta a.”

Gia Á choáng váng. Tắc Vạn vừa nói cái gì vậy?

“Ta cũng đang độc thân, làm tộc trưởng nên gần đây cũng bị nguy cơ bức hôn. Ngẫu nhiên chúng ta là có cùng nỗi khổ.” Tắc Vạn nói.

Gia Á suy nghĩ một chút, nghe cũng có lý. Nếu nói Gia Á là ‘thằng nữ’ thì Tắc Vạn vừa vặn cũng là ‘thằng nam’. Tắc Vạn rất mạnh mẽ được rất nhiều khảm đặc yêu thích, tìm mọi cách quyến rũ y, làm y có nhà mà không dám về, thực đáng thương a.

“Sao ngươi lại không tìm bầu bạn?” Gia Á cảm thấy rất kì quái, thú nhân bình thường luôn rất cố chấp với vấn đề nối dõi tông đường, nhưng Tắc Vạn dường như trái lại.

“Ta muốn tìm, nhưng chưa tìm được.” Tắc Vạn có chút dăm chiêu nói, trước kia y cũng không biết mình muốn có một người bầu bạn như thế nào, nhưng bây giờ y đã biết, đối tượng y muốn tìm chính là Gia Á!

“Ngày nào cũng trốn tránh thế này cũng không phải biện pháp, nếu có lỡ đạt đánh lén hay dùng thuốc mê, người cũng không có biện pháp chống cự, đến lúc đó chỉ có người chịu thiệt.”

Tắc Vạn nói cũng không phải lời đe dọa suôn, tình hình của Gia Á hiện tại cũng sắp tới mức độ này, lỡ như có tên nào đánh ngất hẳn mang đi, thế thì hẳn thảm rồi!

“Nói như vậy——” Gia Á lúc này cảm thấy ý tưởng của Tắc Vạn quả thực không tồi, dù sao hiện tại hẳn cũng đang ở trong khu nhà của y, nếu giả kết hôn thì bất quá chỉ là chuyển từ phòng nhỏ qua nhà chính thôi, như vậy cũng không có khác biệt nhiều lắm. Hẳn và Tắc Vạn cũng rất hợp rơ, và quan trọng nhất là Tắc Vạn không hề có ý tứ kia, nếu có một ngày hẳn phải rời khỏi mọi người cũng có thể vui vẻ vỗ tay tán thành.

“Được rồi! Ta nghĩ đề nghị này cũng không tồi.”

Cá mắc câu, ý cười trên mặt Tắc Vạn ngày càng sâu.

“Vậy ta đi tuyên bố với người trong tộc.”

“Àn, người là tộc trưởng, người nói sao thì cứ làm vậy đi.”

10. Chương 10

Kết quả Tắc Vạn thực sự tuyên bố y và Gia Á trở thành bầu bạn, quyết định này đại khái làm lỡ đạt và khảm đặc trong bộ lạc vô cùng thương tâm. Hai người bình thường vô thanh vô tức, không có tí hành động nào là tâm đầu ý hợp đột nhiên lại tới với nhau, hay là cường cường liên hợp a.

Nghi thức diễn ra cùng ngày làm khuấy động tất cả mọi người, tộc nhân ở quảng trường đốt lửa trại, các lỡ đạt phóng túng uống rượu, khảm đặc thì điên cuồng múa may trông rất vui vẻ, nhưng thực sự vui hay dùng rượu giải sầu vẫn không ai biết được.

Về phần hai nhân vật chính thì rất bình thường. Tắc Vạn biểu tình vốn đã thờ ơ, còn Gia Á đối với việc này hoàn toàn vô cảm, cảm thấy không có gì vui thích.

Lúc này Gia Á có chút hối hận, vì sao lúc trước lại đồng ý cơ chứ? Tuy chỉ là giả, nhưng cảm giác gả cho một người nam nhân thật sự là——rất vi diệu.

Tắc Vạn ngồi trên vị trí tộc trưởng, Gia Á ngồi ngay bên cạnh. Kỳ thật theo nghi thức truyền thống, Gia Á phải ngồi trên đùi Tắc Vạn, nhưng bị Gia Á phản đối ngay. Một nam nhân cường tráng như hẳn lại ngồi trên đùi một nam nhân, xem ra cái dạng gì a! Hoàn hảo là Tắc Vạn luôn tôn trọng ý kiến của hẳn vì thế nên nghi thức trở thành như bây giờ, song song ngồi cạnh nhau.

Trong suốt buổi lễ không ngừng có lỡ đạt và khảm đặc tới kính rượu, một phần là theo đuổi Gia Á, một phần là theo đuổi Tắc Vạn, nghi thức kia quả thực không giống kính rượu, muốn lấy mạng người ta thì đúng hơn.

Nhưng Bill thực sự rất vui vẻ, cậu ta vì lão ca đạt được ý nguyện mà đưa tới một hũ rượu trái cây làm quà chúc mừng tân hôn, Gia Á đã có chút say. Bất quá loại rượu kia quả thực rất ngon, mùi cũng rất thơm.

“Đừng uống nhiều, rượu này có công hiệu thúc tình.” Tắc Vạn thì thầm khuyên nhủ bên tai Gia Á, y vốn rất vất vả mới kiềm chế được, nếu buổi tối Gia Á còn động dục cho y xem thì sẽ rất thê thảm.

“Phốc!” Phun ra.

“Thúc tình!” Được rồi! Tên Bill kia cũng dám cả gan âm mưu mình!

“Người đừng uống nữa, để ý ta một chút, ta sắp bị bọn họ chuốc rượu đến xỉu này.”

Quả thực chính là như vậy, rất nhiều khảm đặc dùng ánh mắt u oán bắn sang Gia Á. Nhưng những lỡ đạt lại kịch liệt hơn, suốt cả một đêm, Tắc Vạn không thể nhớ được chính mình bị mời bao nhiêu ly rượu.

Gia Á nghe vậy cũng cảm thấy rất phức tạp, cục diện này tuy là Tắc Vạn cũng vì chính mình, nhưng xét về phương diện khác vẫn cảm thấy y bị tổn thất.

Kéo dài tới nửa đêm, không khí dần trở nên quỷ dị. Tuy nói Gia Á không thích ngồi lên đùi người ta, nhưng cũng không thể nào ngăn cản người khác ngồi trên đùi bầu bạn của mình, các nam tử tóc vàng óng ánh dụ dàng rúc vào ngực bầu bạn, ôm hôn, vành tai chạm vào tóc mai, những hình ảnh kia chỉ có thể hình dung bằng hai chữ kinh khủng.

“Ân, cái kia——” Gia Á kéo ống tay áo Tắc Vạn.

“Ta đi thôi.” Đã có chút say, còn tiếp tục nhìn cảnh này sẽ không tốt.

Tắc Vạn gật đầu, đột ngột ôm lấy Gia Á, xung quanh liền vang lên tiếng ồn ào trên chóc.

“Ta đã nói người không được làm thế mà ——” Gia Á ở bên tai Tắc Vạn giả vờ tươi cười e ngại, sự thật là đang nghiêng răng cảnh cáo.

“Như vậy mới giống.” Tắc Vạn ngoài mặt vẫn như không có chút biểu tình, nhưng khóe mắt cương nghị lại toát ra tươi cười.

Nói thật, Gia Á từng nghĩ đêm động phòng hai người phải trừng mắt nhìn nhau, nhưng thực tế cũng không xấu hổ như vậy, có lẽ do thái độ tự nhiên của Tắc Vạn nên Gia Á cảm thấy cũng không có gì.

Tắc Vạn thực sự rất xứng với chức vị tộc trưởng, trong phòng y trang hoàng rất nghiêm trang. Tỷ như một số loại mẫu ngũ cốc, bản đồ đại lục, lịch sử và tư liệu tình hình dân cư. Còn có một số tư liệu về văn hóa. Nếu ở địa cầu, loại phòng này có lẽ được xếp vào phòng của các học giả đi.

“Đây là cái gì?” Gia Á tò mò đánh giá một lọ chất lỏng màu đen.

“Là nhiên liệu viễn cổ, hiện tại đã không còn nữa.”

“Nói vậy là không tìm thấy nữa sao?”

“Nghe nói vật này được Thần Sáng từ bầu trời mang đến.”

“Huyền bí vậy sao.” Gia Á cười cười.

“Đúng vậy, là Thần Sáng cho chúng ta mọi thứ. Lúc người tới đại lục Thụy Bá, đầu tiên là chế ra khảm đặc, nhưng bởi vì khảm đặc quá yếu ớt rất khó sinh tồn, nên Thần Sáng bắt đầu cho khảm đặc kết hợp với mảnh thú cường hãn trên đại lục, sáng tạo ra lỗ đạt, vì vậy sứ mệnh của lỗ đạt là bảo vệ khảm đặc, đó cũng là giá trị sinh tồn duy nhất của lỗ đạt.”

“Ha hã, sao đó thì sao?” Gia Á cảm thấy rất thú vị, không khác thần thoại cho lắm, tựa như địa cầu, thượng đế chế tạo ra A-đam, sau đó dùng xương sườn của A-đam để tạo thành Ê-va. Chẳng qua ở đây tôn trọng nữ giới, cũng chính là khảm đặc nên mới tạo ra trước, sau đó mới tới lỗ đạt.

“Sau đó Thần Sáng bắt đầu ngủ say, để thế giới lại cho khảm đặc và lỗ đạt, dần dần hình thành bốn bộ lạc cường thịnh trên đại lục Thụy Bá.” Tắc Vạn vạch bản đồ, chỉ cho Gia Á thấy.

“Chỗ chúng ta là bộ lạc Phỉ Tư Thắc, là sinh vật đứng đầu đại lục, thống lĩnh tất cả các bộ lạc. Ở đông hải còn có các bộ lạc thủy tộc, đứng đầu là bộ lạc Ba Tái Tư. Trên những dãy núi ở phương bắc có bộ lạc Phong Thần đại diện cho các loài chim. Còn có bộ lạc Tát Đức đại diện cho đêm tối ở mảnh đất hắc ám. Mấy năm trước ta từng đi qua đông hải, nơi đó——”

Âm thanh trầm thấp kể cho Gia Á nghe những chuyện xưa rất thú vị, Gia Á thích thú ngồi nghe, đầu ngày càng nặng, có cảm giác mơ màng, có lẽ là vì uống rượu. Đột nhiên, Tắc Vạn ngừng lại.

“Sao không nói tiếp?” Gia Á có chút bất mãn, đang nghe tới khúc thú vị!

“Ta nói nhiều như vậy rồi, muốn nghe người nói.” Tắc Vạn cười cười.

“Ta? Ta nói gì?”

“Người đến từ đâu?” Tắc Vạn không thể nào đoán được, hắn nói ngôn ngữ kì lạ, có mái tóc đen mắt đen rất đặc biệt, còn có năng lực không giống người thường, nên biết rằng hệ kim rất đặc biệt, đừng nói khảm

đặc, ngay cả lỗ đặt trước nay cũng chưa thấy qua, chỉ nghe nói người trong mảnh đất hắc ám mới có loại năng lực này. Mà mảnh đất ấy lại là nơi cấm kị của đại lục Thụy Bá. Nơi đó là một hắc động có thể ăn thịt người, y cũng chưa bao giờ gặp qua bộ lạc Tất Đức trong truyền thuyết.

“Người đoán xem.” Gia Á cúi đầu, hắn không phải muốn thừa nước đục thả câu mà vấn đề này thực sự rất khó trả lời.

“Ta đến từ một nơi rất xa. Mấy ngàn năm trước, nơi đó từng là một tinh cầu màu xanh, rất đẹp, nhưng hiện tại có lẽ đã thành màu đen. Nơi đó có rất nhiều người giống ta sinh sống. Có lẽ ta là ngoại tộc của bọn họ nên ta bị đuổi đi. Ta đi khắp vũ trụ, tìm một nơi có thể thu lưu ta. Nhưng không có, một cái cũng không có. Ta không có nơi để đi, chỉ có một con đường mênh mông để qua lại. Bất ngờ có việc ngoài ý muốn xảy ra làm ta rơi xuống nơi này. Ta không thể lưu lại, chính là ta không tìm được phương pháp để rời khỏi.” Gia Á bất đắc dĩ mỉm cười.

“Ta thực xúi quẩy đúng không?”

Tắc Vạn nghe lời hắn nói trầm mặc một lúc lâu.

“Vì sao không thể lưu lại?” Ánh mắt Tắc Vạn quá mức ôn nhu làm Gia Á có ảo giác mình hít thở không thông.

“Bởi vì, bởi vì——” Bởi vì ta không giống các người, Gia Á không thể nói ra sự thật, hắn căn bản không phải khảm đặc, hắn chỉ là người biến chủng thể hệ 3 của địa cầu, hắn không thuộc về thế giới này, đúng hơn là thế giới này không còn chỗ cho hắn dung thân, đồng bạn của hắn đã chết hết, tất cả người biến chủng đã chết! Hắn vĩnh viễn không thể quên được hình ảnh đó, khắp nơi đều là máu, cả một đại dương màu đỏ, mọi người đều nằm đó, bất động, người nhà của hắn, bạn bè của hắn đều nằm trên mặt đất, bất động. Đúng vậy, bọn họ đã chết! Chính là, vì cái gì, vì cái gì hắn còn sống? Hắn đã không còn đồng loại, đúng vậy, không một ai hết....

Trên mặt đột nhiên truyền tới cảm giác thô ráp, là ngón tay Tắc Vạn nhẹ nhàng xẹt qua.

“Người khóc.” Tắc Vạn nhỏ giọng hỏi, trong mắt không có sự đồng tình dư thừa, chỉ có nhàn nhạt đau lòng.

“Ta không sao.” Gia Á ngượng ngùng qua loa xoa mặt, sao lại xúc động như vậy chứ: “Thực xin lỗi, để người chê cười rồi.”

Lớp vỏ nguy trang dù kiên cường thế nào cũng sẽ có khe hở, Tắc Vạn đã nhìn thấu nội tâm yếu ớt của Gia Á, y vươn tay nhẹ nhàng ôm lấy hắn, bao phủ hắn trong lồng ngực rộng lớn của mình, trọn vẹn vây chặt.

“Người có thể nếu người nguyện ý.” Âm thanh Tắc Vạn trầm thấp, giống như vị cà phê làm người ta tê dại. “Chỉ cần người nguyện ý, người có thể vĩnh viễn ở đây.” Ở lại bên ta, ở lại trong vòng tay ta——

Gia Á rất xúc động, lần đầu tiên có người ở tinh cầu khác nói với hắn, hắn có thể vĩnh viễn lưu lại——nhưng mà, đáng tiếc, Tắc Vạn xem hắn là đồng loại mới có thể nói vậy đi. Nếu y biết hắn căn bản không phải là khảm đặc, chỉ là một ngoại tộc từ ngoại tinh tới, Tắc Vạn, người còn có thể đối với ta như vậy không? Vô số lần thất vọng làm Gia Á không còn niềm tin nữa.

Cuộc sống bấp bênh dài đằng đẳng mà vô vọng, hắn và Sophie đã dần quên đi mục đích ban đầu là gì? Chỉ biết không ngừng tiến tới, cho đến khi sinh mệnh này kết thúc——

11. Chương 11

***Note: từ chap này Sophie sẽ không dc xưng là nàng nữa, người máy không có giới tính, vì lúc đầu Sophie giữ hình dạng nữ tính nên cáo mới để là nàng ^^

Gia Á mở to mắt, tâm trí hắn có chút hỗn loạn, nơi này là đâu?

Nga, đúng rồi! Hôm qua hắn vừa ‘kết hôn’ với Tắc Vạn, sau đó sao lại ngủ quên đi nhỉ? Nằm trên giường lớn, trên người đắp một tấm lông thú, bên dưới cũng được trải một tấm lông thật dày, Tắc Vạn rất chu đáo.

Kỳ thật, đêm qua, Gia Á say rượu—chẳng qua hẳn không nhớ mà thôi. Đối với Tắc Vạn, đầu tiên là lấy mất trái tim người ta, sau đó lại còn khóc lóc cuối cùng dựa vào trong lòng ngực Tắc Vạn ngủ mê đi.

“Gia Á! Gia Á!” Bill đột ngột chạy vọt vào.

“Sao vậy?” Gia Á đỡ cái đầu đang nhức bưng bưng, chậm rãi ngồi dậy.

“Gia á, đệ đệ người tìm tới đây, cậu ta, cậu ta——” rất khó hình dung được biểu tình của Bill lúc này.

“Đệ đệ?” Biểu tình Gia Á còn khó hình dung hơn n lần, hẳn làm sao lại không biết mình có em trai? Chẳng lẽ——nghĩ tới khả năng kia, đầu lại càng đau hơn.

“Đi ra ngoài xem——”

Mới ra tới đầu cổng bộ lạc liền nhìn thấy không ít lỗ đặt hung hăng hóa về hình thú, tụ tập ở đó, cách đó không xa là một con Mã Khắc Đa đang bay trên không trung, ngồi trên lưng nó là một ‘tiểu nam hài’ mười hai, mười ba tuổi, Gia Á thật sự rất đau đầu, là Sophie, người máy vốn không phân giới tính, nhưng cậu biết thế giới này không có nữ giới nên liền thay đổi cơ thể mình thành nam giới.

“Các người không cần kích động như vậy, ta tới tìm anh trai, tiểu Hoa rất ngoan sẽ không dả thương người.” Sophie sau khi trải qua quá trình chuyển đổi đã hoàn thiện cơ thể, âm thanh thiếu niên ôn hòa từ không trung truyền xuống.

“Sophie! Ta ở đây, người để con thú kia cách xa một chút!” Khó trách các thú nhân kích động như vậy, Sophie tìm cái gì không tìm, chọn ngay loài chim ăn thịt khó thu phục nhất đại lục Thụy Bá, Mã Khắc Đa!

Mã Khắc Đa có năng lực hệ phong, bình thường rất hay xuống tay với khảm đặc, trảo một phát là có thể bắt đi một người vì thể làm các thú nhân khi thấy nó liền theo bản năng muốn công kích. Hơn nữa, tiểu Hoa! Cái tên quỷ gì đây!

“Ca!” Sophie nhìn thấy Gia Á, hưng phấn phát tay, điều khiển Mã Khắc Đa đáp xuống một nơi cách xa bộ lạc hơi một chút.

Gia Á vội vàng chạy tới, hẳn rất nôn nóng muốn xác nhận xem Sophie trên đường tới đây có gặp rắc rối gì hay không! Mà tình cảnh này trong mắt những người khác lại là cảnh huynh đệ gặp lại vô cùng cảm động.

“sophie, người có sử dụng siêu đạo không? Có sử dụng laser không?” Gia Á nắm lấy bả vai Sophie lắc lắc, những vũ khí trang bị chất độc hóa học này nếu sinh ra phóng xạ sẽ phá hỏng trạng thái sinh lý cân bằng của tinh cầu này.

“Gặp mặt cũng không quan tâm ta chút nào sao.” Sophie bất mãn vuốt ve Mã Khắc Đa ngoan ngoãn.

“Ta phải vượt qua rừng rậm nguy hiểm mới tìm được người a.”

“Ha hã, nếu không có kế hoạch hoàn hảo, người chắc chắn sẽ không bước ra khỏi cabin một bước.” Nguy hiểm? Đám sinh vật kia mới bị nguy hiểm ấy!

“Người đã làm gì với nó?” Gia Á cũng rất muốn biết Sophie làm thế nào để thuần hóa được Mã Khắc Đa.

“Không có gì, ta chỉ trang bị một con chip do ta đặc chế vào đại não để khống chế khu thần kinh trung ương của nó thôi.” Sophie giả hoạt cười, chỉ chỉ đầu mình.

“Trực tiếp nhận mệnh từ não ta, cả chuyến đi ta toàn dựa vào nó mới có thể thoải mái trên bầu trời như vậy.”

“Người a——” Hèn chi mấy hôm nay không hề có tin tức gì từ sophie, hóa ra chuẩn bị cho hẳn một kinh hỉ lớn như vậy.

“Ta đã sớm nói, ta sẽ tìm được người mà.”

Tắc Vạn nghe thấy đệ đệ Gia Á tìm tới, lại còn cười một con Mã Khắc Đa, liền mờ mịt ra ngoài xem xét. Từ xa nhìn ra khoảng cây cối ngoài cổng bộ lạc, Gia Á đang đứng nói chuyện với một thiếu niên tóc đen mắt đen, tay thiếu niên đang đặt trên đầu con Mã Khắc Đa, nhìn qua thực hài hòa.

“Gia Á, đây là đệ đệ người?” Tắc Vạn đi tới bên cạnh Gia Á, cánh tay tự nhiên khoác lên vai hẳn.

“Ân——đúng vậy.” Gia Á gật gật đầu.

“Xin chào, ta gọi là Sophie, xin chỉ giáo.” Sophie lưu loát sử dụng ngôn ngữ của bộ lạc Phỉ Tư Thắc, không biết còn tưởng cậu ta vốn là người bản xứ.

“Xin chào, người rất giống Gia Á nhỉ——” Tắc Vạn nhìn Mã Khắc Đa phía sau Sophie. Hơn nữa, cũng rất mạnh. Tắc Vạn bắt đầu hoài nghi, có phải gia tộc Gia Á đều sinh ra những khảm đặt cường hân.

“Ta là tộc trưởng bộ lạc Phỉ Tư Thắc, Tắc Vạn, hôm qua ta và ca ngươi vừa kết thành bầu bạn.” Cánh tay Tắc Vạn khoát lên vai Gia Á khẽ siết chặt một chút, thoạt nhìn như Gia Á đang dựa vào người Tắc Vạn.

Sophie kinh ngạc liếc mắt nhìn Gia Á, sau đó nhìn thấy một mạt sáng trong mắt Tắc Vạn.

“Ha hã, tin tức này thật thú vị.”

“Hi vọng ngươi có thể chịu nổi hân.” Sophie đi tới bên người Tắc Vạn, nói sâu xa, sau đó tiêu sái đi vào bộ lạc giống như hân đã sớm ở đây.

Tắc Vạn nhìn theo bóng dáng Sophie có chút đắm chiêu, mùi vị của thiếu niên kia——rất kỳ quái, lạnh băng hệt như sắt thép.

“Độ đệ của ngươi rất thú vị.”

“Nó luôn như vậy, thích làm những chuyện kích thích trái tim người khác.” Bất quá đối với Gia Á, muốn thu phục Sophie cả người đều là kim loại rất dễ dàng, trực tiếp đóng đinh người cậu ta vào tường.

12. Chương 12

Sự xuất hiện của Sophie làm bộ lạc xôn xao một trận, các thú nhân rất vui sướng, gần đây rất nhiều chuyện vui xuất hiện trong bộ lạc Phỉ Tư Thắc. Trước là xuất hiện Gia Á, sau lại tới Sophie, khảm đặc cứ xuất hiện liên tục, hơn nữa thoạt nhìn đều rất mạnh mẽ.

Gia Á gần nhất đã giúp đỡ bộ lạc giải quyết nguy cơ thực nhân thử, Sophie lại trực tiếp cười Mã Khắc Đa tới. Vì thế mọi người bắt đầu chú ý, hai vị anh em này rốt cuộc tới từ đâu? Có phải có thể mời thêm những khảm đặc khác tới đây để tạo mối quan hệ thân thiết không? Số đông lỗ đạt lại bắt đầu sôi nổi, bất quá mục tiêu lần này chuyển từ Gia Á sang Sophie mà thôi.

“Xem ra ngươi thực thích nơi này.” Sophie nhìn thấy Gia Á đã bắt đầu hòa hợp với cuộc sống ở bộ lạc này không khỏi cảm khái, đã lâu rồi không thấy Gia Á vui vẻ như vậy.

“Nói thật, ta cũng không muốn đi tiếp nữa, con người nơi này rất giống ta, đều có khả năng khống chế năng lượng riêng biệt, ta ở đây không phải ngoại tộc, thậm chí còn được hoan nghênh.....” Gia Á bất đắc dĩ mỉm cười. “Đáng tiếc ta vẫn không phải là đồng loại của bọn họ, chỉ là giả thôi, một lúc nào đó sẽ bị vạch trần.” Gia Á tự hiểu, Sophie cũng biết rõ hân không phải khảm đặc.

“Dù sao chúng ta cũng không có cách rời khỏi đây, vì sao ngươi không thử đi?” Sophie không hiểu, cậu có phản ứng tình cảm, cũng có thể hiểu được cảm xúc, nhưng thế giới nội tâm của con người vẫn quá phức tạp, cậu ta không được trang bị đầy đủ như vậy.

“Ta đã thất vọng quá nhiều, rất sợ.”

“Nếu đã thất vọng nhiều như vậy thì thêm một lần có sao đâu?” Lời nói của Sophie đâm đúng vào hồng tâm, chỗ yếu ớt trong lòng Gia Á.

Ở chung nhiều năm như vậy, Sophie rất hiểu suy nghĩ của Gia Á. Nhìn qua hân rất có ý chí, nhưng thực tế suy nghĩ của hân lại rất bảo thủ, phải bị người khác thúc đẩy, mới dám bước từng bước về phía trước. Cậu và Gia Á đã du hành rất nhiều năm trong hệ ngân hà, không phải vì hi vọng có thể tìm được một nơi gọi là nhà sao, không ai nguyện ý cả đời làm lũ nhàn.

“Dù sao tạm thời cũng không có cách rời khỏi đây, nói thật, ta thích nơi này, nếu không đi nữa ta cũng không có ý kiến.” Sophie nói, mấy năm nay cậu cũng chán ngán phải đi lữ hành rồi.

Gia Á nhìn những người đi lại trong bộ lạc, bọn họ thân thiết chào hỏi lẫn, gương mặt chất phát lộ ra tươi cười. Có lẽ vậy, thử thêm một lần nữa thì có sao, dù sao cũng đã thất vọng nhiều như vậy, thêm một lần nữa cũng đâu khác gì, đúng không?

“Sophie, ta nghĩ ngươi là thần bảo hộ của ta.” Gia Á cười nói.

“Ta không dám đảm đương trách nhiệm nặng nề đó, muốn tìm thần bảo hộ thì tìm người khác đi.” Sophie chỉ về phía đông.

“Cái gì cơ?” Gia Á tò mò, phía đông có gì sao?

“Lão công của ngươi, Tắc Vạn ấy, hiện tại không phải săn thú ở hướng đó sao.” Sophie nheo mắt lại, quét hình một chút.

“Đối thủ là Mãnh Mã Đặc, lão công của ngươi hoàn toàn chiếm ưu thế, không cần lo lắng.”

Gia Á dở khóc dở cười, cũng đã giải thích với Sophie là kết hôn giả, chính là Sophie cứ bày ra bộ dáng phản đối, miệng cứ lập đi lập lại, hôm nay không ăn ngày mai ăn, ngày mai không ăn thì ngày nào đó sẽ ăn.

“Ngươi thực nên ném thử cảm giác bị lỗ đạt nhớ thương cái mông của mình!” Gia Á cảm phần bất bình, vì cái gì hắn luôn gặp phải đám người trực tiếp áp đảo, còn theo đuổi Sophie lại toàn ôn nhu như vậy? Ai! Mười hai mười ba tuổi thật là tốt! Ngay cả nhóm lỗ đạt cũng thích chăm sóc.

“Ta không sao cả, không tồn tại cảm giác nhớ thương gì cả, thống khổ chính là bọn họ.” Trên người Sophie có hàng ngàn trang bị có thể giết chết bất cứ con cự thú hung hãn nào trên đại lục này, ai dám đụng vào quả thực xui xẻo.

Cuộc sống của Gia Á và Tắc Vạn không vì tân hôn mà có sự thay đổi nào, ban ngày Tắc Vạn ra ngoài săn bắn, Gia Á tới học tập được vật với Mãnh Mã Đặc, hay trồng trọt...v...v.... Còn buổi tối Tắc Vạn vẫn kiên trì muốn hai người ngủ chung giường. Gia Á thật sự không phải sợ cái gì mà nhiều năm đã quen ngủ một mình, thỉnh thoảng có người nằm bên cạnh quả thực không được tự nhiên.

Trở mình, Gia Á lại bắt đầu lo ngại. Cánh tay Tắc Vạn vòng qua thắt lưng ôm cả người hắn vào trong ngực làm hắn có muốn xem nhẹ người bên cạnh cũng không thể.

“Ngủ không được sao?” Giọng nói Tắc Vạn vang lên với khoảng cách gần như vậy làm lỗ tai Gia Á ngứa ngứa.

Tắc Vạn chịu tra tấn đã rất khó nhịn, Gia Á lại cứ cục cựa bên người y.

“.....không sao.” Tựa vào nhau như vậy, cánh tay Gia Á liền đặt song song với Tắc Vạn, chênh lệch a! Thở dài! Nói cánh tay to như bắp đùi tuyệt đối không khoa trương. Vết vẫn trên cơ thể, làn da đen bóng, đồng tử màu vàng thật lớn trong bóng đêm tạo ra cảm giác thật kinh khủng.

“Ác quỷ.....” Gia Á đột nhiên nghĩ tới danh từ này, đối với người địa cầu mà nói, ngoại hình của Tắc Vạn tương tự như ác quỷ trong tôn giáo phương tây.

“Ác quỷ là gì?” Tắc Vạn chưa từng nghe thấy từ này.

“Ở quê hương của ta, người cao lớn thế này là ác quỷ.” Gia Á giải thích.”Ác quỷ là biểu tượng của cái ác.” Kỳ thực Gia Á cũng phát hiện, lỗ đạt có làn da đen cũng không nhiều, ít ra trong bộ lạc Phỉ Tư Thác chỉ có Tắc Vạn, màu đen này dường như có thể dung hợp với bóng tối.

Tắc Vạn bắt đầu dĩ, y tà ác sao? Nếu y thực sự ác như vậy thì hiện tại đã nhào tới ăn sạch Gia Á chỉ còn bộ xương. Bất quá, bây giờ không phải lúc, Gia Á vẫn chưa tiếp nhận lỗ đạt, phải kiên nhẫn một thời gian nữa.

Một trận gió lạnh cuối thu thổi qua, Gia Á cuộn tròn người nhích về phía sau dựa vào cơ thể Tắc Vạn.

“Tắc Vạn, ngươi ấm quá.” Gia Á cảm thấy Tắc Vạn giống như một cái hỏa lò khổng lồ.

“Ta là thuộc tính hỏa mà.” Biết Gia Á cảm thấy lạnh, Tắc Vạn siết chặt tay ôm gọn hân vào ngực mình.

Cảm giác được hô hấp của tiểu tử trong lòng ngày càng an ổn, Tắc Vạn bất đắc dĩ xoa xoa mái tóc mềm của Gia Á, đang huyền thuyên lại lần ra ngủ, bộ dáng mơ hồ hoàn toàn bất đồng bộ dáng thông tuệ bình thường. Tắc Vạn từng suy nghĩ, cả đời này có lẽ không có khảm đặc nào có thể làm mình động tâm, nhưng thần đã ban Gia Á cho y, thông minh, mạnh mẽ lại vô cùng cô độc. Á Sát nói y gian trá, thế thì sao? Dù sao thì hiện tại Gia Á đã thuộc về y, về sau cũng vậy, vĩnh viễn cũng vậy.

Cúi đầu hôn lên môi Gia Á một chút, Tắc Vạn thỏa mãn tươi cười.

13. Chương 13

Ngày hôm đó, có một lô đạt từ bộ lạc khác đến. Những bộ lạc rất hiếm khi lui tới với nhau, chỉ có những thời gian cố định sẽ gặp gỡ trao đổi hàng hóa một chút. Lần này bọn nó tới, mục đích để xin giúp đỡ. Phi Tư Thắc là bộ lạc thống lĩnh trên lục địa, phải gánh vác trách nhiệm của tất cả các bộ lạc.

“Lợi uế thú có hành động khác với trước kia, trong tộc đã có năm đứa nhỏ và ba khảm đặc bị bắt đi——” nói chuyện chính là lô đạt Ryan tới từ bộ lạc Bội Tư, đối với những bộ lạc thú nhân, bảo vệ khảm đặc và nuôi nấng những đứa nhỏ chính là mục tiêu duy nhất, vì thế khi bọn họ gặp chuyện không may chính là tai nạn nghiêm trọng nhất.

“Năm đứa nhỏ, ba khảm đặc!” Phổ Lỗ Tư tức giận.

“Vì sao các người không tới xin giúp đỡ sớm hơn!”

“Lợi uế thú thiết kế rất nhiều sào huyệt giả, chúng ta phá một cái chúng nó lại tiếp tục sinh sôi như cũ. Hơn nữa chúng nó còn biết phối hợp với nhau, tác chiến theo đoàn thể, một bên đánh yểm trợ, mặt khác lên vào, còn thiết kế cả quân mai phục làm chúng ta rất khó phòng bị!” Ryan cũng không muốn bộ lạc gặp chuyện như vậy.

“Bây giờ truy cứu trách nhiệm cũng vô dụng.” Tắc Vạn bình tĩnh nói.

“Chúng ta đem theo một số lô đạt, ngày mai đi tới bộ lạc Bội Tư.”

Tộc trưởng ra lệnh, mọi người đều trở về chuẩn bị.

Gia Á và Sophie liếc mắt nhìn nhau, trong mắt cả hai đều hiện lên chút kinh ngạc.

“Tắc Vạn, người định đi sao?” Gia Á nhìn Tắc Vạn đang thu xếp hành lý.

“Đúng vậy, nếu mau thì có thể mười ngày nữa sẽ về.” Tốc độ Tắc Vạn bay rất nhanh, lộ trình đi và về cũng không tốn bao nhiêu thời gian, chỉ không biết tình huống bên Bội Tư thế nào.

“Có thể ——” Gia Á biết yêu cầu mình sắp nói ra có điểm vô lý, nhưng mà——

“Có thể mang ta và Sophie đi cùng không?”

Tắc Vạn dừng lại, kinh ngạc nhìn Gia Á.

“Vì cái gì?” Tắc Vạn biết Gia Á muốn làm như vậy nhất định sẽ có lý do.

Gia Á nhú mày, hân và Sophie đều có cảm giác kỳ quái.

“Tắc Vạn, người không cảm thấy kỳ quái sao?” Gia Á phân tích.

“Lúc trước là thực nhân thử, chúng nó cũng thay đổi thói quen hành động, bây giờ tới lợi uế thú cũng vậy.”

“Ý người nói——?” Tắc Vạn còn nhớ rõ lời Gia Á từng nói, tiến hóa.

“Ta và Sophie đều nghi như vậy, nhưng muốn xác nhận chính xác cần phải có DNA của lợi uế thú, vì thế chúng ta cần phải nhìn thấy nó, thế nên——”

Gia Á có cảm giác không tốt, nếu xác định chính xác là lợi uesthú tiến hóa thì tình hình rất quỷ dị. Thực nhân thử đột ngột tiến hóa, lợi uesthú cũng đột ngột như vậy, thế giới sao lại có chuyện trùng hợp như vậy.

“Thu thập một chút đi, ngày mai chúng ta xuất phát.” Tắc Vạn không chút do dự nói.

Gia Á biết Tắc Vạn sẽ đồng ý, đây có thể nói là chuyện phản truyền thống. Mang theo khảm đặc rời khỏi bộ lạc, tới vùng đất nguy hiểm có lợi uesthú thường xuyên xuất hiện, hơn nữa lại còn là hai người, áp lực của Tắc Vạn nhất định rất lớn ——

“Cám ơn người, Tắc Vạn, cám ơn người đã tin tưởng ta.”

Cảm xúc ấm nóng từ trán truyền xuống làm Gia Á ngây ngẩn cả người.

“Người là bầu bạn của ta, không tin người, ta phải tin ai chứ.”

Mãi đến rất lâu sau đó, Gia Á mới bắt đầu phản ứng, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì a. Tắc Vạn, hôn hân—— hôn trán hân.

Ngày hôm sau, thời điểm Tắc Vạn chuẩn bị mang Gia Á và Sophie cùng đi, quả nhiên bị rất nhiều lỗ đạt phản đối cùng trách mắng, thái độ của Tắc Vạn rất cương quyết, bầu không khí trở nên rất khẩn trương.

“Ta và Sophie sẽ không gây thêm phiền toái cho mọi người!” Gia Á hết lần này tới lần khác cam đoan.

“Các người tin ta đi, ta chỉ muốn tìm ra nguyên nhân lợi uesthú bất ngờ thay đổi phương thức hành động như vậy, việc này đối với bộ lạc cũng rất quan trọng.” Gia Á đứng sừng vai bên Tắc Vạn, Tắc Vạn nhẹ nhàng cầm lấy tay hân.

“Mọi người yên tâm đi.” Á Sát đứng ra nói thay cho Gia Á.

“Ta tin tưởng Gia Á, hân là một khảm đặc rất mạnh và thông minh, nếu hân đã kiên trì như vậy nhất định có lý do.” Á Sát từng thấy năng lực của Gia Á, còn về sophie. Á Sát ngẩng đầu, nhìn Mã Khắc Đa đang bay lượn trên không, chỉ mới 12, 13 tuổi đã có thể thuần hóa Mã Khắc Đa, hân cũng không có vấn đề gì.

“Ta nói này.” Sophie an ổn ngồi trên lưng Mã Khắc Đa. “Các người cứ ở đây lãng phí thời gian không chừng bên kia lại có người bị bắt đi. Cứ truy cứu ta với ca có năng lực đi theo hay không sao không tiết kiệm tinh lực để đối phó với lợi uesthú.”

Không thể nghi ngờ Sophie nói rất có lý, mọi người không còn thời gian để lãng phí. Nhìn nhóm lỗ đạt im lặng, Sophie cười mỉm.

“Nếu các người không còn ý kiến gì nữa thì ta đi trước, bộ lạc Bội Tư nằm ở hướng đông nam đúng không.” Sophie vỗ nhẹ đầu Mã Khắc Đa, nó liền phát ra tiếng rống rung cả đất trời, sau đó vỗ cánh phàn phật mang theo sophie bay về phía đông nam.

Tắc Vạn thấy thế cũng lập tức hóa thú, Gia Á ăn ý nhanh chóng leo lên lưng y, Tắc Vạn tăng tốc chạy lấy đà rồi bay vút lên bầu trời. Những lỗ đạt còn lại cũng hóa thú phóng như bay vào khu rừng rậm.

14. Chương 14

Lúc đi vào bộ lạc Bội Tư, Gia Á có chút khiếp sợ. Hân biết Phỉ Tư Thắc là bộ lạc cường thịnh nhất trên đại lục, đồng dạng cũng hiểu được thì không phải bộ lạc nào cũng được như vậy. Nhưng biết là một chuyện, tận mắt thấy lại là chuyện khác.

Tại họa từ lợi uesthú đã hủy diệt bộ tộc Bội Tư, khắp nơi tràn ngập hơi thở chán nản. Nhà nhà đều đóng chặt cửa, trong bộ lạc im phăng phắc giống như không có người ở. Bởi vì nhóm lợi uesthú thường lợi dụng thời điểm nhóm lỗ đạt đi săn để xâm lấn vào bộ lạc, cướp đi những đứa nhỏ và khảm đặc, vì thế những lỗ đạt có khảm đặc căn bản không dám rời khỏi nhà nửa nước, gắt gao ôm chặt bầu bạn trong ngực. Vì thế số lượng lỗ đạt có thể đi săn rất ít, thức ăn trong bộ lạc dần thiếu thốn, có thực vật đều phân phát cho những đứa trẻ và khảm đặc. Không có thức ăn, nhóm lỗ đạt lại càng suy yếu, tình hình cứ như vậy mà chuyển biến ngày càng tệ, chỉ có thể gắng gượng được thêm một thời gian ngắn nữa mà thôi.

Trước kia ở bộ lạc Phỉ Tư Thắc, Gia Á đã biết lỗ đạt rất coi trọng việc bảo vệ và chăm sóc cho khảm đặc, đặc biệt là bầu bạn của mình, trước đây khi nhìn thấy cảnh tượng này hẳn liền không rét mà run. Nhưng bây giờ nhìn thấy cảnh tượng này lại có cảm giác chần động, bởi vì lần đầu tiên hẳn cảm nhận được nhóm lỗ đạt thật sự có thể vì khảm đặc mà liều cả mạng sống.

“Nếu còn không nhanh chóng giải quyết vấn đề lợi ưế thú, những lỗ đạt này sẽ chết vì suy yếu.” Gia Á cau mày.

“Ryan, lập tức tập hợp mọi người trong tộc tới quảng trường.” Tắc Vạn nghiêm túc hạ lệnh, bộ lạc Bội Tư xin giúp đỡ quá muộn, hình huống này nếu báo từ đầu đã có thể tránh khỏi tình trạng này.

Rất nhanh sau đó tất cả cư dân của bộ lạc Bội Tư đều tập trung ở quảng trường, trên mặt các khảm đặc đều mang theo sợ hãi, còn các lỗ đạt là hoảng loạn mất hết bình tĩnh.

Tắc Vạn kiểm tra tình huống ở bộ lạc Bội Tư một vòng xong sắp xếp tất cả khảm đặc lại một chỗ, chọn ra một bộ phận lỗ đạt lãnh nhiệm vụ bảo hộ, số còn lại theo y ra ngoài săn thú, mỗi ngày sẽ thay ca, việc cần thiết nhất hiện giờ là nguồn lương thực. Ở bốn phía bộ lạc xây dựng trạm canh gác, có một lỗ đạt đứng trên đó quan sát, một khi phát hiện lợi ưế thú sẽ lập tức phát khói báo động, như vậy những lỗ đạt săn thú ở bên ngoài cũng có thể trở về kịp thời.

Người trong bộ lạc Bội Tư rất thỏa mãn với an bày này, vì thế lỗ đạt nhanh chóng chia nhóm, một phần theo Tắc Vạn ra ngoài săn bắn. Gia Á ở lại cùng với nhóm khảm đặc bị hoảng sợ chờ đợi trong phòng lớn dùng để hiến tế. Chờ một hồi liền nghe thấy âm thanh Sophie truyền tới từ tai nghe.

“Điều tra địa hình xong rồi, ta ở hướng tây bắc của bộ lạc, người có thể đi ra.”

“Được.”

Gia Á lách khỏi vòng bảo hộ lén trộm ra ngoài, việc này đối với hắn căn bản không có gì khó. Tắc Vạn hiện tại phải giải quyết mớ hỗn loạn trong tộc, còn cả vấn đề lương thực. Gia Á cũng tự đặt ra mục tiêu cho mình, chính là nắm giữ được tin tức về hành động của lợi ưế thú, thu hoạch DNA. Chúng nó có tiến hóa hay không? Mức độ tiến hóa đã cao tới cấp độ nào? Có đủ năng lực suy nghĩ độc lập hay chưa? Những tư liệu này rất quan trọng đối với bộ lạc Bội Tư, biết người biết ta trăm trận trăm thắng. Gia Á rời khỏi bộ lạc, tiến tới hợp với Sophie.

Lúc trước, Sophie vì không muốn làm bộ tộc Bội Tư đã rất yếu ớt càng thêm hoảng sợ, nên lệnh cho Mã Khắc Đa ở một nơi rất xa. Sau đó theo lệnh Gia Á đi tới phụ cận phân tích địa hình một chút.

“Xung quanh đây chủ yếu là các ngọn đồi núi lớn nhỏ, kết cấu địa chất rất kỳ lạ, bên dưới có rất nhiều mạch nước ngầm nên bên trong các ngọn núi đá bị nước ăn mòn tạo thành các huyệt động tự nhiên, tương tự như các hang đá có thạch nhũ ở địa cầu, nhưng nó nhỏ hơn nhiều, với kích thước của lỗ đạt căn bản không tiến vào được, nhưng với lợi ưế thú thì hoàn toàn có thể.”

“Ý người nói đám lợi ưế thú có thể xây dựng ổ trong những thạch động này?”

Gia Á và Sophie vừa tiến về một ngọn núi đá vừa phân tích.

“Có thể a, lợi ưế thú là động vật ăn lông ở lỗ. Trước kia bọn nó thường làm tổ ở sơn động, bây giờ chuyển qua thạch động, hoàn cảnh cũng khá giống nhau, hơn nữa còn gần nguồn nước.” Sophie ý chỉ những mạch nước ngầm bên dưới.

“Ryan còn nói chúng nó hành động theo đoàn thể. Trước kia nó thường hành động một mình, bởi vì lợi ưế thú không có bộ phận phát ra âm thanh nên không thể liên lạc với nhau.” Gia Á từng gặp qua lợi ưế thú ở địa cầu, kích thước nó ngang ngửa một con chó săn, miệng rất dài, sắc nhọn như mỏ chim ưng nên mới kêu là lợi ưế thú.

“Có thể chứng minh là hiện tại chúng nó đã có phương pháp liên lạc, nếu như nó không có công năng phát ra sóng siêu âm như loài dơi thì chỉ còn một hướng là nó phát triển khứu giác, giống như loài kiến, có râu.”

“Dù thế nào thì chúng ta cũng phải bắt một con.” Gia Á nói.

“Người muốn làm gì?”

“Giải phẫu!”

“Gia á, người đúng là một người tàn nhẫn——”

Ở bên ngoài dãy núi đá qua lại hồi lâu, Gia Á cố tình tạo ra một vết thương trên người, nhiều một vũng máu ở phụ cận, dùng hương vị hấp dẫn này để thu hút lợi uesthú. Lợi uesthú rất mẫn cảm với máu của khảm đặc, tuy rằng không biết máu ngoại nhân có sinh ra tác dụng như khảm đặc hay không, nhưng dù sao cũng phải thử một lần.

“Có vẻ thành công.” Sophie đột nhiên cảm giác được dị động.

“Chúng nó tới đây, còn khoảng 500m.” Sophie nói.

“Bao nhiêu?”

“Mười con.”

“A, tới không ít nhĩ.” Lợi uesthú quả thực đã cảnh giác hơn.

Sophie tìm một nơi nấp vào, ngồi thưởng thức Gia Á đánh nhau.

Lợi uesthú có năng lực phong, thường dùng phong đao giết chết con mồi rồi xé xác. Năm ngón tay Gia Á mở ra, những mỏ kim loại trong lòng đất gần đó lần lượt chui lên, dần dần ngưng tụ thành một tấm khiên đánh bật tất cả những đạo phong đao bay tới, phát ra tiếng vang bén nhọn.

“Các người chỉ có vậy thôi sao, hèn chi chỉ chọn những khảm đặc yếu đuối làm mục tiêu.” Không biết vì cái gì hành động giết chóc của đám lợi uesthú này với khảm đặc và những đứa trẻ làm Gia Á rất tức giận, có lẽ ở lại đây lâu như vậy làm hắn có cảm giác mình cũng là khảm đặc.

Tiến công chính diện không thể giết chết con mồi làm đám lợi uesthú đặc biệt nôn nóng. Mười con đột ngột tiến hành chiến lược, từ bốn phương tám hướng vây quanh Gia Á, phong đao lạnh thấy xương cũng bay tới từ những hướng bất đồng. Gia Á biến đổi lá chắn thành một cái lồng lớn đem chính mình vây ở bên trong.

Cơ hội đã tới, hiện tại nên tới phiên hắn tấn công. Gia Á thoải mái đứng ở bên trong, mỏ kim loại ở phụ cận đột nhiên hóa thành những viên đạn hình cầu bắn vào cơ thể đám lợi uesthú, hắn cố tình sử dụng cách này vì nó làm người trúng đạn rất đau đớn nhưng lại không thể chết đi.

Đám lợi uesthú bị Gia Á đùa dai, đánh cho tán loạn, một viên kim loại xuyên từ sau phụt ra trước rồi ra một khối thịt đen đen xanh xanh, cả đám phát ra tiếng kêu rên nga nga giống như đang van xin, tình huống khẩn trương đột nhiên trở nên rất khôi hài.

“Được rồi, không chơi với các người nữa.” Gia Á nắm chặt tay, đám kim loại bốn phía lập tức tán đi, chỉ còn lại thanh đao thép Gia Á thường dùng.

Đám lợi uesthú này đã không còn tâm tình chiến đấu, chỉ muốn nhanh chân trốn thoát, vì thế khi đám kim loại vừa tản đi chúng lập tức nhanh chóng lui đi nhiều hướng. Gia Á đuổi theo một con bị thương nặng nhất, hai ba quyền liền đánh nó hôn mê, cột lại.

“Nói cho người biết, ta chỉ thích đánh giáp lá cà mà đáng tiếc đám các người chỉ thích sử dụng năng lực, chán muốn chết.” Gia Á vỗ vỗ con lợi uesthú té xỉu người đầy vết thương kia, đương nhiên ngoại trừ cái miệng ra thì cả người nó bị quần đầy đầy thừng.

Sophie từ tảng đá bên cạnh lộ mặt ra, ôm bả vai nhàn nhã tựa vào tảng đá.

“Chơi đủ chưa.” Sophie cười cười.

“Ha hã, Gia Á, báo cho người biết một tin. Lão công người săn thú xong đã trở về, sau đó không tìm thấy người trong đám khảm đặc, hiện giờ rất sốt ruột, rất tức giận, người đoán tiếp theo sẽ thế nào?”

“Chết tiệt!” Gia Á vác lợi uesthú lên lưng, dùng tốc độ 100m/s mà chạy.

“Sophie! Sao người không nói sớm!”

15. Chương 15

Không khí trong phòng thật căng thẳng, sắc mặt Tắc Vạn thực nghiêm túc, Gia Á cúi đầu đưa chân về về lên mặt đất.

“Người sao có thể một mình chạy ra ngoài.” Tình hình hiện tại nguy hiểm như vậy, bên người hẳn một lỗ đạt cũng không có, không lo sao được.

“Không phải một mình, còn có Sophie mà——” Gia Á bổ sung.

Sophie đứng bên cạnh, làm ra vẻ mặt vô tội, việc này không quan hệ tới cậu nha, cậu chỉ là con nít, cái gì cũng không biết.

“Lúc tới đây, người hứa gì với ta?” Tắc Vạn nghiêm khắc hỏi.

“Sẽ không chạy loạn, không hành động một mình, sẽ không đặt mình vào hoàn cảnh nguy hiểm.” Gia Á không có tí tinh thần than thở.

“Giờ chỉ mới ngày đầu tiên người đã vi phạm lời hứa, ta đây có phải nên đưa người trở về không!” Tắc Vạn một chút cũng không muốn nhớ lại cảm giác lúc hẳn trở về bộ lạc lại không thấy Gia Á đâu.

“——thực xin lỗi.” Gia Á đã nắm rõ tuyệt chiêu của khảm đặc dành để đối phó lỗ đạt, dịu dàng một chút, lại giả vờ đáng thương, đối phương nhất định bỏ tay chịu trói.

“Người xem, ta bị thương rồi người còn mắng ta——” Gia Á giơ lên cánh tay có vết thương do tự mình gây ra làm lợi thế.

“Sao lại bị thương?” Tắc Vạn lúc đầu còn không phát hiện ra, giờ Gia Á xốc tay áo lên quả nhiên có vết thương dài cả tắc, đã muốn khô máu.

“Ta vì muốn bắt lợi uế thú nên phải hi sinh thật lớn a.” Gia Á giả vờ ngoan ngoãn như vậy, làm Sophie đứng một bên quả thực muốn nôn.

“Ai, người nha, ta nên làm gì người mới tốt ——” Tắc Vạn bắt đầu dĩ thử dài, giọng điệu cũng mềm đi, cẩn thận kiểm tra vết thương cho Gia Á.

Yeah! Gia Á thầm giơ kí tự V trong lòng, hẳn nói mà, khảm đặc có cái lợi của khảm đặc.

Tắc Vạn không phát hiện ra biểu tình gian xảo trên mặt Gia Á, lại thương tiếc không nỡ tức giận hẳn, chỉ có thể thuận tay túm Gia Á kéo vào ngực mình.

“Người làm ta sợ muốn chết.” Tắc Vạn thật sự rất mâu thuẫn, mặc dù y biết rõ khảm đặc của mình không giống những khảm đặc bình thường nhưng vẫn rất lo lắng, y rốt cục hiểu được vì sao những lỗ đạt mất đi bầu bạn lại giống như phát điên. Bởi vì y cũng đã bắt đầu như vậy, hơn nữa tựa hồ còn nghiêm trọng hơn.

Gia Á nhẫn nại ngồi im để Tắc Vạn ôm một hồi, chắc không ồn ào đòi đưa hẳn trở về nữa.

“Có người nói với ta, những khảm đặc bị bắt đi cũng như vậy, sau khi lỗ đạt săn thú trở lại thì không thấy tăm hơi khảm đặc của mình.” Tắc Vạn lại ôm chặt hơn, hôm nay lúc trở về, tìm không thấy Gia Á, lại nghe thấy những lời như vậy, lúc ấy giống như phát điên chạy khắp nơi tìm kiếm, thiêu hủy hết một cánh rừng lớn, san bằng vài đỉnh núi.

Về sự tích vinh quang của Tắc Vạn khi nổi bão, Gia Á cũng có nghe nói, nghe bảo lúc ấy Á Sát, Phổ Lỗ Tư cùng vài lỗ đạt khác liên thủ cũng không thể khống chế được y, bây giờ bên ngoài vẫn còn mùi hương cháy khét, tiểu hài tử nhìn thấy Tắc Vạn liền sợ đến tè ra quần, ngay cả đám súc vật nuôi trong nhà thấy y cũng phải trốn đi đường vòng, đầy đều là kiệt tác của Tắc Vạn.

“Ta đi bắt lợi uế thú, người không biết đâu, chúng nó bị ta đánh tới kêu nga nga luôn.” Gia Á bị Tắc Vạn ôm trong lòng, ngẩng đầu lên nhìn y, chớp chớp mắt, vẻ mặt đắc ý.

“Lợi uế thú kêu nga nga sao?” Tắc Vạn bật cười.

“Trước kia không biết, giờ nó kêu vậy ấy.”

“Quên đi, tin người một lần.”

Sophie nhìn hai người đang thân mật, bất đắc dĩ lắc đầu, thông thả đi ra ngoài, cậu cũng không muốn hứ mắt mà đứng đó nhìn hai người kia liếc mắt đưa tình, cậu còn phải đi phân tích con lợi uế thú kia.

Gia Á nhàm chán đếm ngón tay, rốt cục Tắc Vạn muốn ôm tới bao giờ a, rất buồn chán nga — lúc này, Gia Á ngồi đưa lưng về phía Tắc Vạn, ngồi trên đùi y, còn Tắc Vạn thì một tay ôm lấy hần, một tay cầm bút lông chim xử lý công vụ trong tộc.

Thật sự nghiêm túc a, ngay cả ra ngoài cũng mang theo công văn, Gia Á cảm khái.

“Đôi bụng chưa, ta có đem theo quả ky linh cho người.” Tắc Vạn xoa xoa mái tóc mềm mượt của Gia Á, đem một gói trái cây to đưa cho hần.

“Người lại đi hái loại quả này, có bị thương không——” Ky linh quả có mùi vị rất giống chocolate nên Gia Á rất thích ăn, nhưng loại trái cây này nại thác xà dùng để nuôi nấng rắn con, nên bình thường mọc rất gần hang rắn, hơn nữa chỉ khi mẫu xà sinh sản mới ra trái, mỗi lần hái đều phải tranh đoạt với mẫu xà. Bộ dạng nại thác xà giống hệt như quái vật thời tiền sử, mỗi khi ngóc đầu dậy to như một tòa biệt thự. Tuy ăn rất ngon nhưng Gia Á không muốn lần nào Tắc Vạn cũng bị thương đầy người.

“Không sao, người không biết đâu, ta phun lửa làm nó cháy đến kêu nga nga.” Tắc Vạn học lại cách nói của Gia Á.

“Người mới gạt người!” Gia Á vui vẻ, Tắc Vạn nói đùa không vui gì cả, rắn biết kêu nga nga từ bao giờ chứ!

Tắc Vạn nhẹ nhàng đem mặt mình chôn vào cổ Gia Á, hấp thu hương vị tươi mát trên cơ thể hần. Y biết, mình không nên giữ Gia Á lại cho nên chỉ có thể liều mạng đối xử với hần thật tốt, thỏa mãn nguyện vọng của hần. Gia Á muốn tìm năng lượng nguyên, y liền tìm tất cả năng lượng nguyên của đại lục tới. Gia Á muốn giống lỗ đạt tham gia chiến đấu y cũng cho phép nhưng vẫn luôn bên cạnh bảo hộ. Chỉ có thể như vậy vì y biết rất rõ nếu Gia Á muốn đi, ai cũng không thể giữ được.

“Tắc Vạn, vì sao trong bộ lạc nơi nào cũng treo hoa trắng? Là tập tục của bộ lạc Bội Tư sao?” Gia Á chỉ vào những đóa hoa trắng treo khắp phòng.

“Không phải, được dùng để truy điệu những người đã chết.” Tắc Vạn giải thích.

“Là những khảm đặc bị bắt đi à?” Gia Á hiểu ra.

“Còn có lỗ đạt nữa——” Tắc Vạn ôm Gia Á chặt hơn. “Mất đi bầu bạn, lỗ đạt sẽ không sống một mình.” Đây là chuyện ai cũng biết.

“Vì sao chứ!” Gia Á không thể hiểu được, ở địa cầu có rất nhiều người mất vợ mất chồng, nhưng vẫn sống rất tốt a.

“Bởi vì lỗ đạt vì khảm đặc mà tồn tại, bởi vì không thể chịu nổi cảm giác thống khổ khi mất đi bầu bạn, tuổi thọ của khảm đặc ngắn hơn nhiều so với lỗ đạt, một lỗ đạt chỉ biết tới một bầu bạn duy nhất, một khi người đó chết đi lỗ đạt liền mất đi mục đích sống, bọn họ sẽ tìm một nơi yên tĩnh, tự sát.”

Gia Á cảm thấy choáng váng, hần vì khảm đặc mà thương tâm, khảm đặc yếu ớt phải cố gắng sinh tồn trong thế giới tràn đầy nguy hiểm này, không thể không làm giới nữ nằm dưới thân lỗ đạt. Nhưng sau này, hần cảm thấy như vậy cũng không phải không tốt, những lỗ đạt uy phong lẫm lẫm như vậy khi về tới nhà lại một mực nghe lời khảm đặc. Bây giờ hần lại có cảm giác hâm mộ khảm đặc, trên thế giới có người quan tâm mình như vậy, đem người thành mạng sống của mình, loại cảm giác này — tốt đẹp cỡ nào a.

“Vì thế, người đừng có chạy loạn nữa, ta cũng không muốn một ngày nào đó phải tìm một nơi để tự sát đâu.”

“Xi, người ta vì quá thương tâm khi mất đi bạn hữu mới không muốn sống nữa, người thì sao lại làm thế được chứ?” Gia Á bật cười.

“Nếu ta thật sự có thể vì người tự sát, người có vĩnh viễn ở lại đây không?”

“Ách——?”

Tắc Vạn đột ngột trở nên nghiêm túc như vậy, làm Gia Á muốn cười cũng không nổi. Y đang nói gì a? Cứ như giữa bọn họ thực sự có gì đó —— rõ ràng chỉ là kết hôn giả thôi mà, hơn nữa, Tắc Vạn Đối với hắn——

Bốn phía im lặng, ngay cả tiếng hô hấp cũng trở nên đình tai nhức óc. Trong mắt Tắc Vạn không thể giấu được ôn nhu cùng kiên định, làm trái tim Gia Á đập ngày càng nhanh.

Làm cái gì vậy! Vì sao không khí giữa bọn họ lại biến thành thế này a?

“Ha ha!” Tắc Vạn bật cười, tỏ ý mình vừa trêu chọc hắn thành công.

“Người dám!” Gia Á thực tức giận, dám trêu hắn.

“Ai u, chết cười, biểu tình của ngươi vừa này giống như nuốt phải một cái trứng khủng long.” Tắc Vạn nhìn không được lắc lắc đầu, không ngừng cười.

“Tắc Vạn! Ta nói cho ngươi biết, ngươi muốn gặp xui xẻo thì ta không ngại đâu!”

“Ta chờ ngươi không để ta yên, thật đấy.”

Là thật sự——

16. Chương 16

Những bố trí của Tắc Vạn lúc vừa tới bộ lạc quả nhiên có tác dụng, thời điểm lợi uế thú lần thứ hai đột kích đã bị lỗ đặt trên trạm gác phát hiện từ rất xa. Sau một trận chiến, lợi uế thú căn bản không chiếm được kết quả gì ngon ngọt, bị đánh cho tan tát hết cả.

Loại bố trí này kỳ thật vẫn có thể tiếp tục sử dụng, nhưng Tắc Vạn vẫn muốn giải quyết tận gốc nguy cơ này, nghĩ xem, bộ lạc là ngôi nhà của khảm đặc và lỗ đặt nhưng cứ phải e sợ dã thú tấn công, như vậy đáng sợ cỡ nào.

Tắc Vạn cố ý để một số lợi uế thú chạy thoát, muốn theo dõi chúng nó tìm được vị trí sào huyệt, chính là khi lợi uế thú chui vào sơn động sẽ không thấy được nữa. Diện tích cửa huyệt động rất nhỏ, lỗ đặt căn bản không thể chui vào được. Mà những sơn động thể này cứ nối liền nhau, có thể từ núi này di chuyển sang núi khác, căn bản không thể đoán được vị trí sào huyệt chính xác của nó.

Tắc Vạn vì thế mà thực đau đầu, đã vài đêm Gia Á cảm giác Tắc Vạn cứ lần qua lần lại trên giường, căn bản không ngủ được.

Kỳ thực Gia Á và Sophie cũng xác định được những biến hóa của lợi uế thú quả thực do tiến hóa, kiểm tra DNA cũng chỉ là bước đối chiếu cuối cùng thôi. Vì thế lúc có báo cáo chính xác kết quả cũng không có ai thấy ngoài ý muốn, lợi uế thú quả nhiên đột ngột tiến hóa, hơn nữa thời gian lại vô cùng ăn khớp với thực nhân thử. Sau khi trải qua tiến hóa, để đảm bảo an toàn nó đã thay đổi vị trí xây tổ. Còn tiến hóa ra khí quan, xử dụng để liên lạc, chiến đấu đoàn thể.

Nhìn thấy Tắc Vạn vất vả như vậy, Gia Á rất muốn giúp đỡ y tìm ra đám lợi uế thú này.

“Gia Á, cái này là gì vậy?” Tắc Vạn nhìn Gia Á nghịch một cái thanh trắng nhỏ dài, chính giữa rỗng.

“Đây là một bộ phận của lợi uế thú, nhờ nó chúng mới có thể phát ra âm thanh.” Gia Á phẫu thuật phần đầu lợi uế thú mới phát hiện ra sau khi tiến hóa đã phát triển khúc xương này.

“Giống như vậy.” Gia Á ở một đầu mảnh xương thổi khí vào, nhất thời một trận âm thanh ‘nga nga’ vang lên.

“Ngươi xem, đây là nguyên lý cơ bản để nó phát ra tiếng kêu, nghe vui tai thật.” Loại kết cấu này giống như các phát minh âm nhạc đầu tiên, dùng làm âm thanh liên lạc giữa các trạm gác.

“Ngươi đang suy nghĩ gì?” Tắc Vạn nhìn biểu tình kỳ quái trên mặt Gia Á.

“Ta đang nghiên cứu ‘ngôn ngữ’ của chúng.” Những hang động trong núi đá có rất nghèo nàn, hơn nữa còn bị các mỏ khoáng chất phát sinh từ trường quấy nhiễu, cho dù là Sophie cũng không thể phân tích chính xác cấu trúc bên trong. Vì tìm một đám lợi uest thú đầu thể nào oanh tạc cả một vùng núi phụ cận!

“Người muốn học ngôn ngữ lợi uest thú sao?” Tắc Vạn cảm thấy ý tưởng của Gia Á rất kỳ lạ.

“Người nghĩ xem, chỉ có một khúc xương như vậy, không có cơ miệng hỗ trợ hay thanh dây duy trì, loại âm thanh chúng có thể phát ra nhất định rất hạn chế. Ta chế ra nhiều cái giống vậy bằng đất sét. Đến lúc đó mọi người nghe theo ta cùng nhau thổi.” Gia Á cảm thấy suy nghĩ mình rất khả thi.

Tựa như một tiết mục hòa nhạc, tùy theo khí âm mà có nhiều loại âm tiết khác nhau, khí cụ càng đơn giản, diễn tấu càng dễ dàng nắm bắt hơn.

“Người học ngôn ngữ của chúng để làm gì?” Tắc Vạn khó hiểu, chẳng lẽ hẳn muốn đi đàm phán với đám lợi uest thú sao?

“Nếu chúng ta không thể tìm được tổ của chúng, thì cứ buộc nó phải dốc toàn lực là được rồi.” Gia Á nói, hẳn cũng từng nghĩ tới việc lợi dụng vóc người nhỏ nhắn của Sophie tiến vào sơn động, sử dụng dụng cụ phát sóng siêu âm để phân tích địa hình, tìm ra sào huyệt, nhưng hang động quả thực quá nhỏ hẹp, diện tích khu vực lại quá lớn, hẳn căn bản không thể xác định được có hiệu quả không. Nhưng làm thế lại có nguy cơ bức dây động rừng, làm đám lợi uest thú dời tổ, như thế lại càng nguy hơn.

“Người định thể nào?”

“Ta nghĩ chờ ta nghiên cứu xong tín hiệu liên lạc của chúng, ta sẽ bắt chước phát ra tín hiệu nguy hiểm, làm đám lợi uest thú trưởng thành đều xông ra ngoài, bắt trọn một mẻ sau đó tiến vào sào huyệt, thu dọn mớ còn sót lại.”

Lúc bắt đầu nội dung này, Tắc Vạn nghe thấy liền kinh ngạc vạn phần, mãi đến lúc Gia Á nói hẳn xâm nhập vào sào huyệt lợi uest thú, vẻ mặt Tắc Vạn liền trở nên nghiêm túc.

“Phương pháp này rất khả thi, nhưng người không thể tham gia.” Tắc Vạn khẳng định ý tưởng Gia Á học ‘ngôn ngữ’ rất tuyệt vời, nhưng còn việc hẳn muốn xâm nhập vào bên trong thì y giờ cả hai tay hai chân phản đối.

Y có thể cho Gia Á tham gia chiến đấu, nhưng tuyệt đối không phải trong phạm vi ngoài tầm kiểm soát của y!

“Ân—vậy cũng được.” Gia Á cup mắt xuống trông thực ngoan ngoãn, trong lòng lại thầm nghĩ, cũng được? Được mới là lạ!

17. Chương 17

Sự thật chứng minh ý tưởng của Gia Á rất chính xác, Tắc Vạn chop được bốn, năm con lợi uest thú, để dưỡng trong sân. Gia Á và Sophie mỗi ngày đều quan sát hình thức chúng nó sống chung, dần dần nắm được một chút quy luật. Ngôn ngữ của nó kỳ thật rất đơn giản, công năng này chỉ vừa được tiến hóa, thực tế vẫn còn chưa được hoàn thiện, chỉ có khoảng mười loại tín hiệu. Lợi dụng âm thanh cao thấp, dài ngắn để liên lạc.

Khoảng một tuần sau, Gia Á đã nắm rõ phương pháp thổi mười loại tín hiệu này, bắt chước thực sự rất giống, ngay cả lợi uest thú cũng khó phân biệt thật giả.

Tín hiệu cảnh báo nguy hiểm cho đồng loại của lợi uest thú là nga, nga—— nga, nga, như vậy, hai âm giữa cao một chút, hai âm ngoài thấp một chút, đơn giản vậy thôi.

Gia Á chế tạo ra rất nhiều mô hình cộng minh khang, để tất cả các lỗ đạt cùng nhau thổi. Tắc Vạn là người đầu tiên đứng ra cố gắng hỗ trợ kế hoạch của vợ mình, học thổi loại tín hiệu này. Vì thế nhiều lỗ đạt vốn

không tình nguyện cũng phải cùng nhau học. Kết quả trong bộ lạc suốt ngày không ngừng vang lên âm thanh nga nga, rất quý dị.

Mãi đến khi mọi người học kha khá, Gia Á dắt tất cả lũ đạt tới đỉnh núi, nơi thường xuyên có lợi uest thú lui tới, phân tán mọi người sau đó cùng lúc thổi về phía sơn động. Chúng ta đều biết, âm thanh khi tiến vào trong hang động, dưới sự tương tác phản xạ sẽ vang rất xa. Nhiều người như vậy đứng ở những vị trí bất đồng, âm thanh sẽ càng khuếch tán rộng hơn.

“Chúng nó mắc câu rồi!” Sophie cảm nhận được dị động, lợi uest thú muốn đi vào phạm vi sóng từ trường, đang tiến về nơi phát ra âm thanh, từ bốn phương tám hướng, số lượng khổng lồ.

“Bao nhiêu?” Gia Á rất quan tâm vấn đề này.

“Có vẻ đã dốc toàn bộ lực lượng!” Số lượng này, so với những lần công kích trước đông hơn nhiều, xem ra chúng đã bị dẫn dụ, nghĩ có người muốn tới phá tổ nên toàn bộ lợi uest thú có sức chiến đấu cơ bản đều tiến ra.

“Không ngờ thật sự dùng được!” Thu được kết quả này, người cao hứng nhất có lẽ chính là Gia Á, dù sao đây cũng là chủ ý của hắn, nếu thất bại thật sự rất mất mặt, bắt tất cả lũ đạt theo hắn học thổi khí, tới bây giờ hắn còn nhớ về mặt tái xanh của bọn họ lúc đó.

“Chuyện kế tiếp giao cho nhóm lũ đạt đi.” Gia Á biết nơi này đại khái cũng không cần hắn hỗ trợ, một khi đám lợi uest thú rời khỏi hang đá, việc thu phục chúng đối với lũ đạt mà nói chỉ là một bữa ăn sáng.

Gia Á đổi một bộ y phục chuyên dụng màu đen, trên đầu đội một chiếc mũ có gắn thiết bị chiếu sáng, chuẩn bị tiến vào huyết động nho nhỏ kia.

“Này! Nếu lão công ngươi tới đây ta phải giải thích thế nào a!” Sophie thực buồn bực, cậu là một cái máy vi tính trí năng, một người máy hòa bình, không có hệ thống chiến đấu nên không thể đi cùng Gia Á. Nhưng nếu phải lưu lại đối phó với cơn bão tố của lũ đạt, còn không bằng đi đánh nhau với lợi uest thú a.....

“Ngươi cứ nói với y, lửa dập không hết, gió thổi lại bùng lên, ta phải đi diệt trừ tận gốc!” Gia Á vất vả lắm mới có thể thoát được sự giám sát của Tắc Vạn, hiện tại có cơ hội phải nhanh chóng nắm bắt.

“Ta đi.” Gia Á vỗ vỗ đầu Sophie, chui vào sơn động.

Sophie bày ra vẻ mặt bị nhét một trái mướp đắng vào miệng, đứng ở cửa sơn động, chờ đối mặt với một lão hổ thú nhân lửa giận không ngừng bốc lên cuộn cuộn.

Gia Á xâm nhập vào trung tâm hang núi, huyết khẩu trở nên rất hẹp, ngay cả muốn xoay người cũng không thể, thông qua dụng cụ phân tích sóng siêu âm, xác định sào huyết đại khái trong khoảng này nhưng không có cách nào xác định cụ thể.

Cuộn mình, miễn cưỡng ngồi xuống. Gia Á lấy trong túi ra một cái mô hình cộng minh khang lợi uest thú, thổi tín hiệu xin giúp đỡ. Ôm cây đời thọ chính là biện pháp khá ngốc nghếch nhưng lúc này vẫn rất hữu dụng.

Nghe được một chút động tĩnh rất nhỏ, Gia Á cảnh giác trừng lớn hai mắt.

“Nga, nga——”

Gia Á nghe thấy âm thanh, lợi uest thú đang tìm hắn, Gia Á lần theo nơi phát ra âm thanh. Đập vào mắt là một con lợi uest thú thoát nhìn rất ốm yếu, nhìn thấy không phải đồng loại của mình, liền nhanh chân bỏ chạy, Gia Á vội vàng đuổi theo sau nó.

Lợi uest thú xây tổ trong vùng trung tâm của ngọn núi, đi theo con lợi uest thú gầy yếu kia, Gia Á rốt cục tìm được sào huyết bí ẩn này. Kỳ thực nó đơn giản là một cái hang cực lớn, bên cạnh còn có một ao nước ngầm, lúc này chỉ còn lại một số ít lợi uest thú ốm yếu trông nhà, đám tiểu thú yếu ớt cuộn mình tùm lại một chỗ, nhìn sinh vật xa lạ xâm nhập, cả người run rẩy, Gia Á trong nháy mắt cũng không còn ham muốn chiến đấu.

Con lợi uest thú ốm yếu vừa mới đi ra ‘đón tiếp’ hắn thoát nhìn bộ dáng vô cùng sợ hãi, nhưng vẫn cố tỏ ra hung hãn cảnh cáo hắn.

Gia Á lại lấy mô hình, bắt đầu thổi, lần này là tín hiệu an toàn.

Lợi uest thú rất tò mò, giống như đang tự hỏi, sinh vật ngoại lai sao lại biết ngôn ngữ của nó.

“Như vậy đi, ta và các người thương lượng một chút.” Gia Á ngồi xổm xuống, ôm lấy một con lợi uest thú bên cạnh. Ân, mềm mại, giống như một con chó nhỏ.

“Ta sẽ không giết các người, các người theo ta trở về, sau này phải ngoan ngoãn giữ nhà, nghe ta điều khiển, ta sẽ nuôi các người.” Tuy biết là đối phương không hiểu nhưng Gia Á vẫn tiếp tục lầm bầm, hắn bắt đầu dự tính việc nuôi dưỡng lợi uest thú, dù sao những con vật này rất đáng yêu, hơn nữa vẫn chưa bị ảnh hưởng ý tưởng xấu phải đối phó với khảm đặc, về sau hảo hảo dạy dỗ một chút nhất định rất có tiền đồ.

Gia Á không ngừng thổi tín hiệu an toàn làm đám lợi uest thú cũng trở nên bình tĩnh. Gia Á nhìn thấy con kia tuy rằng gầy yếu nhưng lúc đầu lại dám đứng ra cảnh cáo hắn, rất dũng cảm, đám lợi uest thú chỉ dám ở yên trong tổ, chỉ có con kia, lúc hắn phát ra tín hiệu cầu cứu dám ra ngoài tuần tra, phát hiện địch nhân còn dám đứng ra bảo hộ.

“Ta thấy người cũng rất thông minh, thế nào, đi theo ta không!” Gia Á giống như đang khích lệ một chú cún, vỗ vỗ đầu lợi uest thú. Lợi uest thú tuy vẫn dùng ánh mắt hoài nghi nhìn Gia Á, nhưng lại ngoan ngoãn dùng đầu cọ cọ lòng bàn tay hắn.

“Đa!” Gia Á kinh ngạc nhìn phản ứng của đối phương, lập tức mỉm cười. “Không tồi, không tồi, ta rất thích người nga!”

Cùng lợi uest thú thiết lập tình cảm suốt nửa ngày, dự đoán thú nhân có lẽ đã dọn dẹp xong bên ngoài, Gia Á ôm lấy tiểu thú mình thích nhất, dẫn theo đám tiểu thú ốm yếu, thổi tín hiệu một đường đất cả đám ra ngoài.

Vừa đến gần cửa hang, chợt nghe thấy một trận gầm gừ của lão hổ bên ngoài, Gia Á vội vàng bước nhanh hơn, vẻ mặt như đưa đám âm thầm cầu nguyện, Tắc Vạn không định san bằng cả ngọn núi này đi!

18. Chương 18

***Note – Chap 20 có một vài từ khoa học bằng tiếng anh, ai k hiểu thì đọc cái này nhé ^^

EGE - Evolution of Gene Expression – Sự tiến hóa của Gen

Atom Rays – các nguyên tử ánh sáng

RWAR - Radiation of Withness Atom Rays – Phóng xạ của nguyên tử ánh sáng

N – North – hướng bắc

Giải quyết xong nguy cơ lợi uest thú, Gia Á tuy đã lập công rất lớn, không những không được thưởng còn bị phạt cấm túc, nguyên nhân thì mọi người cũng biết rồi. Đám lợi uest thú được Gia Á mang về thống nhất sẽ nuôi ở khoảng sân sau nhà Tắc Vạn, những tiểu thú này đang thời kì bú sữa nhưng xuất phát từ bản năng nên các thú nhân cường tráng vẫn rất sợ hãi, nên chỉ có Gia Á dám tới chăm sóc chúng.

Những con thông minh sẽ phụ trách trông coi nhà cửa giúp Gia Á, số còn lại thì được phân loại ra tiến hành một khóa huấn luyện đặc biệt, sau đó chuyển tặng cho bạn bè. Không chỉ có thể trông coi nhà cửa, có thể lợi dụng âm thanh liên lạc của chúng, bình thường cũng có thể nói chuyện giải buồn, hỗ trợ làm một ít đồ thủ công, v...v... sau khi lợi uest thú làm ra được những mặt hàng rất ấn tượng, những khảm đặc trong tộc bắt đầu chạy tới đặt hàng với Gia Á, bộ lạc Phi Tư Thắc bắt đầu đẩy lên phong trào nuôi thú sủng.

“Gia Á, người nhìn xem.” Sophie đưa kết quả hai tổ hợp gen biến dị đưa cho Gia Á.

“Đây là cái gì?” Gia Á nhìn biểu đồ phân tích hỏi.

“Ta phân tích từ 3 triệu tế bào tìm ra những cặp giống nhau.” Sophie giải thích: “Đây là thực nhân thử, còn đây là lợi uesthú, sau khi phân tích, việc chúng đột ngột biến đổi gien, nhanh chóng tiến hóa là cùng một nguyên nhân.

Gia Á chăm chú lắng nghe, hần và Sophie đã nghi ngờ từ trước nhưng không ngờ lại trùng hợp như vậy! Cùng tiến hóa trong một thời gian, quả nhiên có nguyên nhân.

“Sinh vật tinh cầu này bởi vì có năng lực rất mạnh mẽ nên gien cũng rất mạnh, không dễ dàng bị vật chất bên ngoài ảnh hưởng. Thực nhân thử và lợi uesthú thuộc cấp sinh vật yếu ớt nhưng tốc độ sinh sôi của thực nhân thử rất mau, còn lợi uesthú thì có trí năng sơ cấp mới có thể tồn tại trong thế giới cá lớn nuốt cá bé này. Nhưng bởi vì gien quá yếu ớt nên dễ dàng bị vật chất ảnh hưởng.”

Gia Á phân tích tiếp lập luận của Sophie.

“Thế ý người là bởi vì gien thông tin nó quá yếu nên bị ngoại chất ảnh hưởng, làm sinh ra những tiến hóa bất thường? Là vật chất gì?” Gia Á đột nhiên lo lắng, loại vật chất này không phải do bọn hần mang đến đi——

“Người đừng lo.” Sophie nhìn thấy biểu tình của Gia Á lập tức biết hần đang nghĩ gì. “Chúng ta không làm gì ở tinh cầu này, sao có thể ảnh hưởng được! Là một nguồn năng lượng ở tinh cầu này, gần đây đột ngột bùng nổ.” Sophie nói.

“Nếu nguồn năng lực này liên tục bùng nổ như vậy, tất cả sinh vật ở đây đều sẽ phát sinh tiến hóa phi tự nhiên.” Sophie cười khổ một chút.

Gia Á cũng biết, Sophie đang suy nghĩ gì.

“Đúng vậy, sự biến hóa phi tự nhiên sẽ gây ra kết quả gì, ta hiểu rất rõ.” Gia Á thở dài, bản thân hần chính là vết xe đổ.

“Gia Á, bây giờ có hai lựa chọn, một là ta lập tức nghiên cứu máy chuyển hóa năng lượng ở tinh cầu này, nghiên cứu thành công chúng ta sẽ rời đi. Thứ hai, xem nơi này là điểm dừng cuối cùng, tìm ra nguyên nhân bùng nổ, cắt đứt nó. Lựa chọn đầu tiên, xác suất thành công cao, hệ số nguy hiểm thấp. Lựa chọn thứ hai, xác suất thành công thấp, hệ số nguy hiểm gấp 100 lần, người chọn đi.”

Gia Á trầm mặc, xem nơi này thành điểm dừng cuối cùng sao——

“Sophie, ta muốn yên lặng suy nghĩ một chút——”

Sophie im lặng, đúng vậy, những chuyện đã xảy ra đã làm Gia Á tổn thương, những cơ hội chúa trời ban cho con người luôn rất khó lựa chọn.

“Dù thế nào đi nữa ta luôn tôn trọng quyết định của người.”

Bởi vì chúng ta đều giống nhau, chỉ có thể bên cạnh nhau, trừ bỏ tôn trọng lựa chọn của người ta cũng không còn con đường khác để đi. Chúng ta đều là những người bị vứt bỏ, sống hay chết đối với chúng ta mà nói đều rất khó khăn.

19. Chương 19

“Gia Á, Gia Á?” Mâu Đặc nghi hoặc huých Gia Á đang ngẩn người một chút.

“A?” Gia Á bất ngờ hoàn hồn.

“Người làm cỏ đuôi gai với rơm rạ lẫn vào nhau rồi kìa.” Mâu Đặc bật cười nhìn Gia Á, Gia Á hôm nay làm sao vậy? Là lạ.

“A! Thật có lỗi——” Gia Á căn bản không biết chính mình đang làm cái gì, cúi đầu nhận lỗi.

“Người a, không khỏe thì cứ về nhà nghỉ ngơi đi, ta làm là được rồi.”

“Ta biết rồi.”

“Nếu không tìm người gọi lỗ đạt của người về xem đi, sắc mặt người không tốt lắm.” Mâu Đặc có chút lo lắng, không chỉ là không tốt, quả thực rất kém, cả hốc mắt đen thui.

“Không cần đâu, ta về ngủ một chút thì tốt rồi——” Gia Á cảm thấy đầu mình rất nặng, trong lòng có việc làm gì cũng không xong.

Mâu Đặc thấy tình hình không ổn liền vội vàng tìm người đưa Gia Á trở về, xong lập tức xoay người kêu một lỗ đạt đi tuần tra tìm Tắc Vạn gọi về, nói khảm đặc của y không được khỏe.

Tắc Vạn vừa nghe thấy Gia Á bị bệnh, đang đánh liều kê lập tức dùng tốc độ nhanh nhất bay trở về bộ lạc. Vừa vào cửa liền nhìn thấy Gia Á đang nằm trên giường, hai mắt trống rỗng không biết đang suy nghĩ chuyện gì, sắc mặt trắng bệch như bệnh.

“Gia Á, người làm sao vậy?” Tắc Vạn vội vàng bước tới đem Gia Á ôm vào lòng, để hấn dựa vào ngực mình.

“Tắc Vạn —— ta.” Gia Á cau mày, nhìn thấy Tắc Vạn trong lòng càng thêm bất an, hấn là người nhu nhược, hấn muốn chạy trốn.

Từng bị con người tàn nhẫn đuổi giết, hấn hận nhân loại là điều không thể nghi ngờ! Bởi vì hận nên không thể tin tưởng được, hấn không thể tin bất kì ai, ngay cả chính mình cũng không thể. Chuyện cũ bất ngờ xuất hiện trước mắt, máu tươi, sinh mệnh bị đoạt đi! Người biến chủng, người biến chủng cũng là người mà! Vì cái gì bọn họ có thể đối xử như vậy, vì cái gì bọn họ có quyền giết hết tất cả thân nhân, giết hết bạn bè, giết hết tất cả đồng loại của hấn! Biến chủng nhân đã làm sai chuyện gì? Bởi vì có năng lực đặc biệt sao? Hấn tình nguyện không có loại năng lực này, nếu không có nó thì bọn họ có phải sẽ được sống tốt không?

“Gia Á, người đừng khóc!” Tắc Vạn luống cuống tay chân giúp Gia Á lau mặt, lo sợ bàn tay mình thô ráp làm Gia Á cảm thấy đau đớn nên càng vụng về hơn.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, người có thể nói với ta mà.” Những giọt nước mắt trong suốt nóng bỏng rơi vào lòng bàn tay y, đốt cháy cả trái tim y.

“Tắc Vạn, có lẽ ta phải đi rồi——” Gia Á chôn mặt trong lồng ngực Tắc Vạn, phải đi rồi, thứ làm hấn luyến tiếc nhất chính là lồng ngực ấm áp này. Nhiều năm như vậy, Tắc Vạn là người đầu tiên, người duy nhất chịu tiếp nhận hấn, người đầu tiên chịu quan tâm hấn, người đầu tiên tốt với hấn, người đầu tiên nói hấn có thể vĩnh viễn lưu lại.

“Người muốn đi đâu?” Tắc Vạn cảm thấy căng thẳng tội đồ, nín lấy cánh tay Gia Á.

“Người không được đi! Người nói, người sẽ ở lại mà!” Tại sao hấn lại muốn đi? Y đối xử với hấn chưa đủ tốt hay sao?

“Tắc Vạn, người không cần đối xử với ta tốt như vậy, ta không phải khảm đặc, ta không phải! Ta không muốn tin tưởng nữa! Bọn họ không tiếp nhận ta, không cần ta! Bọn họ giết chết cha mẹ ta, giết chết bạn bè của ta, giết hết tất cả biến chủng nhân đời ba! Ta hận bọn hấn! Ta hận——” Gia Á cuộn người lại, tựa vào trong ngực Tắc Vạn.

Tắc Vạn không biết những người Gia Á nói là ai? Về phần Gia Á có phải khảm đặc hay không đối với y không quan trọng! Y chỉ biết, Gia Á là bầu bạn của y, là vợ của y! Y tuyệt đối sẽ không buông tay!

“Gia Á, ta muốn người——” Tắc Vạn ôm lấy Gia Á đang vô lực. “Người có nhớ những lời ra đã nói không? Lỗ đạt khi mất đi bầu bạn sẽ tìm một nơi yên tĩnh tự sát. Nếu người đi rồi ta cũng sẽ làm như vậy, là thật.”

Gia Á ngẩng đầu, ánh mắt đỏ hồng nhìn Tắc Vạn tràn ngập mê mang cùng mâu thuẫn. Tắc Vạn cúi đầu không chút do dự hôn lên môi Gia Á, đầu lưỡi thú nhân thô ráp xẹt qua khoang miệng từng tắc từng tắc chiếm đoạt, day dưa với đầu lưỡi muốn lẫn trốn của Gia Á.

“Ân! Tắc Vạn, người làm gì!” Gia Á kinh hoảng đẩy Tắc Vạn ra, chính là đối phương lại cứng rắn như một tòa núi không thể lay chuyển.

Ánh mắt chuyên chú cùng vô vàn ôn nhu của Tắc Vạn làm trái tim Gia Á đập dồn dập, Tắc Vạn hôn hân——

“Từ lần đầu tiên nhìn thấy ngươi, ta đã thích ngươi. Lúc đó ngươi cũng không biết đâu, một mình ngươi tiến vào khe cốc sông đỏ, ta nghĩ ngươi muốn tới đó tự sát nên đi theo phía sau. Sau đó, ngươi gặp hình cung lang, ta muốn giúp ngươi kết quả ngươi tự mình đá bay chúng làm ta giật cả mình.” Tắc Vạn nhớ lại cảnh tượng khi đó, không khỏi bật cười.

Gia Á gục đầu xuống, hóa ra lúc đó Tắc Vạn đã ở phía sau hân? Hân không biết——

“Ta vẫn luôn đi theo ngươi, nhìn ngươi dùng loại vũ khí đặc biệt kia chiến đấu với Mãnh Mã Đặc, lúc nó hôn mê ngươi còn đập nó vài cái cho hả tức. Nhìn ngươi lao xuống dòng sông, trong chớp mắt đánh bại một con xỉ ngư. Lúc ngươi tỉnh, ta giúp ngươi mở đường, lúc ngươi ngủ ta ở gần đó bảo hộ. Mãi đến khi nhìn thấy Bồ Đạt Thủ làm ngươi bị thương, nhìn không được mới lao ra.”

Gia Á nhìn không được mỉm cười, Tắc Vạn theo hân lâu đến vậy mà một chút hân cũng không phát giác được.

“Nếu ta không bị thương? Có phải ngươi vĩnh viễn không ra mặt đúng không?”

Tắc Vạn đặt xuống trán Gia Á một nụ hôn.

“Cho dù ngươi có bị thương hay không ta cũng muốn chạy tới, bằng không sớm hay muộn ta cũng bị chính mình bức điên, cơ hội anh hùng cứu mỹ nhân không phải lúc nào cũng có, tuy ta biết, có lẽ ngươi cũng không cần ta bảo hộ.” Đây cũng là chuyện làm Tắc Vạn đau đầu, y biết rõ có lẽ Gia Á cũng không cần y giúp, không có y, hân cũng có thể sống tốt——

“Thế còn chuyện giả kết hôn? Ngươi đã sớm mưu tính đúng không?” Gia Á giả vờ bày ra bộ dáng bức cung.

“Nói ta mưu tính từ sớm cũng được, trăm phương ngàn kế cũng tốt, ta chính là muốn ngươi, cho dù không có cơ hội kia ta cũng sẽ tìm lý do đem ngươi chỉ hôn cho mình.”

“Hay quá hén!” Gia Á cho Tắc Vạn một quyền, nhưng đối với y mà nói, cú đánh này căn bản không đau chút nào—— không, phải nói là không đau nhưng lại có cảm giác ngứa ngứa.

“Vậy ngươi có đi nữa không? Nếu phải đi thì mang ta đi theo đi, bằng không ta nhất định sẽ tìm một nơi tự sát.” Tắc Vạn đáng thương nhìn Gia Á.

“Hừ! Ngươi hiện đang nằm trong diện tình nghi, chữ tín phá hủy hết rồi.”

Tuy rằng Tắc Vạn không biết tình nghi, hay chữ tín là ý tứ gì nhưng y biết nó nhất định không phải chuyện tốt.

“Gia Á——”

Ánh mắt đáng thương của Tắc Vạn làm Gia Á không thể nhìn thẳng y, cúi đầu cọ cọ.

“Ta sợ.” Gia Á than thở.

“A?” Tắc Vạn không nghe rõ.

“Ta nói, ta sợ.” Gia Á kỳ thật cũng không muốn đi, hân luyến tiếc, chính là ngày nào chưa thắng thắng nói rõ mọi chuyện cho Tắc Vạn, hân sẽ không có niềm tin, lo sợ sẽ bị vứt bỏ, một lần nữa lên đênh trong vũ trụ như lục bình. Có lẽ một ngày nào đó hân sẽ kể hết mọi chuyện với Tắc Vạn, nếu lúc đó Tắc Vạn không thừa nhận hân, hân sẽ lại ra đi. Hân đã mệt mỏi với chuyện phải lựa chọn, lúc này đây cứ để Tắc Vạn chọn lựa đi.

Tắc Vạn ôm chặt Gia Á, khóa miệng mỉm cười. Y biết, Gia Á nói như vậy là đã quyết định lưu lại.

“Gia Á, ta sẽ tốt với ngươi cả đời.”

“Ân.”

“Vậy chúng ta làm bầu bạn chân chính đi.”

“Ân? Ngươi đừng có được một tắc lại muốn tiến một thước!”

20. Chương 20

Quá trình thực ba chấm, dù sao cuối cùng Gia Á cũng mơ mơ hồ hồ bị giữ lại, giống như chính mình không hề làm gì, Tắc Vạn sẽ thay hẳn quyết định là được, còn thường xuyên nhắc tới vấn đề tự sát để nhắc nhở hẳn không được thay đổi quyết định. Sophie tựa hồ cũng sớm đoán được kết quả này, vì thế căn bản không hề quan tâm tới việc nghiên cứu khí cụ chuyển đổi năng lượng mà tập trung nghiên cứu gen tiến hóa.

“Tư liệu quá ít, trước mắt chỉ có thể xác định do một loại phóng xạ, nhưng không thể phân tích chuẩn xác hơn.” Tuy đã làm việc liên tục suốt vài ngày đêm, nhưng vì là người máy nên Sophie không hề có cảm giác mệt mỏi.

“Loại phóng xạ gì?”

“Người còn nhớ EGE không?” Sophie đột ngột hỏi.

“Evolution of Gene Expression, gọi tắt là EGE, là công thức cốt trụ trong tiến hóa gen trong việc chế tạo người nhân tạo, có quan hệ gì tới việc này?”

“Trong quá trình nghiên cứu có đề cập tới biến dị từ Atom Rays, nguyên nhân thúc đẩy sinh vật của đại lục Thụy Bá đột ngột tiến hóa là do phóng xạ từ Atom Rays, vì thế ta tạm gọi nó là RWAR, cũng chính là Radiation of Withness Atom Rays.”

“Nếu RWAR có thể thúc đẩy thực nhân thử và lợi uế thú cùng lúc xảy ra biến dị, nó có thể ảnh hưởng tới khảm đặc và lỗ đạt ở đây không?” Việc này cũng không quá khó đoán.

“Đương nhiên, chẳng lẽ người không phát hiện được hiện tượng gì sao?” Sophie nói.

“Số lượng khảm đặc ngày càng ít, các bộ lạc đều xuất hiện hiện tượng khan hiếm khảm đặc, không chỉ bộ lạc Phi Tư Thắc, các bộ lạc khác cũng có rất nhiều lỗ đạt cả đời không có bầu bạn. Tuổi thọ của thú nhân so với khảm đặc dài hơn nhiều, dựa theo quy luật thì khảm đặc nên chiếm đa số mới hợp lý. Chính là hiện tại hoàn toàn tương phản.”

“Vậy mới nói, quá trình sinh sản đã bị RWAR ảnh hưởng, làm số lượng trẻ con là khảm đặc được sinh ra ngày càng ít.” Nói đến điểm này, Gia Á lại có chút khó hiểu, hẳn vốn không hiểu được những khảm đặc làm thế nào để kết hợp với thú nhân thậm chí còn sinh con.

“Kỳ thật vấn đề thú nhân và khảm đặc sinh sản theo nguyên lý nào? Ta đến giờ vẫn chưa hiểu được.”

Sophie nghe vậy lập tức nhếch đuôi mày, khoé miệng dâng lên một nụ cười quỷ dị.

“Muốn biết nguyên lý gì, tự mình đi thử không phải được rồi sao.” Dù sao người cũng có người chọn sẵn.” Người mới tới tình cầu này không lâu, chắc hẳn chưa chịu ảnh hưởng, nếu người sinh ra được một con thú nhân hình hổ, liền chứng minh lập luận ta sai rồi, là gen di truyền của thú nhân quá mạnh mẽ, làm số lượng nhân loại giảm xuống. Nếu người sinh được một bánh bao khảm đặc thì chứng minh ta chính xác, số lượng khảm đặc sinh ra phải cao hơn thú nhân mới đúng.”

“Ta thấy người căn bản muốn trêu ta thì có! Ta có sinh đứa nhỏ hay không căn bản không quan hệ tới cái phóng xạ kia! Ta cũng không phải khảm đặc, làm gì có được cái công năng kia! Hơn nữa vì sao ta phải sinh ra thú nhân hình hổ! Cũng có thể là hình dạng khác mà!” Gia Á xúc động nói.

Sophie tiếc nuối nhún vai.

“Gia Á, người chả có tý tinh thần ‘hi sinh’ vì khoa học gì cả.”

Đúng vậy thì sao, Gia Á hung hăng trừng mắt liếc Sophie, nếu là loại ‘hi sinh’ này thì chắc hẳn có một đồng người nghiên cứu khoa học không chút do dự mà bỏ chạy!

“Chúng ta làm sao mới tìm được nơi phát ra phóng xạ?” Gia Á có chút quan tâm tới vấn đề này.

“Bingo! Người hỏi đúng trọng điểm.” Sophie rất hưng phấn khi nghe tới vấn đề này.

“Tôi nhìn phát mình mới của ta một chút!” Sophie lấy ra một cái hộp chữ nhật siêu mỏng, một đầu dây dẫn kết nối với kim đồng hồ thăm dò.

“Đây là?”

“Dụng cụ dò tìm RWAR, made by Sophie.”

“Nhìn có vẻ rất thuận tiện.” Gia Á tiếp nhận nó, phía sau còn có một móc khóa kim loại, có thể gài lên thắt lưng.

Bật công tắc, màn hình trong suốt xuất hiện một biểu đồ tròn bắt đầu từ trung tâm, dao động về bốn phía.

“Nếu trong phạm vi xuất hiện RWAR, hệ thống sẽ phát cảnh báo.”

“Nó đang cảnh báo này!” Gia Á nhìn tín hiệu warning đỏ chót trên màn hình không ngừng nhấp nháy.

“Đúng vậy, bởi vì phụ cận có RWAR, ta nghĩ, gần bộ lạc Bội Tư cũng có.” Hai bộ lạc này là nơi gần đây có hiện tượng bùng nổ biến dị gen vì thế xuất hiện RWAR cũng là đương nhiên.

“Đây là khoảng cách và phương hướng à?” Gia Á nhìn bên cạnh tín hiệu warning còn có một dòng kí tự tiếng anh, 396.000-N”

“Đúng vậy, là vùng phụ cận cách chúng ta khoảng 396Km về hướng bắc.”

Tinh thần Gia Á bắt đầu tỉnh táo, hiện tại hắn rất muốn đi về phương bắc. Sophie phát hiện ánh mắt Gia Á lóe quang mang thì mặt cậu lập tức tái lại.

“Don’t even think about it! Ta không cho người đi!” Sophie cương quyết, please, sự việc lợi uế thú lần trước cậu suýt chút nữa bị Tắc Vạn nung chảy!

“Nhân quyền của ta ở đâu chứ?”

“Người không có quyền đó!”

21. Chương 21

***Note: ^_^ chú giải

Warning, warning, near target! – Cảnh cáo, ở gần mục tiêu!

Receive The Destination – Tiếp cận mục tiêu

Phải nói là Gia Á luôn phạm sai lầm trong những lúc quan trọng, làm Tắc Vạn có thời cơ lần tới. Tóm lại từ sau cái firstkiss kia, Gia Á cảm thấy mình đang vướng vào một cái vòng luẩn quẩn, tỷ như hiện tại.

“Ân ——” Âm thanh kháng cự bị đôi môi khác cường ngạnh chặn lại, chỉ còn những âm thanh nức nở vô nghĩa.

Thú nhân vô luận nói thế nào cũng không thể nói bằng hai chữ ôn nhu, rằng nhanh sắc nhọn xẹt qua đầu lưỡi làm hắn có cảm giác nguy hiểm. Xúc cảm thô ráp của đầu lưỡi mạnh mẽ xâm chiếm, đôi môi cũng bị dùng lực mút lấy, nhanh chóng trong cảm giác tê liệt.

Cảm giác áp bách nặng nề, Gia Á cảm thấy hô hấp ngày càng khó khăn, vận vẹo thân mình muốn thoát ra.

“——buông ra!” Gia Á gơ chân muốn đá Tắc Vạn qua một bên, ai ngờ y bất ngờ tập kích nắm lấy chân hắn, cách một lớp vải dệt bắt đầu vuốt ve.

“Một chiêu thức không thể áp dụng trên cùng một người hai lần đâu.” Tắc Vạn cười khê như rất có kinh nghiệm, nhìn thấy Gia Á đỏ hồng hai gò má, môi khê nhếch lên nhìn không được dùng đầu ngón tay vuốt ve, hưởng thụ cảm xúc non mềm này.

Gia Á bắt đầu không phục, có ý gì chứ? Nói kỹ thuật đánh nhau của hắn kém à?

“Vậy thế này——” Gia Á đột ngột dùng chân phải quấn lấy cánh tay Tắc Vạn sau đó mượn lực bật dậy, gọn gàng đem Tắc Vạn đặt dưới thân.

“Sao hả? Tộc trưởng đại nhân.” Gia Á không chịu thua khiêu khích nói.

“Ha ha.” Tắc Vạn thả lỏng cơ thể, làm bộ dáng không hề chống cự, Gia Á vui vẻ như vậy thật tốt lắm. Tiếp theo nụ hôn là một cuộc chiến, chỉ sợ có mỗi Gia Á mới làm được như vậy.

“Người cười cái gì——” Gia Á đột nhiên phát hiện ra tư thế của mình hiện tại giống như đang chủ động leo lên người Tắc Vạn, thật xấu hổ.

“Tư thế này rất tiện, không phải sao.” Tắc Vạn thuận thế nắm lấy thắt lưng Gia Á dần dần di chuyển xuống dưới. Đối với thú nhân mà nói, vòng eo Gia Á thật sự rất tinh tế, hai tay khép lại có thể chạm vào nhau.

Gia Á cảm giác được mình đang ngồi lên một vật gì đó cứng rắn nóng như lửa, sắc mặt liền đỏ bừng.

“Tiện cái gì a!” Gia Á ba chân bốn cẳng vội vàng leo khỏi người Tắc Vạn, chưa kịp thực hiện đã bị y ôm vào ngực.

“Người hôm nay định nói chuyện gì với ta?” Hôm nay Tắc Vạn trở về thấy Gia Á dường như muốn nói gì đó, kết quả bị y kéo lên giường làm một ít vận động nên tới giờ vẫn chưa nói được gì.

“Nga, đúng rồi.” Gia Á nhớ lại vội xoay người lại đối mặt với Tắc Vạn, hẳn phải giải thích cho Tắc Vạn nghe chuyện RWAR.

“Còn nhớ lần trước ta có nói qua chuyện tiến hóa không?”

“Àn, nhớ rõ.”

“Tình huống này căn bản không bình thường, ta cùng Sophie phát hiện ra nguyên nhân làm thực nhân thử và lợi uế thú đột ngột sinh biến dị, là một loại phóng xạ độc hại có tên là RWAR, có thể làm các tổ hợp gen rối loạn hoặc phát sinh biến hóa bất thường, không chỉ ảnh hưởng tới động vật, lỗ đạo và khảm đặc cũng có tai hại đồng dạng.” Gia Á giải thích.

“Nghiêm trọng thế nào?” Tắc Vạn nghe vậy nghiêm túc hỏi.

“Là nguyên nhân dẫn đến tỷ lệ sinh ra khảm đặc ngày càng hiếm.”

“Có biện pháp nào giải quyết không?” Tắc Vạn cau mày, nếu cái loại phóng xạ kỳ lạ này ảnh hưởng tới khảm đặc, như vậy chính là chuyện lớn nhất trong tộc.

“Sophie chế tạo ra một dụng cụ có thể phát hiện RWAR, ta kiểm tra phát hiện một điểm gần bộ lạc chúng ta, cho nên ta——” Gia Á cẩn thận liếc mắt nhìn Tắc Vạn, lệnh cấm của hắn vẫn còn chưa được giải a.

Tắc Vạn nhìn thấy biểu tình như con mèo nhỏ của Gia Á, không khỏi mỉm cười.

“Àn, hôm nay người làm rất đúng! Về sau phát sinh những chuyện thế này đều phải báo cho ta biết trước một tiếng, biết không?”

Gia Á gật mạnh đầu, ánh mắt giống như được đánh sao. Hắn ngoan như vậy nên có thưởng đi!

“Ngày mai ta phải tới nơi đó kiểm tra một chút——” Tắc Vạn cố ý ngừng lại một chút, sau đó nhìn bộ dáng vô cùng sốt ruột của Gia Á.

“Đương nhiên, người cũng đi theo ta.” Tắc Vạn nói ra những lời này, Gia Á giống như trút được gánh nặng nhảy dựng lên. Lệnh cấm của hắn rốt cục cũng được giải trừ. Vạn tuế!

Có dụng cụ thăm dò RWAR Sophie chế ra, Gia Á theo chỉ thị một đường tiến về hướng bắc. Nơi đó là một bụi cỏ, mọi người ở đây gọi là cỏ da la. Nói là cỏ nhưng cao cũng gần 2m, rậm rạp bao trùm mặt đất, nhìn không thấy gốc, lá cây có màu trắng cùng những bông hoa nhỏ xinh tung bay trong gió, giống như một cơn sóng bạc đang nhào lộn, cuốn tới tận chân trời.

“Ở đây sao?” Thân ảnh thật lớn của Tắc Vạn bay lượn trên hải dương bạc.

Gia Á nhìn thấy biểu tượng trên màn hình đã chuyển thành đèn xanh chứng minh đã tới nơi.

“Có lẽ RWAR ở bên dưới đám cỏ này, chúng ta xuống nhìn thử xem.”

Tắc Vạn vung vàng đập xuống mặt đất, Gia Á từ trên lưng lão hổ nhảy xuống.

“Phải cẩn thận với ảnh bạch hầu ở đây.” Tắc Vạn nhắc nhở: “Chúng nó là động vật ăn thịt, tốc độ cực nhanh, am hiểu năng lực thổ, công kích rất mạnh.” Một mảnh cỏ da la trắng này trở thành tấm lá chắn tốt nhất cho chúng, thân thể chúng có thể hòa lẫn với màu sắc cây cỏ xung quanh, tốc độ nhanh đến mức không thể dùng mắt thường phát hiện được, một khi xác định con mồi tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

“Ta biết rồi.” Gia Á chưa gặp qua ảnh bạch hầu, chính là từng nghe Tắc Vạn nói qua, ngoại hình chúng nó xấp xỉ nhân loại, cả người bao đầy lông trắng, có thể đứng thẳng khi đi lại, cũng có thể dùng tứ chi để chạy trốn, sống trong vùng cỏ da la rộng lớn bởi vì có màu lông tương tự như cỏ da la, bởi vì khi công kích tốc độ cực nhanh chỉ kịp nhìn thấy một cái bóng trắng nên mới có tên gọi là ảnh bạch hầu.

Gia Á bật máy dò xét, kim dò bắt đầu phát ra ánh sáng hồng, hơn nữa còn không ngừng hướng về phía bụi cỏ. Lợi dụng ánh sáng phát ra để xác định phương hướng, nhưng muốn tới được vị trí chính xác vẫn phải mở chức năng của máy dò tìm, kim dò bị RWAR hấp dẫn sẽ tự mình di chuyển.

Bởi vì cỏ da la cao hơn hẳn Gia Á làm hấn rất khó di chuyển, vì thế Tắc Vạn chỉ có thể đi ở phía trước, giúp Gia Á dọn dẹp chướng ngại vật trên đường, đồng thời còn phải mở căng mắt chú ý tung tích ảnh bạch hầu, không khí vô cùng căng thẳng.

Bốn phía thực im lặng, gió nhẹ làm cây cối sần sật rung động, cỏ da la phát ra âm thanh ma xát, lúc nhanh lúc chậm lúc có lúc không, giống như một khúc biến tấu.

Gia Á siết chặt áo, không biết vì sao hấn cảm thấy độ ẩm dần giảm xuống.

“Tắc Vạn, người có thấy có chút lạnh không?”

Tắc Vạn nghe vậy lắc đầu, lúc này y đang ở hình thú nên trên người có một lớp lông thật dày bao phủ, hơn nữa, thuộc tính hỏa làm Tắc Vạn có ở giữa trời đông giá rét cũng không có cảm giác lạnh.

Kim dò hết quay trái lại quay phải làm Gia Á không xác định được phương hướng chỉ có thể bị động đi theo. Xung quanh thực sự ngày càng lạnh, Gia Á xác định không phải mình có ảo giác, người hấn thậm chí còn bắt đầu nổi da gà.

Gáy đột nhiên rét lạnh, Gia Á theo bản năng co rút lại, giống như có ai đó đùa dai nhét một cục đá vào trong áo hấn. Chính là quay đầu lại chỉ thấy một mảnh trắng xóa, cái gì cũng không có. Gia Á cảm thấy đau đầu, đây là chuyện gì a?

“Tắc Vạn——” Gia Á quay đầu lại, vừa định nói với Tắc Vạn có chuyện gì đó rất kỳ quái ở đây, lời nói còn chưa ra khỏi miệng, Gia Á liền thất thần.

“Tắc Vạn?” Không có! Trước mặt không có ai, chỉ còn cỏ da la lắc lư theo gió, Tắc Vạn không thấy?

Gia Á có chút sợ hãi đẩy bụi cỏ phía trước, muốn tìm xem mình có đuổi kịp Tắc Vạn hay không.

“Tắc Vạn! Người ở đâu?” Gia Á lớn tiếng hô, quanh quẩn bốn phía chỉ có tiếng mình vang vọng, không được đáp lại, chỉ có âm thanh của chính mình.

Gia Á tìm kiếm lung tung một hồi đột nhiên phát hiện ra chuyện rất trọng yếu. Hấn xoay người nhìn lại phía sau mình sau đó lập tức ngây dại.

Không phải Tắc Vạn đi lạc, người đi lạc là hấn mới đúng. Đúng vậy, thân hình Tắc Vạn khổng lồ như vậy, y đi phía trước mở đường trong bụi cỏ nhất định phải lưu lại dấu chân mới đúng. Chính là nơi này dấu vết gì cũng không có, chỉ có chính mình và đám cỏ da la nghiêng nghiêng lật phất qua lại. Điều này chứng tỏ nơi này chỉ có một mình hấn, con đường này cũng không phải đường hấn và Tắc Vạn đi lúc này.

22. Chương 22

Phản ứng đầu tiên của hắn là ảnh bạch hầu. Chỉ vừa quay người lại đã bị chuyển dời không gian tới nơi này, tốc độ như vậy, ngoại trừ ảnh bạch hầu còn có thể là ai. Nếu là chúng nó thì hiện tại chắc chắn đang quan sát mình. Nghĩ đến đây, Gia Á không khỏi hướng tầm mắt ra xung quanh tìm kiếm, chung quanh là một mảnh tuyết trắng làm Gia Á có loại ảo giác mù tuyết.

Đột nhiên bốn phía vang lên một trận tiếng kêu kỳ lạ, độ áp xung quanh lại giảm xuống, không khí bất ngờ lạnh lẽo, Gia Á còn chưa kịp cảm thấy đau đớn, trước ngực và sau lưng đã bị móng vuốt sắc nhọn cào rách. Ảnh bạch hầu bắt đầu triển khai công kích! Gia Á nắm chặt vũ khí cố gắng nắm bắt được dấu vết của ảnh bạch hầu, đáng chết thật, dù chúng nó quang minh chính đại công kích trước mặt, ngay cả cái bóng hắn cũng không nhìn được!

Tiếng kêu xung quanh Gia Á vô cùng hỗn loạn, dường như có rất nhiều ảnh bạch hầu bao vây công kích hắn. Gia Á đột nhiên nhớ tới kính hồng ngoại, nếu có đem nó theo thì tốt rồi. Vẫn tiếp tục bị công kích, đám ảnh bạch hầu dường như đang trêu đùa Gia Á, không ngừng tạo ra vết thương trên người hắn sau đó cười cợt nhìn hắn bối rối chạy trốn, tiếng cười liên thoảng vang lên không ngừng.

Gia Á muốn dựng lên một khung chắn phòng hộ nhưng cũng bó tay, trừ bỏ đao thép trên tay, vùng phụ cận không hề có mỏ kim loại, kim loại không đủ, nói cách khác hắn không thể nào sử dụng năng lực để tạo thành bảo hộ. Thật là, không nhìn thấy mục tiêu để công kích, bảo hộ lại không đủ nguyên liệu, hắn còn gì xui xẻo hơn nữa không!

Gia Á chạy thẳng về phía trước, trong lòng ngày càng khủng hoảng, tiếng cười của ảnh bạch hầu vang lên bên tai như giọng nói thần chết.

Đột nhiên, ảnh bạch hầu theo sát bên người hắn phát ra tiếng kêu thảm thiết. Hoàn toàn bất đồng với tiếng cười cợt ban nãy, lúc này giống hệt tiếng kêu hoảng sợ, giống như đang cảnh cáo gì đó. Gia Á vừa quay đầu lại đã bị một luồng hơi ấm quen thuộc bao quanh.

“Tắc Vạn!” Gia Á kinh ngạc.

Là Tắc Vạn, y vừa quay đầu lại đã phát hiện Gia Á không còn ở phía sau, lập tức phát hiện ra là đám ảnh bạch hầu hành động, không dám đối mặt với lão hổ thú nhân, vì thế chuyển công kích sang đối tượng yếu hơn là Gia Á. Lần theo mùi Gia Á, một đường tìm tới đây lại phát hiện cả người hắn đầy vết thương, trong lòng chợt dâng lên một trận lửa giận, cùng lúc thì một ngọn lửa thật sự xuất hiện dưới chân, trong nháy mắt bùng nổ, mọi thứ trong phạm vi 50m đột ngột bị đại hỏa bao vây, đám ảnh bạch hầu cuối cùng cũng lộ ra bóng dáng, thảm thiết kêu rên trong hỏa ngục.

Cứ vậy, một mảnh cỏ da la bị Tắc Vạn đốt trụi! Gia Á vội vàng chạy tới.

“Tắc Vạn, ta không sao, chỉ bị thương ngoài da một chút.” Gia Á nhìn Tắc Vạn trấn an nói.

“Đừng đốt nữa, người sẽ hủy hết nơi này mất.”

Tắc Vạn nghe thấy giọng nói của Gia Á, cơn tức mới dịu xuống, ngọn lửa cũng dần dần lụi tàn, chỉ để lại một mảnh đất khô cằn cùng xác đám ảnh bạch hầu cháy khét.

“Ấn!” Gia Á bị Tắc Vạn kéo qua, hơi thở nóng rực nhanh chóng xâm chiếm đôi môi. Nụ hôn không hề ôn nhu mang theo bất an cùng mong muốn chiếm giữ, đầu lưỡi bị mút lấy. Có lẽ cảm giác sợ hãi vừa nãy khi đối mặt với ảnh bạch hầu vẫn còn lưu lại trong lòng nên Gia Á cũng không đẩy Tắc Vạn ra, ngoan ngoãn tựa vào lòng Tắc Vạn. Ở bên người Tắc Vạn, Gia Á có cảm giác an toàn trước nay chưa hề có. Khó có dịp Gia Á nhu thuận như vậy làm Tắc Vạn không khỏi kinh ngạc, đồng thời cũng nhanh chóng hiểu ra, vừa nãy hắn rất sợ hãi, trong lòng càng cảm thấy thương tiếc hơn. Nụ hôn đầy dục phát ra tiếng nước, đầu lưỡi thô ráp của Tắc Vạn xâm chiếm từng tấc thịt trong khoang miệng Gia Á.

“Đừng ——” Gia Á cảm nhận một bàn tay to đã bắt đầu tiến vào bên trong quần áo mình, lửa nóng chạm vào da thịt lạnh lẽo làm Gia Á run rẩy.

Luyến tiếc liếm đôi cánh môi hồng nhuận của Gia Á, Tắc Vạn buông Gia Á ra, trên người hắn toàn là vết thương cũng không thể làm gì được.

“Về sau không cho phép người rời khỏi ta.” Tắc Vạn nhìn vết thương trên người Gia Á, trong lòng vô cùng xót xa.

“Ta sẽ buồn chết mất.” Vết mặt Gia Á vô cùng đau khổ.

“Warning, warning, near target!”

Đột nhiên, dụng cụ trên người Gia Á phát ra âm thanh. Kim thăm dò cũng quay loạn, lực hấp dẫn rất mạnh, Gia Á cơ hồ bị kéo tới trước.

“Sao lại thế này?” Tắc Vạn không hiểu loại ngôn ngữ kì lạ kia.

“Theo ta, phát hiện ra mục tiêu rồi!”

Đám cỏ da la lân cận đã bị Tắc Vạn đốt trụi hết, Gia Á bắt đầu tìm kiếm trên bề mặt cháy đen.

“Receive The Destination.” Dụng cụ chỉ dẫn ngừng lại, kim dò xét bắt đầu chỉ thẳng xuống đất.

“May mắn thật!” Gia Á mỉm cười, trong sai lầm lại vô tình tìm được, này đúng là may mắn ngoài mong đợi a.

Gia Á ngồi xổm xuống, gõ lên mặt đất, bị chôn ở dưới sao?

“Tắc Vạn, có thể đào chỗ này một chút không?”

Tắc Vạn hóa thành hình thú, vươn chân trước bắt đầu đào móc bốn phía, dần dần tạo thành một cái hố. Ước chừng sâu cỡ 5m, Tắc Vạn ngừng lại, dùng móng vuốt vỗ vỗ lớp vật thể cứng rắn.

“Có cái gì này!” Tắc Vạn nói.

“Để ta xem.” Gia Á từ trên cao nhảy xuống được Tắc Vạn vững vàng đỡ được.

Gia Á ngồi xổm xuống, vật chất cứng rắn màu đen, chưa từng thấy qua, giống như một tảng đá. Gõ một chút, có tiếng vọng chứng tỏ bên dưới trống không.

Gia Á biến đao thép thành một mũi khoan, bắt đầu xoay tròn một đường trên tảng đá. Hai vật thể cứng rắn ma sát phát ra những tia lửa nhỏ.

“Tảng đá này thật cứng a!” Gia Á cảm thán, vật liệu chế tạo ra thanh đao của hắn có thể nói là cứng nhất trong hệ ngân hà. Trong chuyến lữ hành hắn và Sophie phát hiện ra loại khoáng sản này ở tinh cầu Ni Nhĩ, bởi vì quá mức cứng rắn ngay cả khoa học kỹ thuật tiên tiến cũng không thể rèn đúc được nên người dân địa phương đều xem nó là phế thải. Chỉ có năng lực của Gia Á mới thu thập được kim loại này thành hình dạng mình muốn. Kim loại của tinh cầu Ni Nhĩ ma sát với tảng đá này lại phát ra tia lửa, có thể thấy tảng đá này cứng cỡ nào.

Qua một hồi lâu mới hoàn thành công việc khai ra được một mảng lớn, vừa đủ cho Gia Á và Tắc Vạn ở hình người có thể chui lọt. Gia Á dùng đao thép phản chiếu ánh sáng vào bên trong, cũng không sâu lắm, giống như một thông đạo.

“Xuống xem thử đi.” Gia Á đề nghị.

Tắc Vạn nhảy xuống trước sau đó đỡ Gia Á, hai người cùng nhau tiến vào lòng đất tối đen.

23. Chương 23

Gia Á bật đèn pin, đập vào mắt là một thông đạo thật dài. Bề mặt hang được mài dũa công phu, hai bên lối đi còn có những bức tượng đá điêu khắc hình thú kỳ dị. Gia Á có thể nhận ra một vài hình! Có măng xà, cừu vĩ hồ, gấu ngựa, thậm chí còn một hình ảnh rất quen thuộc Gia Á không thể nào quên, mãnh hổ giương cánh, bày ra bộ dạng công kích vô cùng dũng mãnh.

“Đây là hai mươi bốn loại dã thú được Thần Sáng lựa chọn lúc xa xưa.” Tắc Vạn nói.

“Cái gì?” Gia Á khó hiểu hỏi.

“Còn nhớ lịch sử đại lục Thụy Bá ta từng kể cho người nghe không?” Tắc Vạn chỉ những pho tượng rất sống động này.

“Ở đây bày ra 24 loại dã thú Thần Sáng đã lựa chọn lúc đó, chúng nó là sinh vật hung mãnh nhất trên đại lục Thụy Bá. Thần Sáng đã chọn chúng, còn cho nó có được tình cảm, cùng khảm đặc kết hợp trở thành bầu bạn, con cháu của họ chính là những lỗ đục sau này.”

Gia Á đếm thầm, quả nhiên là 24 bức tượng.

“Kỳ quái, vì sao nơi này lại có những bức tượng này?” Tắc Vạn cảm thấy nghi hoặc.

Hai người đi dọc một đường, ở cuối thông đạo là một phiến cửa đá thật lớn, Tắc Vạn thử mở, nhưng không thể lay chuyển được.

“Để ta thử xem.” Gia Á gõ gõ lên vách tường, một lúc mới phát hiện ra một khe rỗng, bên trong có một nút ẩn.

Cận thận ấn xuống, đột ngột cảm nhận mặt đất bị chấn động, xung quanh truyền tới âm thanh ầm ầm, bởi vì trải qua một một khoảng thời gian dài nên bốn phía xông ra rất nhiều tro bụi, sau đó cánh cửa mở rộng sang hai bên.

“Khụ, khụ!” Gia Á ho khan, phẩy tay quạt đám tro bụi trước mặt tản đi.

Bụi tản đi, cảnh tượng bên trong đập vào mắt. Đây là một mật thất, hai bên có hai ao nước kéo dài dọc theo một thông đạo kéo dài đến tận tế đàn.

“Đó là gì vậy?” Tắc Vạn nhìn thấy trên tế đàn có một vật thể đang tỏa sáng, chậm rãi quay tròn trôi nổi trên không trung.

“Là nguyên nhân phát ra RWAR.” Dụng cụ chỉ vào nó, vật phát sáng kia chính là mục tiêu tìm kiếm hôm nay.

Gia Á tiến vào, hai bên mật thất có một bức tranh điêu khắc bằng đá, giống như đang kể một chuyện xưa. Nhân vật là một nam nhân anh tuấn, bắt đầu là hình ảnh anh xuất hiện từ trên bầu trời, trên người còn tỏa ra hào quang, một đám người quỳ trên mặt đất đang cúi lạy, là tác phẩm tôn giáo điển hình.

Sau đó là hình ảnh anh ta dẫn dắt mọi người cày bừa trồng trọt trên đại địa, sau đó là dệt vải và săn bắn. Phía sau bức tranh bắt đầu có chuyển biến, một đám dã thú xuất hiện tàn bạo cắn giết nhân loại, nam tử dẫn dắt mọi người chạy trốn, trên mặt đá có rất nhiều hình dạng dã thú khổng lồ, đầu lĩnh chính là một con lão hổ, từ miệng phun ra một ngọn lửa vàng rực đốt trụi cả bộ lạc. Sau hình đó là hình ảnh lão hổ cúi đầu, nam tử ngẩng đầu, bộ dáng hai bên vô cùng nghiêm túc, giống như đang nói chuyện. Tiếp nối là nam tử ngồi trên lưng lão hổ bay lên trời, nối tiếp là hình dạng 23 dã thú còn lại. Cuối bức tranh là một cái lốc xoáy màu đen.

“Có nghĩa gì chứ?” Gia Á không hiểu hình ảnh cuối cùng kia.

“Xem ra, đây là quá trình Thần Sáng tới đây.” Tắc Vạn ngơ vờ nhìn bức tranh, nhưng dù sao y cũng rất quen thuộc với lịch sử đại lục Thụy Bá, rất nhanh sẽ hiểu được hàm nghĩa của nó.

Đầu tiên ý chỉ việc Thần Sáng tới trái đất, dẫn dắt khảm đặc xây dựng bộ lạc. Sau đó khảm đặc bị dã thú đuổi giết vì thế Thần Sáng dẫn bọn họ bỏ trốn. Thần Sáng quyết định nói chuyện với lão hổ, ban ơn cho nó đồng thời chọn lựa 23 loại dã thú khác cùng nhau bảo hộ khảm đặc. Về phần bức vẽ cuối cùng y cũng không hiểu, đại khái nói về nguyên nhân Thần Sáng ngủ say đi. Vì sao lại có một cái hắc động chứ?

“Mang thứ này về trước rồi nói sau.” Gia Á bước tới trước vật phát sáng, vì không biết trực tiếp chạm vào có tác hại gì không nên hần dưng kim loại vây quanh nó sau đó mới cầm lấy.

Vừa mới lấy vật này khỏi tế đàn, bốn phía lập tức chấn động, giống như động đất, đất đá bắt đầu rơi xuống, Tắc Vạn thấy vậy lập tức tiến tới bảo vệ Gia Á.

“Nơi này sắp sụp rồi, chúng ta phải mau lên!” Gia Á kéo Tắc Vạn chạy như điên, cửa đá trước mặt chậm rãi khép lại, hai người trong giây cuối cùng chạy qua cửa đá, bên trong truyền tới tiếng sụp đổ thật lớn.

“Xem ra vật này đã chống đỡ cả mật thất.” Gia Á nhìn vật sáng được kim loại bao quanh trong tay.

“Hành lang này cũng không trụ được lâu đâu, mau rời khỏi rồi nói sau.” Tắc Vạn thấy hành lang đã bắt đầu lay chuyển, y ngồi xuống ôm lấy Gia Á, nhanh chóng bay khỏi nơi nguy hiểm này.

24. Chương 24

Bởi vì lần đi này, Gia Á bị thương nên bị Tắc Vạn ép buộc ở lại bộ lạc dưỡng thương, bỏ lỡ chuyến săn thú cuối cùng của mùa thu, vì chuyện này mà hắn buồn bực muốn chết.

Bất quá may mắn còn có tầng RWAR để nghiên cứu, vì thế Gia Á cùng Sophie suốt ngày ru rú trong phòng thí nghiệm. Thời tiết ngày càng trở lạnh, hai ngày nay đã bắt đầu có mưa tuyết. Lần đi này đi săn ở nơi rất xa, những lỗ đặt trong tộc đi đã được ba ngày, phỏng chừng ngày mai sẽ trở lại. Kỳ thật thức ăn trong bộ lạc dự trữ rất dồi dào, nhưng phải chuẩn bị nhiều như vậy để phòng hờ trường hợp giúp đỡ các bộ tộc khác trên đại lục, vào mùa đông nếu có tình trạng thiếu lương thực, bộ lạc Phỉ Tư Thắc sẽ cung cấp lương thực khẩn cấp.

Sau khi đi vào mật thất kia, trong lòng Gia Á có rất nhiều nghi vấn. Hình vẽ hắc động cuối cùng trên mặt đá điêu khắc, rất quen thuộc, giống hệt dòng xoáy lưu trong vũ trụ. Hắn cũng vì nó mà bị kéo tới đây, hình dạng hệt như cơn lốc trên mặt đá vô cùng sống động kia.

“Vật này có ba tầng kết cấu, tầng bảo hộ bên ngoài trong suốt, chiết xạ sinh lực bên trong đồng thời tản ra năng lượng, là tinh thạch năng lượng của Thụy Bá đại lục.” Sophie đã tiến hành phân tích mảnh RWAR phát sáng kia, cũng sử dụng các máy quét ra đa.

“Hai tầng bên trong tương đối phức tạp hơn, kết cấu phân tử tương tự như địa cầu. Dùng khoa học kỹ thuật của hệ ngân hà chúng ta có thể giải thích thế này, bên ngoài là một lớp điện tích âm, bên trong lõi là các nguyên tử mang điện tích dương, còn có hai loại neutron, độ dày khoảng 20 g/cm, hạt nhân có lực hấp dẫn cực lớn với các neutron, có thể vượt qua cả lực đẩy của điện tích dương. Nhưng mà năng lượng ngoại tầng của nguyên tinh thạch lại có thể tác động tới sức đẩy, dựa theo đó tạo thành một quỹ tích ảnh hưởng tới lực mạnh yếu của sức đẩy. Thông qua sự biến hóa của sức đẩy điện tích, bên trong sẽ không ngừng sinh sôi những khác biệt về phản ứng nhiệt hạch, tạo thành.....”

“Từ từ! Sophie người có thể nói đơn giản một chút không.” Gia Á sắp bị những thuật ngữ vật lý này làm choáng hết cả đầu.

“Ta biết rồi.” Sophie nhún vai cố gắng giải thích đơn giản hơn: “Đơn giản mà nói thì nó có chung nguyên lý cấu tạo như hạt nhân, nhưng mật độ vật chất của Thụy Bá đại lục mạnh mẽ hơn, thông qua quy luật của tinh thạch mà ảnh hưởng, phóng thích năng lượng sau đó thông qua phản xạ hình thành RWAR.”

“Vậy làm thế nào để nó không tản ra RWAR nữa?” Đây chính là vấn đề mấu chốt.

“Trên lý thuyết rất đơn giản, tách lớp ngoài của nó ra, hoặc trực tiếp phân giải năng lượng nguyên bên trong tinh thạch.” Sau đó, Sophie tiếp tục nói phần điều kiện để thực hiện: “Chính là trong thực tế sẽ có khó khăn. Cường chế tách phần vỏ sẽ có nguy hiểm, phần trung tâm có thể sẽ nổ mạnh. Người biết việc nổ hạt nhân ở địa cầu đi, so với cái đó còn mạnh gấp đôi. Bùm!” Sophie còn vung tay làm động tác khoa trương.

“Hơn nữa vụ nổ sẽ phát sinh phóng xạ, hậu quả chúng ta không thể gánh vác nổi đâu.”

“Còn trực tiếp phân giải năng lượng hạt nhân thì sao?” Không phải việc này có thể làm được sao.

“Này.....” Sophie có điểm do dự.

“Còn nhớ ta từng nói qua với người phương thức hấp thụ năng lượng ở tinh cầu này không?”

“Nhớ rõ, người nói phải thông qua cảm ứng sinh lý mới có thể hút được năng lượng bên trong tinh thạch.” Điều này tương tự như xem năng lượng tinh thạch là thức ăn, “ăn” nó xong cơ thể sẽ tự động hấp thu dinh dưỡng, sau đó loại bỏ phế thải, chẳng qua ăn này không nhất định phải ăn vào miệng, còn có phương pháp cảm ứng.

“Chính là như vậy, những tinh thạch này có cấu tạo rất đặc biệt, cấu tạo năng lượng cũng phức tạp, không phải đơn độc một thuộc tính!” Sophie rất kinh ngạc với phát hiện này. “Nó dung hợp tất cả thuộc tính tinh thạch trên Thụy Bá đại lục, kim mộc thủy hỏa phong sấm điện âm độc, tổng cộng 9 loại hợp chất hòa hợp, chỉ cần loại bỏ một loại, cân bằng bên trong lập tức mất đi đồng dạng sẽ kích động phát nổ. Chỉ có thể tập trung 9 lỗ đạt có năng lực bất đồng, cùng lúc hút đi năng lượng tinh thạch mới có thể đảm bảo an toàn.”

“Tuy có chút khó khăn nhưng như thế mới an toàn.” Gia Á cảm thấy trước mắt đây chính là phương pháp an toàn nhất.

“Người có thể nói với lão công của người tình huống này một chút, xem y có thể tập trung được 9 lỗ đạt có 9 loại năng lực hay không.”

Gia Á trừng mắt liếc Sophie, lại là ‘lão công của người’, cậu ta không thể đành chỉ việc trêu chọc hấn được sao!

“Hơn nữa, đây không phải tảng RWAR duy nhất, lân cận bộ lạc Bội Tư chắc hẳn có một cái, phải nhanh chóng tìm ra.”

“Ta biết rồi, ta nghĩ nên đem RWAR này đặt vào phi thuyền của chúng ta, càng nhanh càng tốt.” Gia Á lo lắng rất đúng, khoảng cách từ phi thuyền tới bộ lạc khá xa, thứ phóng xạ này có khoảng cách giới hạn, nếu vượt qua giới hạn bộ lạc cũng không còn ảnh hưởng, để nó đi gây hại cho đám sinh vật xung quanh phi thuyền cũng tốt.

“Đề nghị hay! Ta sẽ đi ngay.” Sophie có Mã Khắc Đa, đi lại rất thuận tiện.

“Ta cũng....” Âm thanh vô cùng chờ mong.

“Người lưu lại!” Âm thanh vô cùng lãnh khốc.

25. Chương 25

***Note: trong chap này sẽ có H, cơ mà đừng quá hi vọng rùi thất vọng =.=, h ở mức độ trẻ sơ sinh, sau màn vuốt ve sẽ đóng cửa tắt đèn, haizzz lúc đọc bản qt với quá k chú ý điểm này, h edit mới đau đốn ngậm ngùi, cáo hạo sắc ta lại có ngày edit H tắt đèn, haizz quả báo, quả báo haizzz, cơ mà đừng bần, chuyện tình của bé Sophie rất xúc động, các nàng sẽ khóc sụt sùi mà quên màn H tắt đèn a... khóc rống... H của ta... oeeee

Sau khi Tắc Vạn trở về liền cùng Gia Á đi một chuyến tới bộ lạc Bội Tư, lấy RWAR gần khu vực đó xong trực tiếp đưa tới phi thuyền của Gia Á. Lúc trước Gia Á bắt đầu từ nơi đó xuất phát, phải vượt qua thủy lộ, đường bộ, sau vài tháng mới tới được cốc sông đỏ, kết quả Tắc Vạn bay vài ngày đã tới nơi, thực sự không thể so sánh được a.

Dọc theo đường đi, hai người còn ôn lại chuyện lúc đầu gặp nhau. Gia Á xấu hổ muốn chết, bởi vì thái độ của Tắc Vạn thực sự giống như đang ôn lại chuyện cũ trong chuyến đi hưởng tuần trăng mật a.

Không ngờ hai người gặp mặt lần đầu tiên lại là ở cốc sông đỏ, Gia Á nhớ lại, khi đó hấn hoàn toàn không có cảm giác bị theo dõi. Sau đó lại nghĩ ngay lúc đó Tắc Vạn đã nhắm trúng hấn, sau lại còn giả vờ anh em, lừa hấn mắc câu, hành vi lừa đảo xấu xa, không thể tha thứ được!

Nghĩ đến đây, Tắc Vạn lại đang ‘làm việc’ trên người hắn, nhìn thế nào cũng rất đáng giận a. Vì thế liền há mồm cắn một ngụm lên ngực người ta, không ngờ cái đau lại là răng mình.

Hiện tại hai người đang trên đường quay về, thu vây cũng đã chấm dứt, nhiệm vụ vận chuyển RWAR cũng hoàn thành, không còn chuyện gì quan trọng, Tắc Vạn quyết định chuyển lộ tuyến sang một vùng phong cảnh xinh đẹp, dắt Gia Á du lịch một phen.

Gia Á cảm thấy chuyến lữ hành rất thú vị, cảnh sắc rất kỳ lạ, Tắc Vạn thì hóa thân thành trung khuyển. Gia Á tới bây giờ vẫn chưa thấy qua những cây cối, sông ngòi và cả những dãy núi lơ lửng trên bầu trời hay những sinh vật phát sáng trong bóng đêm (Xin liên tưởng tới hình ảnh trong film Avatar) Tắc Vạn ngoan ngoãn theo phía sau, đảm nhiệm vai trò bảo vệ khiêm bảo mẫu, kiêm phương tiện di chuyển và còn nhiều nhiều vai diễn khác nữa, Gia Á không cần động tay làm bất cứ thứ gì, cơm dâng tận miệng chỉ việc há mồm, đi đường có người công trên lưng, ngủ có người lót cỏ, lúc đau lưng còn có người mát xa.

Cái giá phải trả chính là ngẫu nhiên sẽ bị ăn đậu hủ, bất quá Gia Á cũng bị luyện thành thói quen, hiện tại đã muốn quên đi việc phải chống cự.

Tối hôm nay, thức ăn do Tắc Vạn săn, lửa do Tắc Vạn đốt, giường là Tắc Vạn trải, con muỗi cũng do Tắc Vạn cưỡng chế ép rời đi. Gia Á chỉ phụ trách một công việc duy nhất là nằm lên đó sau khi ăn no, chuyện kế tiếp phải làm là.....

Tắc Vạn nhìn Gia Á nằm lười trên tấm da thú, một ngọn dục hỏa liên bùng cháy trong cơ thể a!

Hai ngày nay Gia Á thực nhu thuận, phải nói là lười chống cự mới đúng, dọc theo đường đi Tắc Vạn ăn đậu hủ cũng no cả mắt rồi. Có điều có vài chuyện có lần một, sẽ có lần hai, có lần hai sẽ có lần ba, mà từ từ sẽ bắt đầu phát triển theo phương hướng không thể khống chế được.

Vì thế y áp người lên, đối phương chỉ hơi từ chối một chút sau đó liền có bộ dáng tùy ý người. Hôm nay Tắc Vạn không hề có suy nghĩ sẽ đi tới bước cuối cùng nhưng không ngờ Gia Á lại đột nhiên ngẩng đầu cắn một ngụm lên ngực Tắc Vạn, lực đạo này ngang ngửa bị một con mèo con quào, nhưng cảm xúc mềm mại của đôi môi Gia Á, đầu lưỡi nóng bỏng làm làn da y phát run, đầu óc Tắc Vạn lâm vào một trận choáng váng, con người dần chuyển sang màu đỏ. Còn Gia Á vừa làm chuyện xấu xong, nhìn thấy bộ dáng tức giận của Tắc Vạn, xoa xoa cằm liền lười biếng nằm oai ra. Bộ dáng kia quả thực làm người ta muốn chà đạp, Tắc Vạn lập tức có một quyết định sáng suốt, ăn trước thời hạn!

Gia Á choàng cánh tay qua cổ Tắc Vạn, đôi chân bị ép tách ra quấn quanh thắt lưng y. Bàn tay Tắc Vạn di chuyển trên cơ thể hắn, thời tiết cuối thu man mát dễ chịu làm hắn có chút buồn ngủ. Đột nhiên cảm giác được bàn tay Tắc Vạn tiến tới nơi chính mình đã lâu không ‘dùng’ tới.

“Tắc Vạn!” Cảm giác bộ phận yếu đuối bị người khác nắm trong tay làm hắn không biết làm sao, trợn tròn hai mắt nhìn Tắc Vạn.

“Đừng sợ.....” Tắc Vạn hôn nhẹ lên vành tai Gia Á, nhẹ giọng trấn an.

Gia Á cắn chặt môi dưới, kỳ thực động tác của Tắc Vạn rất ôn nhu, nhẹ nhàng vuốt ve cậu nhỏ trong bàn tay nóng rực như lửa, cảm giác tê dại dần dần chạy lên thắt lưng. Thật ra từ lúc Tắc Vạn khơi mào hắn cũng đã có phản ứng, chính là cuộc sống cấm dục lâu năm làm Gia Á có thói quen mặc kệ dục vọng của mình. Chính là hắn cấm dục, cũng không phải một xác chết, hiện tại Tắc Vạn chơi đùa trong tay như vậy, loại nhu cầu bức thiết muốn phát tiết này làm Gia Á không thể xem nhẹ. Bàn tay Tắc Vạn thô ráp càng làm tăng cảm giác kích thích. Cánh tay muốn đẩy Tắc Vạn ra lại trở thành khoát lên vai y, cả người khê run rẩy thổ hỗn hển, Gia Á không thể không mặc niệm, chết tiết, sao công phu Tắc Vạn lại tốt như vậy?

“Bảo bối, đừng cắn.” Tắc Vạn thân thiết hôn lên khóe môi Gia Á, nhanh chóng dùng đầu lưỡi tách ra hàm răng bên dưới cánh môi, đoạt lấy hương vị ngọt ngào.

“Tắc, Tắc Vạn.....” Gia Á cảm thấy dục vọng sắp lên đến cực hạn, không khỏi uốn cong người, cố gắng đẩy về phía trước. Đây không phải lần đầu tiên của Gia Á, chính là lâu lắm rồi, đột nhiên bị kích thích mãnh liệt như vậy khó trách hơi nhanh một chút.

Phát tiết xong làm Gia Á hoàn toàn thất thần, hắn là một nam tử hoàn toàn khỏe mạnh, bởi vì chạy trốn mà suốt mười năm qua không hề làm. Đột nhiên bị một trận khoái cảm cán quét toàn thân, trên mặt vô

thức xuất hiện biểu tình mê say, ngay cả ngón chân cũng có chút co rút.

Tắc Vạn nhìn cảnh đẹp trước mắt vô cùng hài lòng, Gia Á trải qua một trận phát tiết căn bản không hề chú ý tới một ngón tay Tắc Vạn đã bắt đầu thăm dò tới địa phương hẻo lánh ít người qua lại kia, mãi đến khi cảm nhận được một ngón tay lạnh lẽo tiến vào bên trong cơ thể, Gia Á mới hoàn hồn lại.

“Gi đó?” Gia Á biết chính mình hẳn là nên đẩy Tắc Vạn ra, sau đó công bằng đáp lại cho y một chút, nhưng thực sự hẳn không còn đủ thể lực để làm chuyện đó, dư vị cao trào vẫn còn lưu động trong cơ thể chưa tan biến hết làm cả người hoàn toàn tê dại.

“Đừng lo lắng, là thuốc mỡ Mâu Đặc cho ta.” Tắc Vạn thực cẩn thận, ngay cả thuốc cũng mang theo bên người.

“Ta không phải nói cái đó! Ta là nói ngươi.....” Gia Á muốn nói, ý hẳn không phải thuốc mỡ, là cái vật gì đang khuấy động trong cơ thể hẳn! Rất rõ là ngón tay của Tắc Vạn, nhưng vì cái gì.....

“Tắc Vạn..... có thể hay không.....” Gia Á cũng hiểu được, Tắc Vạn từng trực tiếp thổ lộ với mình, mà hẳn cũng không cự tuyệt, mối quan hệ của hai người sớm hay muộn cũng phải tiến tới bước này. Nhưng hiểu được là một chuyện, hiện tại đối diện với sự thật hẳn vẫn không kiềm chế được sợ hãi, loại cảm giác bất lực khi nằm dưới thân Tắc Vạn mãnh liệt trào lên.

“Không thể.” Tắc Vạn biết Gia Á muốn hỏi cái gì, nhưng y không nghĩ tới việc dừng lại, y không phải thánh nhân, mỗi ngày đều nhìn thấy Gia Á nhưng cái gì cũng không thể làm, y đã nhẫn nhịn rất lâu.

“Gia Á, ta thực yêu ngươi vì thế đừng sợ gì cả, giao hết tất cả cho ta là tốt rồi.” Tắc Vạn nghiêm túc nhìn ánh mắt Gia Á, thổ lộ yêu ngữ, nhẹ nhàng hôn Gia Á, nhỏ giọng trấn an. Ở chung một khoảng thời gian lâu như vậy, Tắc Vạn dần dần cũng hiểu được cá tính Gia Á, nếu chính mình không chịu buộc hẳn, quan hệ của họ nhất định sẽ không tiến triển được bước nào.

Câu ‘ta thực yêu ngươi’ kia đánh thẳng vào nơi mềm yếu nhất trong trái tim Gia Á, người cô đơn chính là như vậy, giống như con nhím, một khi có ai đó có thể phá bỏ được lớp gai nhọn cứng rắn bên ngoài, sẽ dễ dàng đánh chiếm.

Có người yêu ta, Tắc Vạn nói, y thực yêu ta.....Gia Á vô thức cong khóe môi, bất an trong lòng nhanh chóng biến mất. Đúng vậy! Người này chính là Tắc Vạn, vì sao phải lo sợ? Hai tay vươn lên ôm lấy cổ y.

“Nếu ngươi làm ta đau, ta sẽ dùng đạn bắn ngươi thành cái sàng.” Gia Á cảm giận uy hiếp bên tai Tắc Vạn.

Tắc Vạn nghe vậy liền bật cười.

“Yên tâm, nhất định sẽ làm ngươi sung sướng đến hết chói tai.” Tắc Vạn biết Gia Á đã nghĩ thông suốt, lúc này không làm còn chờ tới bao giờ? Không một ai cho rằng Tắc Vạn là người không biết nắm bắt cơ hội, nhưng đại đa số người lại tin tưởng, y là một người tự biết tạo ra cơ hội cho mình.

Sự thật chứng minh đại đa số luôn đúng! Đây còn không phải cơ hội y tự tạo ra sao..... về phần lúc sau Gia Á có khoái hoạt đến thét chói tai hay không, phải hỏi những vị hàng xóm ở trên cây bên cạnh, hai chú chim nhỏ đáng thương, cả đêm không được ngủ ngon.

26. Chương 26

Kết thúc chuyến du lịch, thất lực Gia Á vô cùng đau nhức, hẳn im lặng nằm im trên lưng Tắc Vạn, động một chút cũng không dám. Lúc về tới bộ lạc, Sophie vừa thấy Gia Á đi khắp khiêng cơ bản cũng hiểu được.

“Bị ăn?” Sophie dựa người vào khung cửa, bộ dáng tựa tiểu phi tiểu.

“Ân, hừ! Ngươi nói xem.....” Gia Á nửa chết nửa sống nằm trên giường giả làm gốc cây, hẳn vô cùng hối hận, vì cái gì thời điểm hẳn đau chết đi sống lại quên đi chuyện đánh Tắc Vạn thành cái sàng cơ chứ.

“Người có nói với y chuyện của chúng ta không?” Sophie hỏi, lúc trước Gia Á có nói phải thừa cơ hội Tắc Vạn đem hần về phi thuyền, thắng thắng nói chuyện lai lịch Gia Á một phen.

Gia Á cố trở mình, đối mặt với vách tường.

“Ta quên.....”

“Ai.” Xem ra lại chưa dám nói. Tắc Vạn ăn cũng ăn rồi, không lẽ Gia Á còn sợ y không giữ lời hay sao!

“Còn chuyện 9 loại năng lượng thì sao?”

“Tắc Vạn nói y sẽ tìm cách.”

Im lặng một trận, Sophie ôm bả vai lắc đầu.

“Gia Á, người cái gì cũng tốt, chỉ là quá cố chấp.” Sophie đột nhiên nói: “Kỳ thật người rất may mắn biết không hả, mặc kệ thế nào thì ít ra người vẫn là một người sống, một con người thật sự.” Sophie mỉm cười thờ dài.

Gia Á ngây ra một lúc, hần biết rõ Sophie khát khao trở thành con người cỡ nào, bởi vì sinh ra cảm tình nên rất thông hận thân phận người máy của mình.

“Có một cơ thể sống thật tốt, có tư cách được yêu thương.....loại cảm giác đáng quý này.” Sophie thờ ơ nhún vai, cậu có cảm tình, nhưng có lợi ích gì cơ chứ? Còn không phải chỉ là một đồng sắt thép sao! Cho dù cậu không ngại sống cùng thú nhân, nhưng cũng phải có thú nhân thích máy móc mới được a! Chính là có ai sẽ yêu một đồng sắt chứ..... đúng là chuyện vô lý mà.

Gia Á nhìn bóng lưng Sophie, trong lòng không thể thầm than thở cho số phận của Sophie. Kỳ thật Gia Á có một nguyện vọng giống như Sophie, biến Sophie thành một con người chân chính! Bọn họ đi khắp hệ ngân hà để tìm kiếm khả năng này nhưng đáng tiếc cuối cùng hi vọng cũng biến thành thất vọng.

Gia Á không biết rốt cuộc trên thế gian này có khả năng này tồn tại hay không, hần chỉ có thể đồng hành với Sophie đến khi hần không thể cử động nữa mới thôi.

Sau đó một khoảng thời gian, trận tuyết đầu mùa đông đã đến. Xa xa nhìn lại, hoa tuyết bay lượn trên không trung một mảnh trắng tinh còn bên dưới là rừng cây xanh thẫm, hai sắc màu trái ngược cùng lúc xuất hiện tạo thành một bức tranh rung động lòng người.

Đối với Gia Á mà nói, mùa đông ở Thụy Bá đại lục thật sự rất rét lạnh, nhiệt độ giảm tới gần -50 độ. Gia Á có cảm giác mình sắp chết vì đông cứng, ngay cả Sophie cũng phải tiếp thêm dầu máy để tự làm ấm, ngăn ngừa không khí quá lạnh làm tâm phiền máy tính bị hư hỏng.

Gia Á kỳ thật rất sợ lạnh, bởi vì sau kỷ nguyên tận thế, khoa học kỹ thuật địa cầu phát triển tới đỉnh cao, trên không gian thành thị có thiết bị tái tạo không khí ôn hòa suốt năm, nên nhân loại không hề bị ảnh hưởng theo mùa. Cũng bởi thế Gia Á chưa bao giờ có cảm giác rét lạnh thế này, ngay cả cửa cũng không dám tiến ra một bước. Mỗi ngày đều nằm trên giường ôm chăn ấm, trùm một cái chăn thật dày, dưới thân cũng lót một tấm da thú, trừ phi có chuyện cần thiết nếu không tuyệt đối sẽ không leo xuống.

Gia Á đáng thương như vậy, mỗi ngày đều như bị ốm nằm trên giường, mọi chuyện đều phải dựa vào Tắc Vạn, làm tự tôn nam nhân của y thỏa mãn vô cùng, vô cùng yêu thương chăm sóc Gia Á như một vị thánh.

“Tắc Vạn.” Gia Á tựa vào tường ngồi trên giường, hạ thân đắp tấm chăn dày, trên người khoác một tấm thảm, tay cầm chăn ấm, đôi đồng tử trong suốt nhìn Tắc Vạn.

“Làm sao vậy?” Tắc Vạn nghe thấy hần gọi liền trả lời.

“Ta muốn uống nước.” Gia Á chỉ vào chén nước gần sát bên cạnh, kỳ thật chỉ cần cử động một chút là có thể cầm lấy, nhưng chính là hần không muốn động mà thôi, khó khăn lắm mới làm lớp chăn có chút độ ẩm, động một chút lại lạnh băng.

Tắc Vạn vui vẻ bưng nước tới cho Gia Á, không hề cho là Gia Á lười biếng, ngược lại còn cho rằng Gia Á cuồn mình thành một cục bông như vậy rất đáng yêu.

Kỳ thật với vóc người 1m9 của Gia Á, lại suốt ngày cuộn mình trên giường, người bình thường sẽ cảm thấy hẳn rất vô dụng, đáng yêu cỡ nào chứ. Nhưng Tắc Vạn lại cảm thấy như vậy, đúng là tình nhân trong mắt hóa Tây Thi mà.

“Đúng rồi.” Tắc Vạn dường như nhớ ra điều gì: “Sắp tới ngày giao lưu của tam đại bộ lạc rồi, ta có thể sẽ đi khoảng 10 ngày.”

“Giao lưu?” Gia Á vừa nghe thấy liền cảm thấy hưng phấn, ngồi thẳng dậy, hẳn chưa nghe thấy việc này bao giờ!

“Là dạng giao lưu gì? Chính trị à? Quan hệ hữu nghị? Hay trao đổi buôn bán?”

Tắc Vạn không hiểu Gia Á nói chính trị lung tung gì đó.

“Mùa đông hàng năm là thời gian thanh nhàn nhất trong bộ lạc, nên tam đại bộ lạc sẽ nhân cơ hội này mà gặp nhau, trao đổi một chút.” Tắc Vạn giải thích. “Có cơ hội cho mọi người trao đổi hàng hóa, nhóm lỗ đạt còn có thể tham gia các trận đấu, v...v.....”

“Nghe rất thú vị a! Ta cũng muốn đi!” Gia Á vô cùng phấn khích quên đi cả thời tiết rét lạnh.

“Có thể a, hoạt động giao lưu này khảm đặc cũng có thể tham gia.” Tắc Vạn chỉ lo lắng khả năng chịu lạnh của Gia Á quá kém thôi.

“Da!” Gia Á mới nhảy dựng lên được một chút, bị gió lạnh thổi qua lập tức co rụt trở vào chăn.

Tắc Vạn thấy vậy bất đắc dĩ cười cười.

“Ta định nhân dịp này nói chuyện RWAR với tộc trưởng bộ lạc Phong Thần và Ba Tắc Tư, năng lực lôi và điện chỉ có lộ đạt ở bộ lạc Ba Tắc Tư có, còn ám, mộc cũng chỉ có ở bộ lạc Phong Thần.

“Nga, ra vậy a.” Như vậy sẽ quy tụ được 9 loại năng lực kim, mộc, thủy, hỏa, lôi, phong, điện, ám, độc.

“Chờ chút!” Gia Á đột nhiên nhận ra một chuyện.

“Tắc Vạn, còn kim đâu?” Gia Á đột nhiên hỏi.

“Kim? Không phải là người sao?”

“Chính là.....” Gia Á biết mình có năng lực khống chế kim loại, nhưng Sophie cũng nói chỉ có sinh vật tinh cầu này mới có thể khống chế được năng lượng của tinh thạch, hẳn không phải người ở đây, không biết được không a.

“Thụy Bá đại lực không còn lộ đạt khác có năng lực kim sao?” Gia Á hỏi.

“Kỳ thật người có năng lực này rất hiếm, nghe nói bộ lạc Tát Đức nắm giữ năng lực này, chính là” Tắc Vạn ngừng một chút: “Bộ lạc kia thực quỷ dị, những lỗ đạt chúng ta phải đi tìm hiểu đều không trở về nữa, dần dần chúng ta cũng không đề cập tới nơi đó nữa.”

Gia Á im lặng, hẳn không xác định được mình có thể làm được hay không, đương nhiên, hẳn hi vọng mình có thể.....

27. Chương 27

Gia Á hiếm khi xuất môn, mục tiêu là ngôi nhà nhỏ sát bên cạnh, trước kia là chỗ ở của hắn hiện tại đã biến thành nhà của Sophie.

“Người muốn làm thực nghiệm?” Sophie kinh ngạc liếc mắt nhìn Gia Á.

“Đúng vậy, ta muốn thử xem mình có thể cảm ứng được tinh thạch năng lực hệ kim hay không.” Gia Á kiên định nói.

Sắc mặt Sophie vô cùng nghiêm túc.

“Nói thật, ta hoàn toàn không đồng ý suy nghĩ này của ngươi. Sinh vậy trên tinh cầu này không giống chúng ta!” Sophie nhắc nhở. “Hơn nữa ngươi còn nhớ nước sông ở cốc sông đỏ không, ngươi làm loại thực nghiệm này cũng tương đương với việc uống nước tự bốc cháy kia!”

“Ta vẫn muốn....thử xem sao.” Gia Á đã suy nghĩ rất nhiều, trên đại lục Thụy Bá chỉ có người của bộ lạc Tát Đức có năng lực kim, nhưng việc tìm kiếm bộ lạc đó cũng không biết sẽ kéo dài tới bao giờ, hiện tại chỉ có mình hắn có khả năng.

“Gia Á, ta không đồng ý!” Sophie cự tuyệt, sắc mặt so với bão tuyết mùa đông còn lạnh hơn. “Ngươi đột nhiên muốn kết hôn, không sao cả. Ngươi nói không đi, ta đồng ý. Ngươi muốn tìm RWAR, ta giúp ngươi! Nhưng hiện tại hành vi của ngươi đã đi quá giới hạn rồi! Tùy tiện làm loại thực nghiệm này, ngươi muốn chết hay sao? Ngươi chết thì ta phải làm sao bây giờ? Ta biết ngươi thực để ý tới Tắc Vạn, tới bộ lạc, nhưng chẳng lẽ ngươi không thể nghĩ tới ta sao!” Khẩu khí Sophie rất nặng, Gia Á muốn làm gì cũng được, nhưng loại hành vi muốn tự sát, lấy sinh mạng mình ra để đùa giỡn, cậu không thể nào tiếp nhận được. Gia Á là người duy nhất ở bên cạnh cậu, không có Gia Á, cậu cái gì cũng không có! Cậu không thể để hắn làm chuyện mạo hiểm này.

“Sophie.....” Gia Á trầm mặc, Sophie chưa bao giờ nặng lời với hắn như vậy, có phải quyết định của hắn rất ích kỷ hay không? Hắn và Sophie nương tựa cùng nhau lâu như vậy, tuy hiện tại đã hòa đồng vào bộ lạc ở Thụy Bá đại lục, nhưng Sophie vẫn duy trì khoảng cách không xa không gần với mọi người. Sophie không có cách nào chân chính hòa hợp vào nơi này, phải nói là cậu ta không thể dung nhập được với thế giới sinh vật, bởi vì cậu ta là người máy. Hắn hiện tại có được Tắc Vạn, có tộc nhân..... có rất nhiều, nhưng Sophie chỉ có mình hắn.... quá khứ, hiện tại, có lẽ tương lai cũng chỉ có hắn.

Sophie tức giận, những ngày sau đó đều lơ Gia Á, dùng tất cả hành động để biểu đạt cậu bất mãn. Gia Á thật sự rất sợ Sophie giận mình, bởi vì Sophie bình thường luôn ôn hòa vui vẻ như thiên thần, khi tức giận thật sự rất đáng sợ. Gia Á tuy rất muốn dùng cơ thể mình làm thực nghiệm, nhưng nếu không có Sophie giúp đỡ, không có dụng cụ hỗ trợ, hắn cũng không dám ảo tưởng.

Hắn thực yêu quý Sophie, nhưng mà hắn cũng rất yêu quý bộ lạc, thực yêu Tắc Vạn. Hơn nữa cũng đâu nhất định phải chết đúng không! Còn có những khả năng khác nữa mà, có lẽ thành công thì sao! Nếu không phải bắt buộc dĩ hắn cũng không muốn đem sinh mạng mình ra làm trò đùa. Chính là hắn đã rất nhiều lần hỏi Tắc Vạn, trong tam đại bộ lạc chưa từng xuất hiện kim năng lực, bộ lạc Tát Đức kia lại thần bí muốn chết, giống hệt như tuyệt mệnh cốc vậy có thể vào không thể ra.

Gia Á bám sát theo Sophie, giống như cái đuôi. Nhìn thấy bà vai Sophie cứng đờ lập tức gờ chân chó đưa đầu máy.

“Sophie, thực xin lỗi mà, ngươi đừng giận nữa.....” Gia Á thật sự thiếu thốn về mặt ngôn ngữ, hắn không thể nghĩ ra được câu nào hay hơn nữa.

Sophie liếc mắt nhìn Gia Á, hắn lập tức mỉm cười oan khuất. Sophie bắt buộc dĩ thở dài, trong lòng cậu kỳ thật cũng rất mâu thuẫn. Sophie biết Gia Á rất để tâm tới Tắc Vạn, tới bộ lạc, bởi vì Gia Á tìm kiếm vất vả suốt mười năm mới gặp được nơi có thể tiếp nhận hắn. Chính là loại thực nghiệm này không thể làm lung tung, hiện tại chỉ có khoảng 70% Gia Á có thể hấp thụ được năng lượng nguyên. Nếu thất bại, kết quả thể nào cũng rất khó nói.

“Gia Á, ngươi thực sự không thể không làm sao?” Sophie quay đầu lại nhìn Gia Á nói.

“Ta thực rất muốn thử xem sao.” Gia Á cúi đầu.

“Nếu thực sự ta không có khả năng đó, thì phải đi tìm bộ lạc Tát Đức trong truyền thuyết kia.....” tóm lại, nhất định phải tìm ra biện pháp, hắn không thể buông tay bất cứ cơ hội nào.

Nói tới đây Sophie cùng Gia Á đều im lặng một lúc lâu.

“Ta biết rồi.” Sophie đột nhiên nói.

“Ngươi?” Gia Á có chút nghi ngờ nhìn Sophie, ý tứ của cậu ta là?

“Ta giúp người.” Tuy bất đắc dĩ nhưng Sophie cuối cùng cũng quyết định giúp Gia Á, đã giúp hẳn nhiều như vậy, bây giờ cũng không thể ngoảnh mặt bỏ lơ.

“Sophie.....” Gia Á không biết làm cách nào để hình dung tâm tình của mình lúc này.

“Cám ơn người!”

“Đừng vội cảm ơn, nếu người xảy ra chuyện gì không may, Tắc Vạn chắc chắn giết ta đầu tiên.” Sophie không khỏi than thở, thật là, sao cậu lại xui xẻo quen biết Gia Á cơ chứ?

Kỳ thật theo góc độ khách quan mà nói, Gia Á căn bản không có khả năng hấp thụ và chuyển đổi năng lượng từ tinh thạch, hai thứ dung hợp vào nhau căn bản không có phản ứng gì. Sau vài ngày chuẩn bị, Sophie chế ra một thiết bị có thể thông qua điện lưu để Gia Á liên kết với tinh thạch.

“Thông qua thiết bị này người có thể khống chế tinh thạch năng lượng như đang điều khiển kim loại vậy.” Sophie ngồi phía sau màn hình vi tính, phía trước là Gia Á cùng tinh thạch năng lượng, giữa bọn họ là một dòng điện. Trên màn hình trước mặt Sophie là số liệu cơ thể Gia Á, một khi xuất hiện phản ứng bài xích, Sophie sẽ lập tức đình chỉ thực nghiệm.

“Ta biết rồi, bắt đầu đi!” Gia Á có chút khấn trương, hít sâu một hơi, bắt đầu thả lỏng cơ thể. Sophie bật công tắc, Gia Á cảm nhận được dòng điện lưu chậm chậm chạy vào cơ thể.

“Kết nối thành công, người có thể bắt đầu khống chế tinh thạch.” Âm thanh Sophie vẫn bình tĩnh hết như trước kia, nhưng chỉ có cậu mới biết được giờ phút này mình có bao nhiêu khấn trương.

Đầu tiên Gia Á thử di chuyển tinh thạch thông qua dòng điện lưu, Gia Á có thể cảm nhận được năng lượng lưu động, giống như kim loại, nhưng vẫn chưa đủ, nó chỉ là một dòng khí vô hình.

“Sophie, còn chưa đủ, tăng điện lưu một chút.” Gia Á nói.

“... ta biết rồi.” Sophie chỉnh dòng điện tăng thêm, Gia Á đột ngột cảm thấy cơn đau xâm chiếm vào từng góc ngách cơ thể, cảm giác điện lưu tăng cao mà xúc giác càng thêm mãnh liệt, hiện tại dòng khí này đã bắt đầu tiếp cận cảm giác kim loại.

Gia Á dùng ý niệm cảm nhận năng lượng trong tinh thạch lưu động, sau đó nhẹ nhàng vươn tay, tinh thạch trên bàn thực nghiệm chậm rãi bay lên không trung.

“Di động thành công, bắt đầu hấp thu.” Sophie điều chỉnh, bắt đầu tiến vào xung mạch, các dây điện bây giờ đóng vai trò ống dẫn, hỗ trợ Gia Á hấp thu năng lượng từ tinh thạch vào cơ thể mình.

“Gia Á, trong quá trình nếu có phát sinh cái gì, ta cũng không có biện pháp đoán trước được, người phải cẩn thận.” Sophie chỉ có thể giúp tới đây, còn lại Gia Á phải tự mình cố gắng.

Sợ không có khả năng, trái tim đập thình thịch, nếu hấp thu năng lượng sẽ xảy ra chuyện gì? Không đến mức biến thành người thép đi? Gia Á cười tự giễu.

Cảm giác dòng điện xung động mãnh liệt, Gia Á cố gắng như đang điều khiển kim loại, chậm rãi hấp thu, thông qua xung mạch chảy về phía mình, trong nháy mắt tiếp xúc sắc mặt Gia Á trắng bệch, mồ hôi lạnh cũng chảy ra. Đó là một cảm giác rất khó tưởng tượng, giống như có một vật thể mấy trăm kg đột ngột nện lên ngực mình, mỗi lần hít thở đều đau đớn như trong không khí có hàng ngàn mũi kim, mỗi lần thở ra liền giống như đem máu và nội tạng cùng phun ra.

“Gia Á!” Âm thanh Sophie có phần hoảng sợ.

“Tìm người đập rất nhanh, huyết áp liên tục tăng cao, quá nhanh! Ta không khống chế được!” Sophie muốn lập tức đình chỉ thực nghiệm, lại bị Gia Á cản lại.

“Đã đi tới bước này rồi, hiện tại ngừng lại cũng không có ý nghĩa, để ta tiếp tục đi!” Gia Á khó khăn bật ra những lời này. Năng lượng cuộn cuộn không ngừng rót vào cơ thể, càng lúc càng nặng hơn, Gia Á cảm thấy kim loại chảy khắp cơ thể, rất nhanh, cảm giác áp bức làm cơ thể cứng ngắc, muốn động một ngón tay cũng không thể.

Đột nhiên, tinh thạch vô lực rơi trở lại mặt đất, Gia Á cũng ngã ra sau.

Năng lượng truyền xong! Toàn bộ năng lượng trong tinh thạch đã bị Gia Á hấp thu, Sophie nhanh chóng chạy tới bên cạnh hắn.

“Gia Á, người có khỏe không? Hiện tại cảm giác thế nào?” Sophie liên tục hỏi làm Gia Á trả lời không xuể, đương nhiên, hắn vẫn chưa khôi phục hoàn toàn, ngay cả mở miệng nói chuyện cũng không nổi, sắc mặt trắng như tờ giấy, cả người cứng ngắc như sắt thép.

“Đã nói người đừng làm loại thực nghiệm chết tiệt này!” Sophie nâng Gia Á tới bên giường, bắt đầu làm cấp cứu khẩn cấp.

Qua một hồi lâu, Gia Á mới dần dần khôi phục lại, hắn cảm giác như mình vừa làm một công việc vô cùng nặng nhọc, hoặc là không hề ngủ trong suốt một tuần, vô cùng mệt mỏi, cả người không còn chút sức lực.

“Gia Á, năng lượng đã tiến vào cơ thể người toàn bộ, về sau có tình huống bất ngờ phát sinh, ta cũng không đoán được, từ giờ trong vòng một tuần, ta sẽ chú ý trị số cơ thể người, người cũng phải tự mình cảm nhận, có gì bất thường lập tức báo ta biết.” Sophie lấy một ít máu Gia Á làm mẫu, muốn so sánh với máu trước thực nghiệm có phát sinh biến hóa gì hay không.

Nghe thấy âm thanh Sophie, mí mắt Gia Á bắt đầu đánh nhau, cuối cùng nặng nề thiếp đi.

28. Chương 28

Một tuần sau cơ thể Gia Á kì tích khôi phục lại. Trị số cơ thể hoàn toàn bình thường, chỉ có kết quả xét nghiệm máu vẫn chưa hoàn thành. Gia Á không khỏe mấy ngày làm Tắc Vạn có chút để ý, Sophie và Gia Á lấy cốc cảm lạnh để gọt y.

Lúc đó đã gần tới ngày tam đại bộ lạc giao lưu, trong tộc đã bắt đầu chuẩn bị. Sau khi cơ thể Gia Á khôi phục, mới được Tắc Vạn cho phép tham gia vào phái đoàn phu nhân trong bộ lạc để tham dự buổi giao lưu.

Đối với khảm đặc mà nói, ngày giao lưu thực chất giống như 1 khu chợ, giống như các đợt xả hàng cuối năm của nhân loại. Cũng có thể xem được thành quả cả năm qua của bộ lạc, cũng có thể đem những sản phẩm thừa trong nhà đổi lấy một số đồ vật hữu dụng, được biết như một chuyến ‘mua sắm lớn’!

Còn đối với lũ đạ, giao lưu là trận đấu của các dũng sĩ, các bộ lạc sẽ tiến hành thi đấu hữu nghị, phái ra các lũ đạ có năng lực, thi đấu nhiều hạng mục, có thể xem là Olympic ở Thụy Bá đại lục.

Đương nhiên, Gia Á không giống như khảm đặc bình thường, hắn hứng thú với trận đấu của các dũng sĩ hơn.

Bình thường, hành lý sẽ do khảm đặc chuẩn bị. Chính là có một nhà hoàn toàn bất đồng, lão công lại là tương đương thê tử, Tắc Vạn, Gia Á thật rất cảm khái, Tắc Vạn đúng là lão công mẫu mực a! Gia Á kì thật không phải không muốn làm mà hắn đã được tập làm thói quen, trước kia Sophie luôn chăm lo, hiện tại là Tắc Vạn. Nhìn Tắc Vạn trong cương vị tộc trưởng phải bận rộn chuẩn bị nghi thức, khi về nhà còn phải thu thập hành lý, làm gia vụ. Gia Á nghĩ nghĩ chính mình dưng vào lại làm thêm rắc rối.....

“Tắc Vạn!” Gia Á đột nhiên hăng hái đứng lên.

“Sao vậy?” Tắc Vạn nhìn người vợ nhỏ của mình, không biết hắn lại tính toán làm gì.

“Người bận rộn như vậy! Chuyện trong nhà để ta quản là tốt rồi!”

“A.....?” Tắc Vạn nhìn biểu tình của Gia Á, không khỏi bật cười.

“Ta vào trong tộc một chút, cơm để trên bếp, lúc ăn hâm nóng lại chút là được. Chuyện sắp xếp hành lý không cần lo, tối ta về dọn tiếp, không vội.” Tắc Vạn nói.

Trong tộc chuẩn bị rất nhiều gạo thóc, dự định trong ngày giao lưu sẽ trao đổi, Phi Tư Thắc bộ lạc nằm trên đại lục, đất đai phì nhiêu nên phát triển trồng trọt cao nhất trong số các bộ lạc. Đồng thời nhiều nhà

còn chuẩn bị thêm một ít da thú quý hiếm, hay sừng thú v...v.... Gia Á cũng mang theo một vài con lợi uế thú mình dưỡng, dự tính phát triển thị trường thú sủng một chút, này cũng coi như là thành tựu của hắn đi.....

Bởi vì đồ vật chuẩn bị khá nhiều, hơn nữa còn mang theo khảm đặc, phần lớn xuất phát cũng không tiện lợi như trước nên quyết định chọn đường bộ. Trong tộc chuẩn bị rất nhiều xe, một số để chất hàng hóa, một số để khảm đặc cưỡi, lỗ đạt sẽ hóa về hình thú kéo đi. Xe của khảm đặc độ ẩm rất cao, hơn nữa còn lót rất nhiều lông thú mềm mại, rất thoải mái. Gia Á không phải không muốn ra ngoài đồng cam cộng khổ với Tắc Vạn, nhưng chính là bên ngoài lạnh quá, lâu lâu hắn cũng muốn hưởng thụ một chút đặc quyền của khảm đặc.

Nhóm khảm đặc tụm lại, đề tài nói chuyện cũng rất có hạn, đơn giản thường là về lỗ đạt, đứa nhỏ, mua sắm và vài việc vặt trong gia đình. Điều này làm Gia Á và Sophie ngồi chung có chút bất đắc dĩ.

Gia Á xem như thân thiết nhất với Bill và Mâu Đặc, Bill thì từ trước mùa đông đã gả cho Phổ Lỗ Tư, hiện giờ hai người là bầu bạn. Mâu Đặc cũng làm bầu bạn với một thú nhân hình dáng măng xà có sừng.

“Lần trước ta thấy nước mắt nhân ngư ở bộ lạc Ba Tắc Tư!” Bill hưng phấn nói, cậu cũng là một người yêu thích náo nhiệt, hoạt động này năm nào cũng tham gia.

“Nhân ngư?” Gia Á không ngờ thế giới này cũng có sinh vật này.

“Đúng vậy, không biết thật hay giả, nhưng người trong bộ lạc Ba Tắc Tư từng khẳng định nói nó là nước mắt nhân ngư. Có được nước mắt nhân ngư có thể đạt được một nguyện vọng. Nhưng ca ta nói người nọ lừa đảo không được tin, nên ta cuối cùng cũng không trao đổi được.” Bill nói.

“Ca người nói đúng, nếu thật thần kỳ như vậy vì sao người nọ không tự nguyện ước cho mình.” Gia Á cười cười, loại chuyện xưa này đại khái chỉ có thể lừa được người đơn thuần như Bill mà thôi. Bất quá không có lừa sao có khối, có người chào hàng nước mắt nhân ngư, chứng minh thế giới này thật sự có loài sinh vật trong truyền thuyết này.

“Ha ha, tẩu tử, người chỉ biện hộ cho ca thôi.” Bill la ó lên.

“Người đừng có trêu ta.” Gia Á bất đắc dĩ nói, bốn năm con lợi uế thú hắn mang theo đang không ngừng đùa nghịch trên người hắn.

Đi suốt ba ngày cuối cùng cũng tới một quảng trường cực lớn, nơi này là địa điểm tổ chức giao lưu hàng năm. Phi Tư Thắc là bộ lạc tới muộn nhất, Gia Á nhảy xuống xe, Tắc Vạn quan tâm choàng thêm lông thú cho hắn. Quảng trường đã dựng rất nhiều lều trại, khảm đặc đang tụ tập quanh những đồng lửa nói chuyện phiếm, một số lỗ đạt đang chuẩn bị thi đấu, người qua lại vô cùng náo nhiệt.

Gia Á lần đầu tiên nhìn thấy người của hai bộ lạc khác, nhìn sơ qua cũng có chút bất đồng lỗ đạt của bộ lạc Phi Tư Thắc, tỷ như làn da họ màu lam, lỗ tai dài nhọn giống như tinh linh, sọc vân trên người có dạng tia chớp. Một số người lại có làn da màu xám tro, móng tay màu đen vô cùng sắc nhọn, ánh mắt hẹp dài giống như loài rắn hơi lồi về phía trước.

“Tắc Vạn!”

Nhìn thấy Tắc Vạn, một thú nhân da lam trên người có sọc vân dạng đốm tiến tới cười lớn.

“Rất cuộc người cũng tới!”

Thú nhân màu lam đánh một quyền chào hỏi, đó có thể thấy anh ta thực cao hứng khi gặp Tắc Vạn.

“Năm nay xuất phát hơi muộn.” Tắc Vạn cười giải thích.”Bởi vì bầu bạn ta muốn tới xem, nhưng trước đêm xuất phát lại phát bệnh.”

“Bầu bạn? Ta không nghe sai đi! Độc thân vạn năm cuối cùng cũng kết hôn!” Bằng Đôn rất kinh ngạc.

“Đúng vậy.” Tắc Vạn kéo Gia Á qua thân thiết ôm trước ngực.

“Hắn là bầu bạn của ta.”

Gia Á có điểm xấu hổ, dù sao đây cũng là lần đầu tiên Tắc Vạn giới thiệu bầu bạn với người ngoài bộ lạc.

“Xin chào, ta gọi là Gia Á.” Gia Á nghĩ, hẳn có cần bắt tay không nhỉ? Hình như Thụy Bá đại lục không có phong tục này.

“Khảm đặc thoát nhìn rất khỏe mạnh a, xin chào, ta gọi là Bàn Đốn, là bạn hữu của Tắc Vạn, năm trước vừa kể thừa chức tộc trưởng bộ lạc Ba Tắc Tư.” Bàn Đốn tươi cười giới thiệu.

“Có thể bắt được Tắc Vạn, người rất có bản lĩnh a! Tên này rất được hoan nghênh, ta có thể kể cho người nghe chuyện tình phong lưu của y, mỹ nhân đẹp nhất trong tộc ta vẫn còn truy đuổi y a.” Bàn Đốn không có hảo ý cố tình nhắc lại ‘chuyện cũ’ của Tắc Vạn.

“Phải không, ha ha.” Gia Á không quá quan tâm tới mỉm cười, đệ nhất mỹ nhân a, Gia Á liếc mắt nhìn Tắc Vạn, thật biết hưởng thụ!

“Đều là chuyện quá khứ.” Tắc Vạn vội vã giải thích, y thấy sắc mặt Gia Á liền biết không ổn.

“Hừ!” Ai thêm quần người! Gia Á hung hăng giậm chân Tắc Vạn, vừa lòng nhìn khoe miệng người đứng sau có chút run rẩy.

29. Chương 29

“Gia Á” Sophie bước tới.

“Có chút phát hiện, người xem xem.” Sophie đưa tới dụng cụ dò RWAR, tín hiệu đèn đã bắt đầu phát ra màu đỏ.

“Phụ cận đây lại phát ra tín hiệu, đúng là thu hoạch ngoài ý muốn a.” Gia Á cười nói, thật không biết rốt cuộc có bao nhiêu tăng.

Bàn Đốn quan sát khảm đặc đột nhiên xuất hiện này, trên người cậu ta có hương vị rất kì lạ, biểu tình cũng lạnh như băng.

“Vị này chính là?” Bàn Đốn tò mò hỏi.

“Em trai ta, Sophie.” Gia Á giới thiệu.

“Xin chào, ta là Bàn Đốn, tộc trưởng bộ lạc Ba Tắc Tư.” Bàn Đốn cảm thấy có chút tò mò với vị khảm đặc nho nhỏ này.

Sophie tùy ý cười một cái với Bàn Đốn xem như chào hỏi, đối với Sophie mà nói, Bàn Đốn này hoàn toàn không liên quan đến cậu.

Bánh xe số phận đã bắt đầu quay, có một số chuyện con người không thể lý giải, chỉ là Sophie không bao giờ có thể nghĩ người tên Bàn Đốn này về sau sẽ mang tới biến hóa rất lớn về sinh mạng của cậu, đây là chuyện sau này.

Nhóm lỗ đạt bộ lạc Phỉ Tư Thắc nhanh chóng dọn dẹp một khu vực, bắt đầu dựng lều. Bill chuẩn bị một ít đồ vật sau đó nhanh chóng chạy đến khu chợ muốn tìm kiếm người bán nước mắt nhân ngư năm trước. Mâu Đặc và Gia Á cũng bị lôi theo, Gia Á còn thuận tay túm lấy một con lợi uế thú con.

Gia Á lần đầu tiên nhìn thấy ngày hội giao lưu ở Thụy Bá đại lục, thật sự náo nhiệt a! Trên đường đông đúc lỗ đạt và khảm đặc tới lui, dị thường huyền ảo, vô số thương phẩm làm Gia Á hoa cả mắt, một số thứ rất kỳ quái, tỷ như máu của quý thú, rễ của thực nhân hoa, còn có một số ít vũ khí kim loại hiếm.

Hóa ra kim loại cũng có thể bán, Gia Á bắt đầu âm thầm tính toán.

“Ai, người năm rồi hình như không có tới.” Bill thực thất vọng, vất vả lắm mới lập gia đình, Phở Lỗ Tư nói cậu có thể đổi nước mắt nhân ngư, kết quả người nợ lại không tới!

“Không cần thất vọng như vậy, chúng ta đi xem còn gì khác không. Đúng rồi, máu quý thú có tác dụng gì?” Gia Á hỏi.

“Máu quý thú có thể làm vết thương lành nhanh chóng.” Dược sư Mâu Đặc giải thích.

“Nhưng quý thú rất khó đối phó, nó có 9 cái đầu dài, hơn nữa ranh nanh còn có kịch độc.”

“Thế còn rễ thực nhân hoa?”

“Àn, ăn cái kia xong có cảm giác rất hưng phấn, lâng lâng, tựa như trôi trên mây.” Mâu Đặc nói.

“Thế là thuốc phiện à!” Gia Á chấn động.

“Không, nó không có độc, nó là loại dược vật có tác dụng rất kỳ quái, nhưng không làm hại cơ thể, chính là trong thời gian ngắn làm người ta sinh ra ảo giác, bỏ một chút vào rượu, hương vị sẽ rất đặc biệt.”

Đúng là rất kỳ lạ, Gia Á dùng một mũi tên bằng huyền thuyết đổi một cái rễ thực nhân hoa, định đem về dùng nó ngâm rượu.

Một số khảm đặc tộc khác nhìn Gia Á ôm tiểu lợi uế thú trong tay, lộ ra hiếu kỳ. Nên biết lợi uế thú là động vật ăn thịt, hơn nữa còn thường xuyên công kích khảm đặc.

“Người đang ôm trong tay có phải là lợi uế thú không?” Rốt cuộc cũng có người lấy hết can đảm chạy tới hỏi Gia Á.

“Đúng vậy, ta là bộ lạc Phỉ Tư Thắc, đây là tiểu lợi uế thú ta dưỡng.” Gia Á trả lời, rốt cuộc cũng có người cảm thấy hứng thú với lợi uế thú của hắn.

“Nó không làm người bị thương sao?” Người nọ rất hiếu kỳ.

“Nó đã trải qua huấn luyện, rất thân thiết với khảm đặc, hơn nữa còn rất nghe lời.” Gia Á đặt lợi uế thú xuống đất, lấy ra một mô hình bắt đầu thổi chỉ lệnh.

“Đứng lên.” Gia Á ra lệnh, tiểu lợi uế thú nghe lời giơ hai chân trước, đứng lên bằng hai chân sau, bộ dạng run rẩy vô cùng đáng yêu.

“Lộn vòng.” Gia Á tiếp tục, tiểu lợi uế thú quỳ rạp xuống bắt đầu lặn lội trên mặt đất.

“Kẹo đường!” Tiểu lợi uế thú cuộn mình thành cục bông.

Người chung quanh đều tụ lại đây xem tiểu lợi uế thú biểu diễn, vô cùng kinh ngạc ồ lên.

“Trừ bỏ giải trí, còn có thể bảo hộ khảm đặc, giữ nhà.” Gia Á tiếp tục giới thiệu.

“Tỷ như trong thời gian canh tác, sẽ có xà và một ít côn trùng độc hại chạy vào nhà, lúc này có thể hạ lệnh công kích!” Gia Á ra lệnh một tiếng, tiểu lợi uế thú liền bày ra trạng thái công kích, bộ dáng hung ác.

“Oa! Thật lợi hại nga! Người làm thế nào để thuần phục được nó a!” Khảm đặc thấy lợi uế thú nghe lời như vậy, trong lòng bắt đầu ngứa ngáy, hảo muốn một con a.

“Kỳ thực rất đơn giản, mua lợi uế thú, tặng dụng cụ huấn luyện.” Gia Á cầm mô hình trên tay đưa lên một vòng.

“Học thổi được tín hiệu ra lệnh, là có thể kết nối với lợi uế thú, người cũng có thể hiểu được nó, lợi uế thú rất thông minh.”

“Ta muốn đổi!”

“Ta cũng muốn đổi!”

Mọi người tiến về phía trước, vô cùng sôi nổi.

“Không cần gấp, từ từ sẽ đến.” Gia Á quan sát thương phẩm khảm đặc muốn trao đổi, lấy cái gì mới tốt đây.

Cuối cùng, Gia Á dùng lợi uế thú đổi một tấm da thú quý hiếm trên cánh đồng tuyết, định lúc về sẽ may cho Tắc Vạn một bộ quần áo. Gia Á vô cùng thích thú quay về lấy thêm thiệt nhiều đồ vật tới trao đổi. Tới

chiều lại ôm đi một đồng đồ kì quái, Gia Á thỏa mãn quay về khu doanh địa, phía sau là Bill và Mâu Đặc một đầu hắc tuyến, kết quả người được nhiều lợi nhuận nhất buổi dạo chơi hôm nay dĩ nhiên là Gia Á.....

30. Chương 30

“Người định làm gì?” Bàn Đốn tò mò đi theo sau Sophie, anh vừa nhìn thấy tiểu khảm đặc này một người rời khỏi doanh địa, đi sâu về phía cánh đồng tuyết, vì thế không kiềm được liền đi theo.

Sophie liếc mắt nhìn cái đuôi theo phía sau.

“Tìm RWAR tăng nguyên.” Sophie ngắn gọn nói, dù sao cậu cũng đang nhàn rồi, không bằng tìm chút việc làm. Loại chuyện này, cậu không làm, Tắc Vạn cùng Gia Á cũng làm, bằng không hiện tại đang rảnh, giải quyết cho xong.

“Đó là cái gì vậy?” Bàn Đốn cũng không hiểu rõ lắm.

“Người đi hỏi Tắc Vạn sẽ biết.” Sophie lười giải thích với người không liên quan.

“Người với ca từ đâu tới? Sao tóc có màu đen, mắt cũng màu đen a?” Khảm đặc như vậy rất hiếm thấy, ít ra đến giờ anh vẫn chưa gặp qua.

“Ta phải cười thú, người còn muốn tiếp tục theo sao?” Xác định cụ thể phương hướng và khoảng cách, Sophie tính toán xuất phát, đương nhiên, khoảng cách xa như vậy không thể đi bộ rồi.

Bàn Đốn phát hiện Sophie rất thú vị, bộ dạng nhỏ bé ra vẻ đại nhân, lông mi khẽ nhếch lên làm người ta liên tưởng tới một chú mèo con cao ngạo.

“Đương nhiên! Người là khảm đặc, ta không thể để người đi một mình.” Bàn Đốn nói đương nhiên.

Sophie biết tên Bàn Đốn chỉ số thông minh không có gì đáng nói kia đang nghĩ cái gì, trợn mắt liếc anh một cái, lại là một tên lỗ đét đầu óc chứa đầy suy nghĩ khí khái nam tử, Sophie hướng lên không trung huyết một tiếng.

Một con Mã Khắc Đa to lớn bay tới, xung quanh nổi lên một trận cuồng phong, Sophie bước lên lưng nó, quay đầu lại mỉm cười với Bàn Đốn.

“Người muốn đi thì cứ việc! Bất quá có thể theo kịp thì hãy nói.” Sophie vỗ đầu Mã Khắc Đa.

“Xuất phát!”

Mã Khắc Đa lao vút lên không trung, tốc độ cực nhanh, Bàn Đốn còn chưa kịp kinh ngạc đã phát hiện ra mình bị bỏ rất xa.

“Khiêu khích a!” Đây rõ ràng là khiêu khích! Trong nháy mắt Bàn Đốn không hiểu đây là tư vị gì, trước kia làm người thừa kế tộc trưởng, anh lọt vào không ít mắt xanh của các khảm đặc, bởi vậy mà thường xuyên giác đấu, nhưng bị khảm đặc khiêu khích đến giờ vẫn là lần đầu tiên trong đời a!

“Nếu ta không để người kiến thức một chút lợi hại của bá khắc lí thú nhân, ta sẽ không gọi là Bàn Đốn!” Nhanh chóng hóa về hình thú, một con mãnh thú màu xanh biển cực lớn, trên người có lớp giáp như cá xấu, bá khắc lí thú nhân thuộc loài lưỡng cư, nổi danh với hai hệ năng lượng lôi và điện, trong biển họ là sát thủ nguy hiểm nhất, trên đất liền vẫn vô cùng nguy hiểm, được xưng là phi thú thiểm điện. (thiểm điện = tia chớp)

Đi theo hương vị kì lạ của Sophie, Bàn Đốn thẳng một đường tìm kiếm, tốc độ giống như di hình đổi ảnh dùng mắt thường khó có thể nhìn thấy.

Một tiếng rống rung trời làm Sophie chú ý, cúi đầu lập tức nhìn thấy một con dã thú lam sắc đang lác lác trên mặt đất thị uy với cậu. Vừa nhìn thấy dạng thú ngu xuẩn màu lam này, đại khái chắc là tên Bàn Đốn

kia. Sophie nhàn nhật cười, quả nhiên là dã thú, chỉ như vậy đã bị kích thích, xem ra dạng thú nhân trầm ổn như Tắc Vạn thực hiếm thấy.

Sophie đứng trên đỉnh núi tuyết, độ ẩm nơi này so với dưới chân núi còn thấp hơn nhiều, lấy một chút dầu máy trong túi ra trút vào miệng. Còn chưa uống xong đã nhìn thấy một bóng dáng màu lam ở tít phía trước, trong nháy mắt đột ngột xuất hiện trước mặt.

“Thế nào! Mau hơn người đi.” Bàn Đốn kêu ngạo hất cằm, anh chưa bao giờ thua trong các cuộc giác đấu tốc độ a!

Sophie liếc mắt nhìn Bàn Đốn, không cho là đúng thân nhiên mở miệng.

“Thắng một khảm đặc đã làm người vui sướng vậy sao? Xem ra mục tiêu của người cũng chỉ có thể nhỏ bé như vậy mà thôi.”

“.....” Một dao đâm thẳng vào tim làm Bàn Đốn khó chịu, đúng thôi, anh làm gì phải so đo với một khảm đặc a!

“Thiết! Ta chỉ lo lắng người gặp nguy hiểm nên mới theo người thôi.” Bàn Đốn không chịu mất khí thế giải thích.

“Đi chung với ta, người gặp nguy hiểm chính là người.” Sophie nâng tay, một dòng điện quang nhè nhẹ phát ra rung động xẹt thành những tia lửa.

“Năng lượng thuộc tính điện?” Bàn Đốn kinh ngạc, khảm đặc này sao lại có năng lực của lỗ đạt bộ lạc Ba Tắc Tư?

“Này.” Sophie quay đầu lại nhìn Bàn Đốn đang ngơ ngác.

“Người muốn đi theo ta, hay ở lại đây làm tượng điêu khắc.”

Bàn Đốn hoàn hồn, phát hiện Sophie đã tiếp tục đi về trước vội vàng đuổi theo.

Khóe môi Sophie khẽ nhếch, tên đại ngốc này chơi đùa rất hảo.

Sophie đi tới một khoảng đất trống, căn cứ biểu hiện phóng xạ thì nó nằm dưới lòng đất độ 5m, nếu có sẵn sức lao động miễn phí, cậu cũng lười tự mình hoạt động.

“Này, nô độn (đồ ngốc), đào chỗ này.” Sophie dùng giọng điệu như đang sai khiến nô lệ chỉ Bàn Đốn.

“Sao ta phải đào?” Bàn Đốn vô cùng tức tối, anh là tộc trưởng bộ lạc Ba Tắc Tư sức quyến rũ vạn nhân mê, sao lại có lúc bị khảm đặc đối xử tồi tệ thế này a!

“Còn có, ta không phải nô độn, ta gọi là Bàn Đốn!”

“Người không đào, chẳng lẽ ta đào sao? Đây là cung cách lỗ đạt đối xử với khảm đặc sao?” Sophie cười châm biếm.

Biểu tình Bàn Đốn vô cùng rối rắm, hai tay siết chặt sau đó lại buông lỏng.

“Ta làm là được rồi đi!” Ai bảo trời đất bao la khảm đặc là lớn nhất chứ! Bàn Đốn hóa thân thú, vẻ mặt khốc liệt thảm thiết, bắt đầu nhận mệnh làm cu li, Sophie nhàn nhã ở một bên hất cằm sai khiến. Anh vì cái gì mà lưu lạc đến bước này a, chẳng lẽ sức quyến rũ lỗ đạt giảm xuống trầm trọng như vậy?

Thẳng đến khi đụng vào một tảng đá cứng màu đen, Bàn Đốn mới ngừng lại, đây là cái gì a? Trong một mảnh tuyết trắng xóa, màu đen có vẻ phá lệ chói mắt.

“Nô độn, tránh ra một chút.” Sophie khoát tay đi tới trên tảng đá.

“Ta phải phá nó, mời người đi xa chỗ này một chút, bằng không phát sinh cái gì ngoài ý muốn ta không phụ trách.” Sophie nhún vai cười, làm Bàn Đốn hận tới nghiến răng nghiến lợi.

Tuy không hiểu phá là gì, nhưng chỉ cần đi chung với Sophie kia nhất định là chuyện rất khủng bố! Hừ! Bàn Đốn lui qua một bên, nhìn Sophie lục lọi gì đó trong túi của mình, miệng còn lẩm bẩm.

“Độ dày hai thước, mật độ 50. 73g/cm³.”

Sophie biết không thể dùng vũ khí laser, chỉ có thể chọn phương pháp nguyên thủy nhất, bom. Nhưng âm thanh rất lớn có thể dẫn tới tuyết lở. Dùng bom xích lực đi, loại này là phát minh mới của hệ ngân hà, sử dụng cũng thuận tiện, không có phóng xạ, âm thanh cũng khá nhỏ, chính là hôm nay cậu không đem theo thiết bị điều khiển, ừm.....Sophie liếc mắt nhìn Bàn Đốn đang đứng gần bên cạnh, có à!

“Này, nó độn!” Sophie hô một tiếng.

“Ta gọi là Bàn Đốn!”

“Người không phải nói tốc độ mình rất nhanh sao, đợi lát nữa ta buông thứ này ra, người liền ôm ta chạy thật xa, có thể làm được không?” Sophie hỏi.

“Sao ta phải ôm người chạy?” Bé cậu ta, chẳng phải là đòi kết hôn sao, anh không cần rước một con cọp về nhà đâu!

“Tiếc thật, vừa nãy không biết ai đồng dạ luôn miệng nói sẽ bảo vệ ta.” Sophie thở dài.

“Quên đi, để một khảm đặc như ta bị nổ chết ở đây tốt lắm.” Sophie tùy ý khoát tay, bộ dạng không quan tâm.

Bàn Đốn cắn răng đến phát ra tiếng khanh khách, chưa từng thấy khảm đặc nào xấu xa như vậy à! Khấp thiên hạ khảm đặc đều đáng yêu mê người, sao lại có một người đáng sợ thế này!

“Được rồi được rồi! Ta biết rồi! Ta ôm người, chỉ cần chạy thật xa là được đi!” Bàn Đốn giơ tay đầu hàng.

Sophie nhìn bộ dáng của Bàn Đốn, nhìn không được bật cười, thật sự là rất ngốc, ngu ngốc.....ngu ngốc.....đáng yêu thật mà.....

Sophie bật kích nổ, Bàn Đốn lập tức ôm lấy Sophie nhảy mất đi chuyển tới vài trăm mét phía xa. Có chút tiếng động truyền tới, đám tuyết xung quanh có hơi xung động một chút, nhưng cũng không xuất hiện tuyết lở.

“Người có thể buông ta ra.” Sophie thấy Bàn Đốn nhìn mình chằm chằm đến phát ngốc, nhắc nhở nói.

Bàn Đốn cảm thấy Sophie rất lạnh, gần như không có độ ẩm. Thân hình nhỏ bé nằm gọn trong lòng ngực anh, thân thể cứng ngắc như được bọc thép.

“Người nhìn ta làm gì!” Sophie vỗ mặt Bàn Đốn.

“Người không khỏe à, sao người lại lạnh như vậy?” Bàn Đốn nhìn không được hỏi.

Lời vừa nói ra, gương mặt nhỏ nhắn của Sophie lập tức trở nên lạnh lùng. Cậu ta dĩ nhiên rất lạnh, người thấy có người máy nào ấm không!

“Thả ta xuống!” Sophie bình tĩnh nói.

“Nga.” Bàn Đốn nhìn sắc mặt Sophie có vẻ không vui, biết chính mình đại khái nói sai chạm vào tối kỵ của tổ tông rồi.

Sophie đi về phía cái động Bàn Đốn đào lúc nãy, quả nhiên tảng đá bị nổ tung, để lộ đường hầm bên dưới. Sophie nhảy vào, Bàn Đốn thấy vậy cũng vội vàng đuổi theo. Sophie mở đèn pin, quả nhiên thấy một hàng tượng điêu khắc, lúc trước hai lần đều là Tắc Vạn và Gia Á đi nên cậu cũng chưa tận mắt nhìn thấy, chỉ nghe Gia Á kể lại.

Sophie quét mắt một vòng, phát hiện một tức tượng điêu khắc dã thú bằng đá, loại dã thú này, không phải tên ngốc đi theo sau cậu sao!

“Đây là nơi nào?” Bàn Đốn bị cảnh tượng trước mắt chấn kinh, đây là bức tượng 24 loại dã thú được Thần Sáng chọn lựa à.

“Đây là thành lũy ngầm của ta, ta phải phá hủy cả đại lục Thụy Bá, người tin không.” Sophie cười cười.

“À?” Cái gì chứ? Bàn Đốn choáng váng.

“Đừng có a nữa, đi thôi.” Sophie đi thẳng một đường, dựa theo Gia Á mô tả tiến vào tế đàn, những bức họa này cũng từng nghe Gia Á nói tới.

“Thuốc màu trên những bức tranh này thật đặc biệt.” Sophie quét hình một lần, phát hiện chúng được dùng thuốc màu để vẽ, Sophie muốn gỡ xuống một chút đem về nghiên cứu, chính là hai bên hành lang đều có nước, bức tranh ở tận bên kia ao, muốn lấy chỉ có một cách là bơi qua. Cả người cậu đều là mạch điện không thể xuống nước, hơn nữa màu nước ở đây khá đục, không biết có độc hay không, hay sinh vật gì kì quái, vì thế... ánh mắt lại chiếu lên người Bàn Đốn.

“Này, người lại muốn làm gì a!” Bàn Đốn đã bắt đầu sợ hãi với ánh mắt Sophie mỗi khi nhìn mình.

“Ta muốn biết nước này có độc hay không?” Sophie nói.

Bàn Đốn cúi người đi qua, ngừng một chút.

“Không có độc, chỉ là nước thôi.”

“Sâu không?”

“Ân....” Bàn Đốn cảm nhận một chút, bá khắc lý là sinh vật sống trong nước nên rất mẫn cảm với nước.

“Rất sâu, nối liền với mạch nước ngầm.”

“Người biết bơi không?” Sophie hỏi tiếp.

“Người rót cuộc muốn làm gì? Nói thẳng đi.” Cứ hỏi từng câu từng câu như vậy lại càng khủng bố hơn.

Sophie chỉ vào bức họa.

“Ta muốn lấy một ít thuốc màu trên bức tranh, người giúp ta lấy.”

“Ta không đi thì sao?”

“Để ta chết đuối tốt lắm.”

“.....” Bàn Đốn ử rử, nhận mệnh xuống nước, bơi tới đối diện lấy một ít thuốc màu sau đó gói lại kỹ lưỡng, bơi về.

“Mệnh khổ a.” Bàn Đốn đưa bọc thuốc màu cho Sophie đang đứng trên bờ, vừa định leo lên thì cảm giác có thứ gì đó bắt lấy chân mình.

“Dưới nước có gì đó!” Bàn Đốn nhanh chóng hóa thú, lặn xuống nước, ánh mắt xanh biếc mở ra trong làn nước phát ra ám quang, tất cả mọi thứ xung quanh đều cố gắng lẩn trốn khỏi luồng sáng đó, nhưng chỉ có một đám sinh vật vỏ giương nanh múa vuốt, chính là nó túm lấy chân mình kéo xuống.

“Nô động! Nô động người không sao chứ?” Sophie ở trên bờ cố gắng gọi xuống mặt nước, cậu biết như vậy rất ngốc, âm thanh căn bản không thể chui xuống nước. Chính là Bàn Đốn hóa thú biến vào trong nước, sau đó không còn tiếng động nào nữa, trong lòng cậu cũng bắt đầu khẩn trương. Cậu không nên bảo Bàn Đốn đi lấy thuốc màu, nếu xảy ra chuyện gì không phải tội lỗi đều do cậu sao? Đồ ngốc kia cũng không vô dụng như vậy chứ.....

Sophie thật sự rất sợ nước, bởi vì cậu không có khả năng chống thấm nước, một khi nước tràn vào cơ thể sẽ dẫn tới tê liệt toàn hệ thống.

“Làm sao bây giờ a.....tên đại ngu ngốc kia.....” Sophie vừa mới chuẩn bị dùng máy định vị sóng âm kiểm tra, một con cự thú màu lam liền từ trong nước nhảy ra, trên móng vuốt có một sinh vật như bạch tuột.

“Là một con mịch chương ở thời viễn cổ, không ngờ lại thấy nó trong này, thật sự thần kỳ, ta lần đầu tiên thấy nhiều như vậy.” Bộ dạng Bàn Đốn vô cùng hưng phấn, còn đang nói không ngừng chợt nhìn thấy Sophie cau mày.

“Người?” Bàn Đốn chợt nhận ra.....

“Người lo lắng cho ta à!” Bàn Đốn vô cùng kinh ngạc, đúng vậy, cái biểu tình phức tạp trên mặt Sophie kia không phải lo lắng thì là gì! Tiểu ác ma Sophie lại lo lắng cho anh.

“Có quỷ mới lo cho người.” Sophie ảo não, về sau cậu còn lo lắng cho tên gốc này thì cậu mới chính là đồ gốc!

“Lấy được rồi! Chạy thôi!” Sophie bực bội vớ lấy RWAR, không quay đầu lại chạy như điên ra ngoài, sau đó mới quay đầu lại cười khanh khách với Bàn Đốn.

“Ta nói này nô độn, ta lấy cái này đi nơi này sẽ sụp xuống đất, người còn không chịu chạy sao?”

Mặt đất rung động, đất đá bắt đầu rớt xuống, một phút đập lên người Bàn Đốn.

“Đáng chết! Sophie, người là đồ tiểu ác ma!”

31. Chương 31

Lúc Sophie quay về doanh địa vừa vặn gặp Gia Á trở về sau chuyến mua sắm, tâm tình cả hai người thoát nhìn đều rất vui vẻ, một người vì được mua sắm thỏa mãn, một người vì vừa chinh được một tên đại gốc.

“Gia Á, ta thu được nó.” Sophie xòe tảng nguyên RWAR trong lòng bàn tay.

“Một mình người đi sao?” Gia Á không ngờ tốc độ Sophie lại nhanh như vậy.

“Không, còn có cái người tên Bàn Đốn.”

“Người cùng anh ta từ khi nào thân thiết như vậy?”

Sophie cười cười không nói, thân thiết sao? Cái tên gốc kia có lẽ hận không thể chưa bao giờ quen biết cậu đi.

“có lẽ ngày mai chúng ta tập trung 9 lộ đạt năng lượng bất đồng thử xem.” Gia Á đề nghị.

“Nếu cơ thể người có thể chịu nổi.” Sophie trầm nghĩ, nếu để Tắc Vạn nhìn thấy bộ dáng sắp chết của Gia Á sau khi hấp thu năng lượng, sợ là không bao giờ dám để hắn tiếp xúc với nó nữa.

“Sophie!” Mới nói xong, cái nhân vật bị cậu gọi là đại gốc kia đã đuổi sát tới đây, mặt mày xám tro gào tên Sophie, trên làn da còn có nhiều vết bầm tím.

“Bàn Đốn? Người đây là.....” Gia Á cảm thấy kỳ quái, đường đường là tộc trưởng, sao lại trở thành như vậy a?

“Người hỏi cậu ta a!” Bàn Đốn chỉ vào Sophie, mặt mũi tèm lem nước mắt. Anh suýt chút nữa đã bị nghiền nát, cánh cửa đá kia lúc mở ra chậm như vậy có quỷ mới biết lúc khép lại lại nhanh đến chóng mặt, nếu không phải tốc độ anh cực nhanh nhất định đã bị chôn sống dưới cái hầm đó không ra được.

Gia Á nhìn Sophie, người phía sau lập tức nhún vai.

“Không có gì, nô độn không thích làm tộc trưởng, chuyển nghề làm tên khát cái thôi.”

“Ta tên là Bàn Đốn! Bàn Đốn!” Bàn Đốn không thể hiểu nổi, vì sao một kẻ đặc đáng yêu như Gia Á lại có một đệ đệ ác ma như Sophie.

“Mặc kệ gọi là gì, người đều ‘độn’ như nhau.”

“Nếu người là lỗ đạt ta nhất định sẽ bóp chết người!”

“Gì chứ, ai bóp chết ai còn chưa biết à nha.”

Gia Á đứng một bên xem náo nhiệt, hai người này ở chung rất khá nhì! Nhìn qua có vẻ như Sophie khi dễ Bàn Đốn, nhưng Gia Á hiểu rõ, nếu chứng thật Sophie mới không thềm đi khi dễ anh ta.

Thân là một lỗ đạt, cho dù Bàn Đốn hiện tại có muốn tử chiến một trận với Sophie đi nữa, cũng không thể tiến hành, chỉ có thể đấu võ mồm, tuy nhiên đấu với Sophie lại càng buồn bực hơn.

Gia Á lắc đầu, ôm mớ thành quả mua sắm về doanh địa, mặc kệ đôi oan gia này ầm ĩ.

Lúc đổi lợi uế thú lấy một tấm da thú quý hiếm, Gia Á định làm cho Tắc Vạn một bộ quần áo, lúc này mới nghĩ lại, quần áo mình đều do y làm, chính mình hình như chưa tặng cho y bộ nào.

Ngày mai chính là ngày thi đấu, Tắc Vạn đang cùng các lỗ đạt khác thương lượng trong doanh trường, Gia Á ôm một bao đồ đạc đi vào đặt vào góc, lấy một cây thước ra.

“Tắc Vạn, ta lấy lợi uế thú đổi một tấm da thú, ngươi đứng lên cho ta đo một chút. Ta muốn may cho ngươi một bộ.” Thái độ Gia Á quan tâm như vậy làm Á Sắt ngồi bên cạnh lập tức ồn ào.

“Tộc trưởng phu nhân gần đây thật ôn nhu sẵn sàng a.”

Nếu là trước kia Gia Á nghe thấy nhất định sẽ bị tổn thương lòng tự trọng, nhưng hiện tại cũng thông suốt nhiều.

“Ta vẫn luôn như vậy mà.” Gia Á mỉm cười liếc mắt nhìn Á Sắt, ôn nhu sẵn sàng cũng có thể dùng để hình dung nam nhân, tỷ như Tắc Vạn, y cũng vậy không phải sao.

Gia Á cũng không phải người có trái tim sắt đá, trước kia hắn không làm gia vụ, không ôn nhu sẵn sàng là loại hành động chống cự một cách tiêu cực, hắn không muốn giống khảm đặc ở đây, cam chịu như vậy. Hắn thích Tắc Vạn, hắn có thể sáng khoái thừa nhận điều này, nếu không thích căn bản không thể lên giường với hắn. Nguyên nhân chính vì lúc trên giường hắn nằm ở dưới nên cuộc sống hàng ngày càng muốn cày mạnh để đền bù lại tự trọng nam tử của mình, hắn đang là một nam tử đường đường chính chính đột nhiên lại biến thành lão bà của một nam tử khác, điều này cũng phải làm hắn shock chứ.

Tắc Vạn có lẽ đã sớm nhìn ra điểm này, nên vẫn luôn nhường nhịn hắn. Qua một thời gian dài như vậy, Gia Á cũng dần thông suốt, chỉ cần hắn làm những chuyện mình muốn, ai dám nói hắn không phải là nam nhân! Cuộc sống thật sự rất bình thản, có gì phải tự làm nó rối rắm lên cơ chứ.

Tắc Vạn mỉm cười đứng thẳng thân mình, tùy ý Gia Á lấy số đo cơ thể. Ngẫm lại Gia Á có thể vì mình mà mở lòng như vậy, Tắc Vạn cảm thấy mình có được chiến thắng toàn diện.

Trận đấu dũng sĩ quả thực rất thú vị, tuy Gia Á không thể tham gia nhưng ngồi một bên xem cũng đã ghiền. Những thú nhân tham gia giác đấu đều toát ra khí thế như lúc Tắc Vạn đối mặt với bố đạt thú, chia ra thành các trận đấu sức mạnh, tốc độ, kỹ thuật đánh nhau, năng lực đặc biệt, cuối cùng là so đấu toàn năng, tổng cộng là 5 hạng mục thi đấu.

Cuối cùng, về tốc độ bộ lạc Ba Tắc Tư thắng, về sức mạnh và kỹ thuật đánh nhau là bộ lạc Phỉ Tư Thắc thắng, chiến thắng hạng mục năng lực đặc thù thuộc về ám và độc của bộ lạc Phong Thần, cuối cùng thi đấu toàn năng cũng là bộ lạc Phong Thần thắng. Gia Á lần đầu tiên nhìn thấy hai hệ năng lực ám độc, thật sự chấn động, lực sát thương cực mạnh kết hợp với năng lực tà môn. Ám có thể làm cảm ứng sinh vật giao động, tựa như hắc động, phóng xuất năng lực tạo thành lỗ xoáy hút đi tất cả sinh vật. Độc lại càng khủng bố hơn, tựa như lúc bố đạt thú trảo hắn bị thương, không có cảm giác đau nhưng chỉ với một vết thương nho nhỏ trong vài giây đồng hồ có thể ăn mòn tận xương, giết người một cách vô hình. Gia Á không khỏi rung mình nhớ lại, nếu không phải mình may mắn gặp Tắc Vạn có lẽ bị ăn mòn đến xương cũng không biết. Đương nhiên tất cả các trận đấu đều là hữu nghị, không hề xuất hiện thương vong.

Phong Thần bộ lạc nắm giữ trong tay loại năng lực đáng sợ này, kỳ thực hoàn toàn có thể xưng bá ở Thụy Bá đại lục. Nhưng họ cũng bị loại năng lực này ảnh hưởng, người trong bộ lạc Phong Thần tính cách rất trầm ổn, bình thường im lặng ít nói, nhìn qua hết như thần tiên tu hành đắc đạo.

Gia Á cảm thấy rất tốt khi những người này hoàn toàn không có dã tâm, Tắc Vạn giải thích sơ dĩ họ bị như vậy bởi vì bị ám độc xâm nhập cơ thể, đa la thú nhân toàn bộ đều là thú nhân lãnh huyết. Khi có kẻ nào xâm nhập lãnh địa của mình sẽ liều chết bảo hộ, nhưng ngược lại một chút hứng thú xâm phạm lãnh địa người khác cũng không có. Những thú nhân của bộ lạc Phong Thần có đôi cánh rất dài, đồng dạng với Tắc Vạn, nên sinh sống ở những vùng núi cao hiểm trở, sinh vật bình thường không thể leo tới. Dưới chân núi là bình nguyên, những lòng chảo nằm sâu bên trong, đất đai dồi dào, con mồi phong phú, bộ lạc Phong Thần nhất định sẽ không rời khỏi những vùng núi đó.

Tắc Vạn đem chuyện RWAR giải thích với hai tộc trưởng kia, Bàn Đốn và tộc trưởng Roland không hiểu cho lắm, nhưng sự tình có liên quan tới vấn đề tỷ lệ khảm đặc giảm xuống nên song phương đều rất coi trọng việc này. Cuối cùng cũng triệu tập được số lỗ đạt có năng lượng thuộc tính bất đồng, thử xem có thể làm RWAR đình chỉ hay không.

“Ta là hai hệ lõi điện, Roland là ám độc.” Bàn Đốn nói.

“Tắc Vạn là hỏa, về phong mộc thủy thổ cũng không phải vấn đề, chính là kim.....” Roland đau đầu, trừ phi cần thiết anh quả thực không muốn nghĩ tới bộ lạc Tát Đức.

Gia Á biết Roland suy nghĩ gì, bởi vì trước kia hắn cũng có cảm giác vô lực khi nghĩ tới việc tìm kiếm bộ lạc này.

“Nếu là kim, ta có thể đảm nhiệm.” Gia Á nói, từ lần làm xong thực nghiệm, Gia Á cũng không có cảm giác gì khác thường nên trong lòng ôm ấp hi vọng.

Sophie nghe vậy đứng một bên nhíu mày, xét nghiệm máu vẫn chưa có kết quả, không biết năng lượng này có tạo thành thương tổn cho hắn hay không, hắn cứ trực tiếp hút nó vào như vậy, đến lúc gặp chuyện không may thì biết làm sao bây giờ? chính Sophie cũng biết, một khi Gia Á đã quyết định thì dù có kết quả gì cũng không thể cản hắn được, cậu cũng chỉ có thể lắc đầu thở dài.

“Lai lịch người và Sophie rất kỳ quái.” Roland là một người lạnh lùng, tính cảnh giác rất cao, anh nhìn Gia Á, một khảm đặc tự xưng có năng lực kim, lại có tóc đen, mắt đen kì quái, chẳng lẽ hắn tới từ bộ lạc Tát Đức? Còn có Sophie, ám năng lực hoàn toàn không cảm nhận được sinh vật sống, chẳng lẽ cậu ta là người chết! Cho dù là người chết, trên người cũng đâu thể nào có mùi kim loại như vậy.

“Người không cần lo lắng.” Gia Á nói với Roland.”Có lẽ lai lịch ta kì quái, nhưng ta không có âm mưu gì cả.”

“Roland, Gia Á là bầu bạn của ta, ta hiểu hắn.” Tắc Vạn biết người của bộ lạc Phong Thần rất đa nghi, đây cũng bởi vì bọn họ không thường xuyên tiếp xúc với ngoại nhân.

Sophie cũng không tốt tính như Gia Á, cậu ghét nhất là bị người không hiểu chuyện nghi ngờ lung tung.

“Việc quan trọng hiện tại là giải quyết phòng xạ ảnh hưởng tới khảm đặc.” Sophie lạnh lùng không hề để tâm tới Roland.

“Gia Á sẽ không nói những điều này, nhưng người nên tin tưởng ta, nếu ta thật sự có tâm muốn hại người, các người đã sớm không thể đứng ở đây.” Sophie cười nhạo một tiếng, hừ, cậu với Gia Á liều chết liều sống giúp bọn họ, nhất là Gia Á, phải mạo hiểm sinh mạng để hấp thụ năng lượng này! Kết quả còn rước lấy hoài nghi, có làm hay không a! Nếu muốn thu phục đám ngu ngốc này, một viên đạn hạt nhân cũng có thể bắn bọn họ đi thật xa, ngay cả chút phóng xạ cũng không chịu được còn nói tới năng lực gì.

Sophie đáng người nhỏ nhỏ nhưng khẩu khí nói chuyện lại lớn như vậy, người khác có lẽ không tin nhưng Bàn Đốn vô cùng tin tưởng, Sophie chính là ác ma tái thế! Trên người lúc nào cũng mang theo các loại vũ khí kỳ quái có lực sát thương rất lớn, còn có năng lực điện, chọc giận ác ma sẽ không có cuộc sống tốt a.

“Roland, ta thấy Sophie nói đúng đấy.” Bàn Đốn nhanh nhẹn thêm vào, kỳ thật là đang cố lấy lòng, cố ý nói với Sophie, người xem ta tin tưởng người ghê chưa, người đừng có giận cá mà chém ta.

“Ta thấy chúng ta cứ giải quyết vấn đề phóng xạ trước đi.”

Hai so với một, Roland cũng không còn lý do phản đối, chỉ phải gật gật đầu.

Sophie lấy ra tảng RWAR tìm thấy hai hôm trước, vật thể bóng loáng trong suốt lập tức hấp dẫn mọi người.

“Đây chính là RWAR tảng nguyên, còn có rất nhiều, đây là một trong số chúng.”

Triệu tập 9 lỗ đạt của các hệ năng lượng, mọi người cùng vây quanh thành một vòng tròn, Sophie đem dụng cụ hỗ trợ điện lưu đeo lên người Gia Á, chuẩn bị hết thảy.

Quá trình rất thuận lợi, chín loại năng lượng đồng thời khống chế tảng nguyên nhẹ nhàng bay lên, sau đó bắt đầu hút đi. Chỉ có Sophie đứng bên ngoài toát mồ hôi lạnh, tinh thạch tảng nguyên dự trữ năng lượng

so với các mảnh tinh thạch nhiều hơn rất nhiều, Gia Á đã bắt đầu xuất hiện phản ứng bài xích, so với lần trước còn mãnh liệt hơn.

Đột nhiên tảng nguyên mất đi năng lượng chống đỡ rơi xuống mặt đất, cùng lúc đó Gia Á cũng mất đi ý thức, hôn mê bất tỉnh.

“Gia Á!” Tắc Vạn ôm lấy Gia Á hoàn toàn vô lực, có chuyện gì a.

Sophie thở dài, kiểm tra một chút, có thể kiểm soát được nhưng cũng rất nghiêm trọng.

“Không có gì, ôm hân trở về nghỉ ngơi một chút là tốt rồi.” Sophie cố gắng cưỡng chế lo lắng trong lòng, bình tĩnh nói.

Sophie lấy dụng cụ dò xét RWAR ra, tiếp cận tảng đá đã không còn tỏa sáng nữa, quả nhiên một chút phản ứng cũng không có, này chứng minh bọn họ đã thành công.

“Loại phương pháp này thành công, tảng nguyên này đã mất đi tác dụng.” Sophie thu lại tảng đá, tuy không còn phát ra phóng xạ nhưng phần hạch bên trong so với đầu đạn hạt nhân còn mạnh hơn, thứ nguy hiểm này phải thu về.

Nhìn thấy Tắc Vạn vô cùng khẩn trương ôm Gia Á đi, Sophie thực bất rút, cậu rất muốn đem mọi chuyện nói ra, không phải muốn những người này đồng tình hay áy náy, chính là Gia Á trả giá nhiều như vậy, những người này một chút cũng không biết, thật không công bằng!

“Người không sao chứ?” Bàng Đốn đột nhiên sáp mặt lại gần, mặt Sophie nhăn đến mức có thể kẹp chết một con ruồi. Không biết vì sao, anh lại không muốn Sophie lộ ra biểu tình như vậy, tiểu ác ma này không phải lúc nào cũng kiêu ngạo tự tin sao.

“Hừ!” Sophie trừng mắt liếc Bàng Đốn, ngu ngốc quả nhiên chính là ngu ngốc! Cái gì cũng không biết!

“Ngu xuẩn! Một đám ngu xuẩn!” Sophie phất tay áo bỏ đi, nhân tiện không chút thương tiếc mắng Bàng Đốn.

“Cái gì a!” Bàng Đốn không thể hiểu nổi, quơ tay đánh vào không khí, anh lại làm gì sai a? Anh bắt đầu hối hận việc mình xen vào chuyện của người khác, tâm tình Sophie không tốt có quan hệ gì tới anh kia chứ! Mặt dày tiến tới hỏi thăm, kết quả còn bị ăn chửi thật bị thăm!

Hừ! Từ nay về sau anh không thêm quan tâm tới cái người kêu Sophie kia nữa! Sao cứ phải để ý tới cậu ta chứ! Anh là thủ lĩnh bộ tộc Ba Tái Tư, muốn cái dạng khảm đặc nào mà không có, việc gì cứ phải đảo quanh người tiểu ác ma Sophie! Sophie cũng không tốt gì!

Hoàn toàn không ý thức được suy nghĩ của mình có bao nhiêu bất thường, Bàng Đốn cũng phì phì tiêu sái bỏ đi.

32. Chương 32

Không biết đã qua bao lâu, Gia Á có cảm giác như đã qua một thế kỷ, Gia Á cố gắng mở to mắt, đập vào tầm mắt là gương mặt lo lắng của Tắc Vạn.

“Ta ngủ bao lâu rồi?” Gia Á được Tắc Vạn nâng dậy, tựa vào trong lòng ngực y.

“Người ngủ cả ngày rồi.” Tắc Vạn vừa nói vừa cầm lấy cái chén nước bên cạnh, dịu dàng uy Gia Á uống.

“Thực nghiệm, thực nghiệm thành công không?” Sau khi tỉnh lại đây là việc đầu tiên Gia Á nhớ tới.

“Ân, Sophie nói tảng nguyên kia đã mất tác dụng, phương pháp của chúng ta thành công.” Tắc Vạn hiện tại không quan tâm tới vấn đề này.

“Cơ thể của người rớt cuộc sao lại thế này?” Tắc Vạn cảm thấy tình huống này rất bất thường, vì cái gì Gia Á lại đột ngột té xỉu, vì cái gì bệnh trạng lại nghiêm trọng đến vậy. Lúc ôm Gia Á trở về, cả người hắn cứng ngắc giống như thân thể được bọc thép vậy.

“Tắc Vạn.....ta..” Gia Á đem mặt chôn vào ngực Tắc Vạn, buồn bã nói.

“Người muốn nghe chuyện xưa của ta không?” Trải qua lần này, Gia Á có cảm giác mệt mỏi trước nay chưa từng có, loại cảm giác đối mặt trực tiếp với tử vong làm Gia Á nhớ lại rất nhiều chuyện tình, đột nhiên hắn muốn đem những bí mật của mình nói cho Tắc Vạn biết, mặc kệ kết quả thế nào, Tắc Vạn cũng có quyền được biết. Nếu hắn chết đi, Tắc Vạn biết rõ chân tướng hắn chỉ là một tên biến chủng ngoại tinh lừa gạt cũng sẽ không khổ sở, có thể sống tốt quãng đời còn lại đi.

“Gia Á, ta vẫn luôn chờ đợi người mở lòng, ta sợ nhất chính là chuyện gì người cũng giấu trong lòng.” Tắc Vạn đau lòng ôm chặt Gia Á.

Gia Á mỉm cười, sắc mặt có chút tái nhợt nhưng thần sắc vô cùng bình tĩnh.

“Đó là một câu chuyện xưa rất dài.....có lẽ phải kể từ cổ hươu của ta, tên của nó là địa cầu.” Gia Á chậm rãi nhớ lại, một vài hình ảnh hiện ra trước mắt, là tinh cầu vô cùng quen thuộc kia, cha mẹ đang ngồi trên sofa uống trà quan sát hắn đang chơi đùa ngoài sân.....

Địa cầu từng là một viên minh châu rực rỡ nhất trong hệ ngân hà, có thể chưa đựng vô hạn sinh mệnh. Tinh cầu màu xanh, giống như viên ngọc trên vương miện của thần Zeus. Trước kỷ nguyên tận thế, bất luận là ai cũng không bao giờ ngờ được, tinh cầu xinh đẹp này lại dễ dàng bị hủy diệt như vậy.

Kỷ nguyên tận thế, đây là cái tên mà con người còn sống sót trên địa cầu nói về thời kì đen tối đó, nhưng nó đúng là cái tên chính xác nhất, công nguyên năm 2012. Năm này, cơn bão mặt trời tàn quét cả thái dương hệ, trái đất bị ảnh hưởng phát sinh những chuyển biến đột ngột, nam cực bắc cực chuyển đổi, vỏ trái đất di chuyển, núi lửa, sóng thần, động đất, ôn dịch tràn lan khắp cả tinh cầu. Bởi vì bị ảnh hưởng bởi lực từ, toàn cầu lâm vào tình trạng mất điện, kéo dài 3 năm mới có thể khôi phục. Trong những ngày không có điện, bầu trời bao phủ bởi những đám mây đen, không có ban ngày, chỉ còn đêm tối vĩnh hằng. Mọi người phải đốt nến cầu nguyện trong bóng đêm, cầu khẩn trời xanh trợ giúp nhân loại thoát khỏi khó khăn. Đáng tiếc, trời xanh không thỏa nguyện cho nhân loại, bởi vì xuất hiện quá nhiều biến hóa, tầng ô zôn cũng bị ảnh hưởng mà biến mất, nhân loại không còn đường khí để sinh tồn. Một số nhân loại may mắn tránh được đại nạn, bắt đầu xây dựng một cái lồng cách ly cực lớn phía trên thành thị, tất cả mọi người sinh sống ở bên trong cái lồng này dựa vào lượng oxy nhân tạo.

Là khoa học kỹ thuật đã giúp đỡ nhân loại, vì thế bọn họ không còn tin tưởng thượng đế, tôn giáo biến mất, nhân loại tiến vào thời kỳ điên cuồng sùng bái khoa học kỹ thuật. Bởi vì hoàn cảnh thay đổi rất nhiều, nên trên thế giới xuất hiện rất nhiều căn dịch bệnh độc hại. Nhân loại không tìm được phương pháp trị bệnh, chỉ có thể từng người từng người chết đi, nghiên cứu chế tạo chất kháng sinh không thể thay đổi được tốc độ biến bị của dịch bệnh, dưới áp lực sinh tồn cực lớn, nhân loại lần đầu có ý tưởng tiến hóa loài người.

Sau khi tuyên bố tin tức này, lập tức nhận được sự ủng hộ trên phạm vi toàn cầu. Vì thế người biến chủng đời 1 được sinh ra, có năng lực kháng cự mọi loại dịch bệnh, thân thể không hề xuất hiện phản ứng bài xích, cơ thể những người biến chủng vô cùng khỏe mạnh. Kết quả như vậy, làm nhân loại vui mừng khôn xiết. Máu của người biến chủng đời 1 có thể nghiên cứu ra huyết thanh, vì thế một số lượng lớn người biến chủng ra đời, bọn họ có thể tồn tại với mục đích cung cấp máu để làm huyết thanh, dựa vào người biến chủng đời 1, nhân loại vượt qua thời kỳ bệnh tật lan tràn.

Bản tính nhân loại chính là như vậy, luôn muốn có được nhiều hơn hiện tại. Thời điểm sinh tồn không còn bị uy hiếp, họ bắt đầu có nhiều ý tưởng hơn. Bởi vì lần đầu nghiên cứu người biến chủng có được thành công toàn diện, càng làm người ta tin tưởng với những kế hoạch sau đó hơn. Bởi vì đường khí tự nhiên đã biến mất, bọn họ hi vọng có thể sống mà không cần hô hấp, hi vọng tuổi thọ có thể kéo dài, có thể trường sinh bất lão. Cứ như vậy, biến chủng đời 2 ra đời. Lúc này, người biến chủng không chỉ có năng lực kháng bệnh tật, còn có thể sinh tồn trong điều kiện không có đường khí, đồng thời tế bào cũng có chức năng tự chữa trị và đổi mới.

Đến đây, thành công quá lớn làm người ta bắt đầu mê muội, bọn họ bắt đầu khát vọng chế tạo ra nhân loại

hoàn mỹ, đỉnh cao của quá trình tiến hóa. Vì thế kế hoạch nghiên cứu người biến chủng 3 ra đời, trong kế hoạch này, nhân loại muốn mình tiến hóa thành thần. Người biến chủng đời 3 không chỉ kết hợp được năng lực hai đời trước, đồng thời còn dung hợp được sức mạnh và cơ thể cao lớn của người da trắng, tốc độ và sức bật của người da đen, sự linh hoạt và mềm dẻo của người da vàng, não bộ được khai phá toàn bộ, chỉ số thông minh cực cao. Là hình thái tiến hóa hoàn mỹ nhất của nhân loại, người biến chủng 3 được xem là thiên chúa của nhân loại. Hơn nữa, biến chủng 3 còn có thể làm được chuyện 2 đời biến chủng trước không thể làm, sinh sản, thông qua nam nữ kết hợp, có thể sinh ra đời sau. Nói cách khác, bọn họ không còn là sinh vật nhân tạo.

Cha mẹ Gia Á đều là biến chủng 3, tự nhiên sinh ra hắc, từ nhỏ đã sở hữu năng lực khống chế kim loại. Nhân loại tôn sùng sức mạnh của khoa học, tất cả những vũ khí hiện đại tối tân nhất đều cấu tạo từ kim loại, năng lực kim của Gia Á đã gây chú ý rất mạnh, đầu tiên là gia nhập vào trường huấn luyện quân đội, sau đó gia nhập căn cứ huấn luyện người biến chủng, thành huấn luyện viên, đó là khoảng thời gian huy hoàng, hạnh phúc nhất của Gia Á.

Mãi đến về sau, lệnh càn quét người biến chủng 3 phạm vi toàn cầu được ban ra. Chỉ trong một đêm, người biến chủng rơi thẳng từ thiên đường xuống địa ngục. Bộ đội đặc chủng mang theo vũ khí laser tiến vào thành phố người biến chủng cư ngụ. Những người biến chủng đang say ngủ bị tàn sát điên cuồng, họ chống cự trong mơ hồ nhưng đâu ngờ được nhân loại đã quyết định vứt bỏ họ!

Không biết là may mắn hay bất hạnh, Gia Á đang chấp hành nhiệm vụ ở liên minh các vì sao, lúc hắc trở lại địa cầu, vừa xuống phi cơ đã bị đột kích bất ngờ. Bởi vì có năng lực khống chế kim loại, Gia Á mới may mắn đào thoát khỏi sân bay, đến khi trở về nhà hắc từng sở hữu nhìn cha mẹ chết trong vũng máu. Hắc điên cuồng chạy khắp thành phố tìm kiếm, khắp nơi đều là thi thể, không còn một ai sống sót.

Gia Á luôn là một người kiên cường, nhưng một khắc này hắc đã nghĩ tới việc kết thúc sinh mạng mình, hắc thực sự định làm như vậy, chẳng qua có người ngăn cản, người này chính là Sophie. Sophie rất nổi tiếng, là người trí năng hoàn mỹ nhất, là kết quả nghiên cứu của trung tâm khoa học kỹ thuật hệ ngân hà. Sophie nói, cậu cần hắc giúp đỡ, hi vọng hai người có thể cùng nhau thoát khỏi địa cầu.

Có lẽ là không cam lòng, có lẽ vì lý luận của Sophie quá hoàn hảo, Gia Á bị cậu thuyết phục. Bọn họ trộm phi thuyền sao chổi, nghiên cứu mới nhất ở trạm không gian, thoát khỏi địa cầu, bắt đầu hành trình du lịch. Bọn họ đã đến rất nhiều nơi, đi khắp hệ ngân hà nhưng không có tinh cầu nào thu lưu họ. Trí năng của Sophie, năng lực của Gia Á, trong mắt bọn họ là mối nguy hiểm. Có lẽ vì quá thất vọng, có lẽ đã tê liệt cảm giác, bọn họ cứ đi tiếp như vậy, chuyến du hành giữa các vì sao, không có điểm dừng, không có mục tiêu, không có hi vọng.... mãi đến một ngày, bọn họ gặp dòng xoáy lưu, bị kéo tới một tinh hệ xa lạ rồi rớt xuống đại lục Thụy Bá.....

“Đây là chuyện xưa của ta.” Gia Á cúi đầu, nếu không có sự trùng hợp kia có lẽ hắc và Sophie đến giờ còn đang chìm trong chuyến lữ hành vô vọng kia.

“Ta không phải người của tinh cầu này, có lẽ người ở cùng một chỗ với ta là sai lầm.”

Tắc Vạn im lặng lắng nghe, nói không rung động là gạt người! Những điều Gia Á nói nằm ngoài tri thức Tắc Vạn nhận biết, vũ trụ, tinh cầu, khoa học, kỹ thuật, những thứ này hoàn toàn xa lạ trong mắt y, y không biết nên phản ứng thế nào. Đại lục Thụy Bá chỉ là một tinh cầu nhỏ nhỏ trong vũ trụ bao la mờ mịt, còn Gia Á là nhân loại tới từ tinh cầu gọi là địa cầu.

Có lẽ cảm nhận được biểu tình cứng ngắc của Tắc Vạn, Gia Á cảm thấy lạnh cả người, hắc chậm rãi đẩy Tắc Vạn ra. Vừa rời khỏi vòng tay ấm áp, rét lạnh nhanh chóng phủ khắp toàn thân.

“Tắc Vạn, nếu người không thể tiếp nhận ta, ta và Sophie sẽ cùng nhau rời khỏi, không cần đuổi ta. Bất quá trước mắt, ta muốn giúp mọi người giải trừ mối uy hiếp RWAR. Dù sao trong khoảng thời gian ở đây ta có những kỷ niệm rất đẹp, những người ở đây cho ta có cảm giác một gia đình, ta không muốn để mọi người gặp khổ đau.”

Tắc Vạn nghe thế mới giật mình hoàn hồn lại, nhìn Gia Á cuộn mình rúc vào góc, bộ dáng bị vứt bỏ không khỏi đau lòng muốn chết, vội vàng đưa tay túm Gia Á kéo lại vào lòng ngực mình, hôn lên đôi môi run rẩy của hắc.

“Ai nói ta không tiếp nhận!” Tắc Vạn nghiêm túc nói, y biết nếu mình không chịu nói rõ ràng thì không biết Gia Á còn suy nghĩ tới đâu.

“Người nói muốn đi, người có thể đi đâu được! Người không phải đã có nhà rồi sao? Cùng Sophie rời đi, chẳng lẽ lại tiếp tục chuyến lữ hành mờ mịt không có điểm dừng kia?”

Gia Á nghe vậy nước mắt nhịn không được không ngừng rơi xuống, hắn cũng không muốn đi! Chính là.....

“Chính là, ta căn bản không phải khảm đặc, ở cùng một chỗ với ta, cả đời này người không thể có đứa nhỏ!” Đúng vậy, tuy Sophie luôn lấy chuyện đứa nhỏ ra trêu chọc hắn, nhưng mà hắn và Sophie cũng hiểu rõ, hắn căn bản không phải người ở tình cầu này, ngoại hình tương đương nhưng vẫn bất đồng, hắn căn bản không thể sinh sản được.

“Gia Á, ta ở một chỗ với người không phải vì đứa nhỏ. Nếu vì sinh sản con cháu, ta đã sớm tìm được bầu bạn.” Điều Tắc Vạn nói là sự thật, y lúc trước có rất nhiều khảm đặc theo đuổi nhưng vẫn không chọn được bầu bạn. Người y muốn tìm không phải là công cụ sinh đứa nhỏ, y muốn một người vợ tri kỷ chân chính, người này chính là Gia Á!

“Gia Á, chuyện người nói hôm nay hoàn toàn vượt khỏi sự hiểu biết của ta. Ta có chút kinh ngạc, nghi hoặc hay khó hiểu đối với những sự việc đó, chứ không phải hoài nghi người. Người là ai cũng được, chuyện đó không quan trọng, ta thích chính là con người của người, trước khi gặp người ta không hề nghĩ tới việc có bầu bạn. Người là lẽ vật thần ban cho ta, ta sẽ không buông tay!”

“Tắc Vạn!” Gia Á ôm chặt Tắc Vạn, cô đơn, sợ hãi, ủy khuất trong suốt mười năm đều bộc phát ra ngoài.

Tắc Vạn đau lòng cảm nhận cơ thể Gia Á đang không ngừng run rẩy, để hắn khóc trút hết buồn bực! Mười năm, Gia Á đã chịu khổ quá nhiều.

Qua một lúc lâu sau, Gia Á mới ngừng lại, ngẩng đầu, dùng đôi mắt hoe đỏ nhìn Tắc Vạn.

“Giờ nói về chuyện người ngắt xiu đi.” Tắc Vạn vẫn chưa quên đâu, bộ dáng Gia Á té xiu hôm qua làm y sợ đến mức trái tim cũng tuyệt ngừng đập.

“Cái này.....” Gia Á có chút chột dạ, hắn không ngờ Tắc Vạn hoàn toàn không quan tâm tới lai lịch mình, cứ như vậy tiếp nhận hắn, còn quan tâm tới chuyện hấp thụ năng lượng.....

“Tắc Vạn, người cũng biết rồi đó, ta không phải sinh vật của đại lục Thụy Bá, nên năng lực của ta không phải là kim năng lực mà các người nói, chỉ là năng lực đặc biệt của người biến chủng thôi. Nhưng ta vẫn muốn thử, nên lúc trước có làm qua thí nghiệm với Sophie. Kết quả thông qua dụng cụ dẫn điện lưu, ta có thể hấp thu năng lượng trong tinh thạch, nhưng mà trên thực tế cơ thể ta không có khả năng chuyển hóa, vì thế.....”

Sắc mặt Tắc Vạn ngày càng khó coi! Y biết sẽ có hậu quả gì, giống như y có hỏa năng lực, cường chế hấp thu tinh thạch thuộc tính phong, loại cảm giác đau đớn thống khổ này, không phải người thường có thể chịu đựng được!

“Đáng chết! Sao người lại không nói cho ta biết!” Tắc Vạn bực bội siết chặt Gia Á.

“Còn làm thí nghiệm trước. Sao người lại đi làm cái thí nghiệm kỳ quái này cơ chứ!”

“Ta.....” Gia Á cẩn thận quan sát nét mặt Tắc Vạn, oa, thật là khủng khiếp! Lần này thảm rồi.....

“Dù sao thì ta cũng hấp thu hết năng lượng bên trong tinh thạch rồi, giờ cũng không còn kịp.” Gia Á cố gắng đấu tranh.

“Người! Người.....” Tắc Vạn tức giận đến mức không biết nên nói cái gì. Mắng, hiện tại Gia Á suy yếu như vậy, y sao nỡ chứ! Không mắng, nhưng hắn lại dám làm cái chuyện nguy hiểm như vậy, lỡ như xảy ra cái gì ngoài ý muốn thì sao, Tắc Vạn không dám nghĩ tiếp nữa.

“Người bảo ta phải làm sao bây giờ a!” Tắc Vạn buồn bực, sợ hãi cùng đau lòng, ngũ vị lẫn lộn, cuối cùng cũng chỉ có thể hít sâu một hơi. Gia Á luôn như vậy, không nói tiếng nào đã chạy đi làm những chuyện nguy hiểm, hết lần này tới lần khác làm Tắc Vạn sợ hãi đến thở không nổi.

Nghe xong chuyện xưa của Gia Á, Tắc Vạn hiểu được vì sao hắn có tính cách này. Gia Á cô đơn tịch mịch, chỉ cần có người đối xử tốt với hắn, thật lòng quan tâm, hắn sẽ dùng hết năng lực hồi báo lại! Bởi vì hắn sợ, nếu mình không làm được gì sẽ lại bị vứt bỏ.....

“Tình huống cơ thể ngươi bây giờ, Sophie nói thế nào?” Tắc Vạn hiện tại cũng chỉ có thể trông chờ vào kỳ tích, hi vọng năng lượng này không có tổn hại gì tới cơ thể Gia Á. Nhưng nhìn thấy bộ dạng Gia Á lúc này, dùng ngón chân nghĩ cũng biết không có khả năng không có hại.

“Vẫn chưa có báo cáo gen.” Gia Á có cảm giác hắn đang là một bệnh nhân chờ đợi kết quả chuẩn đoán ung thư, ôm trong lòng một tia hi vọng, hi vọng tất cả đều là giả, đều là chuẩn đoán nhầm mà thôi..

33. Chương 33

Đợi đến ngày có báo cáo xét nghiệm, Tắc Vạn và Gia Á giống như tham gia một phiên tòa xét xử, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

“Một cái tin tốt, một cái tin xấu.” Sophie ngồi xuống, đưa báo cáo tới trước mặt Gia Á.

“Tin xấu là loại năng lượng này tạo thành thương tổn nghiêm trọng cho cơ thể ngươi, quá trình hấp thu năng lượng làm gen bị hỗn loạn, làm các tế bào trong cơ thể bắt đầu hoại tử.” Sophie nói.

“Tin tức tốt là ngươi là người biến chủng, tế bào có chức năng tự đổi mới, ngươi tạm thời không thể chết được.” Sophie nhìn Gia Á và Tắc Vạn đồng thời thở phào một hơi.

“Chính là!” Sophie tiếp tục nói thêm phần điều kiện. “Nếu tốc độ hoại tử nhanh hơn tốc độ đổi mới, Gia Á sẽ lâm vào trạng thái hôn mê, vĩnh viễn không tỉnh lại được, ngươi hiểu ý ta đi.”

Sắc mặt Gia Á và Tắc Vạn lại trầm xuống.

“Sao tốc độ hoại tử lại nhanh đến vậy?” Gia Á khó hiểu.

“Bởi vì năng lượng trong cơ thể ngươi không có cách nào chuyển hóa được, cũng không có biện pháp đi ra ngoài, chỉ có thể đảo quanh trong cơ thể. Vì vậy, năng lượng tăng càng nhiều, tốc độ hoại tử tế bào trong cơ thể lại càng nhanh, lần trước sau 7 ngày ngươi mới khôi phục, lần này sẽ lâu hơn một chút, nếu cứ liên tục hấp thu loại năng lượng này, một ngày nào đó cơ thể ngươi sẽ không chịu nổi, vĩnh viễn không tỉnh lại.” Sophie thở dài, bây giờ cậu mới thấy may mắn Gia Á là người biến chủng, nếu không ngay lần thực nghiệm đầu tiên hắn đã chết rồi.

Tắc Vạn im lặng một lúc lâu mới mở miệng.

“Một khi đã vậy, về sau ta không cho phép ngươi chạm vào thứ kia nữa.” Thái độ Tắc Vạn vô cùng kiên quyết, đúng là bộ lạc rất quan trọng, nhưng y sẽ không vì bộ lạc mà hi sinh Gia Á, nói y là người ích kỷ cũng được, nói y không xứng đáng với chức vị tộc trưởng cũng thế. Chuyện bộ lạc y cũng đã suy nghĩ phương pháp, cùng lắm thì đi tới mảnh đất hắc ám Dạ Chi Vực truy tìm tung tích bộ lạc Tát Đức, y không thể chịu nổi chuyện Gia Á gặp chuyện không may.

“Nhưng mà.....” Gia Á có chút không cam lòng, hắn đã đi tới tận đây, thành công ở ngay trước mắt rồi, chỉ cần cố gắng thêm vài lần nữa thì có thể giải quyết vấn đề chất phóng xạ này, hiện tại phải buông tay, hắn thật sự làm không được.

“Tắc Vạn, thực xin lỗi, ta không thể từ bỏ được.” Gia Á cúi đầu nhúu mày, hắn không muốn làm hỏng mọi việc.

“Còn có biện pháp khác mà.” Tắc Vạn ôm Gia Á, truyền năng lượng cho hắn.

“Tóm lại, ta đã quyết định xuất phát tới Dạ Chi Vực, tìm kiếm bộ lạc Tát Đức!” Tắc Vạn bình thường luôn chiều Gia Á, nhưng vấn đề này y nhất quyết không đồng ý.

“Ta phải đi với người.” Gia Á biết tính cách Tắc Vạn, chuyện gì đã quyết định sẽ không thay đổi, hẳn cũng chỉ có thể cùng y góp sức cho bộ lạc.

Tắc Vạn bắt đầu gõ đầu, bầu bạn của y chính là như vậy, nếu y không đồng ý hẳn nhất định sẽ tìm cách trốn đi, thôi thì cứ dắt theo bên người so ra càng an toàn hơn.

Tìm kiếm bộ lạc Tát Đức trong truyền thuyết không phải chuyện nói suôn, phải lập ra kế hoạch bàn bạc với bộ lạc Ba Tái Tư và Phong Thần.

Mảnh đất hắc ám nằm ở phía tây đại lục Thụy Bá, quanh năm có bóng tối bao phủ, không có ban ngày cho nên tất cả mọi người đều gọi nó là Dạ Chi Vực. Mấy trăm năm trước, cả ba bộ lạc đều phái một bộ phận lỗ đạt tới phía tây tìm kiếm nhưng chỉ có đi không có về. Vì thế dần dần, mọi người bắt đầu sợ hãi và bài xích cái nơi ăn thịt người kia, Tắc Vạn cũng biết tin tức bộ lạc Tát Đức qua những ghi chép trên tư liệu lịch sử.

Sophie quả quyết Gia Á đi đâu cậu theo đó, bởi vì Gia Á là người quan trọng của cậu, chuyện này không có gì để nói. Chính là Sophie không thể hiểu được, vì sao cái tên nô độn kia nghe thấy cậu muốn đi tìm bộ lạc Tát Đức liền giơ tay báo danh, nhất định muốn đi mạo hiểm. Phần lớn bộ lạc Ba Tái Tư đã quay về đông hải, chính là Bàng Đốn thân là tộc trưởng lại đi theo cậu về bộ lạc Phỉ Tư Thắc, hơn nữa còn chạy vào chiếm cứ cái phòng nhỏ của Sophie.

“Ta nói, người rút cuộc theo ta làm gì!” Sophie một bên sắp xếp vũ khí, một bên tặng cho Bàng Đốn một cái liếc mắt xem thường.

“Đi tìm bộ lạc Tát Đức a!” Bàng Đốn nhanh nhẹn trả lời.

“Ta thân là tộc trưởng bộ lạc Ba Tái Tư, đương nhiên phải ra sức cống hiến rồi.”

“Roland người ta cũng là tộc trưởng bộ lạc Phong Thần, sao không nói đi cùng a!” Sophie không đồng ý cười nhạo một tiếng.

“Đây là người không hiểu rồi.” Bàng Đốn giả vờ bày ra bộ dáng một chuyên gia: “Ba tộc trưởng nếu cùng nhau rời khỏi, còn không phải sẽ xảy ra bạo loạn sao! Dù sao cũng phải lưu lại một người trấn thủ a!”

“Thế sao người không đi trấn thủ? Ta thấy người ngoại trừ tốc độ cũng không còn bản lĩnh gì khác, là người thích hợp vị trí trấn thủ nhất. Hay người đi đổi với Roland đi, để anh ta đi theo còn có chút tác dụng. Nếu không vạn nhất trên đường có nguy hiểm gì, ta còn phải bảo hộ người, thực phiền toái.” Sophie cúi đầu, cầm súng lên đạn, ngắm vào bia một chút. Mấy hôm trước thấy được năng lực của bộ lạc Phong Thần, cậu cảm thấy rất hứng thú, vì thế có thảo luận với một số lỗ đạt của bộ lạc Phong Thần, đem năng lượng ám độc rót vào viên đạn, sau khi cải tạo qua một chút, số súng ống bình thường này đã thành công cụ có lực công kích hệ ám độc. Không giống như Gia Á, Sophie rất khó dung nhập cuộc sống nơi này, cũng không tin tưởng vào sự bảo hộ của thú nhân, cậu càng tin tưởng hơn vào khoa học kỹ thuật của hệ ngân hà vì vậy cậu mang theo rất nhiều vũ khí có lực sát thương cực lớn, tất nhiên trong những lúc cần thiết cậu cũng không ngần ngại sử dụng tia laser và vũ khí hạt nhân.

“Người!” Bàng Đốn bị Sophie xem như một người vô dụng, anh tuy rằng kém Roland nhưng đầu tề hại đến mức trở thành phiền toái cho khảm đặc cơ chứ!

“Một ngày nào đó ta sẽ cho người thấy sự lợi hại của ta!” Bàng Đốn nghĩ đến lúc nào đó Sophie gặp nguy hiểm, bộ dáng run rẩy cầu xin giúp đỡ, lúc đó anh sẽ nhảy ra làm anh hùng cứu mỹ nhân, sau đó là bộ dáng Sophie sùng bái nhìn mình, ý tưởng như vậy thật sự là quá hoàn hảo!

Sophie vô cùng kinh ngạc nhìn bộ dạng Bàng Đốn ngây ngô cười, cậu chịu không nổi, người này không thể bớt ngu xuẩn được chút nào hay sao!

Lực lượng tuy nhỏ, nhưng đều là tinh anh, Á Sắt đi theo Tắc Vạn, chuyện trong bộ lạc sẽ giao cho Phổ Lỗ Tư quản lý. Bộ lạc phong thần cũng phái ra đệ nhất dũng sĩ A Nam, là một lỗ đạt có làn da xám tro, không cao to cường tráng như lỗ đạt bộ lạc Phỉ Tư Thắc, thoát nhìn khá nhu nhược, nhưng lại là một tay xuất sắc về công kích ám độc. Đương nhiên, Bàng Đốn cũng đi theo, tuy nhiên Sophie vẫn không hiểu ngoại trừ công dụng làm một chiếc Lamborghini còn có thể làm được gì.

Thật ra cũng khá oan uổng cho Bàng Đồn, tuy là lỗ đạt lương cư, nhưng dù sao ở dưới nước vẫn linh hoạt hơn trên cạn, Bàng Đồn trên mặt đất biểu hiện rất bình thường, nhưng tiến vào nước chính là một vị vua không ngại, giống như cá sấu, thời điểm trên mặt đất có thể dễ dàng bị người bắt được nhưng khi tiến vào trong nước mới hiểu được chỗ đáng sợ của nó.

Căn cứ theo bản đồ, từ bộ lạc Phỉ Tư Thắc bắt đầu xuất phát về hướng tây, dọc đường đi phải băng qua rất nhiều rừng cây rậm rạp, đầm lầy, miền núi, biển đen, tương đương đi một vòng đại lục Thụy Bá, tóm lại là vô cùng xa xôi. Không có phương tiện giao thông hiện đại, dù là thú nhân cũng phải mất vài tháng mới có thể tới được Dạ Chi Vực.

Bởi vì năng lượng quá phá, cơ thể Gia Á không thể khỏe khoắn như trước kia, thường xuyên cảm thấy căng cứng cơ thể, nghiêm trọng còn có thể hôn mê. Gia Á nhất định muốn đi theo, nên cố gắng áp chế cơn khó chịu, hẳn không muốn thành gánh nặng của mọi người. Còn Tắc Vạn luôn tự trách, y cảm thấy mình không chiếu cố Gia Á tốt, hai người cứ ôm một bầu tâm sự như vậy, suốt quãng đường không hề nói gì.

Bọn họ hiện tại đang ở giữa một khu rừng mưa bị tuyết trắng bao phủ, phần lớn sinh vật đã bắt đầu ngủ đông, nhưng những loại mãnh thú như hổ đạt thú, mãnh mã vẫn còn lêu lổng lung tung.

Màn đêm buông xuống, Tắc Vạn chọn một nơi gần con sông hạ trại. Nhiệt độ ban đêm càng hạ thấp hơn, Gia Á sợ lạnh rúc người vào trong lòng Tắc Vạn sưởi ấm, Sophie và Bàng Đồn ngồi một bên không ngừng tiến hành đấu võ mồm, tuy là lần nào Bàng Đồn cũng bị đẩy vào thế hạ phong nhưng vẫn như cũ không biết sợ.

Á Sắt và A Nam xử lý thức ăn, ngọn lửa sáng rực một góc rừng.

“Tắc Vạn, ngươi có tâm sự sao?” Gia Á nhìn ánh lửa bập bùng chiếu vào một bên mặt Tắc Vạn, tạo thành một cái bóng mờ ảo.

Tắc Vạn ôm chặt Gia Á, trán hai người thân thiết cọ cọ vào nhau.

“Ta chỉ đột nhiên nhớ tới phụ thân.” Tắc Vạn cười dịu dàng.

“Phụ thân?” Gia Á rất ít khi nghe Tắc Vạn kể chuyện của mình, hẳn chưa nghe tới phụ thân của y bao giờ, từ đầu đến giờ chỉ biết Tắc Vạn có một đứa em trai là Bill.

“Cha ta từng là tộc trưởng của bộ lạc Phỉ Tư Thắc, bất quá ông đã chết từ khi ta còn rất nhỏ.”

Gia Á cúi đầu, hẳn muốn an ủi Tắc Vạn chính là không biết nên nói gì, hẳn không có tài ăn nói như Sophie. Tắc Vạn bởi vì từ nhỏ đã phải mang theo đệ đệ mới thâm trầm trưởng thành sớm hơn những người khác. Có nhiều lúc, Gia Á cảm thấy Tắc Vạn hoàn toàn không giống lỗ đạt. Lỗ đạt là sinh vật hành động ít dựa vào suy nghĩ, thường là làm theo bản năng, những lỗ đạt thuộc tính hỏa lại càng nóng nảy hơn, người như Tắc Vạn rất hiếm.

“Mẫu thân của ta rất hoạt bát, tính cách của Bill chính là kế thừa từ người. Lúc ta bảy tuổi, Đức Lạc Thú đột ngột tập kích bộ lạc, mẫu thân ta đã chết trong trận đó, vì bảo hộ những khảm đặc khác người bị Đức Lạc Thú bắt đi, cha ta vì bảo hộ tộc nhân lại không thể bảo vệ tốt bầu bạn của mình.....”

Gia Á giang hai tay, ôm chặt Tắc Vạn, tuy rằng Tắc Vạn không nói tiếp nhưng hẳn biết, lỗ đạt một khi mất đi bầu bạn sẽ làm gì.

“Khi đó ta chỉ mới 7 tuổi, Bill 3 tuổi. Ta không chịu để lỗ đạt khác nuôi nấng, một mình mang theo Bill. Áp lực sinh tồn rất lớn, ta phải giống như người trưởng thành, săn bắn, canh tác, chăm sóc đệ đệ, không ai dạy ta làm thế nào để săn thú, hơn nữa khi đó ta cũng quá yếu ớt nên luôn đói bụng. Sau đó ta bắt đầu quan sát, sử dụng công cụ và bẫy rập, thói quen này vẫn kéo dài tới khi ta lớn lên, tính cách cũng ngày càng trầm lặng không thú vị.” Tắc Vạn cười cười, y không được hài hước như Á Sắt, cũng không cởi mở như Bàng Đồn. Bất quá cũng nhờ y có thói quen như vậy mới có thể bắt được con mỗi quý giá nhất —— Gia Á.

Gia Á chưa bao giờ cảm thấy Tắc Vạn không thú vị, ngược lại, hẳn không thích những lỗ đạt lỗ mãng quá mức, những người hay cợt nhả cũng không hứng thú. Nói ra, Tắc Vạn chính là mẫu người hẳn thích nhất.

“Lúc đó ta thường xuyên nghĩ là, nếu ta có bầu bạn, ta nhất định phải hảo hảo bảo hộ hẳn, không để hẳn chịu chút thương tổn nào, chính là ta không làm được.....” Tắc Vạn chôn mặt vào cổ Gia Á.

“Tắc Vạn.....” Gia Á vuốt ve những sợi tóc cứng rắn cũng giống như tính cách của y.

“Là ta không tốt, luôn chạy đi làm những chuyện nguy hiểm, không phải lỗi của ngươi. Hơn nữa, ta bây giờ rất tốt, tuy có lúc không thoải mái nhưng vẫn không sao.” Gia Á vắt hết óc suy nghĩ cố an ủi Tắc Vạn không cần tự trách nữa.

“Ta sẽ liều mạng bảo vệ tộc nhân, nhưng mà ta sẽ không hi sinh ngươi, ngươi nói ta ích kỷ cũng được, hay cái gì cũng không sao, trong lòng ta ngươi là quan trọng nhất.” Tắc Vạn thẳng thắn nói ra suy nghĩ trong lòng mình, y chính là người như vậy, y biết mình phải gánh vác trách nhiệm tộc trưởng nhưng y không thể giống phụ thân, vĩ đại đến mức vô tư, vì bộ lạc hi sinh bầu bạn của mình.

“Tắc Vạn, thực xin lỗi, ta làm cho ngươi lo lắng.” Gia Á biết vị trí của mình trong lòng Tắc Vạn, chỉ là trước đây hẳn còn lo sợ vì thân phận của mình, bởi vì hẳn không thể thẳng thắn nói với Tắc Vạn những bí mật của mình. Nên hẳn luôn chạy đi làm những chuyện nguy hiểm, hẳn hi vọng mình có thể đóng góp cho bộ lạc nhiều một chút, tự gia tăng lợi thế cho mình, nhưng hẳn lại không ngờ đối với Tắc Vạn, sinh mạng của hẳn, cơ thể của hẳn chính là lợi thế lớn nhất.

Sophie ôm gối ngồi sát bên đồng lứa, trong mắt là hình ảnh Gia Á và Tắc Vạn kề sát bên nhau. Nói không ham mộ chính là giả, cậu kỳ thật rất muốn có một bầu bạn, là lỗ đạt hay khảm đặc cũng không sao cả, cậu vốn không có giới tính, chỉ là muốn có một người của riêng mình mà thôi.

“Nhìn cái gì vậy?” Bàn Đốn đưa tay quơ quơ trước mặt Sophie.

“Ngươi tránh ra, nô độn!” Sophie không kiên nhẫn trừng mắt nhìn Bàn Đốn, từ đầu đến giờ cậu chưa cho Bàn Đốn được cái nhìn ôn hòa lần nào. Kỳ thật đối với những người khác Sophie rất lễ phép, nhưng loại lễ phép này cũng mang theo xa lánh. Nhưng không biết vì sao, cậu vừa nhìn thấy Bàn Đốn trong lòng sẽ sinh khí, muốn tổn thương anh ta, phải mắng vài câu mới đã ghiền.

“Tính tình xấu như vậy, cẩn thận tương lai ế đấy!” Bàn Đốn cảm giận bất bình nói lầm bầm, kỳ thực anh cũng không hiểu được, đường đường chính chính là tộc trưởng bộ lạc Ba Tái Tư, vì sao cứ chọc gậy bánh xe để ăn mắng, nhưng muốn bỏ cậu ta lại không bỏ xuống được, về phần lý do vì sao không bỏ được? Bàn Đốn cũng vô cùng mâu thuẫn.

34. Chương 34

Đoàn người Gia Á xuyên qua một cánh rừng đến khu vực đầm lầy Tất Đạt. Đầm lầy này trước nay luôn là khu vực nguy hiểm, trên mặt là một mảnh cây ngải tươi tốt mọc um tùm, còn có một lớp tuyết trắng phủ lên, làm người ta không nhìn rõ được mặt thật bên dưới. Gia Á ngồi trên lưng Tắc Vạn bay lượn trên không trung, A Nam của bộ lạc Phong Thần hóa thành một con đại bàng xám tro đi trên lộ tuyến trên không, còn lại những thú nhân khác không thể bay phải cẩn thận di chuyển trên mặt đất.

“Ngươi leo lên lưng ta đi.” Bàn Đốn đột nhiên nói như vậy với Sophie, đi qua đầm lầy chủ yếu dựa vào kinh nghiệm, nơi này khắp nơi bao phủ cây ngải, phải quan sát rất tỉ mỉ mới nhận ra sự khác biệt giữa đầm lầy và đất liền, anh nghĩ khảm đặc như Sophie không có được kinh nghiệm này.

“A?” Sophie dùng ánh mắt như thấy quái vật nhìn Bàn Đốn, nô độn này lại đang nghĩ đến chuyện ngu xuẩn gì vậy?

“Ta không cần!” Ánh mắt của Sophie có thể quét hình, chỉ cần nhìn qua đã biết có đầm lầy hay không, cần gì phải leo lên lưng người khác cho mệt.

“Nhưng ta nói cho ngươi biết nơi này thường có độc xà kịch độc xuất hiện, không cẩn thận sẽ bị cắn!” Bàn Đốn ra vẻ người từng trải.

“Không phải tên ngu xuẩn như ngươi từng bị cắn chứ?” Sophie đoán.

Bị nói trúng tim đen, mặt Bàn Đốn nhất thời đỏ rực lên.

“Ta lo lắng người bị thương, thật sự là hảo tâm lại bị xem là lòng lang dạ thú!” Bàn Đốn tức giận nhưng vẫn như cũ bám sát theo bên người Sophie, cảnh giác cao độ.

Kỳ thật Sophie rất muốn nói cho anh biết, cho dù bị xà cần thì người xui xẻo cũng là nó thôi. Cậu chính là một đồng thép làm sao có thể trúng độc được! Bất quá nhìn thấy Bàn Đốn bộ dáng thật sự đang cố gắng bảo hộ mình lại cảm thấy rất thú vị, vì thế liền thoải mái hưởng thụ đãi ngộ này.

Đôi khi có những vấn đề không nghĩ tới sẽ không xảy ra, một khi lo lắng sẽ.....

“Cẩn thận!” Bàn Đốn hô to một tiếng nhanh chóng phóng tới bên cạnh Sophie.

Điện lưu trong tay phóng tới con độc xà bị quăng qua một bên, giãy vài cái sau đó không nhúc nhích nữa.

Cánh tay Bàn Đốn là hai dấu răng, hai lỗ nhỏ đen ngòm sâu hoắm, từ miệng vết thương chảy ra máu đen trộn lẫn nọc độc.

“Người!” Kỳ thật Sophie đã sớm phát hiện ra con khuê xà kia, sợ dĩ chưa nói vì muốn đùa giỡn tên đại ngốc này một chút, nhưng không ngờ tên ngốc này thật sự nhảy tới chắn cho cậu.

“Đại ngu ngốc! Có độc!” Sophie nhìn miệng vết thương của Bàn Đốn, còn có ánh mắt chân thành xen lẫn một chút ngơ ngẩn, lần đầu tiên có chút lúng túng không biết nên làm thế nào.

“Ta biết, ta còn có thể chịu được, phụ cận chắc hẳn có cây cỏ tử đinh.” Những nơi có độc vật lui tới tất nhiên cũng sẽ có thảo dược khắc chế giải độc tồn tại.

“Người xen vào việc người khác làm gì? Để ta bị cần thì thế nào? Ta với người cũng không có quan hệ gì!” Sophie bắt đầu lục lợi hành lý của mình, cậu có đem theo thuốc kháng sinh, tuy rằng không biết có cần dùng hay không nhưng đem theo vẫn tốt hơn không có.

“Thiết, ta cứu người a, cũng không nói được lời nào tốt.....” Bàn Đốn đã bắt đầu có dấu hiệu trúng độc, đầu của anh bắt đầu choáng, cơ thể cũng không tự chủ được hơi lắc lư.

“Ngu ngốc, mau nằm xuống!” Sophie đỡ Bàn Đốn, để anh nằm thẳng người trên bụi cỏ, cầm một ống chích tiêm kháng sinh vào tĩnh mạch của Bàn Đốn truyền vào cơ thể.

“Đây là cái gì vậy?” Bàn Đốn không biết cái ống đang chích vào người mình có tác dụng gì.

“Thuốc của ta không có thừa, về sau người ít làm chuyện thiếu suy nghĩ đi, vô năng thì cứ đi theo sau lưng!” Kỳ thật Sophie muốn nói những câu dễ nghe, tỷ như cảm ơn hay gì đó, nhưng thật sự không thể nói ra miệng được.

“Loại tính tình như người, cũng chỉ có ta chịu nổi.” Bàn Đốn cười cười, có lẽ bị mắng thành thói quen rồi nên cũng không có cảm giác tức giận nữa.

Á Sắt thấy thế thở dài, chuyện tình này giờ anh nhìn thấy rất rõ ràng, thật là một người nguyện đánh một người nguyện chịu. Á Sắt đi tới kiểm tra tình huống cơ thể của Bàn Đốn.

“Sophie, thuốc của người có tác dụng, bất quá vẫn phải dùng cỏ tử đinh mới giải được độc tính hoàn toàn.” Á Sắt nói, loại thuốc thần kỳ của Sophie có thể áp chế chất độc của khuê xà trong nhất thời, nhưng chưa đủ để giải hết chất độc.

“Cây tử đinh hình dạng thế nào? Ta bây giờ đi tìm!” Sophie cũng có chút rối loạn.

“Được rồi, người ở đây chăm sóc Bàn Đốn đi, ta đi tìm cho.” Á Sắt cười nói, tình huống này đúng là thời cơ tốt để bồi dưỡng tình cảm, sao có thể lãng phí được.

Sophie cũng hiểu mình không biết loại cây này, nhất định không có kinh nghiệm bằng Á Sắt, vì thế im lặng.

“Vậy làm phiền người, xin nhanh một chút, cảm ơn.” Lần đầu tiên Sophie nói cảm tạ, thái độ vô cùng thận trọng.

Á Sắt nhin cười, hóa thân thành một cơn gió vụt ra ngoài, nhanh sao? Sao có thể như vậy, đương nhiên là phải chậm một chút rồi! Bàn Đốn còn có thể chịu đựng được một hồi, lúc này phải kéo dài thời gian càng lâu càng tốt, cũng nên để Sophie sốt ruột một chút.

“Người nói cảm ơn Á Sát cũng không thèm nói với ta.” Bàng Đốn cảm thấy không cam tâm.

“Người có gì tốt phải cảm ơn, làm loại chuyện ngu xuẩn này, liên lụy người khác còn mệt mình.....” Sophie quay đầu sang chỗ khác, cậu biết mình không có trái tim, chính là hiện tại sao lại có ảo giác nghe thấy tiếng tim đập thình thịch.

“Ai! Ta gặp được người đúng là xui xẻo, suốt ngày bị người sai vặt như nô lệ, lại còn luôn miệng mắng chửi, người cũng chưa cười với ta lần nào.” Bàng Đốn oán giận nói.

“Có cái gì buồn cười, ta cũng không phải người bán rẻ tiếng cười.” Sophie cũng biết thái độ mình với Bàng Đốn không tốt, cũng muốn đối xử với anh tốt một chút, nhưng là có ích lợi gì cơ chứ! Đối với anh ta hảo thì có lợi ích gì, cũng không thể thay đổi được sự thật mình là người máy, cho dù đối xử tốt thì có được kết quả gì tốt đẹp..... đột nhiên, Sophie bị chấn động cả người! Cậu đang suy nghĩ gì, không, không phải như vậy, cậu đối với Bàng Đốn không có cái loại cảm giác đó! Tất cả chỉ là ảo giác thôi, cậu cảm thấy Bàng Đốn rất ngu xuẩn, khi dễ rất thú vị, đúng! Nhất định là như vậy!

“Người làm sao vậy?” Bàng Đốn nhìn bộ dáng vô cùng khiếp sợ của Sophie, giống như đang đối mặt với ngày tận thế.

“Đại ngu ngốc, người về sau tránh xa ta một chút, ta cần bản.....” Sophie muốn nói, cậu cần bản không phải là con người, Bàng Đốn có đồn bao nhiêu tâm tư lên người cậu cũng vô dụng.

“Ta thật sự muốn ly xa người một chút, chính là không làm được thôi. Người mắng ta, ta cũng thấy vui vẻ, người phớt lờ sức mạnh của ta thì ta lại càng hiếu thắng hơn.” Bàng Đốn cười cười, trước kia nghe người khác nói thích anh thật sự không biết nó có nghĩa gì. Từ khi gặp Sophie, loại cảm giác buồn bực áp bách trong lòng giống như muốn bùng nổ, rồi đi một chút lại nhớ đến phát đau, nhìn thấy lại vô cùng sung sướng, cẩn thận suy nghĩ, không lẽ đây chính là thích? Hóa ra tất cả chính là thích, anh thích Sophie, khảm đặt tính tình kỳ lạ luôn làm người ta giận sôi gan này.

“Người chính là siêu cấp đại ngu ngốc!” Sophie không có hô hấp, nếu có thì lúc này nhất định là phải thở dốc.

“Ân, đúng vậy, ta chính là đại ngu ngốc.” Bàng Đốn đột nhiên kéo tay Sophie.

“Này, sau này người lớn lên gả cho ta đi, được không? Tuy rằng ta trong mắt người là đại ngu ngốc, chính là ta là một người bầu bạn không tồi, sẽ thực sự yêu thương người. Hơn nữa, tính tình người xấu như vậy, trừ bỏ ta còn ai chịu được.” Nếu thích, phải nhanh chân chạy trước, Sophie tốt như vậy, về sau nhất định sẽ có rất nhiều người cạnh tranh. Bàng Đốn cảm thấy đây là quyết định sáng suốt nhất từ khi anh sinh ra đến giờ.

Sophie nghe vậy liền thất thần, sau đó cậu cúi đầu khẽ mỉm cười, cười đến chua xót.

“Có thể a, đại ngu ngốc! Nếu người chờ được đến ngày nào đó ta lớn lên, ta sẽ gả cho người.” Này xem như là lời nói dối thiện ý đi. Bởi vì thực đáng tiếc, cậu vĩnh viễn không bao giờ lớn lên được.

Cậu mắng Bàng Đốn, nói anh là đại ngu ngốc bởi vì cậu thấy anh ngu ngốc như vậy thật là tốt. Cậu cho anh một lời hứa không có khả năng thực hiện, chờ đợi lâu ngày Bàng Đốn sẽ dần dần quên đi. Nhiều năm nữa, Bàng Đốn sẽ có một khảm đặc đáng yêu bên cạnh, hiểu được anh là người tốt, sẽ ôn nhu chăm sóc anh, bọn họ sẽ có rất nhiều đứa nhỏ, sẽ có một cuộc sống vô cùng hạnh phúc. Tuy rằng cậu cũng hi vọng, nhưng người kia vĩnh viễn không phải là cậu.

“Hắc hắc! Người đồng ý rồi! Xem ra vết thương này ta nhận thật xứng đáng!” Sớm biết chịu một chút thương tích đã có thể đạt được ưu ái của mỹ nhân, anh nhất định đã tự hại mình từ sớm!

Sophie không đành lòng nhìn ánh mắt tươi cười tràn ngập mong chờ của Bàng Đốn, quay đầu đi.

“Nô độn, đừng có cười ngu ngốc như vậy! Trúng độc thì ngoan ngoãn nhắm mắt lại nằm nghỉ đi.” Sophie cố gắng giả vờ cường ngạnh, âm thanh có chút run rẩy.

“Ta phải nằm trong lòng người!” Bàng Đốn được một tắc lại muốn tiến một thước.

Sophie im lặng một hồi mới nhẹ nhàng đi qua, đem đầu Bàng Đốn đặt lên đùi mình. Bàng Đốn quả thực xem hôm nay là ngày may mắn của mình, tựa vào trên người Sophie, ngửi được trên người cậu có mùi hương mát lạnh kỳ lạ.

“Sau này ta sẽ làm cho ngươi một căn phòng lớn thật ấm áp, như vậy người người cũng không còn lạnh thế này.” Bàng Đốn khép mắt lại, khoe miệng cong lên tươi cười.

“Ân.....” Sophie gật gật đầu, nếu như cậu có nước mắt vậy nhất định giờ phút này sẽ chảy xuống, chính là ngay cả nước mắt cũng không có, muốn trút ra cũng không được.

“Sophie, ta thích ngươi.....”

“Ân.....”

Là một người máy cậu lại sinh ra cảm tình, thích một tên đại ngốc, mà đại ngốc này cũng thích cậu, cậu hi vọng mình có thể biến thành người.....Sophie có một nguyện vọng, một cái nguyện vọng không có khả năng thực hiện.....

35. Chương 35

Bởi vì Bàng Đốn trúng độc nên hành trình chậm trễ một chút. Người cảm nhận có điều kỳ quái là Gia Á, Sophie có chút kỳ lạ, ngay cả Bàng Đốn cũng có gì đó là lạ. Trước kia hai người này vừa thấy mặt đã cãi nhau ầm trời, hiện tại lại không còn. Sophie cũng không còn hung hăng mắng Bàng Đốn, tuy nhiên thái độ cũng không phải là quá tốt, vẫn gọi là nô độn. Bất quá càng quý dị hơn chính là Bàng Đốn, lại không hề phản bác còn bày ra bộ dáng ngọt ngào nguy hiểm như vậy. Sophie nói anh ngu ngốc, anh nói đúng! Sophie mắng anh vô năng, anh bảo chửi giỏi lắm! Làm Gia Á có suy nghĩ có phải mặt trời mọc từ hướng Tây không.

Gia Á hỏi Sophie, Sophie nói Bàng Đốn rất ngu ngốc, chính mình mắng anh ta mỗi ngày như vậy lại còn bày ra cái bộ mặt như vậy. Gia Á hỏi Bàng Đốn thì anh chỉ mỉm cười ra vẻ thần bí, nói quy định thứ nhất của vợ yêu, lời vợ luôn luôn đúng, điều hai, nếu vợ nói sai xin xem lại điều một.

“Sophie, Bàng Đốn nói là thật à?” Gia Á biết rõ tình cảm của thú nhân, nếu quả thực không phải Bàng Đốn nói đùa thì tình huống thực sự rất phức tạp.

“Ngươi hỏi anh ta ấy.” Sophie vẫn bày ra bộ mặt thờ ơ như trước nhưng trong lòng đang dâng lên một trận sóng mãnh liệt.

“Ai!” Gia Á không hiểu Sophie muốn làm thế nào, kỳ thật trong lòng hẳn không muốn Sophie sinh ra cảm giác với Bàng Đốn, bởi vì nếu như vậy Sophie sẽ rất đau khổ.

“Ta muốn nói thật với anh ta.....” im lặng một hồi, Sophie đột nhiên mở miệng nói.

“Chính là, ta không nói được, ta cũng không hiểu vì cái gì.” Sophie đối với tình cảm này thật sự còn rất nhiều nghi hoặc, hệ thống xử lý của cậu không có chức năng cảm xúc hóa vấn đề như vậy. Ngày đó cậu muốn nói cho Bàng Đốn biết cậu căn bản chỉ là một người máy, nhưng câu nói đó lại nghẹn trong cổ họng, thậm chí càng kỳ quái hơn là cậu lại lừa dối Bàng Đốn, đáp ứng lời cầu hôn của anh. Loại chuyện sai lầm này chỉ có người xấu mới hành động như vậy, trước đây cậu chưa bao giờ gặp phải tình huống này, thậm chí cậu có chút nghi ngờ hệ thống của mình bị trục trặc.

“Anh ta nói muốn kết hôn với ta.....” Gia Á là người duy nhất Sophie có thể tâm sự.

“Cái gì!” Chuyện này không thể nói giỡn được a! Gia Á biết, lỡ đạt tuyệt đối sẽ không lấy chuyện cầu hôn ra làm trò đùa!

“Vậy ngươi trả lời thế nào?” Gia Á càng quan tâm tới câu trả lời của Sophie hơn, hẳn hi vọng cậu sẽ cự tuyệt.

“Ta đáp ứng rồi.....” Sophie nhẹ giọng nói.

Gia Á hết sức kinh hãi, Sophie đáp ứng rồi, cậu thế mà lại đồng ý! Đây có phải Sophie không? Một Sophie luôn bình tĩnh thờ ơ với mọi chuyện! Nếu Bàn Đốn biết được sự thật, kia quả thật.....thật là đáng sợ, nhất định phải giấu chuyện này.

“Sophie, người làm như vậy là hại chết anh ta.....” với tính cách của lỗ đạt, một khi đã yêu một người từ nay về sau cũng chỉ vì một mình người đó mà sống. Nếu Bàn Đốn biết người mình yêu là một người không tồn tại.....

“Ta biết là sai lầm, lúc ấy ta nên nói rõ sự thật.” Sophie không muốn hại chết Bàn Đốn, tuyệt đối không.

“Chính là ta lại không làm như vậy, ta nói chờ đến khi ta trưởng thành, ta sẽ gả cho anh.” Nhưng cậu và Gia Á hiểu rất rõ, cậu không thể lớn lên được.

“Người thích anh ta?”

“Ta thích anh.”

“Ai.....” Đã phát triển tới bước này rồi, Gia Á thực sự không ngờ, chuyện RWAR còn chưa giải quyết xong lại xuất hiện tình huống này.

“Sophie đừng sợ, còn có ta ở bên cạnh người. Người và ta đều không già, cũng sẽ không chết, kỳ thật chúng ta đều giống nhau.” Trong lòng Gia Á cũng có một vết thương rất sâu, hiện tại hẳn có thể ở cùng một chỗ với Tắc Vạn chính là sau khi y chết đi, hẳn còn có thể sống được sao? Loại thống khổ này, ngay cả nghĩ Gia Á cũng không muốn nghĩ tới.

“Sophie, nếu người nguyện ý người vẫn có thể gạt anh ta, người còn có thể tự chế tạo cho mình một cơ thể trưởng thành, trong phi thuyền có tài liệu người có thể làm được.” Nếu Sophie thích Bàn Đốn, Gia Á vẫn hi vọng hai người có thể được ở chung một chỗ.

“Làm vậy có ý nghĩa gì sao?” Sophie thản nhiên hỏi lại, cậu có thể chế tạo cơ thể cho mình nhưng máy móc vẫn là máy móc dù có giống đến thế nào đi nữa cũng không thể biến thành người. Cậu không thể giống như Gia Á có thể cùng người mình yêu thân thiết, cùng người đó ở một chỗ, chẳng lẽ bắt Bàn Đốn cầm dục cả đời sao.

Sinh mệnh vĩnh hằng, sẽ không có sự biến hóa hình dáng theo tuổi tác, đây là vấn đề khó khăn nhất mà Sophie và Gia Á phải đối mặt. Mà tình cảnh của Sophie lại càng khó khăn hơn, ngay cả máu thịt cũng không có.

Hai người chìm vào trầm mặc, xung quanh bao phủ một tầng không khí đau buồn.

Đi đến phía tây của đại lục Thụy Bá, thời gian ban ngày ngày càng ngắn, tới cuối cùng ngay cả một tia sáng cũng không có. Đoàn người dựa vào năng lượng hỏa của Tắc Vạn để mở đường, nương theo ánh lửa để tìm kiếm phương hướng.

“Chúng ta tới Dạ Chi vực chưa?” Trong bóng đêm, thời gian đặc biệt dài hơn bình thường, Gia Á có cảm giác mình đã đi suốt một thế kỷ.

“Ta cũng không xác định.” Tắc Vạn cũng chưa từng đi tới vùng đất hắc ám này, trước mắt chỉ là một mảng màu đen mù mịt.

Bốn phía không hề có động vật, không có thực vật chỉ có sự yên tĩnh tồn tại. Giống như một căn phòng thật lớn tối đen hoàn toàn trống trải, lại giống như hố đen trong không gian, ở nơi này thực sự có một bộ lạc tồn tại sao?

Một trận choáng váng ập tới Gia Á, hẳn hơi ngừng lại một chút, thầm nghĩ di chứng khi hấp thu năng lượng lại phát tác.

“Tắc Vạn, ta có chút khó chịu.....” Gia Á ngẩng đầu, tìm kiếm bóng dáng quen thuộc lại đột ngột bị một luồng sáng mãnh liệt đập vào mắt không thể mở mắt ra được.

Gia Á nhíu mày, đợi đến khi có thể nhìn rõ, Gia Á không thể không kinh ngạc đến ngây dại. Đó là một khu vườn xinh đẹp, bốn phía có rào chắn màu trắng, có một tòa biệt thự trồng rất nhiều hoa cỏ nhân tạo, trên bãi cỏ còn có một chiếc xích đu bằng gỗ.

Gia Á không thể khống chế chân mình không ngừng bước về phía trước, chậm rãi bước tới gần nơi vô cùng quen thuộc kia, theo trí nhớ đẩy ra cánh cửa lớn, trong nháy mắt liền hít thở không thông.

“Gia Á, con về rồi!” Nhìn xuyên theo huyền quan, một nữ tử xinh đẹp đang chuẩn bị cơm chiều trên bàn ăn, nhìn Gia Á ôn nhu mỉm cười.

“Mẹ.....” Gia Á ngơ ngác trả lời, hấn hung hăng tự nhéo mình một chút, đau! Rất đau! Đây không phải là mơ sao?

Gia Á thất thểu chạy vào, ôm lấy mẹ tả hữu quan sát.

“Mẹ! Thật là mẹ sao.....”

“Đứa ngốc, đương nhiên là ta.” Mẫu thân làm biểu tình rất buồn cười.

“Không phải người đi công việc một chuyến liên các vì sao lúc về ngay cả mẹ mình cũng không nhận ra đi?”

“Mẹ, người còn sống.....” Điều này sao có thể chứ! Gia Á quan sát khắp bốn phía, bàn, ghế dựa, chén đĩa, đĩa ăn, tất cả đều là thực, tường là thực, phòng ở là thực.....mẹ, mẹ cũng là thực!

“Gia Á, ta có thể hiểu đây là con đang không hài lòng không? Sao lại bảo ta còn sống chứ, ta dĩ nhiên còn sống.” Mẫu thân bắt đầu dĩ nhiên nói.

Trên lầu một truyền tới tiếng bước chân lẹp xẹp, bóng dáng phụ thân cũng đập vào mắt Gia Á.

“Là Gia Á về sao.” Phụ thân cười hiền lành như trong trí nhớ của Gia Á.

“Đúng vậy, đứa nhỏ này cứ ngây ngốc này giờ, người làm lão cha giáo dục thất trách a!” Mẫu thân thân thiết nhéo lỗ tai phụ thân.

“Lão bà, ta sai rồi, khi nào ăn cơm a? Ta đói đến sắp chết rồi đây.” Phụ thân từ sau lưng ôm lấy mẫu thân tiến hành chính sách dụ dỗ.

“Bây giờ ăn này, chỉ biết ăn thôi.” Mẫu thân quay sang Gia Á.

“Đừng đứng đó nữa, con trở về đúng giờ thật đấy, hai cha con các người lúc nào cũng chấp nhất việc ăn cơm.”

Gia Á ngây ngốc bị mẫu thân kéo qua, ngồi trên ghế, trên bàn có rất nhiều món ngon phong phú, đều là đồ ăn Gia Á thích nhất. Cẩn một ngậm, đúng là hương vị mẫu thân làm trong trí nhớ làm vành mắt Gia Á dần nóng lên.

“Mẹ, cha.....các người đều ở đây, thật tốt..... ” thật sự rất tốt.....

“Gia Á!” Bên tai bỗng nhiên vang lên một âm thanh, Gia Á kinh ngạc! Là Tắc Vạn, là giọng của Tắc Vạn!

“Gia Á! Người ở đâu?” Âm thanh Tắc Vạn ngày càng khẩn cấp, Gia Á vội bật người dậy.

“Tắc Vạn! Ta ở trong này! Ta nghe thấy người!” Gia Á tìm kiếm bốn phía, âm thanh kia rõ ràng rất gần, giống như sát bên tai nhưng vì sao hắn lại không tìm được Tắc Vạn?

“Gia Á, con đang làm gì vậy?” Cha mẹ kinh ngạc nhìn hành động của Gia Á.

“Cha, mẹ! Hai người không nghe thấy sao? Có người gọi ta, là Tắc Vạn, y đang gọi ta!”

“Tắc Vạn? Tắc Vạn là ai? Chúng ta không nghe thấy gì cả!” Mẫu thân khó hiểu trả lời.

“Không! Ta biết y đang tìm ta.....” Gia Á rối loạn tìm kiếm xung quanh, tiếng gọi bên tai ngày càng sốt ruột, một tiếng lại một tiếng ngày càng tuyệt vọng hơn, Gia Á cơ hồ sắp sụp đổ.

“Gia Á, con không cần cha mẹ sao?”

Phụ thân, mẫu thân đứng lên, vẻ mặt bi thương. Gia Á xoay người, rõ ràng gần trong gang tấc nhưng vì sao lại có cảm giác xa cách tận chân trời thế này?

“Cha!” Gia Á nhào tới nhưng bóng dáng phụ thân lại vụt tan biến trong chớp mắt, hóa thành một làn khói.

“Mẹ!” Đồng dạng như vậy, mẫu thân cũng biến mất, Gia Á luống cuống tay chân muốn giữ lại chút gì đó nhưng cái gì cũng không có, cái bàn không thấy, căn phòng không thấy, khoảng sân không thấy, nhà cũng không thấy! Chung quanh chỉ còn một mảnh hắc ám.

“Không có.....ta cái gì cũng không có.....” Gia Á ngã ngồi trên mặt đất, nước mắt theo bên má chảy xuống. Đột nhiên có một vòng tay ấm áp quen thuộc bao lấy hắn, Gia Á xoay lại.....

“Người còn có ta, ta vĩnh viễn sẽ ở bên cạnh ngươi.....” giọng nói Tắc Vạn êm dịu như tiếng đàn violon trầm thấp lướt qua bên tai hắn, Gia Á yên tâm tựa vào lồng ngực quen thuộc, đúng vậy, hắn còn Tắc Vạn.

“Tắc Vạn, ngươi sẽ bên ta, không vứt bỏ ta đi chứ.” Gia Á lo lắng nắm chặt Tắc Vạn, hắn rất sợ, hắn không muốn một mình.

“Gia Á, ta sẽ ở bên ngươi, mãi đến khi già, chết đi.” Tắc Vạn yêu thương nhìn Gia Á.

“Ngươi đang nói chuyện ngốc nghếch gì vậy, cái gì mà già, mà chết chứ?” Lời này chính xác đánh sâu vào nỗi sợ hãi cùng cực trong lòng Gia Á.

“Đúng vậy, ta sẽ già, ta cũng sẽ chết.....chính là, ngươi sẽ không.....” Tắc Vạn khẽ thở dài, câu nói còn chưa nói xong, ngay trước mắt Gia Á, y nhanh chóng già đi.

“Không!” Gia Á bối rối ôm lấy Tắc Vạn, nhưng chính là vô ích, mái tóc Tắc Vạn dần trở nên bạc trắng, thân thể bắt đầu co rút lại, cuối cùng chỉ còn lại những mảnh xương cốt yếu ớt gãy vụn trước mắt hắn, hóa thành tro bụi phiêu tán theo cơn gió.

“Van cầu ngươi! Ta xin ngươi, đừng bỏ lại một mình ta, không cần!” Gia Á đuổi theo những mảnh xương cốt nhỏ bé muốn bắt chúng lại. Chính là mảnh nhỏ rải rác vô số, hắn chụp không được, một trận gió lớn thổi qua, hắn đuổi theo không kịp.

“Không cần như vậy, trở về! Trở về đi!” Lão đảo, Gia Á té ngã trên mặt đất, trong tay chỉ còn lưu lại vài mảnh xương cốt nhỏ xíu.

“A! A!” Gia Á thống khổ bật khóc, chính là không ai nghe thấy, bốn phía chỉ còn hắc ám không có điểm dừng.....không có gì cả, hắn không có gì hết.....

Gia Á nhắm mắt lại, đột nhiên cảm thấy vô cùng mệt mỏi, nhân sinh thống khổ như vậy vì cái gì hắn còn phải tiếp tục sống? Hắn đã không còn sức lực để theo đuổi nữa, hắn đuổi không kịp.....

Ý thức dần mơ hồ, Gia Á cảm thấy cơ thể ngày càng nhẹ nhàng, linh hồn cũng chậm chạp thoát ly khỏi cơ thể, phiêu tán....

“Gia Á! Mau tỉnh lại! Đó là ảo giác, đừng tin!”

36. Chương 36

Gia Á không biết, có lẽ tất cả mọi người cũng không biết giờ phút này bọn họ đang chìm đắm trong ảo ảnh, là vùng đất sương mù trong Dạ Chi vực, tất cả mọi người đều không thể chống lại.

Sophie rất nôn nóng, chuyện tình lúc này rất kỳ quái, Gia Á đột nhiên gục xuống. Ngay sau đó những người khác cũng té xỉu như vậy, chỉ có mình cậu không bị gì. Cậu cảm thấy rất lạ, vì thể liền kiểm tra tình huống cơ thể Gia Á, kết quả phát hiện bộ não hắn vô cùng rối loạn, này chứng minh hắn đang chìm trong ảo giác. Vừa này, Gia Á còn có khuynh hướng muốn tự sát! Sophie không biết Gia Á nhìn thấy điều kinh khủng gì trong ảo giác đến mức như vậy, nhưng hiển nhiên đó không phải chuyện gì tốt đẹp.

Sophie thử làm nhiều phương pháp, ngay cả điện giật cũng không làm Gia Á tỉnh lại. Đột nhiên, một suy nghĩ xuất hiện trong đầu Sophie, cậu lục lại hành lý lấy ra một lọ chất lỏng kỳ quái.....

Gia Á đầu tiên ngửi thấy một hương vị gay mũi, ngay sau đó bên tai vang lên tiếng kêu gọi vội vã.

“Gia Á! Tỉnh lại! Uy!” Là giọng Sophie.

Đột nhiên cánh tay truyền tới cảm giác đau nhức. Đáng chết, Gia Á như mỳ, Sophie lại dùng điện bừa bãi. Bị một luồng điện lưu cực mạnh đánh trúng, Gia Á hốt hoảng bật dậy.

“Hô!” Sophie thở dài một hơi.

“Người cuối cùng cũng tỉnh lại.....” Không ngờ vật này lại dùng được! Sophie có chút đắc chiêu nhìn lọ nước thuốc trong tay.

“Làm sao vậy?” Gia Á cảm thấy đầu mình rất đau, sức lực giống như bị nghiền lại, không thể ngồi dậy nổi.

“Còn hỏi! Người suýt chút nữa đã tiềm thức tự sát!” Sophie hung hăng nói.

Cái gọi là tiềm thức tự sát là một phản ứng sinh lý, sau khi tiến vào thôi miên sâu, thân thể Gia Á vì ý thức muốn chết mà tự giác đình chỉ hoạt động, vì không khí không được lưu thông mà chết.

“Người vừa lâm vào ảo giác.” Sophie cũng biết vì sao Gia Á không thể đứng dậy, vì thế giải thích nói.

“Ảo giác?” Gia Á nghe vậy liền ngẩn người, trong đầu liền xuất hiện một vài hình ảnh tấn công vào trung tâm cảm giác của con người, loại ảo giác này thật sự lợi hại, thậm chí còn có thể khống chế suy nghĩ.

“Không chỉ mình người, nhìn xem!” Sophie chiếu đèn pha rọi xung quanh một vòng, Gia Á liền thấy rõ, mọi người đều ngã xuống đất, giống như đang ngủ say.

Gia Á thấy Tắc Vạn, nhanh chóng chạy qua xem xét tình huống của y, nhưng trừ bỏ ngủ rất sâu gọi không tỉnh cũng không có gì bất thường.

“Không khí nơi này có vấn đề, ta tìm không được nguyên nhân làm các người hôn mê. Nhưng có thể khẳng định, tình huống này chỉ nhắm vào sinh vật có sinh mệnh, bởi vì ta không sinh ra ảo giác.” Sophie nói, tất cả mọi người đều trúng, chỉ có cậu không bị ảnh hưởng gì.

“May mắn có người ở đây.....” Gia Á nghĩ lại mà sợ hãi, nếu không phải có Sophie thanh tỉnh bọn họ có lẽ sẽ vĩnh viễn bị giam cầm trong ảo giác!

Ngay lúc này, Gia Á còn tưởng Tắc Vạn hoàn toàn vô sự nhưng đột nhiên nhìn thấy trên người y bắt đầu xuất hiện những vết thương, đã bắt đầu chảy máu, Gia Á thấy vậy vô cùng kinh ngạc.

“Xem ra không đơn giản chỉ là ảo giác! Nó có thể gây ra tổn thương cho cơ thể! Mau cứu y tỉnh lại!” Gia Á không biết vừa rồi Sophie đã làm thế nào, chỉ dùng điện giật sao!

Sophie đưa bình thuốc kỳ lạ tới mũi Tắc Vạn, một lúc sau chân mày Tắc Vạn đã bắt đầu nhíu lại, hô hấp ngày càng dồn dập. Điện quang màu lam nhạt xuất hiện trên tay Sophie, bắt đầu kích thích Tắc Vạn, cơ thể y run rẩy vài cái bị điện giật bắt đầu tỉnh lại.

Tình trạng khi Tắc Vạn tỉnh lại cũng giống như Gia Á khi nãy, biểu tình vô cùng kinh ngạc, không biết vừa nãy đã xảy ra cái gì. Nhìn thấy vết thương trên người mình có chút giật mình.

“Đây đã xảy ra chuyện gì?” Tắc Vạn nhìn những vết thương trên cánh tay, trên ngực mình. Vừa rồi y vừa chiến đấu sao? Sao lại không thể nhớ được? Suy nghĩ cẩn thận một chút, trong lòng bỗng dâng lên một cảm giác thống khổ, giống như vật quan trọng bị cướp đi.

“Ta thấy ảo ảnh này thực sự rất quý giá, nhanh chóng làm mọi người tỉnh lại đi!” Gia Á nói, hẳn cũng chưa gặp qua tình trạng này lần nào, cho dù tiềm thức có năng lực mạnh mẽ thế nào cũng không thể làm cơ thể bị thương như bị ngoại lực tác động như vậy. Đây căn bản không giống ảo ảnh, giống gặp quỷ hơn!

Sophie sau khi đánh tỉnh mọi người, tất cả không tùy tiện tiến tới trước nữa. Nơi này thật sự rất kỳ quái, bốn phía tối đen, không thể phân biệt được phương hướng, lại có thể làm người ta lâm vào ảo giác.

“Khó trách những người trước kia đi dò thám đều không thể trở về.....” Bàn Đồn không khỏi cảm khái, y không nhớ rõ những hình ảnh mình đã trải qua trong ảo cảnh, nhưng loại cảm giác thống khổ vẫn còn tồn tại rất rõ trong lòng. Nếu không phải Sophie kích điện làm y tỉnh lại có lẽ mình đã chết trong ảo cảnh kia.

“Loại ảo cảnh này rốt cuộc là sao nhỉ!” Ngay cả Sophie cũng không nên được nghi hoặc, những vết thương xuất hiện trên người Tắc Vạn, khoa học không thể giải thích được vấn đề này.

Nháo một trận như vậy, tất cả mọi người bị mất phương hướng trong bóng đêm. Bởi vì từ trường quá nhiều nên thiết bị định vị trên cơ thể Sophie cũng mất tác dụng.

“Cái này đúng là khó khăn! Phải ở đây chờ chết sao?” Á Sát rốt cục hiểu được vì sao những người phải đi dò thám đều không thể trở về, nơi quỷ quái này có thể trở ra đúng là kỳ tích.

“Sophie, vì sao chỉ có mình ngươi không bị gì?” A Nam kể thừa sự đa nghi của bộ lạc Phong Thần, đồng dạng có thể sử dụng năng lực ám để thăm dò cơ thể sinh vật, đối mặt với Sophie không hề có dấu hiệu sinh vật luôn bảo trì cảnh giác.

Sophie nghe vậy có chút chần chờ, cậu nên trả lời thế nào?

“Ta có ý chí kiên định, không thể sao!” Sophie dùng khẩu khí không vui hỏi lại.

“Dù có ý chí kiên định cũng không thể giải thích được dòng điện lưu kỳ quái trên người ngươi, kia căn bản.....”

“Bây giờ không phải lúc để gây nội chiến!” Bàn Đồn không kiên nhẫn đánh gãy hoài nghi của A Nam với Sophie, có làm hay không a, chính Sophie vừa cứu mọi người!

“Sophie, ngươi không sao là tốt rồi.” Bàn Đồn không quan tâm nhiều như vậy, nhìn thấy Tắc Vạn trên người mang đầy vết thương, anh cảm thấy rất may mắn khi Sophie không lâm vào ảo ảnh đáng sợ này.

Sophie tựa vào bên người Bàn Đồn, loại cảm giác khó chịu khi bị nghi ngờ thoáng chốc biến mất.

“Sophie, loại dược này ở đâu ra?” Gia Á để ý khi Sophie cứu tỉnh mọi người đều phải dùng loại nước kia, nó không phải thuốc từ trái đất.

“Đây là lần trước ta đi thạch thất lấy được.” Sophie nói xong nhìn Bàn Đồn.

“Đại ngốc, ngươi còn nhớ không, đây chính là thứ thuốc màu ngươi lấy giúp ra sau khi phân giải thành chất lỏng.” Sau lần đó trở về, Sophie có xét nghiệm loại nước thuốc này, phát hiện nó có thể kích thích khu thần kinh của con người, có một ích được làm kích thích, đồng thời còn có một vài thành phần không thể xác định. Không biết do đâu, có lẽ là giác quan thứ 6, lúc xuất phát Sophie cũng đem nó theo.

Lúc này mọi chuyện bắt đầu có chút quỷ dị. Thứ lấy ra từ mật thất lại có thể chống lại ảo cảnh ở vùng đất hắc ám, này nhất định có mối liên hệ.

Đám người dừng lại một hồi lâu quyết định tiếp tục tìm con đường sống sót, so với ngồi chờ chết vẫn tốt hơn. Nhưng suốt ba ngày sau bọn họ vẫn bị bóng đêm như trước vây quanh. Thực vật đem theo đã sắp hết, nếu còn không tìm thấy đường ra, chờ đợi bọn họ chính là cái chết. Có lẽ là mèo mù gặp phải chuột chết, hoặc trời phá lệ khai ân, ngay lúc mọi người đều lâm vào tuyệt vọng, A Nam miễn cưỡng cảm nhận được có sinh vật sống tới gần bọn họ.

“Chờ chút! Có gì đó!” A Nam nói.

Tắc Vạn dập tắt ngọn lửa, bốn phía vô cùng im lặng, chợt vang lên tiếng bước chân lép xẹp ở gần đó, đột nhiên trước mắt sáng ngời, một bó đuốc sáng rực xuất hiện trước mắt mọi người.

“Sau ba ngày vẫn còn chưa chết sao? Có chút kỹ năng đấy.”

Mọi người còn chưa kịp hồi phục tinh thần đã nghe thấy âm thanh lạnh lùng vang lên bên tai.

Gia Á chăm chú quan sát, trước mắt là một khảm đặc, làn da trắng nõn dị thường, tướng mạo anh tuấn, lòng bàn tay tản mát ra ánh sáng giống như ma pháp, chiếu sáng bốn phía.

“Ngươi là ai?” Tắc Vạn là người đầu tiên phản ứng.

“Nơi này là vùng đất sương mù trong Dạ Chi vực, suốt trăm ngàn năm qua không có ai có thể kiên trì giữ được ý chí sống sót trong ba ngày, các người thực sự rất may mắn.” Ánh mắt Tập Nhĩ đảo qua đoàn người, đột nhiên lúc lướt qua Sophie chợt ngừng lại, khóe miệng hơi nhếch lên.

“Có lẽ chuyện này cũng không liên quan tới vận khí, tiểu tử kia thật thú vị.....” Ánh sáng trong lòng bàn tay Tập Nhĩ chiếu thẳng vào Sophie, đôi mắt lạnh lùng dường như có thể nhìn thấu tất cả đánh giá Sophie.

“Nhóm các người đã có thể xuyên qua vùng không gian sương mù, như vậy ta cũng phải tuân theo lời hứa, mời các vị theo ta.” Tập Nhĩ xoay người, Gia Á và đoàn người theo sát phía sau, người này đột nhiên xuất hiện quả thực rất kỳ quái nhưng đây cũng là sinh vật duy nhất bọn họ gặp từ khi tiến vào nơi hắc ám này! Trừ bỏ đi theo cậu ta cũng không còn lựa chọn khác!

Đi theo người kỳ lạ tự xưng là người dẫn đường này, nương theo ngọn đuốc phát sáng kỳ lạ mọi người dần dần thoát khỏi hắc ám. Bọn họ tiến vào một thế giới khác! Trong bóng đêm bắt đầu xuất hiện những đốm sáng, hội tụ cùng một chỗ giống như đường cong của đèn đường, thực vật xung quanh phát ra ánh sáng rọi sáng thế giới tối đen này. Trên bầu trời xuất hiện những con chim rực rỡ đủ màu sắc phát sáng, trên mặt đất có những động vật nhỏ thoăn thoắt lẩn trốn, bốn phía tràn ngập sự sống. Nơi này thật sự có phải là thành phố chết nổi tiếng của Dạ Chi vực không?

Sương mù không gian có tác dụng với sinh vật vì thế nơi đó không có sự sống tồn tại.” Giống như nhìn thấu nghi hoặc của mọi người, Tập Nhĩ lên tiếng giải thích. Dạ Chi vực không phải là thành phố chết, chỉ là không gian trong vùng sương mù thôi.

“Ta có thể hỏi một vấn đề không?” Gia Á từ trong kinh ngạc hồi phục lại, nam tử này xuất hiện đột ngột như vậy, theo lời của cậu ta thì cậu đã sớm biết có người lạc trong không gian sương mù.

“Người hỏi đi.”

“Người là người của bộ lạc Tát Đức.” Chỉ có một giải thích này.

Tập Nhĩ gật đầu, cậu là người dẫn đường của bộ lạc Tát Đức. Đây là quy định của bộ lạc, phải là người kiên trì sống sót sau ba ngày trong không gian sương mù mới có tư cách tiến vào Dạ Chi vực.

“Các người đã kiên trì trong không gian sương mù ba ngày nên mới có cơ hội tiến vào Dạ Chi vực.” Đã lâu rồi Tập Nhĩ không gặp người bên ngoài, nên nói là từ khi cậu kế thừa làm người dẫn đường không hề gặp qua.

“Ta rất hiếu kỳ các người làm sao có thể tỉnh lại trong ảo cảnh.” Tập Nhĩ đột nhiên tươi cười.

“Nhưng khi thấy cậu ta, ta liền hiểu được.” Ánh mắt Tập Nhĩ đưa về phía Sophie, cậu cảm ứng có 5 sinh mạng, nhưng khi nhìn thấy lại phát hiện có 6 người. Người kia không hề có sinh mạng đặc thù, chỉ là một đồng sắt thép thôi. Đây đúng là sáng tạo làm người ta phải lú lẩn, cũng không phải do ma pháp tạo thành, là lực lượng nào đó cậu chưa bao giờ gặp sao. Xem ra là phi nhân loại này có thể bảo trì thanh tỉnh, trợ giúp đám người này vượt qua khu vực sương mù.

Sophie không nói gì, cậu cũng đã hiểu được, không gian sương mù chỉ nhằm vào sinh vật, cậu là một vật chết nên căn bản không bị ảnh hưởng. Tập Nhĩ này liếc mắt một cái đã nhìn thấu thân phận của cậu, phần da thịt trên cánh tay lại có thể phát sáng, thật đúng là gặp quý! Sophie vốn không tin sức mạnh vô hình tồn tại, địa cầu từ rất lâu đã không còn tồn tại tôn giáo, cậu và Gia Á đều theo chủ nghĩa vô thần, tín ngưỡng khoa học. Nhưng hiện tại, Sophie bắt đầu sinh ra hoài nghi với tín ngưỡng của mình. Trước là không gian sương mù, giờ là Tập Nhĩ, những điều này hoàn toàn không thể dùng khoa học để lý giải.

Xuyên qua khu rừng rậm, cách đó không xa có một tòa thôn trang như ẩn như hiện trên một cái cây khổng lồ, có rất nhiều thụ ốc phân bố chằng chịt trên cây, phía dưới thụ ốc có một thân cây thật dài kéo dài tới tận mặt đất làm thành một con đường.

“Mau nhìn đi! Là người thông qua được!”

Tập Nhĩ đứng ở lối vào bộ lạc, người trong bộ lạc nhìn thấy có người lạ xuất hiện liền từ trên thụ ốc trượt xuống đất.

Gia Á lúc này mới để ý, trong bộ lạc đều là khảm đặc, không hề có lỗ đục tồn tại, đây là một bộ lạc do khảm đặc xây dựng nên! Hiểu ra điểm này, Gia Á lại bắt đầu suy nghĩ tới phương thức sinh sản kỳ quái ở đây.

“Im lặng!” Trong không khí ồn ào nghị luận, một giọng nói uy nghiêm đột ngột vang lên.

Đó là một nam tử có mái tóc vàng rất đẹp, lúc người này xuất hiện tất cả mọi người đều im lặng, hơn nữa còn dạt sang hai bên chừa ra một con đường.

“Tộc trưởng.” Tập Nhĩ nhìn thấy người vừa tới cung kính nói.

“Những người này đã sống sót sau ba ngày ở không gian sương mù nên ta dắt bọn họ tới đây.”

“Người làm tốt lắm, Tập Nhĩ.” Lạc Khả gật gù đầu, nhìn về phía những người khách lạ.

“Các người đi theo ta.” Lạc Khả nói.

Đám người Tắc Vạn đi theo Lạc Khả tới một tông miếu, thấy tộc trưởng những tộc nhân canh giữ lập tức lui ra ngoài.

“Người có thể kiên trì suốt ba ngày ở vùng sương mù, mới có tư cách tiến vào Dạ Chi vực, đây là quy định của chúng ta. Nhưng mà ta cũng phải nói cho các người biết, Dạ Chi vực không chào đón người từ bên ngoài tới.” Lạc Khả nói.

“Nói, các người vì sao có thể vượt qua được vùng đất sương mù?” Áo cảnh rất lợi hại, một khi lâm vào không thể tỉnh lại, nhưng những người này lại có thể bình yên vượt qua.

Sophie đi tới.

“Là thuốc này đã giúp chúng ta, nguyên nhân trong đó thì ta cũng không biết.” Sophie đưa bình dược cho Lạc Khả, cậu có cảm giác nam tử trước mắt rất ôn hòa, vô hại.

Lạc Khả ngửi một chút, nhú mày trầm mặc hồi lâu, thần sắc phức tạp nhìn về nhóm người.

“Không phải con người, sao người có được thứ này?” Lời nói của Lạc Khả không chút nào khách khí, trực tiếp nói thẳng thân phận Sophie làm cậu vô cùng lúng túng.

“Này nói ra có chút phức tạp.” Gia Á đứng lúc giải vây cho Sophie.

“Chúng ta tìm thấy loại dược này trong một thạch động, đồng thời còn tìm được một tảng đá độc hại, đó cũng là mục đích của chúng ta tới lần này.” Gia Á lấy một tảng RWAR trong ba lô ra, hào quang từ nó phát ra rực rỡ tỏa sáng cả căn phòng.

Lạc Khả nhìn thấy nó sắc mặt lập tức đại biến.

“Thần thạch?”

37. Chương 37

“Thần thạch?” Gia Á và Tắc Vạn liếc mắt nhìn nhau, chẳng lẽ Lạc Khả đã nhìn thấy qua thứ này?

“Lạc Khả tộc trưởng, tảng đá này làm sinh vật trên lục địa phát sinh biến dị, đồng thời cũng ảnh hưởng tới số lượng khảm đặc.” Gia Á giải thích rõ nguy hại của tảng đá này.

Lạc Khả thần sắc phức tạp liếc mắt nhìn Gia Á.

“Các người theo ta.”

Lạc Khả xoay người đối mặt với tế đàn, bàn tay xẹt ngang qua đôi mắt bức thần tượng, một luồng ánh sáng chói mắt lập tức xuất hiện, mà bức thần tượng đột ngột chuyển động ầm ầm hai tiếng bắt đầu chậm rãi nhích về phía sau, lộ ra một con đường hầm.

Kỳ thật, cảnh tượng bên trong con đường Gia Á và Tắc Vạn vô cùng quen thuộc, nhưng đây cũng là lần đầu tiên dùng phương pháp ‘mở cửa’ bình thường như vậy để tiến vào. Hai bên là 24 pho tượng cao ngất, theo bước chân của Lạc Khả, những pho tượng lại bất ngờ bừng sáng. Gia Á oa một tiếng, hóa ra còn có công năng này a.

Sau khi cửa đá mở rộng, bên trong trên tế đàn không phải là hình ảnh RWAR quen thuộc mà là một người đang nằm. Người này bị vàng sáng bao phủ, lơ lửng giữa không trung. Mái tóc vàng rực, gương mặt rất rõ nét, đôi môi hơi mỏng, hai mắt nhắm nghiền như đang ngủ say.

“Đây là?” Mọi người vô cùng kinh ngạc, bộ dáng người này rất quen mắt, liếc đến bức họa trên tường, Gia Á đột nhiên phản ứng! Người này không phải chính là nam nhân trên bức bích họa sao!

“Nhóm các người đã có thể tiến vào Dạ Chi vực, lại phát hiện được thần thạch, hẳn là người được thần sáng chọn lựa.” Lạc Khả nhìn nam tử đang say ngủ bên trong vàng sáng nói.

“Cái gì là người thần sáng chọn lựa?” Gia Á không hiểu.

“Chuyện này phải nói tới một ngàn năm trước, người nhất định rất tò mò vì sao trong Dạ Chi vực chỉ có khảm đặc không có lỗ đạt.” Lạc Khả nói, hai tay đồng thời vung lên, bốn phía lập tức xuất hiện ánh sáng trong suốt, hóa ra trên bức bích họa còn có những ký tự đặc biệt.

“Đây là lịch sử của tổ tiên bộ lạc Tát Đức truyền lại.” Theo lời nói của Lạc Khả một vài bức họa bắt đầu biến đổi.

“Ngàn năm trước trên đại lục Thủy Bá, chỉ có thủy nhân loại, cũng chính là khảm đặc bây giờ. Một số bộ phận trong tộc sẽ cảm nhận được sự tồn tại của thần, hơn nữa mỗi kỷ nguyên sẽ có một vị thần tử giáng xuống thế gian, trợ giúp thủy nhân loại, cũng chính là thần sáng. Bộ tộc này được xem là thần tộc, bộ lạc được thiên thần ân sủng nên có được loại năng lực đặc biệt, năng lực kim. Môi trường sống lúc đó hoàn toàn khác với bây giờ, không có những loài sinh vật lớn, không có thời tiết khắc nghiệt, thủy nhân loại trải qua khoảng thời gian dài an bình. Mãi đến một ngày, đêm tối giáng xuống đại lục, vây quanh phương tây, cũng chính là Dạ Chi vực hiện tại, có một tảng đá từ trên trời rơi xuống.” Lạc Khả cũng không biết nên giải thích hiện tượng này thế nào.

“Này chắc là thiên thạch.” Gia Á nhìn lên bức vẽ, từ không trung xuất hiện một cái lỗ đen, từ đó xuất hiện rất nhiều tảng đá lớn. Có lẽ là dòng xoáy lưu do vũ trụ bùng nổ dẫn đến rất nhiều thiên thạch ở ngoài tinh hệ rớt xuống đại lục Thủy Bá.

“Nó chính là khởi đầu, đêm tối vây quanh phương tây dần dần hình thành mảnh đất hắc ám, ở trong này không có ban ngày, cũng không có thời tiết. Thủy nhân loại không thể không ly khai mảnh đất phương tây, bắt đầu di chuyển về phía đông, nam và bắc.” Hình ảnh xuất hiện rất nhiều người xa xứ.

“Những tảng đá này không ngừng rớt xuống đại lục, sinh vật trên đại lục bắt đầu phát sinh biến dị. Cây cối ngày càng to lớn, động vật cũng ngày càng to, hơn nữa còn bắt đầu có những năng lực đặc thù, như khổng lồ chế nước lửa, còn bắt đầu xuất hiện những sinh vật trước nay chưa từng có trên đại lục. Thủy nhân loại vô cùng yếu ớt trước sự tấn công mãnh liệt của đám bạo thú này.” Hình ảnh ở phía cuối bức bích họa, một con hổ có cánh dắt đầu đoàn thú dữ tấn công nhân loại.

“Thần tử lúc đó tên là Thiết Lợi Á, là người đầu tiên phát hiện ra 24 loại thú biến dị, chính là 24 bức tượng bên ngoài. Đám mãnh thú này có lực công kích rất mạnh, hiểu chiến lại hung tàn, thủy nhân loại cơ hồ bị nó diệt sạch.” Lạc Khả tiếp tục nói.

“Thần tử vì muốn giúp đỡ nhân loại vượt qua khó khăn này đã bắt đầu sử dụng một loại thần chú cấm kỵ, người cho đám dã thú này linh hồn, để chúng nó sinh ra tình cảm, có khả năng suy nghĩ, hơn nữa còn có khả năng hóa thành hình người, cũng chính là lỗ đạt hiện tại. Những lỗ đạt vì năng lực của thần lực nên trời sinh đã phụ thuộc vào thủy nhân loại. Đây cũng chính là mục đích của thần tử, bởi vì người biết đại lục này đã không còn an bình như trước, khắp nơi đều là nguy hiểm rình rập, thủy nhân loại căn bản không thể tự mình sống sót. Người làm trái lại phương thức sinh sản của thủy nhân loại, để thủy nhân loại kết làm bầu bạn với lỗ đạt. Có lỗ đạt bảo hộ, nhân loại mới có thể tiếp tục sinh tồn.”

Gia Á đoán nguyên nhân chính là biến dị từ phóng xạ, cơn lốc xoáy lưu đã mang tới những tảng thiên thạch

có chứa phóng xạ cực mạnh, số lượng lớn phóng xạ bùng nổ làm tiến trình phát triển của sinh vật trên đại lục Thụy Bá hoàn toàn biến đổi.

“Sau đó thần tử lại phát hiện ra những tảng đá này không chỉ làm sinh vật biến dị, còn có thể ảnh hưởng đến thủy nhân loại, vì số lượng thủy nhân loại ngày càng ít đi. Người muốn tiêu hủy hoàn toàn những tảng đá này nhưng vì đã sử dụng cấm chú nên rất nhanh đã bị phản phệ, người biết chính mình không còn bao nhiêu thời gian chỉ có thể dùng sức mạnh cuối cùng của mình phong tỏa lại mảnh đất phương tây, sau đó liền chìm vào giấc ngủ say. Có lẽ thủy nhân loại vì lời hứa với thần tử nên đã thay đổi phương thức sinh sản cùng dã thú kết hợp. Sau khi Thiết Lợi Á thần tử ngủ say, cũng không thấy thần tử nào xuất hiện, năng lực của thần tộc cũng dần dần tiêu thất.” Lạc Khả nói.

“Chúng ta là bộ lạc Tát Đức, là một chi thần tộc cuối cùng trên đại lục Thụy Bá vẫn duy trì phương thức sinh sản của thủy nhân loại. Những thế hệ bảo vệ phương tây đại lục truyền lại, trước khi thần tử ngủ say đã phong ấn lại tảng đá tai hại này, nhưng người nói chỉ có thể giữ được một thời gian, có lẽ chỉ mấy trăm năm, phải chờ thần tử đời kế tiếp sinh ra mới có thể tiêu diệt toàn bộ. Chính là từ sau khi Thiết Lợi Á thần tử chết thì không còn thấy thần tử nào xuất hiện. Chúng ta chỉ có thể phân tán những tảng đá này đến bốn phương tám hướng, kiến tạo tế đàn, đem chúng giấu bên dưới mặt đất.”

“Chính là tảng đá chúng ta đưa tới sao?” Gia Á không ngờ những tảng RWAR này lại có lai lịch như vậy.

“Đúng vậy.” Lạc Khả tuy chưa từng nhìn thấy tảng đá này nhưng đã nhìn thấy vô số lần trên bích họa, mọi người trong bộ lạc Tát Đức gọi nó là thần thạch.

“Kỳ thật chúng ta đã nghiên cứu qua.” Gia Á nói.

“Những tảng đá này không phải chỉ có thể dùng thần lực để tiêu hủy, chỉ cần tập trung 9 loại năng lực bất đồng, cùng lúc hút đi năng lượng bên trong thì nó sẽ mất đi tác dụng. Đây cũng chính là nguyên nhân chúng ta mạo hiểm tính mạng tới bộ lạc Tát Đức có năng lực kim trong truyền thuyết.”

Lạc Khả nghe vậy liền cúi đầu, thở dài.

“Chính là đây chỉ là chuyện quá khứ. Hiện tại thần tộc sớm đã không còn năng lực đặc thù nữa.”

Vì cái gì lại như vậy, chẳng lẽ đi một chuyến về tay không!

“Không có biện pháp nào để khôi phục năng lực của các người sao?”

Năng lực của thần tộc phụ thuộc vào thần tử, không có cách nào, trừ phi thần tử đời tiếp theo được sinh ra.”

“Thế nếu vĩnh viễn không sinh ra thì sao?”

“.....” Đã qua rất nhiều năm, Lạc Khả cũng không phải chưa từng nghĩ tới khả năng này.

“Gần đây bên ngoài đã bắt đầu phát sinh biến dị, này chứng tỏ phong ấn của thần tử đã mất tác dụng, chúng ta phải nhanh chóng giải quyết vấn đề này, bằng không những chuyện trong quá khứ lại tái diễn.” Gia Á nói, từ thực nhân thử đến lợi uế thú, tất cả chỉ mới là giai đoạn đầu, chỉ cần những tảng đá này còn tồn tại, sinh vật trên đại lục Thụy Bá sẽ không ngừng biến dị.

Theo lịch sử ghi lại, Gia Á biết bộ lạc Tát Đức là bộ lạc thông thái nhất trên đại lục.

“Lạc Khả, thế nào mới biết tân thần tử sắp xuất hiện?” Gia Á hỏi.

“Lúc tân thần tử xuất hiện, năng lực của Thiết Lợi Á thần tử sẽ chuyển dời đến trên người tân thần tử, cơ thể người cũng sẽ biến mất, thần tộc gọi là bổ nhiệm.” Lạc Khả nói, chính là Thiết Lợi Á thần tử đã ngủ say suốt ngàn năm qua ở Dạ Chi vực, mà thần tộc cũng không hề cảm ứng được tân thần tử giáng sinh.

Gia Á suy nghĩ một lúc lâu, thần tử này thần bí như vậy ai biết đến bao giờ mới xuất hiện? Có thể đến hay không? Nếu dựa vào sức mạnh này thì phải chờ đợi đến bao giờ đây!

38. Chương 38

Tuy là đã tìm được bộ lạc Tát Đức nhưng vẫn đề lại quay trở về điểm xuất phát, năng lượng kim vẫn không tìm được. Gia Á xem rất nhiều lịch sử lưu lại của bộ lạc Tát Đức, theo lời Lạc Khả nói thì sinh vật trên đại lục Thụy Bá vốn cũng không có năng lực đặc biệt mà bị RWAR ảnh hưởng, sinh ra biến dị nên mới tiến hóa ra năng lực đặc biệt, từ đó suy ra họ cũng tương tự như người biến chủng đời 3, đều từ quá trình tiến hóa phát sinh ra biến dị.

Nói cách khác, Gia Á hiện tại là người duy nhất có khả năng điều khiển năng lượng kim. Nghĩ thấu được nguồn gốc chuyện này, Gia Á đang cố gắng tìm ra phương pháp để có thể sinh ra năng lực này.

“Người nói từng hấp thu năng lượng vào cơ thể, người rốt cục là ai?” Lạc Khả rất nghi ngờ thân phận của Gia Á, còn có Sophie không phải nhân loại, chỉ là một đồng thép nhưng lại có khả năng suy nghĩ.

“Ta và Sophie đến từ ngoại tinh, ta là người biến chủng, Sophie là người máy, chúng ta đi qua dòng xoáy lưu đến nơi này.” Gia Á ăn ngay nói thật, cơn lốc xoáy lưu lưu chuyển trong vũ trụ, bọn họ gặp phải dòng xoáy liên hệ với tinh cầu đại lục Thụy Bá nên bị kéo tới đây, nó cũng có thể xem là ngẫu nhiên đi.

“Hắc động sao?” Lạc Khả nghe Gia Á gọi lỗ đen là lốc xoáy lưu. Theo sử sách ghi lại nó là cách di chuyển nhanh nhất!

“Đúng vậy, tuy là chúng ta từ hắc động tới nhưng không cần lo lắng, chúng ta không giống với những tảng đá này.” Gia Á hài hước nói.

“Lạc Khả, người nói năng lượng này sau khi hấp thu vào cơ thể sẽ lập tức dung hợp với máu, như vậy nếu ta thông qua phương pháp đổi máu để hấp thu năng lượng được không?” Gia Á từ Lạc Khả biết được quá trình năng lượng vận hành trong cơ thể, vì thế nghĩ ra phương pháp này.

“Không có khả năng.” Sophie lập tức phủ nhận cách nói của Gia Á.

“Người quên rồi sao! Người là người biến chủng không giống với sinh vật ở đây, người thay máu được với ai kia chứ? Một khi xuất hiện hiện tượng bài xích, không cần chờ mớ năng lượng kia tác dụng, người đã đi đời nhà ma rồi.” Nếu đây là địa cầu còn có thể lấy huyết tương trong kho máu của người biến chủng, chính là với điều kiện hiện tại thì đừng nghĩ tới chuyện này.

“Ta biết, ta nghĩ thông qua quá trình máu thẩm tách có thể lọc cạn năng lượng ra ngoài.” Gia Á giải thích nói, máu thẩm tách là phương pháp khá an toàn và hữu hiệu trong việc lọc máu. Lợi dụng nguyên lý màng bán thấm để thanh lọc các chất cặn bã và độc hại ra ngoài cơ thể, mục đích là lọc máu, cùng nguyên lý với việc điều trị bệnh nhiễm độc đường niệu.

Sophie suy nghĩ một chút, có lẽ có thể dùng được cách này.

“Nếu các người có thể giúp đại lục Thụy Bá tiêu diệt thần thạch này, ta đại diện cho tất cả mọi người xin cảm tạ.” Lạc Khả thực trân trọng nói, thần tộc đã canh giữ phương tây suốt trăm năm nay, chính là tân thần tử vẫn không tái sinh, có lẽ thật sự..... sẽ không bao giờ xuống nữa. Phong ấn của Thiết Lợi Á thần tử đã mất tác dụng, những viên đá này lại một lần nữa được đưa ra ánh sáng, nhưng có lẽ những người ngoại tinh này thật sự có thể giúp bọn họ.

“Được rồi, dù sao hiện tại ta cũng được xem là công dân hợp pháp, các người gặp chuyện không may ta cũng không vui về gì.” Gia Á cười cười.

“Đúng rồi, Lạc Khả, ta muốn hỏi người một chút, nhân ngư là gì?” Gia Á nhìn thấy nó trên lịch sử, trong một quyển có ghi lại là các đời thần tử sẽ cùng nhân ngư ở Đông Hải ký khế ước. Vì cái gì phải ký khế ước?

“Nhân ngư là sinh vật huyền bí và lâu đời nhất trên đại lục Thụy Bá, lịch sử tồn tại của nó còn có trước cả thần tộc, thiên phú đã có thần lực. Mỗi đời thần tử đều phải ký khế ước không xâm phạm lẫn nhau với nhân ngư ở Đông Hải.” Lạc Khả giải thích.

“Đông Hải a.....” Sophie nhớ tới Bàng Đốn, anh ta từng gặp qua nhân ngư chưa nhỉ?

“Thế còn nước mắt nhân ngư là sao?” Gia Á hỏi.

“Có được nước mắt nhân ngư có thể yêu cầu nhân ngư hoàn thành một tâm nguyện của mình, bất cứ chuyện gì cũng được.”

“Nhân ngư sinh sống trong một không gian dị giới ở Đông Hải, chúng nó cùng nhân loại chúng ta nước giếng không phạm nước sông, nếu người muốn đi tìm chúng giúp đỡ là chuyện không có khả năng, nhân ngư và thần tử đã có khế ước quy định nhân loại không được phép tiến vào không gian dị giới, một khi làm trái lọt vào sẽ bị nhân ngư trừng phạt, các ngươi ngàn vạn lần không được đi tìm không gian dị giới.” Lạc Khả nghiêm túc nhắc nhở.

“Như vậy thật không có nhân tính.....” Gia Á nhún vai, hẳn vốn cũng không có ý định trông cậy vào sự giúp đỡ của đám nhân ngư đó. Chỉ là có chút hứng thú với nước mắt nhân ngư mà thôi. Một tâm nguyện.....Gia Á nhìn Sophie, nếu có thể tìm được nước mắt nhân ngư không biết bọn họ có thể biến Sophie thành người hay không?

Bộ lạc Tát Đức chỉ có ban đêm không có ban ngày, sống cuộc sống ẩn dật, đại bộ phận đều chưa nhìn thấy lỗ đục bao giờ, cho dù có cũng chỉ trên sách, bởi thế khi nhìn thấy đám người Tắc Vạn còn kinh ngạc hơn lúc Gia Á gặp khủng long. Bộ lạc Tát Đức rất hướng nội, nên vì ngoại hình của bọn Tắc Vạn nên không được phép ở trong bộ lạc chỉ có thể xây dựng một chỗ ở tạm thời ở bên ngoài bộ lạc. Gia Á và Sophie vì ngoại hình không sai biệt lắm nên được cho phép ở lại.

Phương thức sinh sản của thần tộc rất kỳ lạ, có một thánh tuyến, mọi người nhỏ giọt xuống nước trong dòng suối sẽ hình thành một ấu trùng hồng nhạt, mười tháng sau ấu trùng sẽ được sinh ra. Vì thế người trong bộ lạc Tát Đức không cần kết bầu bạn, bọn họ không có giải trí, không có dục vọng, không ăn thịt, mỗi sáng tối đều tụng kinh niệm chú, cuộc sống giống như những người theo đạo giáo. Lòng bàn tay của họ có thể phát sáng, so với đèn pha còn sáng hơn, hơn nữa luồng ánh sáng này còn có tác dụng chữa lành vết thương. Bọn họ có thể cảm ứng tâm linh với động vật.

“Hèn gì bọn họ có được năng lực của thần.....” Cuộc sống của họ cũng như thần thánh vậy! Gia Á vô cùng tán thưởng.

“Thật ra thần rốt cuộc là gì?” Sophie khó hiểu, lòng bàn tay những người này có thể sáng lên thực sự rất kỳ lạ, hơn nữa còn có thánh tuyến kia, Sophie rất muốn lấy một ít về xét nghiệm, nhưng lại sợ chọc giận người của bộ lạc Tát Đức nên đành từ bỏ.

“Những chuyện khó hiểu đó cũng đừng suy nghĩ nữa, từ khi chúng ta tới đại lục này đã gặp rất nhiều chuyện khó hiểu rồi.” Gia Á xem ra đã khá thông suốt.

“Địa cầu trước kia cũng thờ phụng thần thánh, nếu bọn họ thực sự tồn tại vì sao lại không tới cứu giúp chúng ta?” Sophie nói.

“Có lẽ các vị thần chính là như vậy, ông ta đi tới một nơi mới bắt đầu sáng tạo ra vạn vật sau đó thấy đại công cáo thành vì thế lại tiếp tục đi tới nơi khác, về phần những sinh vật được sáng tạo ra rốt cục có kết cục gì ông ta cũng không quan tâm. Giống như những lâu đài xây trên cát, đâu ai vì chúng mà chịu trách nhiệm cơ chứ.”

“Sao thần lại giống như một ông lão xấu xa vô trách nhiệm thế kia!” Sophie bật cười.

Gia Á bắt đầu triển khai kế hoạch máu thấm tách, theo cách nói của Sophie, Gia Á thật sự xem mình là siêu xayda! Muốn làm là làm! Lúc nào cũng đem mạng sống yếu ớt của mình ra giày vò! Sophie sao lại không hiểu Gia Á đang nghĩ gì, hẳn căm ghét sự bất tử của mình, nên luôn lao vào nơi nguy hiểm để tự gây tổn thương cho bản thân, lấy đau đớn làm niềm vui.

Tắc Vạn kéo Sophie qua một bên, thần sắc vô cùng nghiêm túc.

“Nói thật đi Sophie, ta không tin tưởng lời Gia Á nói, máu thấm tách này rốt cuộc có nguy hiểm không.” Tắc Vạn rất hiểu Gia Á, cho dù có nguy hiểm thực sự hẳn cũng không nói cho y.

“Bây giờ ta cũng không dám khẳng định, hệ số nguy hiểm khi tiến hành máu thấm tách không cao, đối với cơ thể đương nhiên sẽ có tổn thương nhưng tốc độ hồi phục tế bào của Gia Á rất nhanh, chút vấn đề nhỏ ấy không thể tạo thành uy hiếp. Nhưng hiện tại không biết phương pháp này có hiệu quả hay không, ta vẫn bảo trì quan điểm cũ, không cần giày vò Gia Á có khi lại tổn công vô ích.” Sophie cảm thấy loại năng lượng

này không đơn giản như vậy, thông qua quá trình máu thẩm tách có thể bị loại ra ngoài. Đó là một dạng năng lượng vô hình, không phải thông qua một quá trình trao đổi chất dễ dàng bị đẩy ra!

“Tắc Vạn, người yên tâm đi, Gia Á là người trưởng thành, hẳn biết mình đang làm gì.” Sophie vỗ vai Tắc Vạn.

Đi tới chỗ rẽ bên ngoài liền nhìn thấy Bàn Đốn đứng ở nơi đó, Sophie thở dài, vốn định tránh mặt nhưng Bàn Đốn lại chắn trước mặt cậu.

“Bọn họ nói có phải là thật không?” Sắc mặt Bàn Đốn vô cùng khó coi.

“Người biết rồi còn hỏi ta làm gì.” Sophie biết không thể dấu được nữa, đã làm rõ thân phận với bộ lạc Tất Đức khác nào công bố khắp thiên hạ chính mình là người máy.

“Người là người máy?” Bàn Đốn tuy không hiểu người máy có nghĩa là gì, nhưng ít nhất anh hiểu Sophie không phải đồng loại với mình.

Sophie gật đầu, sớm muộn gì cũng phải nói thôi cứ để Bàn Đốn sớm buông tay sẽ tốt hơn, Sophie kéo tay áo để lộ cánh tay kim loại bên trong, màu bạc của thép trông vô cùng lạnh lẽo.

“Đây là ta, toàn thân của ta đều là nó, tư duy của ta do một con chip kim loại điều khiển, nằm trong não.” Sophie chỉ chỉ vào đầu mình.

“Ta không có máu thịt, không có sinh mệnh, cũng sẽ không lớn lên, sẽ không bệnh tật, tổn thương hay chết, có cần ta gỡ đầu mình xuống cho người xem không?” Sophie bình tĩnh nói, giống như cam chịu, dù sao kết quả cũng như thế.

“Vậy lúc trước người đồng ý là gạt ta?” Hai mắt Bàn Đốn để lộ cơn phẫn nộ, cậu ta sao có thể lừa anh!

“Đúng vậy, ta gạt người, ta không hề có tình cảm gì với người! Ta căn bản sẽ không lớn lên, cũng không thể ở cùng một chỗ với người, người có muốn cả đời ôm một đồng thép không?” Sophie không thể giữ được bình tĩnh, chỉ có thể thông qua lời nói phát tiết cảm xúc trong lòng.

Bàn Đốn siết chặt tay, cố nén cảm giác đau lòng, anh thật lòng với Sophie như vậy nhưng cuối cùng lại phát hiện ra mình căn bản chỉ là một thằng ngốc! Tình cảm của anh trong mắt đối phương không đáng một đồng! Không chỉ như vậy còn xem anh là trò chơi để đùa giỡn.....

“Sophie, chẳng lẽ người không biết lời hứa đối với lỗ đạt có ý nghĩa gì sao?” Một khi lỗ đạt đã yêu thương người nào sẽ chung thủy không bao giờ thay đổi!

“Ta biết, cho nên người chính là trò chơi tốt nhất của ta! Người giờ đi quang đạo của người, ta đi cầu độc mộc của ta, về sau không cần tái xuất hiện trước mặt ta, cũng không cần cố gắng chiếm lấy thứ vĩnh viễn không thuộc về mình!” Sophie tươi cười che dấu chua xót trong lòng, cố gắng nói ra những lời độc địa như vậy, ngay cả chính cậu cũng bắt đầu căm ghét bản thân mình.

“Cho dù người là cái gì đi nữa, Sophie, người là người tàn nhẫn nhất ta từng gặp.” Bàn Đốn lạnh lùng xoay người đi.

Sophie đứng im một chỗ hồi lâu, yên lặng cúi đầu.

“Thực xin lỗi.....” Sophie thì thào nói, cậu không phải muốn lừa gạt anh, cậu chỉ muốn ném thử cảm giác được ai đó yêu thương, cậu thật sự không phải cố ý.

“Thực xin lỗi.....” Sophie thật sự rất muốn khóc, cậu có cảm giác lồng ngực mình sắp nổ tung. Chính là cậu không có nước mắt, vì sao ngay cả nước mắt cũng không có!

39. Chương 39

Lúc Bàng Đồn truy vấn Sophie kỳ thật anh cũng không nghĩ nhiều đến vậy, lỡ đạt là sinh vật rất đơn giản, anh chỉ muốn biết có phải Sophie giống như lời những người đó nói, thật sự không phải con người hay không, anh chỉ hi vọng Sophie không lừa mình. Mãi đến khi anh nhìn thấy cánh tay kim loại, chẳng lẽ từ trước tới nay mình yêu một con người không hề tồn tại hay sao! Sophie nói không hề có chút tình cảm nào với anh, nếu như vậy vì sao không nói từ sớm! Vì cái gì phải lừa anh! Chẳng lẽ trêu đùa mình khiến Sophie vui vẻ như vậy sao? Nhìn thấy anh bị tình yêu lừa gạt khiến cho Sophie thoải mái sao!

Nhớ tới khuôn mặt nhỏ nhắn lúc nào cũng vô biểu tình kia, trong lòng Bàng Đồn lại tràn ngập phần nộ và bi ai. Anh phải rời khỏi nơi này! Sophie nói sau này đừng xuất hiện trước mặt cậu ta nữa! Anh còn gì để ở lại nữa chứ!

Ôm tâm tư như vậy, Bàng Đồn một mình rời khỏi bộ lạc đi thẳng về phía rừng rậm sâu hun hút.....

“Sophie.....” Gia Á từ một chỗ tối bước ra, chuyện vừa rồi hẳn đã thấy hết.

“Ta không nghĩ như vậy.” Sophie ngẩng đầu nhìn Gia Á, trên mặt không có biểu tình gì, cậu không biết phải nói gì.

“Ta biết.” Gia Á nhẹ nhàng ôm Sophie vào lòng, hẳn có thể cảm nhận được Sophie đang thống khổ, cho dù cậu chưa bao giờ biểu lộ ra ngoài. Sophie có cảm tình, cậu ta không phải là một đồng sắt thép lạnh băng.....

Sophie cố ép chính mình đặt tất cả suy nghĩ vào công việc, Gia Á chuẩn bị làm máu thấm tách, cả quá trình này cần cậu phụ trách. Chăm chú kiểm tra dụng cụ, xác nhận số liệu. Nếu thực nghiệm này thành công cậu coi như đã hoàn thành mục đích. Lúc đó Bàng Đồn sẽ quay về Đông Hải, cậu trở lại bộ lạc Phỉ Tư Thắc, sau này không bao giờ gặp nhau nữa, có lẽ như vậy là tốt nhất.

“Sophie!” Gia Á đột nhiên xông vào.

“Sao vậy?” Sophie nghi hoặc liếc nhìn Gia Á.

“Có người thấy Bàng Đồn chạy vào vùng sương mù!”

“Cái gì!” Sophie bật dậy, tên ngu ngốc đó! Anh ta rốt cuộc muốn làm gì chứ!

“Ta đi tìm anh ta!” Không chờ xin giúp đỡ từ bộ lạc Tát Đức, Sophie liền chạy như bay ra ngoài. Cậu không phải sinh vật sẽ không chịu ảnh hưởng của sương mù, nhưng mà cái tên Bàng Đồn ngu ngốc kia, lần trước đã bị rồi sao vẫn ương bướng như vậy!

Nói tới Bàng Đồn, anh một mình rời khỏi nhóm, theo trí nhớ đi tới vùng giao nhau giữa Dạ Chi vực và vùng sương mù. Trong đầu vô cùng lộn xộn hoàn toàn không thể suy nghĩ được gì, cũng quên mất sự đáng sợ của vùng đất sương mù, trong đầu chỉ có một suy nghĩ phải rời khỏi nơi này, quay về Đông Hải, không được làm chướng mắt người ta.

“Sao lại đột ngột sáng như vậy?” Một luồng ánh sáng cực mạnh đột nhiên hiện lên, hai mắt Bàng Đồn mở to, trước mặt anh chính là Đông Hải! Anh đã trở lại bộ lạc Ba Tái Tư sao? Sao lại nhanh như vậy?

Bởi vì không gian sương mù có thể làm sinh vật bị rối loạn suy nghĩ nên người bị chìm vào ảo ảnh sẽ không nhận ra, ngược lại cảm thấy trước mặt mình chính là sự thật. Bàng Đồn cũng như vậy, trước mắt anh chính là thế giới chân thật, thật đến mức anh hoàn toàn không cảm thấy có gì kỳ lạ.

Theo đường cũ tiến vào bộ lạc, dọc theo đường đi còn chào hỏi một vài người bạn, còn chưa kịp tiến vào nhà đã bị một người nào đó nhào vào lòng.

“Người đã về.” Một nam tử tóc vàng xinh đẹp ngẩng đầu lên, tươi cười thực ngọt ngào.

“Người? Người là ai?” Bàng Đồn hoảng sợ vội vàng đẩy người này ra.

“Bàng Đồn? Người làm sao vậy? Ta là bầu bạn của người a!” Người này thản nhiên nói.

“Sao người có thể là bầu bạn của ta được.....” Bàng Đồn không khỏi cảm thấy có chút buồn cười.

“Người ta thích chính là.....? Là ai?” Bàn Đồn đột nhiên lại không nghĩ ra, trong ấn tượng dường như mình có thích một người, chính là không thể nhớ được tên người nọ, hình dạng cũng không thể nhớ ra.

“Không phải ta thì ai cơ chứ! Được rồi, Khả Nhân còn đang chờ chúng ta về ăn cơm đó.” Nam tử tóc vàng ôn nhu kéo Bàn Đồn vào nhà.

“Khả Nhân là ai?” Bàn Đồn nghi hoặc, cha mẹ anh đều đã qua đời, cũng không có anh chị em, sao có người chờ anh ăn cơm được chứ?

“Người rốt cuộc bị sao vậy? Khả Nhân là con người a.” Nam tử tóc vàng nói.

“A!” Anh có con sao? Đây, Bàn Đồn chợt nhận, họ khan suốt cả buổi.

Về tới nhà liền nhìn thấy một đứa nhỏ bốn năm tuổi, da màu lam xanh xán như búp bê ngồi chờ bên bàn ăn, màu da và vầng trán giống hệt anh. Ngồi xuống ăn cơm, Bàn Đồn quan sát ‘bầu bạn’ còn có ‘đứa con’ của mình, hình ảnh này vô cùng đầm ấm, nhưng không biết vì sao anh luôn có cảm giác kỳ quái, cảm thấy tất cả những điều này có gì đó không đúng.

Nam tử tóc vàng vô cùng ôn nhu, ngay cả nói chuyện cũng rất nhỏ nhẹ, nếu là lỗi đạt bình thường nhất định sẽ rất vui sướng. Nhưng Bàn Đồn lại cảm thấy rất kỳ quái, bầu bạn của anh sao lại dịu dàng như vậy? Không phải thực hưng hân mới đúng sao, chưa bao giờ nói được lời tốt đẹp, hở ra là đánh đầu anh, mắng anh ngu ngốc.....

Đúng rồi! Đúng là có một người như vậy, chính là cậu ta là ai? Cậu ta ở đâu chứ!

“Bàn Đồn?”

Một tiếng gọi khẽ đánh thức Bàn Đồn quay trở về tình huống trước mắt. Hiện tại anh đang ngồi bên giường, nam tử tóc vàng thì đang ngồi trước mặt, khoảng cách rất gần, trên mặt còn có chút ửng hồng.

“Sao vậy?” Bàn Đồn nhíu mày, anh không thích cảm giác này, rất xa lạ.

“Khả Nhân cũng đã ngủ rồi, chúng ta.....” Tuy rằng không nói hết câu, nhưng ý tứ đã vô cùng rõ ràng. Nam tử tóc vàng chủ động hôn lên đôi môi dày của Bàn Đồn, nhiệt độ nóng bỏng bồi hồi trên môi anh.

Thực ấm áp.....không phải ấm như vậy. Trong ấn tượng, người kia luôn lạnh như băng. Đúng rồi, vì sao lại thế? Vì cái gì lại lạnh như vậy? Cho dù là ôm vào ngực cũng không thể làm cậu ta ấm lên được chút nào.

‘Bởi vì cậu ta căn bản không phải là người’

Một giọng nói quanh quẩn trong đầu, trong giây lát Bàn Đồn chợt nhớ ra! Sophie! Bàn Đồn thông suốt bật người dậy.

“Nơi này không phải nhà của ta, người không phải là thật! Người ta thích tên là Sophie.” Đẩy người trên mình mình ra, Bàn Đồn chạy như điên ra ngoài. Vừa chạy tới trước cửa thì những hình ảnh trước mắt làm Bàn Đồn hoảng sợ, quanh cảnh xung quanh dần biến mất, hóa thành tro bụi bay theo gió. Quay đầu lại, nhà của mình cũng biến mất chỉ còn là một mảnh đất hoang.

“Sophie!” Bàn Đồn chạy như điên về phía trước, anh thấy Sophie ngay trước mặt.

“Đừng tìm ta.....” Sophie lạnh lùng nói, bóng dáng cũng không ngừng lùi về phía sau, mặc kệ anh chạy nhanh cỡ nào cũng không đuổi kịp.

“Ta là người tàn nhẫn nhất trên đời này không phải sao?” Sophie cười khê.

“Không phải! Ta không cố ý nói như vậy, Sophie, người chờ ta với.” Bàn Đồn muốn đuổi theo, anh muốn kéo Sophie lại để giải thích.

Trong giây lát, cơ thể bị một trận điện lưu lại qua! Bàn Đồn mở to mắt, gương mặt nhỏ nhắn lạnh lùng của Sophie xuất hiện ngay trước mắt.

“Sophie, thực xin lỗi, ta không phải cố ý.” Bàn Đồn vẫn không thể phân biệt được ảo và thực, nghĩ chính mình còn đang đuổi theo Sophie vội vàng ôm lấy người trước mặt không ngừng giải thích.

“Đại ngốc! Người làm cái quỷ gì vậy!” Sophie thở phào một hơi, hung ác mắng.

May mắn cậu đuổi tới kịp bằng không Bàn Đốn chết còn không biết! Cậu lần theo dấu chân của Bàn Đốn một đường tìm kiếm. Có lẽ nhờ vận may, cũng có thể là tâm linh cảm ứng cậu lại có thể tìm thấy Bàn Đốn trong bóng tối mù mịt này.

“Một mình chạy tới đây! Người muốn chết thì nói với ta một tiếng, ta cho người chết thống khoái một chút!” Sophie cho Bàn Đốn một cái tát.

Bàn Đốn sờ sờ hai gò má phát đau của mình, lúc này mới hồi phục lại tinh thần. Anh vừa mới gặp chuyện gì? Áo cảnh dần dần lủi đi, Bàn Đốn nhớ lại mọi chuyện. Trí nhớ dừng lại lúc anh và Sophie cãi nhau, sau đó anh bỏ đi. Không biết vì sao, hiện tại nghĩ lại lại không còn tức giận như vậy.

“Sophie, người tới cứu ta a.” Bàn Đốn đại khái cũng biết chính mình vừa xảy ra chuyện gì, thật là, vừa này lại quên mất tác dụng của vùng sương mù này.

“Có quỷ mới tới cứu người! Ta đây là tới xem người chết chưa!” Sophie đứng lên, xoay người đi.

“Không còn việc gì thì nhanh lên, nơi này không thể ở lâu!”

“Sophie, từ từ!” Bàn Đốn vội vàng đứng dậy đuổi theo.

“Chúng ta nói chuyện cho xong đi.” Bàn Đốn không muốn mất bình tĩnh với Sophie nữa.

“Có cái gì hay mà nói?” Sophie lạnh lùng nói.

“Ta biết người là người máy, chính là ta đã suy nghĩ rồi, ta cảm thấy mình vẫn thích người..... người không thể suy nghĩ tới việc cùng chung sống với ta sao?” Bàn Đốn nói.

“Người đang nói cái gì vậy, ta là thép! Bất cứ lúc nào cũng có thể đem tay chân, thậm chí là đầu gỡ xuống!” Sophie phớt lờ lời nói điên loạn của Bàn Đốn, tiếp tục bước về phía dẫn về Dạ Chi vực.

“Ta biết, người không cần nói tới vấn đề gỡ đầu xuống được không.....” Bàn Đốn dở khóc dở cười.

“Bàn Đốn, ở cùng một chỗ với ta, người không thể làm yêu, ngay cả con cái cũng không có, cả đời phải ở bên cạnh một đồng thép, đây là sự thật.” Sophie nói.

“Sophie.” Bàn Đốn kéo Sophie làm cả hai người dừng lại.

“Người cũng biết cá tính của lỗ đạt mà, dù sao ta cũng thích người, đời này vĩnh viễn sẽ không thay đổi, người đồng ý theo ta thử xem sao được không?” Bàn Đốn chăm chú nhìn vào đôi đồng tử đen láy của Sophie, anh biết Sophie có cảm tình, anh có thể cảm nhận được.

“Người có bệnh à.....” Sophie quay đầu đi chỗ khác, không thể phủ nhận khi nghe Bàn Đốn nói như vậy Sophie bị chấn động. Bàn Đốn nguyện ý cùng cậu ở như vậy cả đời sao?

“Ta chính là có bệnh tự ngược mới có thể thích người, nhưng mà ta cũng không có biện pháp nào..... Sophie, người thử đi theo ta đi, dù sao hiện giờ người cũng không thể chọn bầu bạn, cho dù người không có tình cảm với ta cũng không sao, tình cảm có thể chậm rãi bồi dưỡng mà.” Bàn Đốn cố gắng thuyết phục Sophie.

Sophie không nói gì, im lặng suốt cả buổi.

“Bàn Đốn, trên đời này còn ai ngu ngốc được như người nữa không?”

“Này có thể xem là người đồng ý rồi không?” Bàn Đốn biết với cá tính kỳ quặc của Sophie, cho dù đồng ý cũng sẽ không nói rõ.

“Đi thôi, người tự chạy đi như vậy làm mọi người rất lo lắng.”

“Người đồng ý rồi, đúng không?”

“.....”

“Người không nói lời nào, ta xem là người chịu rồi nha.”

“Đi mau.....”

40. Chương 40

Tình trạng Gia Á mấy hôm nay thực không tốt, từ lần hấp thu năng lượng trước đến giờ cảm giác mệt mỏi vẫn không biến mất. Rất thích ngủ, lại còn thường xuyên ngất xỉu. Sophie quyết định làm một cuộc kiểm tra toàn thân cho Gia Á, sau đó mới quyết định có thực hiện máu thẩm tách hay không. Sophie đang sửa sang lại tư liệu máu thẩm tách thì thấy kết quả xét nghiệm ra, tùy tay cầm lên, vừa thấy.....

“Gia Á!”

Lúc Sophie xông vào, Gia Á đang nằm dựa vào đầu giường ăn hoa quả, bởi vì gần đây hắn không được khỏe nên Tắc Vạn rất chiều cố, mỗi ngày cũng không cần xuống giường. Lần đầu nhìn thấy Sophie có bộ dạng hoang mang như vậy làm Gia Á bị hoảng sợ, một ngụm trái cây nghẹn trong cổ họng.

“Làm sao vậy?”

Biểu tình của Sophie thật khó để hình dung, giống như vừa nuốt phải một con gián, anh mắt sáng ngời, còn cái miệng khe mở nhưng lại không nói tiếng nào.

“Ta muốn nói cho ngươi một việc, ngươi nhất định phải bình tĩnh.....” Sophie nhắc nhở nói.

“Ta rất bình tĩnh a.” Gia Á cảm thấy kỳ lạ, chẳng lẽ nói hắn sắp chết sao?

“Ngươi cũng biết là ta làm kiểm tra cơ thể cho ngươi ấy.”

“Ta biết a.”

“Đã có kết quả rồi.”

“Cho nên?”

“Cho nên.....Gia Á.....ngươi mang thai.”

Phanh! Gia Á từ trên giường té ngã xuống mặt đất, lập tức giật mình đứng bật dậy.

“Cái gì!” Gia Á cảm thấy lỗ tai mình có vấn đề, hắn vừa nghe thấy cái gì?

“Gia Á, ngươi mang thai!” Sophie lặp lại.

“Đáng chết! Sophie, ngươi nói rõ ràng cho ta, gặp quỷ hay sao lại thế này!” Gia Á hung ác túm lấy áo Sophie.

“Đã nói ngươi phải bình tĩnh rồi.” Sophie bắt đắc dĩ nhún vai.

“Ngươi mang thai, đã hơn một tháng rồi, đại khái là sau lần hấp thu năng lượng.” Sophie tính ngày suy đoán, có lẽ là từ lúc bọn họ xuất phát đi Dạ Chi vực đến giờ.

“Sophie! Ta sao có thể.....” Gia Á không thể nói được hai chữ kia.

“Please, ta là nam nhân! Hơn nữa ta và Tắc Vạn căn bản không phải cùng một chủng tộc, điều này sao có thể!” Gia Á nghĩ có lẽ kết quả xét nghiệm của Sophie đã sai rồi! Nhất định là như vậy, hắn sao có khả năng..... này cơ chứ!

“Về điểm này ta cũng rất ngạc nhiên, ta nghĩ đại khái có liên quan đến phương thức sinh sản của đại lục Thụy Bá.” Sophie cảm thấy vô cùng kinh ngạc, rõ ràng không đồng chủng tộc nhưng lại có thể kết hợp sinh con, rất kỳ diệu.

“Nếu dự đoán của ta chính xác thì ta cần một chút tinh dịch của lỗ đat để xét nghiệm, ngươi không ngại cho Tắc Vạn cống hiến một chút đi, ta rất hứng thú với nó.” Sophie thích thú nói.

“Sophie, hiện tại không phải lúc nói chuyện này.....” Gia Á phiền phức nhìn Sophie lượn tới lượn lui trước mặt, hắn biết chính mình không thể nào sinh con được, Tắc Vạn và hắn đã sớm chuẩn bị tâm lý cho việc này. Hắn là một nam nhân! Sao có thể mang thai được.....

“Kết quả xét nghiệm của ta đảm bảo chính xác, thân thể người hiện tại thường mệt mỏi, thích ngủ, té xỉu vân vân đều là triệu chứng do mang thai. Bất quá người không cần lo lắng, đây đều là những phản ứng sinh lý bình thường trong thai kỳ, không bị buồn nôn hay kén ăn là người đã tốt tính lắm rồi.”

“Ta nên vì nó mà cảm thấy may mắn sao? Đây rốt cuộc may chỗ nào chứ! Trời ạ!” Gia Á không khỏi sờ sờ bụng mình, hẳn bây giờ không thể chấp nhận được kết quả này, một đại nam nhân mang thai, thật sự là làm người ta nổi hết da gà!

“Gia Á, tình hình cơ thể người bây giờ không thích hợp để làm thực nghiệm, cũng không hợp để di chuyển mệt nhọc, ta sẽ nói lại chuyện này với Tắc Vạn và Lạc Khả. Chuyện RWAR tạm thời dời lại sau đi, chúng ta tạm thời định cư ở bộ lạc Tát Đức một thời gian, chờ cục cưng sinh ra sẽ xử lý tiếp.”

Gia Á khiếp sợ ngồi một bên, trong đầu trống rỗng. Đúng vậy, hẳn quả thực đã tiếp nhận Tắc Vạn, hẳn cũng hi vọng bọn họ có đứa con, chính là khi sự việc phát sinh trước mắt sao hẳn lại không thể nào cao hứng nổi?

Điều này rất khủng bố, hẳn giống như một nữ nhân đang mang thai.

“Người phải vui vẻ, cục cưng rất khỏe mạnh, tình trạng cơ thể người cũng rất tốt.” Sophie cảm thấy đây là chuyện tốt, vì sao Gia Á lại giống như nhìn thấy ngày tận thế vậy chứ?

“Sophie, ta cảm thấy ta sắp chết rồi.....” Gia Á đã bắt đầu phát sinh triệu chứng trầm cảm trước khi sinh.

“Đây rất bình thường, phản ứng khi biết tin làm mẹ sẽ có chút tiêu cực, lần đầu mang thai người sợ hãi cũng là chuyện tự nhiên.”

“Cái gì mà lần đầu, người còn muốn mấy lần nữa!”

“Chuyện tốt thế này đương nhiên càng nhiều càng tốt rồi, ta đi báo tin này cho Tắc Vạn.” Sophie cười hì hì tiêu sái đi ra ngoài.

Quả nhiên Tắc Vạn sau khi biết tin vô cùng khiếp sợ, sau đó lại mừng như điên vội vàng chạy thẳng tới phòng nhỏ của Gia Á đang ở mặc kệ mọi ánh mắt khác thường từ người trong bộ lạc Tát Đức.

“Chết, chết, lần này chết chắc rồi.....” Gia Á nằm trên giường, hai mắt vô thần nhìn lên trần nhà, miệng lẩm bẩm.

“Gia Á.” Tắc Vạn ôm chặt Gia Á vào trong ngực mình, y và Gia Á đã chuẩn bị tinh thần cả đời này sẽ không có đứa nhỏ. Ai biết ông trời lại bất ngờ cho y một kinh hỉ lớn đến vậy!

“Tắc Vạn, ta cảm thấy thật khủng khiếp, rất căng thẳng.....” Gia Á nhú mày nói.

“Sao lại khủng khiếp?” Tắc Vạn hoàn toàn bất đồng với Gia Á, hạnh phúc bảo phủ toàn thân y.

“Ta là một nam nhân lại mang thai, này còn chưa đủ khủng bố sao!” Gia Á rất xúc động, hoa tay múa chân nói.

Tắc Vạn nghe thấy vậy lập tức hiểu rõ, lòng tự trọng nam nhân của Gia Á lại bùng lên. Tắc Vạn bắt đầu dĩ lắc đầu, dưới tình huống này y chỉ có thể ra vẻ đồng ý. Y đã rất có kinh nghiệm với Gia Á.

“Thật có lỗi, Gia Á, là ta không tốt..... ta nên cẩn thận áp dụng biện pháp phòng hộ.” Tắc Vạn bắt đầu nói những lời trái lương tâm. Nói thâm, y sao có thể áp dụng biện pháp phòng ngừa chứ, về sau cũng không làm.

Gia Á nghe thấy vậy trong lòng thư thái đi không ít. Hẳn hiện tại sợ nhất là người ta bảo hẳn không bình thường, người lần đầu mang thai sợ nhất là những lời nói chết tiệt này!

“Nếu trong lòng người không thoải mái, cứ trút giận lên ta là được rồi. Hiện tại đã như thế này, hối hận cũng muộn rồi. Người phải chú ý thân thể nhiều hơn, không nên tức giận.” Tắc Vạn an ủi nói.

Gia Á suy nghĩ một chút, đúng vậy, bây giờ có hối hận cũng vô dụng.

“Đây cũng không thể trách người, lúc ấy cũng không biết sẽ như vậy.” Gia Á bắt đầu dĩ nói.

Tắc Vạn nghe vậy trong bụng cũng vui vẻ một chút.

“Chúng ta bây giờ không cần làm gì cả, cũng không cần trở về, mọi việc tạm gác lại, chờ cục cưng sinh ra, được không?” Bây giờ dù có là chuyện lớn cỡ nào cũng phải dẹp qua một bên!

“Cũng chỉ có thể như vậy.....” Gia Á không cam lòng gật gật đầu, ai bảo hiện giờ hắn lại mang trong người một đứa bé cơ chứ.

Sau khi mang thai cảm xúc của Gia Á ngày càng tệ, việc thường làm nhất là ngồi vuốt bụng trầm tư. Cho tới giờ hắn chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có một ngày mình mang thai đứa nhỏ cho Tắc Vạn, hắn thật sự yêu y nhưng đây lại là hai chuyện khác nhau.

Quên đi! Giờ có nghĩ cũng vô dụng. Tuy là Tắc Vạn chính là mầm mống nhưng dù sao hắn cũng chính là mảnh đất a! Đứa nhỏ này hắn cũng có phần một nửa. Gia Á cố sức cắn một ngụm thịt gà, hắn hiện tại phải ăn món này rất nhiều. Sophie nói bởi vì đoạn thời gian vất vả trước đây nên dinh dưỡng hắn không đủ, đối với sinh trưởng của thai nhi rất bất lợi.

Lạc Khả biết tin tức này cảm thấy rất thần kỳ, tới giờ cậu chưa bao giờ gặp được người mang thai, bộ lạc Tát Đức không cần tự mình mang đứa nhỏ. Suốt ngày cứ đi theo Gia Á, hiếu kỳ nhìn bụng hắn.

Đồng dạng cảm thấy thần kỳ như vậy chính là Sophie, bởi vì Gia Á mang thai nên định kỳ cách một ngày sẽ tiến hành kiểm tra cơ thể. Thường xuyên kiểm tra làm Sophie phát hiện ra một tình huống bất ngờ. Cơ thể Gia Á tích tụ rất nhiều năng lượng kim nhưng không rõ nguyên nhân đã biến mất từng chút một.

“Chính là như vậy, lúc đầu ta cũng không chú ý lắm nhưng đây là số liệu phân tích máu, người xem.” Sophie đưa bảng báo cáo ra.

“Hàm lượng năng lượng hấp thu trong máu ngày càng ít, 350, 320, 300.....cứ tiếp tục giảm như vậy, không bao lâu nữa năng lượng kim người hấp thu lần trước sẽ biến mất hoàn toàn.”

“Nguyên nhân là gì?” Gia Á thật sự không biết nên phản ứng thế nào, vấn đề phức tạp này khi mang thai tự nhiên lại giải quyết được.

“Có thể do thai nhi hấp thụ.” Sophie nói, đây là lý giải duy nhất. Tuy Gia Á không phải là sinh vật của lục địa Thụy Bá, nhưng đứa nhỏ trong bụng thì khác, bản năng đã có khả năng hấp thụ và chuyển hóa năng lượng.

“Vậy không phải nói, đứa nhỏ trong bụng ta có năng lượng kim sao?” Gia Á kinh ngạc, bởi vì cho dù là sinh vật của đại lục Thụy Bá cũng không thể hấp thụ năng lượng không thuộc hệ của mình.

“Có thể nói như vậy.”

“Vậy đứa nhỏ chính là lỗ đát a!”

“Bây giờ vẫn chưa nhìn ra được, khoảng hơn ba tháng nữa mới có thể kiểm tra.”

“Nói như vậy, ta đang mang thai chúa cứu thế.....” Gia Á vỗ trán lắc lắc đầu, sớm biết mang thai đứa nhỏ đã có thể giải quyết nhiều vấn đề như vậy, hắn còn phí nhiều sức lực như vậy để làm gì cơ chứ!

Đang nói chuyện bên ngoài chợt truyền tới một trận huyên náo. Gia Á vừa lộ đầu ra đã nhìn thấy Lạc Khả vội vàng đi về hướng tế đàn.

“Lạc Khả, làm sao vậy?” Gia Á hỏi.

Lạc Khả nhú mày, thần sắc vô cùng nghiêm túc lại có chút kích động.

“Có người báo lại tình huống cơ thể Thiết Lợi Á, thần lực dường như bắt đầu sôi mồn.....”

“Có ý gì a?”

“Ý chính là có thể tân thần tử đã có thể xuất hiện!”

41. Chương 41

***Note: Đổi cách xưng hô giữa Sophie và Bằng Đồn

Cả 2 đều xưng là ta, nhưng Sophie sẽ gọi Đồn ca = anh.

Còn Đồn ca gọi Sophie = em.

Như vậy cho nó vừa lạnh lại vừa tình tứ hử hử :”>

Toàn thân Thiết Lợi Á vẫn còn phát sáng nhưng hoàn toàn bất đồng với mấy ngày trước, tuy rằng không rõ lắm nhưng vẫn có thể nhận ra nó trong suốt hơn lúc đầu một chút.

“Thần lực của thần tử đang xói mòn vì thể thân thể mới trở nên trong suốt. Đến lúc thần lực hoàn toàn biến mất, thân thể cũng tan biến.” Lạc Khả giải thích.

“Đây cũng chính là cái chúng ta gọi là mộ binh, tượng trưng cho tân thần tử sắp xuất thế.” Giọng nói Lạc Khả vô cùng hưng phấn, tâm nguyện của bộ lạc Tát Đức không ngờ có thể hoàn thành ở đời của mình!

Không phải Gia Á quá nhạy cảm, nhưng hẳn có cảm giác đứa nhỏ trong bụng mình có năng lực kim, tuy có thể do di truyền nhưng hiện tại lại xảy ra tình huống của Thiết Lợi Á.

“Lạc Khả, có phải chỉ có người của thần tộc mới có năng lực kim không?” Gia Á thử hỏi.

“Đúng vậy.”

“Vậy thần tử có phải đời nào cũng sinh ra từ thần tộc không?”

“Theo lý mà nói chính là như vậy.”

Gia Á hiện tại cũng chưa dám khẳng định, nhưng nhìn nhìn phần bụng bằng phẳng của mình, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì có thể số năng lượng kim loại trong cơ thể hẳn sẽ bị hấp thu hoàn toàn. Đứa nhỏ của hẳn liệu có phải là tân thần tử hay không? Thần tử của thần tộc không thể có bầu bạn, vừa sinh ra đã phải đưa tới nơi của các trưởng lão để nuôi nấng, cả đời phải sống cuộc sống thanh tâm quả dục như người của bộ lạc Tát Đức, cuộc sống hoàn toàn trong sạch. Thiết Lợi Á là thần tử duy nhất kết làm bầu bạn với một lỗ đạt hình hổ, cuối cùng đã bị trừng phạt.....

Sau khi trở về Gia Á đã suy nghĩ rất lâu, hẳn không có dự tính nói chuyện này cho Lạc Khả. Hẳn không hi vọng đứa con của mình là thần tử, chính là khi thần tử sinh ra trên người sẽ có dấu hiệu đặc biệt, lúc đó muốn dấu cũng không được.

Nó là đứa nhỏ của hẳn, phải do đích tay hẳn nuôi nấng! Hơn nữa hẳn cũng không hi vọng con mình có cuộc sống như vậy, tuy rằng làm vậy vì lợi ích của nhiều người, này đại khái chính là tâm tư của người làm cha mẹ đi. Gia Á lần đầu tiên phát sinh ý thức trách nhiệm với đứa nhỏ trong bụng.

Phản ứng khi mang thai của Gia Á tới tận tháng thứ 3 mới bắt đầu xuất hiện, thấy cái gì cũng ghê tởm, ăn xong lập tức ói ra, ói xong lại còn muốn ăn tiếp..... Loại tra tấn này làm Gia Á hận không thể đánh đứa nhỏ trong bụng một phát, nhưng lại không thể làm vậy vì thể liền chuyển sang ba đứa nhỏ, người này thì tha hồ đánh. Ai cũng biết sức lực Gia Á rất lớn, vung tay một cái có thể đánh bay một con thực nhân thử, hiện tại toàn bộ sức lực này lại dồn lên người Tắc Vạn, áp lực a!

“Ấn!” Tắc Vạn lại bị đánh một quyền, ngực ầm ầm đau.

“Có phải lại khó chịu không?” Tắc Vạn lấy lòng hỏi, tính tình Gia Á hiện tại rất nóng nảy, hử một tí là tức giận. Sophie nói đây là biểu hiện bình thường, sau đó nói ra một đồng khái niệm khoa học phân tích thời gian mang thai sẽ bị kích thích, tóm lại kết quả chính là tính tình Gia Á trở nên cáu kỉnh.

“Vô nghĩa!” Gia Á mới ói xong, trước lúc ói hẳn vừa ăn xong, hiện tại ồm ồm bệnh tật chỉ muốn nằm yên một chỗ.

“Thảm, ta lại đói bụng!” Mới vừa ăn xong đã ói ra hết vì thế bây giờ lại muốn ăn.

“Tất cả là tại ngươi! Còn không mau đi lấy đồ ăn tối cho ta!” Gia Á đỏ hết tức giận lên người Tắc Vạn, hờ ra là đánh.

Tắc Vạn còn biết làm thế nào được a? Bầu bạn của mình vì mình mang đứa nhỏ, cố gắng chịu thôi.....

“Phải, đều do ta, toàn bộ trách nhiệm đều do ta, ta đi lấy nước hoa quả cho ngươi.” Một tay Tắc Vạn chăm sóc cho Gia Á, hiện tại y so với người đang mang thai còn hiểu rõ cái gì nên ăn cái gì không nên ăn hơn.

Bàng Đồn thấy cảnh này không khỏi cảm khái, hóa ra chính mình không phải là người bi thảm nhất a! Ít ra Sophie chưa bao giờ đánh anh, nhiều lắm là nói mấy câu ác độc.

Trên người lốm đốm vết bầm xanh tím, nhưng làn da màu đen nên nhìn không thấy, kiếp làm ba của Tắc Vạn đúng là đầy gian khổ a.

Từ lúc Gia Á mang thai, số năng lượng trong cơ thể không thể hấp thụ đã dần dần biến mất hẳn, cơ thể khôi phục số liệu bình thường. Chính là không lâu sau đó lại xuất hiện vấn đề, Gia Á luôn có cảm giác bụng mình đau đớn khó chịu. Tắc Vạn gấp đến mức cứ xoay vòng vòng, chỉ có thể chạy đến tìm Sophie xin giúp đỡ.

Sophie cũng rất nghi hoặc, cơ thể Gia Á đã trở về bình thường, loại tình huống này đáng ra không xuất hiện mới đúng.

“Ta có một ý tưởng.” Sophie suy đoán.

“Gia Á, ngươi thử hấp thu năng lượng trong tảng nguyên thủy xem.” Nếu bởi vì năng lượng trong cơ thể Gia Á biến mất làm đứa nhỏ xuất hiện dị thường, như vậy có thể chứng minh nó cần năng lượng làm chất dinh dưỡng.

“Chính là hiện tại ta thế này, nếu tiếp xúc với điện lưu, đứa nhỏ làm sao bây giờ?” Gia Á chỉ có thể thông qua điện lưu mới có thể hấp thu năng lượng, nhưng không thể khẳng định điện lưu có ảnh hưởng tới thai nhi hay không.

“Kỳ thật, hiện tại ngươi không cần điện lưu cũng có thể hấp thu.” Hiện tại đứa nhỏ trong cơ thể Gia Á có sức mạnh điều khiển kim loại, Gia Á có lẽ không cần điện lưu hỗ trợ.

Gia Á suy nghĩ.

“Để ta thử xem.”

“Ta lấy tinh thạch tới.” Sophie cầm lấy một khối tinh thạch kim loại tới.

Gia Á cảm thấy khi tiếp cận tảng đá kia, cơ thể lại càng có cảm giác cấp bách. Tay nhẹ nhàng đưa lên, lại có thể cảm ứng được năng lượng dao động, sử dụng năng lực khống chế làm tảng đá bay lên.

“Tốt quá!” Sophie vui mừng! Không ngờ vấn đề phức tạp hiện tại của mọi người lại có thể dễ dàng giải quyết như vậy! Lần này chuyến hành trình tới bộ lạc Tát Đức thật là có thu hoạch ngoài ý muốn!

Gia Á hấp thu năng lượng trong tảng đá, nhất thời cảm thấy thoải mái rất nhiều, lúc tảng đá cạn năng lượng Gia Á mới thu hồi năng lực, lúc này hoàn toàn không xuất hiện hiện tượng cứng ngắc đau đớn khắp người.

“Bụng ta không đau nữa.” Gia Á cảm thấy chuyện này thật thần kỳ, hẳn đã có năng lực hấp thu năng lực như sinh vật trên đại lục Thụy Bá.

“Chỉ cần đứa nhỏ này còn trong bụng, ngươi có thể bình thường hấp thu năng lượng kim, sức ăn của nó có lẽ đã gia tăng, sau này mỗi ngày ngươi nên hấp thu một lần.” Sophie nói.

“Chờ sau khi đứa nhỏ sinh ra, chúng ta có thể dựa theo bản đồ của bộ lạc Tát Đức, thu thập những tảng RWAR phân tán khắp nơi, giải quyết triệt để vấn đề này.” Sophie đưa ra phương án giải quyết tốt nhất, trong tư liệu còn lại của bộ lạc Tát Đức có vị trí của các mảnh thần thạch, nhìn thấy bản đồ xong, Gia Á cùng cậu mới biết rốt cục có bao nhiêu mảnh! Kia không còn là vấn đề mấy chục cái nữa, trải rộng khắp góc ngách của đại lục Thụy Bá, có mấy trăm đến cả ngàn cục, lúc trước cơn xoáy lưu đã đưa tới một trận mưa thiên thạch!

“Thật tốt quá.....” Vấn đề luôn đè nặng trong lòng Gia Á đã có đáp án, hẳn cảm thấy rất thoải mái, nằm trên giường cầm một trái cây chua bắt đầu ăn, đột nhiên có cảm giác kiêu ngạo giống như đang mang long thai.

“Gia Á, người có nghĩ tới chuyện đứa nhỏ có thể là tân thần tử không?” Sophie đột nhiên nói, tuy nói thần tử chỉ có thể xuất hiện bên trong thần tộc nhưng những dấu hiệu trước mắt cho thấy, đứa nhỏ Gia Á đang mang rất có thể là tân thần tử.

“Có nghĩ.” Gia Á thành thật nói.

“Nhưng ta sẽ không giao đứa nhỏ ra, không quan tâm tới chuyện nó có phải là thần tử hay không! Nó là con ta, ai cũng đừng mong đụng vào!” Gia Á rất kiên định, sau này hẳn sẽ đưa đứa nhỏ quay về bộ lạc Phỉ Tư Thắc, tuyệt đối không để nó lại cái nơi vĩnh viễn không thấy ban ngày này, để người của bộ lạc Tát Đức nuôi dưỡng. Nếu người của bộ lạc Tát Đức nhất định phải đi theo thần tử vậy cứ dắt theo bọn họ rời khỏi Dạ Chi vực. Tóm lại, hẳn nhất định phải ở một chỗ với đứa nhỏ, mang thai mười tháng sinh ra lại phải đưa cho người khác, hẳn không có vĩ đại đến vậy!

Ôm tâm tình bảo hộ ghé con như vậy, Gia Á bắt đầu tính toán sau này làm cách nào để thu phục bộ lạc Tát Đức! Với chấp nhất của bọn họ với thần tử, nhất định sẽ không chịu buông tay, vậy để mọi người cùng nhau rời khỏi Dạ Chi vực là tốt nhất. Kỳ thật Gia Á không rõ thần tử cần phải làm gì, theo lịch sử ghi lại thần tử là nhân vật có quyền lực như giáo hoàng linh tinh. Là người nắm trong tay tri thức cao nhất, là người đứng đầu chính trị đồng thời nắm giữ sức mạnh thần kỳ. Làm thủ lĩnh cũng có thể đi, nhưng vì sao lại phải ở Dạ Chi vực cơ chứ?

“Ta kỳ thật cũng không phản đối con ta làm thần tử, chỉ là ta chán ghét cảnh bị ép buộc, bị người khác quyết định nhân sinh.” Gia Á nói, mỗi con người đều có quyền lợi tự quyết định cuộc sống của mình. Con hẳn, sẽ lớn lên bên cạnh hẳn và Tắc Vạn, về phần sau khi trưởng thành có muốn trở thành thần tử hay không thì phụ thuộc vào quyết định của nó.

42. Chương 42

Nơi không có ban ngày sẽ làm người ta sinh ra cảm giác hỗn loạn. Đèn trong phòng Sophie lúc nào cũng sáng, trên bàn là một đồng tử liệu lộn xộn, tất cả đều có liên quan tới nhân ngư. Lần trước Gia Á và Lạc Khả nói chuyện, cậu có đứng bên cạnh. Sophie là người vui hay giận cũng không biểu hiện ra mặt, tuy là lúc ấy không hề phản ứng gì nhưng trên thực tế cậu nghe thấy toàn bộ những lời đó.

“Ta nhất định là điên mất rồi.....” Sophie ôm đầu thở dài, sao cậu lại có thể gửi gắm tình cảm vào loại ảo tưởng không thực tế này kia chứ? Không thể ngăn cản được luồng suy nghĩ không ngừng trào ra của mình, nghe nói năng lực của nhân ngư tượng trưng cho sinh mệnh, có thể làm người chết hồi sinh, tái tạo cơ thể, như vậy có phải bọn họ cũng có thể.....

Sophie im lặng ngồi một góc, ngọn đèn rọi chiếu lên đôi mắt đen láy. Sophie nhắm mắt lại, cậu đã quyết định, nhưng cậu sẽ không nói chuyện này cho Gia Á, cũng không muốn nói cho Bằng Đốn, sẽ không nói cho bất cứ ai, đây là chuyện của cậu vì thế tự cậu sẽ giải quyết. Sophie biết tự ý xâm nhập vào không gian dị giới của nhân ngư sẽ có hậu quả gì, theo tư liệu trước mắt thì không có ai sống sót rời khỏi đó. Không phải lạc lối trên biển, cũng là gặp sự trừng phạt của nhân ngư.

Cậu chỉ có một cơ hội duy nhất, chính là sau khi Gia Á sinh ra tân thần tử, kế ước Thiết Lợi Á và nhân ngư ký kết sẽ mất đi hiệu lực, đến lúc đó kết giới của không gian dị giới sẽ xuất hiện lỗ hổng.

Cậu không nói cho bất cứ ai nơi cậu sẽ đi, cũng không để ai tìm thấy, cậu không muốn có ai gặp nguy hiểm nữa..... chuyện RWAR đã có phương án giải quyết, không cần tới cậu. Sophie hiện giờ chỉ cần chờ tới lúc Gia Á sinh đứa nhỏ, cậu cũng muốn nhìn đứa bé kia một chút.....sau đó sẽ trốn đi.....

Sophie bước ra cửa, đi dạo bên ngoài bộ lạc, có những sinh vật phát sáng lượn lờ quanh người cậu, hết như những con đom đóm. Khu lều trại của Bàn Đốn dần xuất hiện trong tầm mắt, cậu mỉm cười bước qua. Tên gốc Bàn Đốn này vẫn còn say ngủ, Sophie không nhẹ không nặng vỗ vỗ lên mặt anh.

“Này, đại gốc, thức dậy!”

“Sophie?” Bàn Đốn mơ màng mở hai mắt, gương mặt Sophie mang theo ý cười thản nhiên xuất hiện trước mắt anh.

“Theo ta nói chuyện một chút được không?” Sophie ôm gối ngồi bên cạnh Bàn Đốn.

“Được.....” Bàn Đốn ngồi dậy, anh có cảm giác Sophie dường như trở nên ôn nhu thì phải?

Hai người đi ra ngoài, ngồi dưới một cây đại thụ.... nhìn màn sương mù khùng bố trong không gian sương mù của Dạ Chi vực, nơi này thật ra vô cùng xinh đẹp. Khắp nơi tràn ngập sinh vật phát sáng đủ loại màu sắc vô cùng rực rỡ, cây cối có lá dài màu trắng.

“Tiểu tổ tông, em đừng dùng ánh mắt này nhìn ta, rất đáng sợ.” Bàn Đốn nhìn thấy mắt Sophie xoay tít liền cảm thấy sợ hãi.

“Đại gốc, ta xấu như vậy sao?” Sophie bật cười, cậu đâu có ác liệt đến vậy a.

Bàn Đốn bất đắc dĩ thở dài, tiểu tổ tông hôm nay có chút kỳ lạ a.....

“Nói thật, Bàn Đốn, anh rốt cuộc thích ta chỗ nào a?” Sophie có chút tò mò, cậu đối xử với Bàn Đốn nhìn thế nào cũng không thể nói là tốt.

Bàn Đốn xấu hổ gãi đầu, bị người ta hỏi trực tiếp vấn đề này thực là.....

“Nếu ta biết thì tốt rồi, bất tri bất giác đã bị em hút chặt.” Bàn Đốn bất đắc dĩ nói.

“Em là người máy, tính tình cũng không tốt, một chút cũng không ôn nhu, khuyết điểm có một đống lớn.” Bàn Đốn càng nói càng muốn cười, đột nhiên nhẹ nhàng ôm lấy Sophie.

“Nhưng mà ta thích, có biện pháp nào được a!” Bàn Đốn nhận mệnh.

Sophie nhàn nhạt cười, không đẩy Bàn Đốn ra.

“Bàn Đốn, nếu có một ngày ta biến mất anh cũng đừng mất hi vọng, phải tìm một khảm đặc ôn nhu cùng nhau sống cả đời.” Sophie thở dài.

Bàn Đốn nghe thấy lời này cảm thấy không vui, cái gì gọi là biến mất chứ!

“Sophie, chúng ta không phải đã nói rồi sao, cứ như vậy cả đời!” Bàn Đốn ôm chặt Sophie.

“Ta đã nghĩ cả rồi, đợi chuyện tăng nguyên giải quyết xong, ta sẽ mang em về bộ lạc Ba Tái Tư! Phong cảnh ở đó so với bộ lạc Phi Tư Thác còn đẹp hơn, hướng về biển cả, mỗi ngày đều có thể ngắm nhìn mặt trời xuất hiện từ phía chân trời, nước biển sẽ biến thành màu da cam.” Bàn Đốn khẽ nói, Sophie im lặng lắng nghe.

“Ta biết em sợ nước, chính là ta có thể công em trên lưng đi du lịch trên biển, tốc độ của ta rất nhanh, ở trong nước chính là đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi. Nước biển trong suốt, có thể nhìn thấy những rặng san hô rực rỡ dưới đáy nước, còn có những đàn cá nhỏ.....”

Trước mắt Sophie giống như đang xuất hiện một bức tranh vô cùng xinh đẹp, thái dương màu vàng tỏa ra hào quang rực rỡ xuất hiện từ phương đông, cậu ngồi trên lưng Bàn Đốn tiến thẳng về phía thái dương, dường như chỉ cần vươn tay có thể chạm tới.....

“Bàn Đốn, kỳ thật anh là một người rất tốt..... ta lại là người lãnh huyết vô tình, có thể cả đời này sẽ không thích anh.” Sophie lạnh nhạt nói, cậu sẽ không nói thật ra cậu đã sớm yêu thích Bàn Đốn.

“Em a, không thể nói được lời dễ nghe sao.....” Bàn Đốn lại bị đả kích, nhưng cũng đã tập thành thói quen, hiện tại nghe thấy cũng chỉ cảm thấy có chút bất đắc dĩ. Chuyện tình cảm chính là như vậy, phải theo đuổi thật chặt, chỉ cần buông tay một chút sẽ lập tức mất đi.

“Muốn nghe lời dễ nghe thì đừng tìm ta.” Sophie cười nói, nếu cậu không đáp lại tình cảm của Bằng Đồn, như vậy nếu thực sự có một ngày cậu không bao giờ quay trở lại nữa, Bằng Đồn cũng có thể xem mọi chuyện như một cơn ác mộng mà thôi.....

“Sophie, em có tâm sự sao?” Bằng Đồn rất miễn cưỡng, anh cảm thấy Sophie hôm nay rất kỳ lạ.

“Có.” Sophie gật gật đầu.

“Là suy nghĩ của ta a, chính là có một tên đại ngốc suốt ngày quẩn quít lấy ta, không phiền sao được a.” Sophie giả vờ như thực sự gặp phiền phức thở dài.

“Bị anh làm phiền như vậy sớm muộn gì cũng có ngày ta trốn đi, để anh muốn tìm cũng không được.” Sophie nửa đùa nửa thật nói.

Bằng Đồn nhìn thẳng vào mắt Sophie, hai tay nhẹ nhàng áp lấy gò má lạnh như băng của cậu.

“Sophie, em nhớ cho kỹ, ta cả đời này chỉ nhận định mình em! Nếu em chạy, ta sẽ tìm, tìm không thấy ta sẽ chờ. Mười năm, hai mươi năm, cả đời, ta cũng chờ!”

Sophie siết chặt hai tay mình không thể khống chế đã bắt đầu run rẩy, cậu thật sự khát khao có được một cơ thể, cậu muốn mình có thể trở thành một con người chân chính, cùng Bằng Đồn trải qua cả đời. Vì thế chuyện này cậu phải tự mình đi hoàn thành, một khi thất bại cũng không muốn liên lụy tới Bằng Đồn. Chính là đại ngốc này hiện tại lại có bộ dạng này, bảo cậu làm sao yên tâm buông tay rời đi cơ chứ!

“Bằng Đồn, anh sao lại ngu ngốc như vậy! Ngốc muốn chết!” Sophie nhắm mắt lại, có chút buồn bực nhìn không được đánh Bằng Đồn một quyền.

“Ta chính là ngốc như vậy, không ngốc như vậy sao lại thích em được.” Bằng Đồn tươi cười vô cùng sáng lạn.

“Sophie, ta sẽ chờ em, chờ đến ngày em thích ta, chúng ta sẽ vui vẻ ở bên cạnh nhau cả đời. Không có đứa nhỏ cũng không sao, không thể ôm em cũng không sao, ta chỉ là thích cảm giác khi cùng em ở một chỗ, sẽ không có ai làm ta có được cảm giác này.”

Sophie cúi đầu, tựa vào người Bằng Đồn.

Đứa ngốc, không cần chờ, ta đã sớm thích anh..... chính là ta để ý, ta muốn có một cơ thể, cũng muốn giống như Gia Á có thể mang thai sinh đứa nhỏ, vì thế có những việc ta phải đi làm..... ta làm sao có thể nhìn anh già đi trước mặt ta, sau đó rời đi, mà ta vẫn giống hệt như lúc trước được chứ.....

Không ai biết, trong một đêm lạnh như băng này, Sophie đã quyết định, mãi đến rất nhiều năm về sau, Bằng Đồn một mình ngồi trên bờ biển Đông Hải nhìn mặt trời mọc ở phía xa, nhớ lại ngày đó anh vẫn không thể hiểu được, Sophie vì sao lại đeo trên lưng gánh nặng như vậy, vì sao lại quyết định đi con đường khó khăn như vậy.....

43. Chương 43

Gia Á không hề có ý thức gì về việc mình mang thai, mãi đến lúc bụng hằn phình to như quả bóng mới bắt đầu có cảm giác sợ hãi! Làm sao bây giờ? Lớn như vậy, làm sao sinh ra được? Sinh ra từ chỗ nào a? Muốn tìm người có kinh nghiệm hỏi một chút lại phát hiện ra mình đang ở bộ lạc Tát Đức, khảm đặc sinh đứa nhỏ họ cũng chưa bao giờ nhìn thấy!

“Sophie, đứa nhỏ lớn như vậy sinh từ chỗ nào a.....” Gia Á lôi kéo Sophie, tìm kiếm cảm giác an toàn, chỉ cần có Sophie bên cạnh hẳn đại khái cũng không đến mức vì sinh đứa nhỏ mà chết đi đâu!

“Không xác định.” Sophie cũng chưa nghiên cứu phương thức khảm đặc sinh con, lần này cả hai người đều mù tịt.

“Nếu cần thiết ta sẽ mổ cho ngươi, yên tâm, chỉ rạch bụng ra thôi, không chết được.” Loại an ủi của Sophie nói ra càng làm người ta cảm thấy khủng hoảng hơn.

Gia Á sờ sờ cái bụng tròn vo của mình, cảm giác được một chút dị động, tiểu tử này hiện tại đã rất khỏe mạnh, hờ tí liền đá hần. Loại cảm giác này thực sự rất kỳ diệu, thân thể hần đang chứa một người có huyết mạch tương liên với mình.

“Khả đặc của bộ lạc Phỉ Tư Thắc đều sinh tự nhiên, bọn họ yếu như vậy còn có thể sinh, cơ thể ngươi khỏe mạnh như trâu vậy, nhất định không có vấn đề.” Sophie đối với chuyện này cũng không lo lắng nhiều, cứ theo tự nhiên thì có thể sinh rồi.

Bởi vì áp bức, buổi tối hằng ngày Gia Á bắt đầu bị chuột rút. Tắc Vạn có được sự cho phép đặc biệt, nên có thể ở lại trong bộ lạc chiếu cố hần. Trước kia Tắc Vạn thường nghe thấy người trong bộ lạc Phỉ Tư Thắc nói khả đặc thân thể yếu ớt, có đôi khi sinh đứa nhỏ sẽ nguy hiểm tới sinh mạng, v...v.... Gia Á cũng chưa từng để ý tới chuyện này, lúc những khả đặc thảo luận chuyện mang thai, Gia Á cũng là nghe tai trái ra tai phải. Hiện tại báo ứng tới rồi, chuyện mang thai đã tới lượt hần, làm người quả nhiên phải phước hậu a.

“Tắc Vạn, chân.....” Mơ màng ngủ một giấc, bắp chân đột nhiên phát đau, Gia Á lập tức tỉnh lại, phản ứng đầu tiên chính là cho Tắc Vạn một quyền.

Tắc Vạn bị đánh tỉnh lại, vô cùng bị thương ngồi dậy, nhẹ nhàng mát xa bắp chân cho Gia Á.

“Khá hơn chút nào không?”

“Vẫn chưa.” Gia Á thật sự rất buồn ngủ, nhưng chân quá đau đớn ngủ không được.

Vừa mát xa chân cho Gia Á, vừa quan sát đôi mắt thâm quầng của hần, vẻ mặt vô cùng mệt mỏi, kỳ thật nhìn thấy hần như vậy Tắc Vạn thật sự rất đau lòng.

“Tắc Vạn, khó chịu quá.....” Gia Á mơ hồ kéo Tắc Vạn tới bên người, vùi đầu vào lồng ngực ấm áp của y, nhiệt độ bên ngoài rất thấp, hần sợ lạnh.

Cả người Tắc Vạn tản mát ra nhiệt khí, bao vây lấy Gia Á. Gia Á bộ dáng buồn ngủ, quần áo tán loạn trên người để lộ ra phần xương quai xanh và da thịt trắng nõn, Tắc Vạn nuốt nước miếng, lúc này rồi y còn suy nghĩ vớ vẩn gì nữa a!

Gia Á không biết Tắc Vạn đang suy nghĩ cái gì, hết lần này tới lần khác cứ cọ cọ lên người người ta. Tắc Vạn nhăn nhó thật vất vả, cân cân trong lòng bắt đầu nghiêng, tuy nói là không thể làm nhưng hôn một chút cũng có thể đi. Theo đuổi nguyên tắc nói là làm ngay, Tắc Vạn liền cúi đầu, đầu tiên chỉ nhẹ nhàng chạm vào đôi môi hồng mềm mại của Gia Á, lập tức có chút cấp bách bắt đầu hôn sâu, dây dưa với đầu lưỡi đang trốn tránh của Gia Á.

Người này! Làm cái quỷ gì a! Gia Á thở không nổi, mãi đến khi bị hôn suýt ngất đi Tắc Vạn mới buông hần ra, chôn đầu bên cổ hần thở hổn hển.

“Chờ tiểu tử kia sinh ra, ta nhất định đòi lại cả lời lẫn lãi mất mát hôm nay.” Tắc Vạn khê cười nói.

Gia Á nghe vậy nhin không được lại đấm cho y vài quyền, chính vì cái đó mới làm hần thành bộ dạng bây giờ, còn nói nữa!

Gia Á vốn là dạng người hoạt bát hiếu động như loài khỉ, yên tĩnh một hai ngày còn có thể, duy trì suốt mười tháng! Hần nhất định sẽ mốc meo mà chết! Lúc bụng to lên, vì sợ người ta nhìn thấy bộ dạng mình mang thai nên Gia Á tính toán trốn ở trong phòng đến lúc sinh con xong, nhưng chưa kịp kiên trì đến tháng mười, kế hoạch đã bị bỏ quên một bên.

Gia Á chán đến sắp chết rồi bắt đầu nghĩ tới một chuyện rất thú vị, giáo dục trẻ con, hần muốn dưỡng thai.....lúc trước Gia Á cũng từng nghĩ tới, khi có đứa nhỏ mình nên dạy nó thế nào (đương nhiên, khi đó hần không bao giờ nghĩ tới chuyện chính mình sẽ ‘sinh’.....) chính mình mỗi ngày không có việc gì làm liền cùng cục cưng nói chuyện.

Gia Á vắt hết óc, nhớ lại những chuyện xưa trước kia mẫu thân từng kể cho mình nghe, nhưng bởi vì đã qua quá lâu nên chỉ có thể nhớ được vài đoạn nhỏ, nhưng đối với người có sức sáng tạo vô hạn như Gia Á

chuyện này cũng không phải vấn đề lớn.....

“Cục cưng, ta hiện tại sẽ kể cho con nghe một chuyện xưa.” Gia Á cúi đầu thì thầm với bụng mình.

“Chuyện xưa có tên là công chúa lọ lem ngày xưa ngày xưa có một bà hoàng hậu, bà sinh ra một cô con gái, làn da trắng như tuyết, môi đỏ như máu.....một cái mòm đầy máu? Có chút bạo lực đi. Cục cưng, vừa này không tính, chúng ta nói lại! Môi của nàng đỏ như nước ở cốc sông Đỏ.....”

—— tiếp theo là một mảnh hỗn loạn.....

“Sau đó mẫu thân của nàng chết đi, phụ thân nàng cưới một vị mẫu thân mới, tân mẫu thân dắt theo hai người con gái, bọn họ đối xử với công chúa lọ lem không tốt. Vì thế nàng quyết định rời khỏi quê nhà, chèo thuyền lưu lạc trên biển. Đột nhiên có một ngày, công chúa lọ lem gặp phải gió lốc, tiến vào hải lý, nàng nghĩ mình chết chắc rồi thì lúc này vương tử nhân ngư đột nhiên xuất hiện.....”

Một câu chuyện xưa vô cùng hỗn loạn vẫn đang tiếp diễn, câu chuyện thật dài xen lẫn rất nhiều thể loại, từ chuyện cổ tích, tới mạo hiểm sau đó lại biến thành khoa học viễn tưởng, cuối cùng công chúa lọ lem bị bà phù thủy độc ác biến thành vịt con xấu xí, được vương tử hôn lại hóa thành thiên nga, cuối cùng nàng cùng vương tử hóa thân thành bướm bướm, hết truyện.....

Gia Á không chỉ mỗi ngày tự lầm bầm nói chuyện với cục cưng, hẵn còn kéo cả người khác.

“Sophie! Người theo ta nói chuyện với cục cưng đi!” Một người vô cùng hưng phấn chạy vọt vào.

“Nói cái gì?” Một người lạnh nhạt ngắt đầu.

“Ta muốn dưỡng thai, cái gì cũng được, người nghĩ rồi nói đi!”

Bộ dáng Sophie có vẻ rất nghiêm túc, nghĩ suốt cả buổi.

“Được rồi, chỉ cần người không thấy chán là được.” Sophie nhún nhún vai.

“Ân, người nói đi!” Gia Á hài lòng ngả người dựa vào ghế.

Sophie bắt đầu nói chuyện với bụng Gia Á.....

“Phản ứng của các sinh vật trong quá trình đun nóng phương trình hóa học cơ bản nhất được chia thành bốn loại, chúng ta có thể dùng kí tự tiếng anh để đơn giản hóa, G là đại diện cho thể khí, L là lỏng, S là rắn, Aq tượng trưng cho dung dịch. Ví dụ như: H_2O vô cơ bao gồm hai nguyên tố là oxy và hydro, chúng ta cũng biết nó chính là nước, cái vừa mới nói qua G là tượng trưng cho thể khí, như vậy $\text{H}_2\text{O}(\text{g})$ là đại diện cho hơi nước, rất dễ hiểu đúng không.....”

Ách.....trên trán Gia Á bắt đầu xuất hiện hắc tuyến.....Sophie có cần nhất định phải nói về chuyện này không a?

“Chúng ta trước nói tới chuyện đơn giản một chút đi, $\text{C}(\text{s}) + \text{H}_2\text{O}(\text{g}) = \text{CO}(\text{g}) + \text{H}_2(\text{g})$, đây có nghĩ là... blablablabla.....”

“Cái kia, Sophie.....” Gia Á ngồi dậy.

“Ta đột nhiên nhớ lại hôm nay vẫn chưa hấp thu năng lượng, ta đi trước.....” Gia Á bỏ chạy trốn chết.

Sophie bĩu môi nhìn về phía cửa sổ, đề tài này nhằm chán vậy sao?

“Lạc Khả! Lạc Khả!” Gia Á sau khi trốn khỏi Sophie, đi lòng vòng một hồi tới từ đường, Lạc Khả là thủ lĩnh tộc Tát Đức, cũng là trưởng lão, nhất định là người có kiến thức uyên bác, để cậu ta kể một vài chuyện về đại lục Thụy Bá cho cục cưng nghe.

“Sao vậy?” Lạc Khả đang ngồi thiền, nghe tiếng gọi liền mở mắt nhìn Gia Á.

“Người theo ta nói chuyện với cục cưng đi! Ta muốn dưỡng thai.”

Lạc Khả có chút khó hiểu nghiêng đầu, cái gì là dưỡng thai?

“Nói cái gì?” Lạc Khả cũng không biết nên nói gì.

“Tùy tiện, nói một chút về thứ người am hiểu nhất đi.” Gia Á vô cùng thoải mái ngã người lên xích đu, đóng cửa qua lại.

“Vậy được rồi.....” Lạc Khả suy nghĩ một chút, bắt đầu nói chuyện với bụng Gia Á.....

“Quan hệ giữa nhân loại và thần là vấn đề từ đời này qua đời khác của bộ lạc Tát Đức, thần tộc sinh ra đã có thiên phú cảm thụ ý chí của thần, chúng ta thông qua thiên định có thể liên kết với thần. Vậy thiên định là gì? Định, chính là tập trung, thiên chính là suy nghĩ, là dòng chảy của tâm trí. Thiên định chính là thả lỏng cơ thể, quên đi tất cả suy nghĩ, cảm nhận thế giới, tập trung vào linh tính, huyết mạch tương liên để loại năng lượng kỳ diệu này lưu động trong cơ thể.....”

Ách.....đầu Gia Á bắt đầu mờ mịt, giọng nói Lạc Khả êm dịu, chậm rãi làm Gia Á nghe tới đâu óc choáng váng, hoa mắt, hảo khổ a.....

“Đến, theo ta cùng nhau thiên định.....cảm thụ loại năng lượng này, cảm thụ ý chí của thần, cảm thụ blablabla.....” Lạc Khả ngửa mặt lên trời.

Gia Á cảm thấy rất buồn ngủ, rốt cuộc chịu không được đứng dậy, đỉnh đầu đầy hắc tuyến.

“Cái kia, Lạc Khả, ta cảm thấy có chút đói bụng, ta đi ăn một chút đã!” Tông cửa xông ra ngoài, Gia Á chạy ra ngoài bộ lạc.

Thật là! Gia Á vuốt bụng, sao không có ai có thể nói chuyện bình thường a.....

“Tắc Vạn!” Thấy ba của đứa con, Gia Á vẫy tay.

“Lại đây lại đây.” Gia Á ngoắc ngoắc ngón tay, Tắc Vạn nghe lời vội vàng chạy tới hầu hạ.

“Sao vậy?” Tắc Vạn còn tưởng Gia Á cảm thấy khó chịu.

“Làm ba của đứa con, người không biết là nên nói chuyện với đứa con tương lai sao?” Gia Á vênh mặt hất hàm sai khiến.

“Nói cái gì a?” Cục cưng còn chưa sinh ra, có thể nghe hiểu sao?

“Nói cái gì cũng được, ta hiện tại muốn dưỡng thai, người phải ủng hộ quyết định của ta, giúp đỡ kế hoạch của ta, người nghĩ rồi làm đi!” Gia Á ra tối hậu thư.

Tắc Vạn cảm thấy phi thường đau đầu, này, y không có kinh nghiệm a.

“Cái kia, cục cưng, xin chào, ta là ba ba của con.” Tắc Vạn xấu hổ nói với bụng Gia Á.

“Người không thể nói gì có giá trị chút đi!” Bất mãn.

“Cục cưng, xin chào, ta là ba ba của con, đồng thời cũng là tộc trưởng bộ lạc Phỉ Tư Thắc, bộ lạc Phỉ Tư Thắc rất lớn mạnh.” Đây hẳn là có ‘giá trị’ đi.

“Người không nói được gì có thể trợ giúp cho cục cưng sao?” Tiếp tục bất mãn.

“Cái kia, xin chào cục cưng, ta là ba ba của con, là lỗ đạt có năng lực cực mạnh trong bộ lạc Phỉ Tư Thắc, nếu con cũng là lỗ đạt, ba sẽ giúp con trở thành dũng sĩ ưu tú nhất.....” Đây là trợ giúp cho cục cưng đi!

“Ta đối với sức tưởng tượng căn cốt của người thật là hết chỗ nói rồi!” Gia Á hoàn toàn bất mãn, cho Tắc Vạn một quyền.

“Người không thể nói cái gì có sắc thái ảo tưởng, có thể dẫn dắt người ta suy nghĩ sâu sắc một chút không!” Gia Á phát điên.

Sắc thái ảo tưởng.....Tắc Vạn im lặng một lúc lâu, một hồi sau bắt đầu nói chuyện với bụng Gia Á, vô cùng nghiêm túc nói.

“Cục cưng, xin chào, ta là mẹ mẹ của con.....”

Mọi người đổ mồ hôi, cục cưng, dưỡng thai như vậy, con tự bảo trọng mình đi.....

44. Chương 44

Một ngày cuối tháng tư, Gia Á cũng như bình thường nhàn rỗi không có gì làm nên đi tới đi lui tìm người dưỡng thai với mình, nghe nói âm nhạc có thể tăng trưởng trí lực vì thể liền nhảy vào lục lọi đồng dự trữ của Sophie, gò mà nhạc giao hưởng, hiện đại, đồng quê, Gia Á thử từng cái một, lúc đang hấp thu năng lượng kim loại dao động, áp lực quá lớn làm cục cứng cuối cùng cũng không chịu nổi.

Đột nhiên, Gia Á cả người cứng đờ, sắc mặt nhanh chóng trắng bệch.

“Tắc Vạn! Bụng ta đau quá!” Gia Á cảm thấy bụng mình đang co rút kịch liệt vô cùng đau đớn, Sophie đã nói với hắn ngày sanh đã gần tới nhưng hai ngày nay Gia Á hoàn toàn không cảnh giác, hai ngày trước bụng có đau một chút nhưng cuối cùng cũng không sao.

Nhưng lần này không giống “đau một chút” như trong quá khứ, giống như có một con dao nhỏ trong bụng không ngừng quấy loạn. Tắc Vạn vừa vào cửa đã thấy cảnh tượng đáng sợ như vậy, Gia Á vô lực ngã ngồi trên mặt đất, mồ hôi trên trán đổ không ngừng, sắc mặt không còn chút máu trắng bệch như tờ giấy.

“Tắc Vạn, tìm Sophie! Cục cứng muốn ra!” Không ăn thịt heo cũng từng thấy heo chạy, Gia Á dù có ngu ngốc thế nào cũng biết sao lại thế này, cục cứng, con không thích năng lượng dao động cũng không nên phản ứng mạnh như vậy a.

Tắc Vạn cũng là lần đầu tiên làm ba ba, thấy thế cũng luống cuống vội vàng ôm lấy Gia Á chạy ra ngoài. Đối với chuyện này tất cả mọi người đều là gà mờ, nhất thời loạn thành một đoàn, ngay cả Sophie cũng có cảm giác vô lực, trên tư liệu chỉ nói làm thế nào để nữ nhân sinh con, hoàn toàn không đề cập tới nam nhân sinh con nên làm thế nào? Cũng không thể trông cậy gì vào bộ lạc Tất Đức..... Sophie không cần nghiên cứu tư liệu cũng biết nam nhân sinh con chỉ có một đường, chính là, Sophie có chút đau đầu, cái nơi này một đứa trẻ có thể đi qua ỏi hay không?

Sophie đã sớm chuẩn bị phòng sinh cho Gia Á, sau khi hắn bị đưa vào, Sophie nhanh chóng đẩy đám người Tắc Vạn ra ngoài, nơi này cần vệ sinh thật tốt. Gây sức ép không biết bao lâu, đứa nhỏ vẫn không chịu ra, Gia Á cảm thấy mình sắp chết rồi, vết thương nghiêm trọng nhất cuộc đời này hắn từng chịu so ra cũng kém cơn đau lúc này.

“Gia Á, cục cứng không ra được, thời gian sinh của người quá lâu, ta cần phải làm giải phẫu.” Sophie thực sự không còn cách nào, chỉ có thể tiến hành phương án cuối cùng.

“Đừng nói giải phẫu, người muốn làm gì cũng được.....” Gia Á vô cùng thống khổ rên rỉ, trong đầu trống rỗng, chỉ cần có thể chấm dứt cơn đau đớn chết tiệt này, muốn hắn làm gì cũng được.

Sophie tiêm một ít thuốc mê, vì loại thuốc này có thể ảnh hưởng tới não bộ của trẻ con nên cậu không dám sử dụng nhiều. Sau khi dùng máy quét vị trí của cục cứng, chương trình hỗ trợ của người máy bắt đầu khởi động, chuẩn bị làm phẫu thuật.

Nhưng lúc dao nhọn tới gần bụng Gia Á, cục cứng cuối cùng không còn nghịch ngợm, giống như cảm nhận được nguy hiểm tới gần liền mạng chui ra ngoài.

“Trời ạ! Sophie!” Gia Á đột ngột nâng người, đau đớn kịch liệt làm cả người hắn run rẩy.

Sophie thấy thể liền ngẩn người, hi vọng sinh sản tự nhiên đã không còn, tới lúc sắp giải phẫu lại xuất hiện kinh hỉ. Đứa nhỏ xấu xa này! Không dùng dao hù dọa thì không chịu ra đúng không!

“Gia Á, có lẽ chúng ta không cần làm phẫu thuật nữa, đã sắp thành công rồi! Cố lên Gia Á!” Sophie nhanh chóng bỏ dao xuống, ngược lại chạy tới giúp Gia Á đỡ đỡ.

Lại gây sức ép tiếp một hồi, lúc bánh bao tròn vo lộ ra, Sophie rút cuộc thở dài nhẹ nhõm. Tiểu tử này rốt cục cũng chịu sinh ra! Gia Á bởi vì công hiệu của thuốc mê đã bắt đầu mơ hồ, hắn cảm nhận được cục cứng cuối cùng cũng bình an sinh ra trên đời, cơ thể lập tức mềm nhũn.

Tắc Vạn ở bên ngoài, nghe thấy âm thanh của Gia Á đã ngừng lại, thoáng một cái đã lúi vào phòng.

“Gia Á!” Trong lòng y vô cùng sợ hãi, trước kia khi còn ở bộ lạc cũng có nghe nói nhiều khảm đặc sẽ chết khi sinh con, vừa nghe thấy âm thanh trong phòng ngừng lại, đại não lập tức trống rỗng.

“Tắc Vạn, chúc mừng người, người chính thức trở thành ba ba.” Sophie cẩn thận ôm tiểu bánh bao, tươi cười nhìn Tắc Vạn.

Tắc Vạn nhận lấy tiểu bánh bao, lần đầu tiên ôm trẻ con làm y có chút luống cuống.

“Gia Á.....” Tắc Vạn đặt cục cưng ở bên người Gia Á, sắc mặt hần tái nhợt, nhắm chặt mắt thở phì phò.

Gia Á cố gắng tập trung tinh thần miễn cưỡng mở mắt, hần rất muốn nhìn thấy đứa con của mình, đồng thời cũng muốn xác nhận một việc. Ôm lấy cục cưng, mặt hần nhúm như hầu tử xấu xí, Gia Á không khỏi bật cười! Cục cưng không giống những đứa nhỏ khác vừa sinh ra đã khóc lóc, bộ dáng nhắm mắt thật im lặng, hai bàn tay bé xíu khẽ run.

“Là một tiểu khảm đặc.” Tắc Vạn ôm Gia Á cười nói, màu da trắng nõn, cũng không có vân.

“Trên trán của cục cưng.....” Gia Á thấy trên làn da phím hồng có một ấn ký màu trắng.

“Là dấu hiệu của thần tử.” Sophie nói, ấn ký kia có hình tam giác, bên cạnh có hai điểm nhỏ hình dạng như giọt nước. Có khắc trên bức đồ đằng ở thần điện của đại lục Thụy Bá, là ấn ký của thần tử.

Đang nói chuyện, đột nhiên ấn ký trên trán cục cưng bắt đầu phát sáng chói mắt. Ngay giờ phút này, tất cả cư dân của bộ lạc Tát Đức cả kinh, ngừng lại động tác, giống như bị sét đánh trúng, toàn bộ nhanh chóng tập trung tới thần điện.

Người của bộ lạc Tát Đức vây quanh bên người Thiết Lợi Á, quỳ bên mặt đất trong miệng không ngừng thì thầm tế từ, có thể nhận thấy cơ thể đang lơ lửng trên không trung đang dần dần trong suốt sau đó biến mất, hóa thành một sợi dây ánh sáng. Lạc Khả dẫn theo tộc nhân cùng đi với Thiết Lợi Á đoạn đường cuối cùng này.

Lạc Khả cảm nhận được tiếng gọi của tân thần tử, nơi xuất phát chính xác là chỗ ở của Gia Á.

“Đứa nhỏ của Gia Á thật là tân thần tử sao.....” Cậu trước giờ chưa từng nghĩ tới trường hợp thần tử sinh ra từ ngoại tộc, đây là thần tử đầu tiên được sinh ra thông qua việc kết hợp với bầu bạn.

Gia Á vô cùng kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt, trán cục cưng đang phát sáng! Đây đại khái chính là triệu hoán mà thần tộc nói đi, tộc nhân của bộ lạc Tát Đức nhất định sẽ cảm nhận được! Bọn họ sẽ tới mang cục cưng đi! Chính là hần đang bị ảnh hưởng của thuốc mê nên không thể cử động được, nếu nhắm mắt lại nhất định sẽ ngất đi, trước khi chìm vào hôn mê còn kéo lấy cánh tay Tắc Vạn, uy hiếp cảnh cáo.

“Xem chừng con ta, nghe thấy không! Nếu mất một cọng lông tơ, ta hỏi tội người.....”

Tắc Vạn nghe vậy dở khóc dở cười, cục cưng chỉ mới sinh ra, vị trí của mình đã khó giữ, này về sau thì thế nào a!

Gia Á quả nhiên dự đoán chính xác, hần vừa mới ngủ mê, bên kia Lạc Khả đã tiến tới, nhìn thấy ấn ký trên trán cục cưng không nói hai lời liền muốn ôm đứa nhỏ đi. Kỳ thật Lạc Khả chưa từng nuôi nấng thần tử, chỉ biết máy móc nghe theo lời trong thư muốn bắt đứa nhỏ đi trước, sau đó sẽ tắm rửa ở thánh tuyền, nhận triều bái và chúc phúc, cử hành nghi thức thanh lọc.....

“Thần tử thuộc về bộ lạc Tát Đức!” Lạc Khả kiên trì nói.

“Nói đùa! Nó là con ta!” Tắc Vạn càng kiên trì hơn, mới nhận được thánh chỉ của Gia Á xong, y dĩ nhiên không để đứa con rời khỏi Gia Á nửa bước, để Lạc Khả ẵm cục cưng đi, Gia Á tỉnh lại còn không làm thật y mới lạ!

Một đám người giằng co, Sophie không hài lòng nhíu mày.

“Dù có chuyện thiên đại gì, cũng chờ Gia Á tỉnh lại nói sau!” Sophie bắt đầu đuổi người đi.

“Đứa nhỏ này là Gia Á mang thai mười tháng sinh ra, không có Gia Á làm sao có thần tử!” Sophie vừa nói xong, toàn cảnh im lặng một mảnh.

Sophie nói là hoàn toàn chính xác, ngay cả Lạc Khả cũng không có cách nào phản bác.

“Được rồi, vậy chờ Gia Á tỉnh lại nói sau.” Lạc Khả miễn cưỡng đưa ra nhượng bộ.

“Thần tử đối với đại lục Thụy Bá ý nghĩa rất trọng đại, cũng là giá trị tồn tại của bộ lạc Tát Đức, người nên ở cùng một chỗ với thần tộc.”

Sophie không cho là đúng khê nhượng chân mày, nói với cậu cũng vô dụng, muốn nói thì đi mà nói với Gia Á.

45. Chương 45

Gia Á hiện tại đang trong thời gian ‘ở cử’, tựa vào trên giường ôm cục cứng im lặng dị thường, cầm một cái muỗng nhỏ hút cục cứng uống nước trái cây. Tắc Vạn làm bộ mặt vô cùng nghiêm túc đứng một bên, còn Lạc Khả là bộ dạng giường cung bạt kiếm.

“Các người đi ta không cần, nhưng thần tử phải lưu lại!” Lạc Khả nói.

“Không có khả năng! Nó là con ta!” Tắc Vạn cười nhạo một tiếng, đây là đạo lý gì cơ chứ, dựa vào cái gì bắt con y ở lại bộ lạc Tát Đức!

Cứ như vậy đoạn đối thoại không có kết quả lại tiếp tục, Gia Á giống như căn bản không hề nghe thấy, bình thần chăm sóc cho tiểu bánh bao ăn, trong lòng thì bạo phát tình cảm mẫu tử, hấn cảm thấy cục cứng của mình là đứa nhỏ tuyệt vời nhất thiên hạ, lúc mới sinh ra làn da nhẵn nhúm lại đỏ ửng, hiện tại đã căn ra mịn màng trong suốt, trên trán còn có ấn ký nhìn qua hết như tiểu thiên sứ.

Ánh mắt cục cứng giống hết như hấn, đen láy, hiện tại đang lóng lánh nhìn hấn làm Gia Á cảm nhận được vui sướng của người làm ‘cha’. Gia Á thực thích đứa nhỏ, trước kia đã thường xuyên đùa giỡn với những đứa nhỏ, nhưng không thể so sánh với bây giờ, trong ngực là đứa con mình trăm cay nghìn đắng sinh ra.

“Gia Á, thần tử phải ở cùng một chỗ với thần tộc, người không thể mang người đi.” Lạc Khả nói với Gia Á. Gia Á ngẩng đầu nhìn Lạc Khả.

“Cái gì kêu không thể? Cục cứng là đứa con của ta, ta sinh ra.” Gia Á không khỏi bật cười, đám người này bị tổ huấn gây sức ép đến phát điên rồi.

“Lạc Khả, hiện tại vấn đề RWAR cũng đã có biện pháp xử lý, về sau cục cứng nhất định phải theo ta, không có khả năng nó ở bộ lạc Tát Đức cả đời.” Gia Á bình tĩnh trình bày sự thật.

“Thần tộc của các người nếu nhất định phải đi theo thần tử, vậy liền theo ta cùng nhau rời khỏi Dạ Chi vực.” Gia Á ra điều kiện, để cục cứng lại là điều không thể, những người này nếu nguyện ý đi theo thì có thể, không muốn thì khỏi bàn nữa.

“Không được! Dạ Chi vực là thánh thổ, là nơi duy nhất trên đại lục Thụy Bá có thánh tuyến, rời khỏi đây, bộ lạc Thụy Bá không thể tiếp tục sinh sản.” Lạc Khả nói, phương thức sinh sản của bọn họ và người thường bất đồng, bọn họ phải dựa vào thánh tuyến.

“Lạc Khả, các người vẫn ở Dạ Chi vực cho tới nay, vẫn duy trì phương thức sinh sản găng bó với huyết mạch thần tộc của thủy nhân loại, không phải vì lý do tìm kiếm tân thần tử sao! Chính là tình huống hiện tại không giống như vậy, ta không phải là người của thần tộc, Tắc Vạn cũng không phải, cái này thuyết minh thần tử không chỉ xuất hiện trong thần tộc, cho dù thông qua kết hợp mà các người nói là ‘tội ác’, cũng có thể sinh ra tân thần tử. Các người rời khỏi nơi này thì có sao?” Gia Á biết tộc nhân của bộ lạc Tát Đức vẫn thờ phụng thủy thần, cho rằng Thiết Lợi Á kết hợp với lỗ đạt là tội ác, vì thế mới bị trừng phạt, làm đại lục Thụy Bá suốt mấy trăm năm qua không có thần tử tái sinh. Trong lòng bọn họ rất khinh thường hành vi kết hợp của lỗ đạt và khảm đặc, cho rằng nó là dơ bẩn.

Bọn họ không phải không thể ra khỏi Dạ Chi vực, mà là chính họ không muốn, bởi vì thế giới bên ngoài đã bị khảm đặc và lỗ đạt chiếm lĩnh, đối với bên ngoài bọn họ chính là ngoại tộc.

“Tóm lại, không có khả năng ta để cục cứng lại, các người có muốn cùng đi hay không, tự bàn bạc lại đi.” Gia Á hạ tối hậu thư, tuy ngôn ngữ không có gì quá khích nhưng thái độ lại vô cùng cứng rắn. Điều này chứng tỏ Gia Á ôm ý tưởng cá chết lười rách mới nói như vậy.

Lạc Khả trầm mặc, trung tâm của bộ lạc Tát Đức là thần tử, trước kia là Thiết Lợi Á say ngủ, hiện tại là đứa nhỏ của Gia Á. Bọn họ cần có một cột trụ tinh thần mới có thể tiếp tục tồn tại. Nếu Gia Á mang thần tử đi thì thần tộc còn ý nghĩa gì nữa? Chính là nếu đi theo Gia Á, bọn họ phải đối mặt với phương thức kết hợp tội ác kia mà hoàn toàn không có chút kiến thức gì, sự tình gì có thể phát sinh cũng không thể đoán trước được.

Thân là tộc trưởng, gánh nặng Lạc Khả gánh trên vai nặng nề hơn người bình thường, cậu phải suy nghĩ cho tương lai của thần tộc. Nếu Gia Á muốn mang thần tử đi bọn họ muốn ngăn cũng có tâm mà vô lực. Không nói tới những lỗ đạt có khả năng hóa thân thành cự thú, bản thân Gia Á đã có năng lực khống chế kim loại cũng đủ chống cự, còn có người thiết kỳ quái Sophie không bị ảnh hưởng bởi không gian sương mù, nếu thật sự đánh nhau, bộ lạc Tát Đức sẽ không thu được lợi ích gì. Dù sao tộc nhân của bộ lạc Tát Đức trừ bỏ năng lực thần triệu, cũng không còn khả năng công kích nào.

“Lạc Khả, chúng ta coi như cũng thân thiết, đề nghị của ta nên hảo hảo suy nghĩ một chút. Không phải Dạ Chi vực không tốt, mà chính là chúng ta có nhà của mình. Hơn nữa các người cũng không nhất định phải ở đây, thế giới bên ngoài tuy có nhiều nguy hiểm hơn nhưng so với nơi này lại càng to lớn tự do hơn. Các người thật sự cam tâm sống ở một nơi vĩnh viễn chỉ có đêm tối sao!” Gia Á biết Lạc Khả đang rất mâu thuẫn, bộ lạc Tát Đức đã trụ ở Dạ Chi vực mấy trăm năm, trong này không có cự thú, càng không có dã thú biết công kích, trong rừng rậm chỉ có đám thảo linh tinh, luôn hòa bình chung sống với nhân loại. Nhưng bên ngoài không giống như vậy, nguy hiểm ở khắp nơi. Tộc nhân của bộ lạc Tát Đức so với khảm đặc bình thường cũng không mạnh mẽ hơn bao nhiêu, vấn đề chính là làm thế nào để sinh tồn và sinh sản thế nào, đây chính là vấn đề.

Lạc Khả nghe hẳn nói có chút chần động, thế giới rộng lớn tự do, cậu tới giờ chưa hề nghĩ tới, cũng không dám nghĩ.....

“Gia Á, người cho ta một thời gian, ta cần suy nghĩ một chút.” Thái độ Lạc Khả có chút không kiên định, cậu cần trưng cầu ý kiến các vị trưởng lão, đồng thời cậu cũng cần sắp xếp lại mở suy nghĩ của mình.

Nhìn bóng dáng Lạc Khả rời đi, Gia Á trừng mắt liếc Tắc Vạn.

“Ngu ngốc, nói suốt một giờ với Lạc Khả cũng không bằng ta nói mấy câu.” Gia Á hừ hừ nói, Tắc Vạn gieo mầm mống vào bụng hắn, hắn bây giờ còn chưa tính sổ! Tuy nhiên mầm mống này cũng không tồi, cục cứng thật sự rất đáng yêu.

“Đúng rồi! Tắc Vạn, cục cứng vẫn chưa có tên.” Gia Á đột nhiên nhớ tới chuyện này.

Tắc Vạn tươi cười ôm lấy Gia Á, còn nói y ngu ngốc, Gia Á làm mù mù cũng thông minh chút nào đâu, bây giờ mới nhớ tới chuyện đặt tên cho đứa con.

Cục cứng tên là gì mới tốt? Gia Á đối với chuyện đặt tên cho cục cứng mà có chút buồn bực, hắn không giỏi chuyện này.

Tắc Vạn nói ra vài cái tên, đều bị Gia Á bác bỏ.

“Lam Kỳ?”

“Rất yếu đuối!”

“Jeff?”

“Tầm thường quá!”

“Lai Gia?”

“Không đủ uy phong!”

“Sophie.....”

“Đó là tên em trai!”

“Không, ý ta là để Sophie nghĩ đi.....” Tắc Vạn hết cách liền đem gánh nặng đẩy ra ngoài.

Về phần tên cục cưng, mọi người ra rất nhiều ý tưởng, trải qua công đoạn sàng lọc dài đằng đẳng rất cực chọn được. Hải Ân Tư, theo ngôn ngữ của đại lục Thụy Bá chính là tân sinh và sức mạnh. Gia Á thực hài lòng, tên này do Sophie đặt, dễ nghe lại uy phong.

Lạc Khả cùng các trưởng lão thương nghị thật lâu, cuối cùng vẫn không có kết quả. Kỳ thật bản thân Lạc Khả ngoại trừ sự sợ hãi còn có một chút tò mò, theo lời của Gia Á cậu nghĩ tới một thế giới bao la rộng lớn, trong lòng cậu có một ngọn lửa chậm rãi bùng cháy.

Bộ lạc Tát Đức đời đời canh giữ mảnh đất này, mấy trăm năm qua không biết bên ngoài đã thay đổi thành bộ dáng gì nữa? Bọn họ không có chút kiến thức nào. Lạc Khả vốn nghĩ cuộc đời mình sẽ giống như tộc trưởng tiền nhiệm, bình thản vô vị, nhưng hiện tại vận mệnh cho họ một sự lựa chọn, Lạc Khả còn rất trẻ, không khỏi có chút khát vọng với sự lựa chọn này.

Các trưởng lão thì vô cùng phản đối dẫn bộ lạc ra ngoại giới, nếu rời khỏi Dạ Chi vực, thần tộc không thể tiếp tục duy trì phương thức sinh sản truyền thống. Bọn họ chỉ còn hai lựa chọn, giống như khảm đặc bình thường kết hợp với lỗ đạt hoặc là diệt vong.

Cuối cùng, Lạc Khả quyết định cho mỗi người trong bộ lạc tự quyết định. Đi theo thần tử rời khỏi Dạ Chi vực, hoặc lưu lại..... bộ lạc Tát Đức vì tin tức này mà rơi vào khiếp sợ và trầm mặc.

46. Chương 46

Gia Á quyết định rời khỏi Dạ Chi vực, vì mang thai bọn họ đã chậm trễ trong này suốt một năm rồi. Tuy rằng lúc đầu đã để Á Sát quay về bộ lạc báo tin bình an, nhưng không biết tình hình bộ lạc hiện tại thế nào? Gia Á bắt đầu có cảm giác nhớ nhà.

Đại đa số tộc nhân của bộ lạc Tát Đức quyết định đi theo thần tử, còn một số ít trưởng lão và tộc nhân quyết định lưu lại cố thổ, dù sao Dạ Chi vực cũng là thánh thổ của bộ lạc Tát Đức, nhất định phải tiếp tục duy trì. Lạc Khả thu dọn đồ đạc, quay đầu nhìn lại quê hương của mình lần cuối đeo bọc hành lý lên lưng, đuổi theo Gia Á—— đang ôm thần tử. Lạc Khả cảm thấy vô cùng khấn trương và hưng phấn, cậu tin là tất cả tộc nhân quyết định rời khỏi Dạ Chi vực cũng có cảm nhận như vậy.

Lúc tới đây chỉ có vài người rất thoải mái, lúc trở về lại giống như một đại đội hành quân. Gia Á bắt đầu đau đầu, một số lượng khảm đặc khổng lồ thế này về tới bộ lạc Phì Tư Thắc nên an trí thế nào? Nếu không thì cứ nhét họ vào nhà các lỗ đạt độc thân là được rồi. Đúng! Đó là một ý kiến hay! Gia Á nhìn lại đại đội sau lưng mình, lộ ra tươi cười quý dị.

Từ một khắc bắt đầu rời khỏi mảnh đất hắc ám kia, tộc nhân của bộ lạc Tát Đức giống hệt như người nhà quê đi lạc vào thành phố, bắt đầu hô to gọi nhỏ!

“Là ánh sáng!”

“Mau nhìn! Kia chính là mặt trời sao!”

“Trời ạ! Là ánh sáng mặt trời, ta có thể nhìn thấy mặt trời!”

Gia Á bị mấy đoạn đối thoại ngây ngốc này làm đổ mồ hôi, đúng vậy, trong bộ lạc Tát Đức chưa có ai thấy ban ngày, bọn họ nhìn thấy mặt trời có cảm giác kinh ngạc như vậy cũng không có gì lạ, chỉ là có cảm giác rất mất mặt.

Rời khỏi mảnh đất hắc ám, một màu xanh thăm thẳm đập vào tầm mắt, mặt trời màu vàng trên không trung, những con dực long cực lớn bay lượn trên không trung, cây cối trước mắt cao hơn mười trượng! Lạc Khả chưa từng thấy qua, trên cơ bản từ đầu tới giờ không thể khép miệng lại được.

“Con mèo thật lớn!” Lạc Khả nhìn thấy một con dã thú thật to nghỉ ngơi trong rừng, vô cùng ngạc nhiên.

“Nó không phải mèo, là cát thắc thú, yên tâm, nó không phải mãnh thú có tính công kích, rất ngoan ngoãn.” Gia Á không dám nói ra lời trong lòng, con này mà cũng xem là lớn sao? thể hình cát thắc thú tương đương một con ngựa, ở Thụy Bá đại lục kích thước cỡ này quả thực nhỏ bé đáng yêu như một con thỏ.

Lạc Khả nhìn tới cái gì cũng một phen kinh ngạc, ngay cả đám lá cây màu xanh cũng ghen hòng nhìn trần trời, bởi vì lá cây ở Dạ Chi vực toàn là màu trắng. Thật sự nhìn tốt lắm, Lạc Khả ngắt xuống một phiến lá, còn có các loài hoa có đủ màu sắc, trời xanh mây trắng, rừng rậm mênh mông bát ngát còn có rất nhiều sinh vật cậu chưa bao giờ nhìn thấy.

“Nơi này là khu vực rừng rậm, ở phía đông có biển rộng, phía bắc có núi cao, có những con sông có màu sắc bất đồng, về sau các ngươi sẽ được nhìn thấy.” Gia Á cảm thông nhìn đám người nhà quê này, đứa nhỏ đáng thương ngay cả lá cây màu xanh cũng chưa từng thấy.

Mang theo nhiều người nên tốc độ đi đường rất chậm, bất quá Gia Á cũng không sốt ruột, vì thế một đường du sơn ngoạn thủy, giống như đang đi du lịch. Tắc Vạn dĩ nhiên không nỡ để Gia Á đi bộ nhiều như vậy, vì thế dọc theo đường đi sẽ đảm đương nhiệm vụ làm tọa kỵ. Biến thân chỗ Gia Á và cực cứng, lúc thì bay lúc thì đi làm tộc nhân của bộ lạc Tất Đức ngạc nhiên vô cùng.

Nhìn lên bầu trời trong xanh, Sophie lẳng lặng đi theo sau đại đội, đây có lẽ là ngày cuối cùng cậu đi chung với mọi người, tối hôm nay cậu sẽ rời đi. Chờ đến lúc cậu trở về có lẽ đã là một Sophie hoàn toàn mới, cũng có lẽ, cậu không bao giờ...quay lại nữa. Khẽ mỉm cười, kỳ thật chuyện này cũng không có gì xấu, rất cực cũng có thể tự cho mình một kết thúc, trước mắt không còn là bóng tối vô tận.

“Đang nghĩ gì?” Bàn Đốn nhìn thấy gương mặt vui vẻ của Sophie, nghĩ cái gì mà vui như vậy?

“Ta đang nghĩ không khí có hương vị gì?” Sophie nói.

“Không khí?” Bàn Đốn hít sâu vài hơi.

“Không có mùi gì cả.” Bàn Đốn có chút khó hiểu nói.

“Lời nói của ta người ngu ngốc như anh không thể hiểu được đâu.” Sophie liếc mắt, bộ dáng thực xem thường đối phương.

“Ta nói này, hiện tại chuyện bên này cũng giải quyết xong rồi, em không phải nên theo ta về bộ lạc Ba Tắc Tư sao? Khi đó nói chờ cực cứng sinh xong mới đi, em bây giờ không phải nói chờ cực cứng lớn lên đi?” Bàn Đốn kéo chuyện cũ ra nhắc lại, anh theo đuổi Sophie lâu như vậy, vất vả nhiều như vậy, Sophie cũng nên thưởng cho anh một chút a.

“Suy nghĩ một chút.” Sophie không muốn lừa Bàn Đốn nên chỉ trả lời qua quýt cho có lệ.

“Này, đại ngốc, anh sẽ chờ ta chứ.” Sophie cười hỏi.

“Đương nhiên.” Bàn Đốn không chút do dự trả lời.

“Này, cúi đầu thấp một chút.” Sophie ngoắc ngoắc ngón tay, Bàn Đốn cúi đầu thấp xuống, Sophie đeo một cái vòng kim loại kì lạ lên cổ anh. Sau đó đột ngột hôn lên mặt anh một cái, cảm xúc lạnh lẽo từ hai nơi đồng thời truyền tới làm Bàn Đốn đỏ bừng mặt.

“Thưởng cho anh, anh đã muốn chờ ta, vậy cứ chờ đi.” Sophie biết dù mình có nói thế nào, Bàn Đốn cũng sẽ không thay đổi tâm ý. Nhưng nếu thật sự cậu bị hủy diệt, cậu không muốn Bàn Đốn phải chờ mình cả đời. Vòng cổ kia là cậu dùng hết tâm huyết để chế ra, một khi hệ thống tự hủy diệt của cậu khởi động, vòng cổ sẽ phát ra phóng xạ tấy não Bàn Đốn. Người tên Sophie sẽ không còn tồn tại trong trí nhớ của anh. Này coi như là chút năng lực cuối cùng cậu có thể làm cho Bàn Đốn đi.

“Nhớ rõ nga, vòng cổ này nghìn vạn lần không được tháo xuống! Bàn không ta tuyệt đối không ta thứ!”

Cả người Bàn Đốn giống như bị hóa thạch, căng cứng hết cả, sau đó vẫn tiếp tục duy trì tư thế kia, không hề động đậy.

“Còn ngây ngốc ở đó làm gì?” Sophie cười hỏi.

“So, Sophie..... em không phải đã đáp ứng ta chứ?” Bàng Đốn đột nhiên hoàn hồn, dùng một tay bế đứng Sophie lên, trên mặt ngập tràn hân hoan vui sướng.

“Cứ xem là vậy đi, dù sao ta cũng không còn chọn lựa, chấp nhận vậy.” Sophie ra vẻ bất đắc dĩ thở dài.

“Trời ạ! Sophie!” Bàng Đốn vô cùng hưng phấn ôm Sophie nhảy tới nhảy lui, nhịn không được hóa thân, dùng tốc độ nhanh nhất xuyên qua rừng rậm không ngừng reo hò.

“Đúng là ngu ngốc!” Sophie nghe thấy tiếng cười của Bàng Đốn xen lẫn tiếng gió gào thét bên tai.

Màn đêm buông xuống, ánh trăng tỏa ra màu xám bạc mê người. Sophie mở to mắt, ngồi dậy nhìn bộ dáng ngây ngốc của Bàng Đốn đang say ngủ. Người này hôm nay hưng phấn quá độ nhất định đòi ôm cậu ngủ, dù sau cậu cũng không tổn thất gì nên gật đầu đồng ý. Hai tay nhẹ nhàng vuốt ve khóe mắt Bàng Đốn, in xuống một nụ hôn.

“Anh sẽ chờ ta đi, nếu ta có thể trở về nhất định sẽ ở với anh cả đời.” Sophie nhẹ nhàng mỉm cười.

Đứng lên, đeo trên lưng bọc hành lý Sophie đã chuẩn bị từ sớm, thân hình nhỏ bé cô độc đi dưới ánh trăng. Nhẹ nhàng bước vào lều Gia Á, Gia Á đang ôm cục cưng say ngủ, Sophie dịu dàng xoa đầu tròn vo xù lên mở tóc tơ mềm mại của cục cưng, không tiếng động nói từ biệt, mỗi người đều có cuộc sống của mình, giống như Gia Á, cậu cũng vậy. Cho dù có đồng cảm thế nào cũng sẽ có một lúc phân tán.

Thở dài, Sophie chậm rãi rời khỏi nơi đóng trại, thổi một tiếng, một con Mã Khắc Đa cực lớn từ trên trời đáp xuống. Sophie nhảy lên lưng cự thú, liếc mắt nhìn những người bằng hữu quan trọng nhất của cậu lần cuối.

“Đi thôi.” Sophie vỗ nhẹ đầu Mã Khắc Đa.

Nó dường như cảm nhận được tâm tình tịch mịch của chủ nhân, vì thế không gào lên tiếng rống quen thuộc, im lặng khởi động cánh bay lượn dưới màn đêm, dần dần rời xa.

47. Chương 47

“Gia Á!” Bàng Đốn vội vàng xông vào.

“Ta không tìm thấy Sophie! Người có biết cậu ta đi đâu không?” Sophie mắt tích, sáng sớm nay khi tỉnh lại đã phát hiện không thấy bóng dáng Sophie, ra ngoài tìm một vòng vẫn không thấy. Anh nghĩ Sophie đi dạo nhưng đợi tới giữa trưa vẫn không thấy Sophie trở lại, nhớ lại thái độ của cậu hôm qua, anh cảm thấy có gì đó không đúng, vì thế vô cùng lo lắng chạy đi tìm Gia Á.

“Sophie không ở chung một chỗ với người sao?” Gia Á nhíu mày đứng dậy, đặt cục cưng trong lòng xuống.

“Không có.....” Bàng Đốn nhớ lại chuyện đêm qua.

“Cậu, cậu ta hôm qua còn nói sẽ theo ta ở cùng một chỗ, còn bảo ta chờ, sau đó còn nói gì đó rất kỳ quái, còn hỏi ta không khí có hương vị gì, cái gì là đau, linh tinh.” Bàng Đốn không thể hiểu những điều này có ý nghĩa gì, nhưng giác quan thứ 6 của động vật báo cho anh biết có gì đó rất bất thường.

Gia Á nghe thấy liền có cảm giác hít thở không thông, giống như nổi điên chạy ra ngoài. Sophie muốn đi tìm cơ thể! Cậu ta nhất định đã phát hiện ra manh mối để giúp mình có được cơ thể máu thịt! Chính là vì cái gì lại không từ mà biệt? Hắn có thể giúp mà, vì sao lại đi một mình?

Cho tới giờ Sophie luôn cùng hắn ở một chỗ, chuyến lữ trình dài đằng đẵng giữa các vì sao, trải qua vô số ngày đêm cô độc, trừ bỏ lẫn nhau chỉ còn hai bàn tay trắng. Gia Á hiểu rất rõ tác phong của Sophie, cậu không nói lời nào đã bỏ đi, trừ phi.....cậu ta tính toán không thể trở lại.....

Mọi người tìm kiếm thật lâu, mãi đến khi trời sụp tối. Sophie đi vô cùng sạch sẽ, một chút dấu vết cũng không lưu lại, làm người ta muốn tìm kiếm cũng đành bất lực. Cậu mang đi tất cả những thứ gì thuộc về mình, giống như con người này chưa từng xuất hiện.

Gia Á mệt mỏi ngồi trên tảng đá lớn, trong đầu tràn ngập nghi vấn lại giống như trống rỗng. Sophie đối với Gia Á mà nói không chỉ là bằng hữu hay đồng bọn, hai người họ dường như là anh em ruột thịt. Sophie đi rồi, giống như trước ngực hẫng mất đi một miếng thịt, đau đớn kịch liệt, lại có cảm giác trống rỗng.

Tắc Vạn nhìn Gia Á cô độc ngồi trên tảng đá nhìn về phương xa, không khỏi thở dài đi qua nhẹ nhàng ôm lấy hân. Tắc Vạn biết tình cảm Gia Á với Sophie rất sâu đậm, Sophie mất tích đã kích Gia Á rất lớn.

“Ta không hiểu vì cái gì cậu ta lại bỏ ta đi, có chuyện gì không thể nói với nhau được kia chứ.....” Gia Á mê mang nhìn về phía trước, đường chân trời chỉ còn sót lại một chút ánh sáng, gió mát ôn hòa thổi tới nhưng thủy chung không thể xua tan vẻ u sầu.

“Tắc Vạn, người nghĩ cậu ta sẽ đi đâu?” Gia Á rất lo lắng, hân luôn có dự cảm Sophie sẽ làm chuyện gì đó rất nguy hiểm, cậu không muốn mọi người lo lắng vì thế im lặng rồi đi không nói một tiếng nào.

Tắc Vạn không có cách nào để trả lời vấn đề này, đại lục Thụy Bá lớn như vậy, bọn họ hiện tại lại không biết Sophie đang nghĩ cái gì, suy đoán lung tung lại càng phiền. Tắc Vạn biết Gia Á rất sợ cô đơn, tuy rằng hiện tại đã có y, có cục cưng, nhưng Sophie trong lòng hân vẫn không có ai thay thế được, giống như một cột trụ tinh thần.

“Gia Á, có ta ở bên người, chúng ta cùng nhau tìm, tìm khắp đại lục Thụy Bá.” Tắc Vạn ôm chặt Gia Á, y không thể nói ra đáp án cho Gia Á, điều duy nhất y có thể làm là ở bên cạnh Gia Á, bất luận hân muốn làm gì hay đi đâu.

Sophie đi như vậy, người bị đã kích không chỉ có Gia Á, còn một người so với hân càng mê mang hơn thì phải là Bằng Đốn. Anh giống như một kẻ điên lao qua rừng rậm tìm kiếm bóng dáng quen thuộc kia, Bằng Đốn dùng tốc độ nhanh nhất của mình, phạm vi tìm kiếm kéo dài tận mấy ngàn km.

Không có, đều không có! Cậu ta đi đâu rồi? Ngày hôm qua còn đáp ứng cùng anh về nhà..... cậu ta nói.....bọn họ còn muốn cùng nhau đi ngắm mặt trời mọc, Sophie nói sẽ cùng đi với anh.

‘anh sẽ chờ ta đi’

Gương mặt tươi cười của Sophie xuất hiện trong đầu Bằng Đốn, anh dừng lại, mệt mỏi cuộn tròn trên mặt đất, trái tim đau đớn siết chặt, ngay cả hít thở cũng cảm thấy khó khăn như vậy, đây là lần đầu tiên Bằng Đốn nếm trải hương vị thương tâm. Có lẽ lúc Sophie nói câu kia đã quyết định phải bỏ đi. Cậu nói cậu muốn biết không khí có hương vị gì, đó là ý gì? Bằng Đốn lần đầu tiên hận bản thân sao lại ngốc như vậy! Vì cái gì còn không đoán ra!

Anh mất đi Sophie, vừa thức dậy toàn bộ thế giới đã thay đổi. Sophie cho anh một giấc mộng đẹp, tuy chỉ có một buổi tối nhưng cũng đủ để Bằng Đốn ghi nhớ những gì mình đã có. Mặt dây hình thoi lẳng lẳng nằm trước ngực, là Sophie đưa cho anh..... Bằng Đốn siết chặt mặt dây chuyền lạnh băng, cảm giác của sắt thép, lạnh như bàn tay của Sophie. Gia Á nói, Sophie có lẽ sẽ không trở về.....

Bằng Đốn không tin, nhất định, nhất định Sophie sẽ trở về! Mà anh cũng nhất định sẽ chờ cậu! Sophie có việc quan trọng phải làm, vì thế không thể đi cùng với anh. Nhưng anh có thể chờ, mặc kệ là bao lâu anh cũng có thể chờ!

Khóe mắt chảy ra chất lỏng chua xót thấm vào môi. Bằng Đốn quyết định quay về Đông Hải, anh và Sophie đã ước định phải cùng nhau xem mặt trời mọc ở Đông Hải, anh sẽ ở bờ biển chờ Sophie trở về.

Lúc này, Sophie đang trên không trung, dựa theo bản đồ đi về hướng không gian dị giới của nhân ngư. Đồng dạng là dưới bầu trời này, hôm qua cậu còn nằm trong ngực Bằng Đốn, hai người cùng nhau trò chuyện đùa giỡn, Bằng Đốn bị cậu trêu đến mặt đỏ tai hồng. Bằng Đốn kể cho cậu nghe thật nhiều chuyện về bộ lạc Ba Tái Tư, nơi đó có mặt trời mọc đẹp mê người, có hảo hữu và tộc nhân. Bằng Đốn ví cậu xây dựng ra một cái tương lai ngay cả nghĩ cậu cũng không dám, tuy rằng tương lai kia không nhất định sẽ trở thành sự thật. Sophie khe khẽ cười, không biết hiện tại cái tên ngốc Bằng Đốn kia có phải đang khóc nhè hay không?

Mã Khắc Đa đáp xuống mặt đất, Sophie hiện tại đang ở vùng biển Đen thuộc trung bộ của đại lục Thụy Bá. Tuy cậu không cần nghỉ ngơi, nhưng phương tiện di chuyển của cậu cũng là động vật bằng xương bằng thịt, muốn đi qua biển Đen cũng chỉ có thể chờ tới mai. Khu vực biển Đen có một loài chim tên là triện điều, là động vật ăn thịt, lực công kích rất mạnh nhưng đối với người có điện năng như Sophie giải quyết bọn nó thực dễ dàng. Chiếm lĩnh một cái hang của triện điều, cường chế chánh chủ rời đi, Sophie không hề cảm thấy tội ác thoải mái ngồi trên tổ triện điều.

Mã Khắc Đa của cậu đã ra ngoài kiếm ăn, Sophie mở bản đồ, dựa theo tốc độ hiện tại có lẽ hơn nửa tháng nữa có thể tới được Đông Hải. Ai cũng nghĩ nhân ngư sẽ không sinh hoạt trên đất liền nhưng thực tế bọn họ có một tòa đảo nhỏ, ngay ở trung tâm của Đông Hải, người trên đại lục Thụy Bá gọi nó là Hải Dương Chi Tâm.

Hiện tại tân thần tử đã xuất hiện, cơ thể của Thiết Lợi Á đã biến mất, kết giới của Hải Dương Chi Tâm đã bị phá một lỗ lớn, phải đợi đến khi tân thần tử 18 tuổi mới có thể một lần nữa tu sửa kết giới ở Đông Hải. Nhưng Đông Hải thực sự quá lớn, cho dù biết cái lỗ hổng kia có tồn tại cũng không xác định có thể tìm được.

Kết giới là một loại năng lượng ma pháp rất vi diệu, Sophie không thể dùng khoa học để giải thích được. Hòn đảo kia nằm ở trung tâm Đông Hải, vì kết giới nên biến thành không gian dị giới tồn tại song song. Cái này giống như một tấm kính trong suốt, mọi người không thể nhìn thấy hòn đảo kia cũng không cảm giác được, thậm chí có nhiều lúc đi xuyên qua cũng không biết, đương nhiên cũng không thể cảm nhận được nhân ngư sống ở đó. Hai người đồng thời tồn tại nhưng không thể tiếp xúc.

Lỗ hổng của kết giới giống như một cánh cửa xuyên qua hai không gian, tìm được nó Sophie có thể thuận lợi tiến vào. Những ghi chép về nhân ngư ở đại lục Thụy Bá không nhiều, Sophie không biết những nhân ngư này có khác với trên thư hay không, có thể sẽ thân thiện giúp đỡ cậu. Hay như trên thư ghi lại họ giống loài cá mập, là những sinh vật tàn ác nhất.

Tuy là không cần ngủ, nhưng máy móc hoạt động quá lâu cũng không tốt. Trong khi chờ đợi Mã Khắc Đa ăn no quay lại, Sophie liền mở ra chế độ hẹn giờ sau đó tiến vào trạng thái ngủ đông.

48. Chương 48: Chương 48

Thái dương vàng rực chiếu sáng khắp đại dương mênh mông, một đàn hải âu bay lượn trên không trung, từ xưa đến nay, biển cả đại diện cho sức mạnh kỳ diệu, ẩn chứa vô số sinh vật xinh đẹp, trong đó kỳ lạ nhất chính là nhân ngư. Trong rạn san hô đủ màu sắc, một cái đuôi cá xinh đẹp xuất hiện nhảy vọt lên khỏi mặt nước tạo thành một đường cong vô cùng xinh đẹp.

Nơi này là không gian nhân ngư trên đại lục Thụy Bá, trên bầu trời quang đãng, hòn đảo của nhân ngư từng từng tồn tại trên mặt biển, trên đảo là một mảnh rừng cây xanh biếc, bên dưới chính là thánh địa của tộc nhân ngư. Lúc này tất cả nhân ngư đều tụ tập ở đây, tể đàn trung ương của thánh địa, xoay quanh một quả cầu năng lượng tượng trưng cho kết giới, quả cầu vốn phát quang chói mắt hiện tại lại vô cùng ảm đạm, vô lực trôi nổi trong nước.

“Tân thần tử đã xuất hiện.”

Cũng không thần bí như trong tưởng tượng của ngoại giới, nhân ngư cũng không phải là những nàng tiên cá tốt bụng trong truyện cổ tích, cũng không tàn nhẫn hung hãn như loài cá mập, từ thất lực trở xuống là cái đuôi thon dài xinh đẹp, có rất nhiều màu sắc bắt mắt, hai bên má chỗ lỗ tai là hai cái vây dài trong suốt, mái tóc thật dài phiêu tán trong nước.

“Cách Lỗ Khắc, trước khi tân thần tử tới tu bổ kết giới, lỗ hổng kết giới giao cho người.” Tộc trưởng Bồ Tư là một nhân ngư trẻ tuổi, thanh âm bình tĩnh vô ba. Nhân ngư không có giới tính, cũng không có cảm tình, bọn họ thích hòa bình chán ghét những chuyện rắc rối, tỷ như chiến tranh. Đồng dạng bọn họ cũng

vô cùng lạnh lùng, từ xưa tới nay luôn độc lai độc vãng, chỉ có những trường hợp đặc biệt mới tụ họp lại ở thánh đàn.

Cách Lỗ Khắc là tân nhiệm tế ti, là một nhân ngư rất trẻ, năm nay chỉ vừa 100 tuổi. Trong sự bảo hộ của kết giới, tuổi thọ của nhân ngư là vô tận. Chính là một khi rời khỏi kết giới, sinh mệnh sẽ bị tước đi, mái tóc sẽ bạc trắng, sau đó già đi và chết, đây chính là nguyên nhân nhân ngư nhất định phải phong bế kết giới. Mỗi thế kỷ, lúc thần tử thay đổi, tế ti sẽ canh giữ tạm thời ở nơi bị phá vỡ, dùng thần lực để tu bổ, đề phòng ngoại nhân tiến vào nhân ngư giới.

Sophie tới Đông Hải đã được một đoạn thời gian, mờ mịt tìm kiếm trên đại dương vô tận, từ hòn đảo này tới hòn đảo khác, giống như vĩnh viễn sẽ không có kết thúc. Bởi vì lực từ của đáy biển ảnh hưởng, hệ thống định vị của Sophie cũng mất tác dụng, cậu cũng không biết mình hiện tại đang ở nơi nào, hay nên đi về phía nào. Giống như một chuyến lữ hành không có mục tiêu, chẳng qua lần này, chỉ có một mình cậu.

Mặt trời mọc ở Đông Hải thật sự rất đẹp, Sophie ngồi trên bờ cát nhìn mặt trời đỏ rực chậm chậm nâng lên, ấm áp bao vây lấy cơ thể. Sophie sợ nước nên chỉ có thể hạ cánh trên đất liền, Đông Hải có rất nhiều hòn đảo nhỏ, Mã Khắc Đa ngồi bên người Sophie rửa lông. Một lần lại một lần mặt trời mọc làm Sophie đã muốn quên đi thời gian, hưởng chi, thời gian đối với cậu cũng không có ý nghĩa.

“Ăn sáng chưa?” Chung quanh không có một bóng người, Sophie chỉ có thể trò chuyện với Mã Khắc Đa.

Mã Khắc Đa ăn no ợ một tiếng, cá trên biển hương vị rất ngon. Sophie cười cười quan sát bốn phía.

“Hôm nay xuất phát từ hướng nào?” Bởi vì hệ thống định vị không thể sử dụng nên Sophie mỗi ngày đều dùng phương pháp ném đồng xu may mắn để quyết định hướng đi, kỳ thật vận khí của Sophie thực không tồi.

Trải qua một thời gian dài thăm dò, Sophie không hề biết được cậu đã tiếp cận mục tiêu của mình rất gần, đồng dạng cũng có một sinh vật thần bí từ một nơi bí mật lạnh lùng quan sát cậu.

Này là cái gì vậy? Cách Lỗ Khắc trấn giữ ở lỗ hổng bay tới bên cạnh Sophie, linh hoạt vòng quanh cơ thể Sophie âm thầm đánh giá. Nơi này chính là một góc của lỗ hổng, bởi vì được Cách Lỗ Khắc tu bổ nên ngoại giới vẫn như cũ không phát hiện ra manh mối gì. Sophie tuy là không nhìn thấy Cách Lỗ Khắc nhưng Cách Lỗ Khắc lại có thể nhìn thấy cậu.

Có linh hồn nhưng lại không có cơ thể, thật kỳ quái. Cách Lỗ Khắc đã chú ý tới Sophie vài ngày nay, sinh mệnh kỳ quái này cứ một mực xoay quanh phụ cận lỗ hổng kết giới, tựa hồ như bị mất phương hướng, vài ngày nay cứ tìm kiếm vòng vèo ở một nơi. Cậu ta đang tìm nhân ngư giới, điểm này Cách Lỗ Khắc có thể xác định. Nếu là nhân loại bình thường, Cách Lỗ Khắc có lẽ đã thẳng tay giết đối phương, nhân ngư rất vô tình, từ trước đến nay giết người không bao giờ nương tay. Nhưng sinh mệnh kỳ quái này làm Cách Lỗ Khắc hứng thú, cậu không muốn giết người này nhanh như vậy, Cách Lỗ Khắc muốn tìm hiểu phương thức vận hành sinh mệnh của Sophie, mắt của cậu có thể nhìn thấy màu sắc của linh hồn, sinh mệnh có khả năng sống này có một linh hồn màu trắng.

Cách Lỗ Khắc im lặng đi theo sau Sophie, nhìn cậu xuất phát mỗi buổi sáng sau đó hạ cánh vào lúc hoàng hôn trong tâm trạng đầy tuyệt vọng, đây có thể xem là một lạc thú. Nhân ngư, kỳ thật cũng rất tàn ác.....

Trong lúc Sophie tìm kiếm không gian nhân ngư, Gia Á lại đi tìm Sophie, sau khi về tới bộ lạc Phi Tư Thắc Gia Á thực sự đem số tộc nhân của bộ lạc Tát Đức nhét vào trong nhà đám lồ đạt độc thân, trên danh nghĩa là: sống nhờ. Thế là một đám tộc nhân tiểu bạch thủ của bộ lạc Tát Đức tiến nhập vào hang hổ. Về sau phát sinh ra kết quả gì Tắc Vạn cũng đành nhắm mắt làm ngơ.

Hải Ân Tư rất ngoan, bình thường không hề khóc hay nháo vì thế cũng không làm Gia Á quá lo lắng. Gia Á và Tắc Vạn phải rất nhiều người tỏa đi khắp nơi tìm kiếm Sophie, hơn nữa chính mình cũng định kỳ ra ngoài tìm kiếm nhưng cuối cùng vẫn không thu được kết quả gì, Sophie hoàn toàn biến mất.....

Trong khoảng thời gian tìm kiếm, tâm tình của Gia Á cũng ngày càng mạnh mẽ hơn. Hắn rất tin tưởng Sophie, Sophie nhất định sẽ không chết, cậu nhất định sẽ quay trở về hơn nữa nhất định có thể hoàn

thành tâm nguyện! Hắn sẽ không đình chỉ việc tìm kiếm Sophie, cũng hi vọng Sophie sẽ không ngừng cố gắng.....

Ngày qua ngày, nháy mắt đã trôi qua một năm, Sophie lúc đầu tìm kiếm rất cấp bách nhưng dần dần đã chuyển thành bình tĩnh, cậu vẫn tìm kiếm mỗi ngày như vậy, hiện tại dùng giác quan thứ 6 có thể cảm nhận được phương hướng khi ở trên biển. Cậu cơ hồ có một suy nghĩ mình sẽ phiêu lưu trên biển như vậy cả đời. Tới một hòn đảo mới, ngẩng nhìn mặt trời lặn, lại một ngày tuyệt vọng trôi qua, Sophie không khỏi nhắm mắt lại.

“Bàng Đốn, ta nhớ anh.....” có nhiều lần Sophie muốn bay tới bộ tộc Ba Tái Tư để nhìn thấy Bàng Đốn, nhưng cuối cùng cậu cũng không làm vậy. Cậu không muốn buông tha việc tìm kiếm, bởi vì cậu sợ một khi mình nhìn thấy Bàng Đốn sẽ lập tức mất đi dũng khí tìm kiếm, bởi vì vòng tay ôm ấp kia thực sự rất ấm áp, cậu có thể rời khỏi nó một lần nhưng không chắc mình có thể cự tuyệt lần thứ hai.

Ngày đó không có chút dấu hiệu nào sẽ phát sinh gió lốc, Sophie vẫn như thường lệ ngồi trên lưng Mã Khắc Đa bay lượn trên không trung, đi về phía xa. Thẳng đến chân trời mới phát hiện mây đen đang ùn ùn kéo tới, gió bão cuộn cuộn kéo tới, sóng biển dâng trào.....ngay cả Mã Khắc Đa cũng không có cách nào xuyên qua bức tường nước này, phấp phới trong cơn gió bão, lung lay sắp rớt.

Sophie trong một khắc bị nước biển đánh vào người liền tê liệt không thể cử động, cơ thể cậu bị thấm nước, không thể bám chặt Mã Khắc Đa liền rơi vào lòng biển sâu! Mã Khắc Đa thấy vậy lập tức lao xuống, đuổi theo Sophie cùng nhau giẫy dụa trong nước, Mã Khắc Đa là sinh vật trên lục địa, nó không biết bơi nhưng dù như vậy vẫn kiên định chờ đợi bên người Sophie. Nhìn ánh mắt bất lực của Mã Khắc Đa, Sophie lập tức quyết định đóng lại hệ thống điều khiển.

“Đi đi, bay thật xa! Đừng quay trở lại nữa!” Nửa thân mình của Sophie chìm trong nước cố gắng nói với cự thú, nếu còn tiếp tục bởi cậu Mã Khắc Đa nhất định sẽ chết.

Tuy rằng hệ thống điều khiển đã muốn đóng lại nhưng mà Mã Khắc Đa vẫn như cũ ở bên cạnh Sophie chờ không chịu đi, ở chung một thời gian dài như vậy cho dù không bị kiểm soát Mã Khắc Đa cũng đã nhận định người này là chủ nhân của mình.

“Đi đi!” Hệ thống của Sophie sắp tiến vào trạng thái tê liệt, đến lúc đó ngay cả nói chuyện cậu cũng không làm được.

“Quay về bộ lạc Phỉ Tư Thắc, tìm Gia Á, hắn sẽ đối đãi tốt với ngươi.” Sophie nói với Mã Khắc Đa, cậu rất muốn đưa tay lên vỗ vỗ đầu Mã Khắc Đa nhưng cơ thể vô lực không thể cử động.

Mãi đến khi Sophie mất đi ý thức Mã Khắc Đa vẫn như cũ canh giữ bên người cậu, trong đầu vang lên âm thanh cảnh báo của hệ thống.

“Cảnh báo, hệ thống tê liệt, tiến vào trạng thái hôn mê.”

Sophie biết, cậu hiện tại nên khởi động chương trình tự hủy, như vậy vòng cổ Bàng Đốn đeo cũng sẽ khởi động, chính là cậu không có dũng khí.....Bàng Đốn, thực xin lỗi.....ta không muốn anh quên ta.....

Thân thể Sophie bắt đầu chìm vào biển, chậm rãi rơi xuống lòng biển sâu, Mã Khắc Đa than khóc trên không trung vài tiếng sau đó hướng về phía bộ lạc Phỉ Tư Thắc ở phía nam bay đi.....

49. Chương 49

Nước biển im lặng cắn nuốt cơ thể Sophie, chậm chậm chìm xuống lòng biển sâu, một mái tóc rực đỏ dần dần hiện ra.

Cách Lỗ Khắc biết quái nhân này chưa chết, bởi vì linh hồn cậu ta vẫn còn trong cơ thể, giống như đang ngủ nhưng Cách Lỗ Khắc biết nó không phải giấc ngủ bình thường, là yên giấc ngàn thu. Cách Lỗ Khắc

hiện thân, mạnh mẽ bơi trong nước tới bên cạnh Sophie. Cơ thể Sophie chìm xuống nước nằm trên một tảng đá ngầm, hai mắt nhắm chặt, sợi tóc khẽ phiêu đảng theo dòng nước.

Cơ thể này không thể sử dụng được nữa, Cách Lỗ Khắc quyết định một khi đã như vậy thì cứ tiếp thu linh hồn của cậu. Cách Lỗ Khắc thích nhất là sưu tập những linh hồn xinh đẹp, đây là sở thích quái ác của hắn. Đầu ngón tay đặt lên trán Sophie, một khối cầu ánh sáng chậm rãi ngưng tụ theo động tác của Cách Lỗ Khắc bắt đầu chui ra, thu vào trong vỏ sò trước ngực.

Còn thân thể? Cách Lỗ Khắc cười cười, mang về nghiên cứu! Đồ tốt như vậy để đây rất đáng tiếc. Thô lỗ nhắc lên cơ thể Sophie, bóng dáng Cách Lỗ Khắc nhanh chóng biến mất.

Sophie cảm thấy mình tiến vào một không gian rất nhỏ hẹp màu trắng, cậu liệu mạng dây dựa nhưng không có cách nào thoát khỏi.

“Đừng lộn xộn.”

Một giọng nói truyền tới, Sophie hoảng sợ! Ai đang nói chuyện? Đúng rồi, sao cậu lại ở cái nơi kỳ lạ này?

“Người nên ngoan ngoãn nghe lời, ta sẽ thả người vào cái chai xinh đẹp nhất.”

Âm thanh kia lại tiếp tục truyền tới, thả vào cái chai xinh đẹp nhất? Sophie không hiểu người này đang nói cái gì, cậu bây giờ vẫn chưa biết mình đã bị Cách Lỗ Khắc tàn ác thu giữ.

Cách Lỗ Khắc mang Sophie về chỗ ở của mình trong không gian dị giới, nhân ngư chỉ sống một mình, mà hắn còn là tể ti người nắm giữ sinh mệnh, sống ở khu vực trung ương của hải dương chi tâm. Ánh sáng cầu vồng 7 màu rực rỡ lóe sáng trong nước, mơ hồ có thể nhìn thấy cửa huyết động sâu thẳm. Cách Lỗ Khắc đem linh hồn này thả vào một cái chai lưu ly đẹp nhất, đặt lên vị trí cao nhất trên kệ, có thể nhìn thấy trên kệ có rất nhiều chai, bên trong là đủ thứ màu sắc đang phát sáng.

“Người xem, kia là một cái linh hồn màu đỏ, rất thú vị đi, này đại diện nó rất hay đồ ký, tính tình không tốt.” Cách Lỗ Khắc cầm một cái chai nói.

“Đây là màu đen, thuyết minh nó đã bị tà ác xâm nhập không thể cứu được.”

“Còn này, là linh hồn hồng nhạt, chứng minh nó rất nhân ái, đặc biệt thiện lương.” Cách Lỗ Khắc vô cùng tự hào giới thiệu bộ sưu tập của mình. Bởi vì hắn nắm giữ sức mạnh sinh mệnh đặc thù của nhân ngư nên có thể nhìn xuyên qua kết giới, nhìn thấu những chuyện tình của nhân gian. Có đôi lúc sẽ có một vài thú nhân và nhân loại bơi ngang, hắn thấy linh hồn thú vị sẽ trực tiếp giết người kia để thu lấy linh hồn.

Sophie nghe thấy vô cùng mờ mịt, người này là ai? Cái gì mà linh hồn với không linh hồn. Là một người theo chủ nghĩa duy vật, Sophie đối với chuyện linh hồn tới nay luôn bán tín bán nghi.

“Linh hồn của người là màu trắng, này nói lên người cơ bản không hề có cảm xúc, không có cảm giác, nhân sinh trống rỗng. Vừa không có tà ác cũng không có nhân ái. Linh hồn như vậy ta chưa từng thấy qua, người là người đầu tiên vì thế ta để người vào cái chai đẹp nhất, thế nào? Vui vẻ đi!” Cách Lỗ Khắc chỉ có 100 tuổi, dựa theo niên kỷ của nhân loại mà nói hắn chỉ mới là một nam hài 7, 8 tuổi. Nhân ngư không có khái niệm đúng và sai, chỉ dựa theo hỉ nộ của mình mà làm việc, đối với hắn mà nói việc giết người cướp linh hồn chỉ là một trò chơi.

Vui vẻ? Đây có cái gì vui chứ! Cậu bị nhốt a! Sophie muốn nói nhưng lại không nói được, luồng sáng không ngừng loạn quấy gấp đến mức suýt làm cái chai rơi xuống.

“Người muốn làm gì?” Cách Lỗ Khắc nhìn Sophie lộn xộn, đột nhiên nhớ lại mục đích của Sophie liền giận tới tái mặt.

“Ta biết người muốn tìm nhân ngư giới, sinh vật tham lam các người lại muốn làm gì?” Nhân ngư rất chán ghét đám sinh vật ngoại giới tới quấy rầy bọn họ.

Cho dù hỏi, cậu hiện tại cũng không nói được a! Sophie thực cấp bách, người này dường như biết chuyện về nhân ngư, cậu rất nôn nóng muốn xác định điểm này.

“Người ngoan một chút được không?” Cách Lỗ Khắc không nhiên nhấn thả lại cái chai lên kệ.

“Ta phải đi, nếu ngươi còn lộn xộn làm chai rơi xuống làm hồn phách phi tán ta cũng mặc kệ.” Cách Lỗ Khắc cảnh cáo nói, hẳn còn phải đi tuần tra kết giới, không rảnh bồi linh hồn này nháo loạn. Về phần cơ thể kỳ quái này, Cách Lỗ Khắc nhìn thoáng qua cơ thể tê liệt của Sophie, có thể tháo ra từ từ ngoạn! Cách Lỗ Khắc đặt cơ thể sắt thép kia lên một tảng đá sau đó ra ngoài tuần tra.

Sophie không nghe thấy âm thanh của người kia nữa, thế giới chỉ còn lại một mảnh tuyết trắng, vô cùng yên tĩnh. Liên tục tự hỏi rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Không phải cậu đã tiến vào trạng thái hôn mê sao? Sao lại còn cảm giác.....chính là cậu cảm thấy trống rỗng, giống như bị bao quanh bởi một phiến lá mỏng manh, thậm chí không thể cảm nhận được tay chân, chỉ có thể không ngừng nhúc nhích.

Mỗi ngày Cách Lỗ Khắc sẽ đi tuần tra, sau đó trở về sẽ cũng trò chuyện với Sophie, đương nhiên chỉ là hân hoan phương. Sophie lẳng lặng nghe, những chuyện Cách Lỗ Khắc nói thực nhằm chán, trên cơ bản chỉ là hôm nay hẳn gặp người nào, giết ai, cướp linh hồn của ai.....có lẽ vì Cách Lỗ Khắc chưa bao giờ nói tới, có lẽ Sophie giống như một người mù không thể nhìn thấy gì, tóm lại, Sophie đến giờ vẫn không biết mình đã tiến vào không gian nhân ngư mình luôn mơ ước, tình cảnh này thực vô cùng bi thương.....

“Ngươi có muốn nói chuyện không?” Một ngày trở về, Cách Lỗ Khắc có lẽ chán ghét việc lằm bằm một mình cứ nhiên lại nói thể với linh hồn Sophie.

Sophie cấp bách va chạm vào cái chai, cậu muốn nhìn thấy, cậu muốn nói chuyện! Trong thế giới trắng xóa này, cậu hoàn toàn mất đi khái niệm thời gian, không biết đã trải qua bao lâu rồi.

“Ta cảm thấy ngươi là một cái linh hồn không tồi, ta có thể cho ngươi nói chuyện, bất quá ngươi phải ngoạn.” Cách Lỗ Khắc tin tưởng linh hồn Sophie, linh hồn không biết gạt người, linh hồn Sophie không hề có dục vọng gì, sạch sẽ không hề có chút ục hiếp.

Sophie cũng hiểu được tính tình của người này, chỉ cần cậu im lặng kỳ thật cũng dễ dàng qua mặt được. Cách Lỗ Khắc dùng thủy tinh nặn thành một thân thể nho nhỏ, chỉ lớn bằng lòng bàn tay sau đó thả linh hồn Sophie vào.

“Ngươi bây giờ có thể nói chuyện.”

Sophie mở to mắt, đây là một thế giới màu lam, bốn phía là nước, trước mắt là một sinh vật rực rỡ lấp lánh vô cùng. Gương mặt dị thường anh tuấn, làn da non mềm nhẵn nhụi, trên thế giới có người đẹp như vậy sao! Chính là.....này có chút quá lớn đi.....hay nên nói là, kỳ thật mình quá nhỏ? Nhìn kỹ cơ thể mình, không, này không gọi là cơ thể, nó giống như một lọ thủy tinh trong suốt, chỉ lớn bằng một bàn tay. Nhìn kỹ người nọ hai bên tai có vây, ánh mắt và tóc đều là màu đỏ, nửa thân trên là người, nửa dưới lại là một cái đuôi cá rực đỏ! Là nhân ngư!

Sophie lấp bắp kinh hãi, trong nháy mắt không biết nên phản ứng thế nào. Cậu tìm kiếm lâu như vậy, nhưng trong tình huống này lại gặp được. Người chủ ác liệt của cậu lại là nhân ngư!

“Ta gọi là Cách Lỗ Khắc, ngươi tên gì?” Cách Lỗ Khắc đặt người nọ lên lòng bàn tay hỏi.

“Sophie.....” Sophie trả lời, âm thanh không khác gì con muỗi.

“Sophie, về sau ngươi theo ta nói chuyện tốt lắm.” Cách Lỗ Khắc không phải vì nghĩ tới đối phương, nhân ngư không có tốt như nàng tiên cá, hẳn để Sophie nói chuyện chỉ vì đột nhiên cảm thấy nhàm chán mà thôi.

“Cơ thể của ngươi làm bằng thủy tinh, cẩn thận ngã sẽ bị vỡ, ta lại phải giúp ngươi tu sửa.” Cách Lỗ Khắc nói.

Sophie bắt đầu dĩ gật gật đầu, người trước mặt dung mạo rất đẹp nhưng cậu không quên người này đã từng nói cho cậu nghe vô số lần, hôm nay hẳn đã giết ai, cầm linh hồn của ai! Đây là một sinh vật tàn ác như đại ma đầu.....nhân ngư, chính là sinh vật như vậy sao?

Sophie đột nhiên cảm thấy tuy là cậu đã tới điểm kết thúc nhưng lại phát hiện ra nó lại chính là điểm bắt đầu. Nếu cậu nói với nhân ngư này mình muốn một cơ thể có huyết nhục, nhân ngư này đại khái sẽ bóp nát mình đi..... Sophie sẽ buông tay sao? Sao có thể chứ! Chỉ cần cậu còn tồn tại sẽ không từ bỏ mục tiêu của mình!

Có lẽ cần nghĩ ra một kế hoạch lâu dài, cậu có thể chậm rãi lấy được tình cảm của nhân ngư, sau đó mới nghĩ tới chuyện tiếp theo. Gia Á và Bàng Đốn còn đang chờ cậu trở về.....

50. Chương 50

Từ lúc Sophie có thể nói chuyện được, Cách Lỗ Khắc mặc kệ đi nơi nào cũng bỏ Sophie vào một cái túi, được bên từ trần châu để Sophie ở, Sophie muốn biết chính mình đã ở đây bao lâu, nhưng thời gian trong giới nhân ngư khác biệt với bên ngoài, cho dù Sophie biết được cũng không có ý nghĩa gì. Sophie rất sợ, cậu sợ mình ở đây một ngày chính là 1000 năm bên ngoài.

Thế giới xanh thẳm này tuy rằng rất xinh đẹp, nhưng đây không phải là nhà của Sophie. Mỗi ngày Sophie đi theo bên người nhân ngư, cuộc sống thật mờ nhạt. Cách Lỗ Khắc ngồi trên một tảng đá ngầm bên cạnh vịnh san hô, trên không trung có các loài chim biển đang bay lượn, bên tai ngoại trừ tiếng sóng biển gào thét hoàn toàn không còn âm thanh gì khác.

“Thực nhàm chán, Sophie, người kể chuyện xưa cho ta nghe đi.” Cách Lỗ Khắc từng nghe Sophie lầm bầm với con Mã Khắc Đa rất nhiều chuyện xưa rất thú vị, hẳn cũng muốn nghe.

“Nói cái gì?” Sophie từ túi nhỏ cố gắng bò ra.

“Lần trước, người kể cho con chim to kia nghe, chuyện xưa về bộ tộc nhân ngư của chúng ta.”

“Cái kia chỉ là truyện cổ tích mà thôi.....” Sophie nhìn gương mặt xinh đẹp và mái tóc rực lửa của Cách Lỗ Khắc, nếu Andersen gặp phải người này ông nhất định sẽ không viết ra được câu chuyện cổ động lòng người như vậy! Vương tử bị rơi xuống biển sau đó bị tàn nhẫn sát hại, sau đó nàng tiên cá cười hi hi cướp lấy linh hồn của vương tử mang về, hoặc là nhân ngư tò mò nhìn vương tử thống khổ ngừng thở, coi đó là thú vui.....đây là thực là tiểu thuyết khủng bố!

“Ta muốn nghe.” Cách Lỗ Khắc thực buồn chán, Sophie là người đầu tiên hẳn nhận thức có thể gọi là đồng bọn. Lúc đó Cách Lỗ Khắc đã lên theo sau Sophie gần một năm, tuy rằng cậu không hề nhận ra chính là Cách Lỗ Khắc đã có thói quen nghe Sophie trò chuyện.

“Được rồi.” Sophie bắt đầu kể chuyện xưa, Cách Lỗ Khắc chăm chú nghe, thỉnh thoảng còn phát ra chút biểu hiện cảm khái. Lúc Sophie kể tới đoạn nàng tiên cá vì muốn đi tìm vương tử, nàng đã tìm tới mộ phò thủy, Cách Lỗ Khắc cảm thấy rất khó hiểu.

“Vì sao nàng tiên cá không mang vương tử về nhân ngư giới?”

Người đi mà hỏi tác giả à! Sophie trở mình xem thường.

“Bởi vì vương tử không biết bơi.” Sophie trả lời.

“Nhân loại thực ngốc!” Cách Lỗ Khắc khinh thường nói, mà nhân ngư yêu nhân loại kia lại càng ngu ngốc hơn!

Sophie tiếp tục kể, giọng nói nhỏ nhỏ dường như bị sóng biển đánh tan, mặt biển êm đềm đột nhiên xao động bất thường. Một sinh vật cực lớn nhanh nhẹn lú trong dòng nước làm mặt biển không ngừng cuộn sóng, màu da của nó dường như đang hợp thể với nước biển, nó là một con bá khắc lí!

Sophie đột nhiên ngừng lại, ánh mắt không thể dời khỏi người con bá khắc lí kia. Sọc vằn xanh biếc, ánh mắt kia, đó.....có phải là Bàng Đốn không?

“Sao người không kể tiếp?” Cách Lỗ Khắc không hài lòng hỏi.

Sophie không trả lời, tầm mắt đờ đẫn nhìn cự thú cách đó không xa, cậu sẽ không nhận lầm đi, người kia chính là Bàng Đốn. Anh ta vì sao lại tới nơi này? Tốc độ nhanh như vậy, tuần tra xung quanh, giống như đang tìm kiếm thứ gì. Cách một khoảng, Sophie cứ như vậy chăm chú nhìn cự thú màu lam kia, cự thú kia

bơi rất nhanh về phía Sophie. Sophie có thể nhìn thấy Bàng Đồn nhưng anh lại không thể nhìn thấy cậu, vì thế anh cứ như vậy bơi ngang qua cậu.....

“Người đang nhìn cái gì?” Cách Lỗ Khắc nhìn theo tầm mắt Sophie, thoáng nhìn thấy thú nhân ngu ngốc kia.

“Chỉ là một con bá khắc lí ngu xuẩn mà thôi.” Cách Lỗ Khắc khinh thường nói.

“Anh ta tuyệt đối không ngu xuẩn!” Sophie không biết lấy dũng khí từ đâu lại dám cãi lời Cách Lỗ Khắc! Bàng Đồn tuyệt đối không ngu xuẩn, anh là người tốt nhất.....

“Người biết nó?” Cách Lỗ Khắc phi thân nhảy vào trong biển xuất thành một đường cong rực đỏ xinh đẹp, bóng dáng linh hoạt bơi tới bên cạnh con bá khắc lí kia.

Cách Lỗ Khắc đánh giá người này, là bằng hữu của Sophie sao? Có lẽ, Sophie cũng không phải là nhân ngư luôn độc lai độc vãng, có lẽ sẽ có bằng hữu.

“Linh hồn của nó có màu xanh biển.” Cách Lỗ Khắc nói ra một câu làm Sophie lạnh ngắt cả người.

“Người muốn làm gì?” Sophie không biết Cách Lỗ Khắc đi theo sau Bàng Đồn đến tột cùng có ý định gì!

“Không muốn gì, linh hồn màu lam ta có rất nhiều, loại linh hồn này vừa ngu ngốc lại bướng bỉnh, không hảo ngoạn chút nào.” Cách Lỗ Khắc nói, nhưng vẫn không ngừng lại, ngược lại càng cố đuổi theo bá khắc lí thú.

“Bất quá người này là bằng hữu của người, ta hiện tại giết nó để nó ở lại đây với người!” Cách Lỗ Khắc cười ha hả, hẳn cảm thấy mình rất từ bi, đã biết suy nghĩ cho người khác.

Sophie nghe vậy rất hoảng hốt, cậu biết Cách Lỗ Khắc nói được làm được.

“Không cần! Ta.....ta không có quan hệ với nó.” Sophie vội vàng giải thích.

Cách Lỗ Khắc đột nhiên ngừng lại, ánh mắt quỷ dị đánh giá Sophie. Linh hồn màu trắng của Sophie phất ra một chút tạp màu, cậu đang nói dối!

“Người đang nói dối.....ta không thích linh hồn nói dối!” Cách Lỗ Khắc tức giận, không ai có thể lừa hắn! Vì cái gì Sophie lại nói dối? Cách Lỗ Khắc vô cùng tức giận, hẳn muốn lập tức giết con bá khắc lí thú kia, móng vuốt sắc nhọn chứa đầy độc tố lộ ra, hướng về phía cổ cự thú.

“Cách Lỗ Khắc!” Sophie nhảy tới cánh tay Cách Lỗ Khắc, hỗn loạn ngăn cản. Hiện tại cậu chỉ là một người thủy tinh, cách duy nhất chỉ có thể thuyết phục người này.

“Đúng, ta nói dối! Thực xin lỗi! Ta chỉ không muốn người giết anh ta!” Sophie giải thích, linh hồn lại khôi phục một màu trắng thuần.

“Vì cái gì?” Cách Lỗ Khắc thu hồi móng vuốt.

“Bởi vì anh ta là người tốt..... người tốt nên có hảo báo.” Sophie thất thần nhìn bóng dáng Bàng Đồn dần cách xa.

“Người tốt không thể giết sao?” Cách Lỗ Khắc không hiểu, nhân ngư Cách Lỗ Khắc hoàn toàn không có khái niệm lần đầu tiên nghe thấy quan điểm người tốt sẽ gặp hảo báo.

“Đúng vậy, Cách Lỗ Khắc, giết người không phải là lạc thú duy nhất, thế giới này còn rất nhiều điều tốt đẹp.” Sophie không muốn thuyết giáo với Cách Lỗ Khắc, cậu cũng biết hẳn nhất định nghe không hiểu. Nhân ngư không có cảm tình, trải qua một khoảng thời gian ở chung Sophie đã hiểu được điểm này.

“Ta ở đáy biển sống thực nhàm chán, những chuyện tốt đẹp này người có thể kể ta nghe không?” Cách Lỗ Khắc hứng thú hỏi.

“Có thể a.” Sophie líu ríu nói, Bàng Đồn đã đi rất xa, đây chính là cái người ta gọi là đối diện lại không nhận thức đi. Sophie mỉm cười chua xót.

Cách Lỗ Khắc quần quít lấy Sophie nói chuyện thú vị này, Sophie im lặng ngồi trên tảng đá ngầm, xung quanh có những đàn cá bơi qua lại.

“Ta kể cho người nghe một câu chuyện xưa, là chuyện của ta, ta là một người máy.....”

Cách Lỗ Khắc mình đã tìm được một tiểu Sophie rất thú vị, cậu ta biết rất nhiều chuyện hẳn chưa bao giờ nghe qua. Cách Lỗ Khắc âm thầm ra một quyết định, hẳn muốn Sophie vĩnh viễn lưu lại, ở bên cạnh hẳn.

Sophie cũng không biết, Mã Khắc Đa của cậu bay về bộ lạc Phỉ Tư Thắc mang Gia Á tới Đông Hải, Bằng Đồn lúc này đích xác đang tìm kiếm cậu, tìm kiếm cơ thể đã chìm vào trạng thái hôn mê của Sophie nhưng mà anh không hề hay biết, chỉ vừa nãy thôi, anh đã gặp thoáng qua người anh ngày đêm mong nhớ.

51. Chương 51

Cách Lỗ Khắc rất có hứng thú với cơ thể máy móc của Sophie, hẳn muốn tách ra nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu, vì thế gọi Sophie tới hướng dẫn, lại không biết đây là chuyện tàn nhẫn thế nào với Sophie. Sophie nhìn cơ thể quen thuộc chìm trong nước, trong lòng đau thắt lại.

“Người nhanh lên!” Cách Lỗ Khắc không kiên nhẫn nói.

“Bằng không ta đi giết con cự thú màu lam ngu xuẩn kia.” Sophie đã kể cho Cách Lỗ Khắc nghe chuyện xưa của mình, hẳn hiện tại đã biết cự thú màu lam ngu ngốc kia là người rất quan trọng với Sophie.

Sophie thở dài, cậu không dám cãi lại mệnh lệnh của Cách Lỗ Khắc, cậu sợ mình chỉ cần nói một câu không đúng hẳn thật sự sẽ đi giết Bằng Đồn.

“Tháo gỡ cơ thể máy móc rất đơn giản.” Sophie đi tới bên cạnh Cách Lỗ Khắc, cố gắng lạnh nhạt nói.

“Trước tiên mở phần liên kết của tứ chi, như vậy có thể gỡ tay chân, kế tiếp là đầu.....” Sophie giống như đang giảng giải một chuyện tình không hề liên quan tới mình, đồng thời nhìn Cách Lỗ Khắc tháo rời từng bộ phận trên cơ thể mình.

“Đây là cái gì?” Cách Lỗ Khắc tìm thấy một thứ thú vị trong não Sophie, nó là một mảnh kim loại nhỏ, được bảo hộ rất cẩn thận, trên mặt có màu sắc rực rỡ nhìn rất đẹp.

“Người đừng động vào cái này!” Sophie cố sức ôm lấy con chip đầu não của mình.

Cách Lỗ Khắc nheo mắt, khước miệng để lộ ra nụ cười quái dị.

“Vật này có bí mật gì?”

Sophie nhất thời không nói nên lời, cậu phải nói thế nào đây? Nếu con chip bị hủy như vậy cơ quan trên mặt dây chuyền ở cổ Bằng Đồn sẽ mở ra.....nếu Cách Lỗ Khắc biết nhất định sẽ làm loại thí nghiệm ‘thú vị’ này. Chính là nếu cậu nói dối, hẳn sẽ nhìn ra được, Sophie đành phải cúi đầu im lặng không nói lời nào, sống chết ôm lấy con chip to xấp xỉ cơ thể mình bây giờ.

“Thiết, làm cái vẻ mặt gì kia.” Cách Lỗ Khắc bị biểu tình bi thương tới cực độ của Sophie làm kích động, hẳn cũng đâu có khi dễ cậu, Sophie bày ra vẻ mặt này cho ai xem a!

Cách Lỗ Khắc không để ý tới Sophie nữa, hẳn đem mớ linh kiện linh tinh trong cơ thể Sophie mở ra, sau đó sắp xếp treo lên bức tường đá thạch bích, thoát nhìn như một bức tranh nghệ thuật, Cách Lỗ Khắc nhìn ngắm ‘kiệt tác’ của mình, vô cùng hài lòng gật gù đầu. Hẳn để gương mặt của Sophie vào vị trí trung tâm, gương mặt này của Sophie đã làm bạn với hẳn suốt một năm, hẳn rất thích gương mặt này.

Sophie thất tha thất thểu tha con chip về cái bình nhỏ của mình, Cách Lỗ Khắc cho cậu một cái bình lưu ly bảy màu.....đây nắp bình lại, Sophie dán mặt lên thành bình lưu ly lạnh lẽo, con chip bị phủ loại màu sắc vây quanh, nhìn từ bên ngoài vào vô cùng xinh đẹp, chính là Sophie lại có cảm giác xúc động muốn khóc.....

“Này! Chuyện xưa lần trước, người còn chưa kể hết.” Cách Lỗ Khắc thoải mái nằm trên giường đá, linh hoạt cuộn một vòng.

Sophie nghe vậy siết chặt nắm tay, ép buộc chính mình phải kiên cường lên, xoay người.

“Lần trước nói đến khúc nào rồi?” Sophie thản nhiên mỉm cười.

“Nói đến đoạn người và cái người biến chủng tới vùng đất hắc ám ở phía tây.” Con người Cách Lỗ Khắc lóe sáng chăm chú nhìn Sophie.

Sophie ngồi xuống bên cạnh Cách Lỗ Khắc, bắt đầu kể đoạn kết của chuyện xưa, Cách Lỗ Khắc chăm chú lắng nghe, mãi đến khi Sophie kể tới đoạn vì muốn hoàn thành ước nguyện mà tự mình đi tìm nhân ngư giới, Cách Lỗ Khắc mới ngắt ngang lời Sophie.

“Vì thế, người lúc trước đi tìm nhân ngư giới chính vì muốn cùng cự thú lam ngư ngốc kia ở cùng một chỗ?” Thái độ Cách Lỗ Khắc rất ung dung lắng nghe chuyện xưa bí hiểm của Sophie, một lớp màng trong suốt giữa những ngón tay thon dài, móng tay nhọn hoắt sắt bén cắt ngang một con cá bột bơi ngang, xé phần thịt, trực tiếp bỏ vào trong miệng, sau đó tóm lấy một cọng rong biển bên cạnh ăn tiếp.....

Sophie nhìn thấy Cách Lỗ Khắc ăn cơm có chút buồn nôn, lập tức gật đầu.

“Biểu tình của người là sao?” Cách Lỗ Khắc liếc mắt nhìn Sophie.

Sophie không nói lời nào, cậu không muốn chọc giận tiểu ma đầu này.

“Người rất thông minh, đoán không sai, nhân ngư đích thật có khả năng tái tạo sinh mệnh.” Cách Lỗ Khắc híp đôi mắt rực lửa. Hắn có thể thả linh hồn của Sophie vào cơ thể thủy tinh, dĩ nhiên cũng sẽ có thể tái tạo một cơ thể máu thịt toàn vẹn.

“Nhưng ta không muốn thả người đi, người phải ở trong này, vĩnh viễn ở bên cạnh ta, mãi đến khi con cự thú lam ngư xuẩn kia chết đi, vì thế người không cần suy nghĩ lung tung nữa.” Cách Lỗ Khắc bình tĩnh nói.

Sophie đã đoán biết trước kết quả này, chính là khi nghe chính miệng Cách Lỗ Khắc nói vẫn không khỏi cảm thấy vô cùng thất vọng, xem bộ dạng của cậu bây giờ đi, cơ thể trong suốt chỉ to bằng một bàn tay, thậm chí còn không bằng trước kia. Thất thần nhìn thể giới biển màu lam, chẳng lẽ cậu phải sống bên cạnh Cách Lỗ Khắc mãi mãi hay sao.

Đông Hải thật lớn, lúc gặp phải Bàng Đốn cũng không biết phải nói gì..... chính là gặp lại thì có tác dụng gì? Bàng Đốn nhìn không thấy cậu, cho dù thấy cũng chưa chắc nhận ra.

“Cách Lỗ Khắc, có thể mang ta đi nhìn anh ta không?” Sophie hỏi, cậu rất muốn nhìn thấy anh, chỉ muốn nhìn thấy anh một chút thôi, cậu biết Cách Lỗ Khắc có thể làm được.

“Không được.” Cách Lỗ Khắc có chút không hài lòng.

Sophie thất vọng chui vào trong túi nhỏ, ngay cả liếc nhìn một chút cũng không được sao.

“Ở cùng ta không tốt sao?” Cách Lỗ Khắc không hiểu, hắn đối xử với Sophie rất tốt, cũng không khi dễ cậu, hắn còn không giết con cự thú lam ngư xuẩn kia chỉ vì Sophie không muốn.

“Ta cho người cái lọ xinh đẹp nhất, còn dùng ngọc trai bệnh thành tú!” Đối với Cách Lỗ Khắc mà nói, như vậy đã là đãi ngộ tốt nhất.

“Cách Lỗ Khắc, người không có cảm tình vì thế người không hiểu.....” Cậu không cần cái chai xinh đẹp, cũng không thích gói làm từ ngọc trai, những thứ này đối với cậu không có chút ý nghĩa gì! Cậu nhớ bằng hữu, nhớ người cậu yêu, cậu muốn trở về.

Không có cảm tình! Cách Lỗ Khắc thực chán ghét cách nói này! Cảm tình không có giá trị, còn làm con người ta trở nên yếu ớt, hắn cần thứ tình cảm này để làm gì, có tình cảm thì rất giỏi sao! Cách Lỗ Khắc nhướn chân mày, trong đầu đột nhiên xuất hiện một ý tưởng.

“Sophie, người đã muốn một cơ thể như vậy, ta có thể cho người một cái.” Cách Lỗ Khắc đột nhiên tươi cười nói.

“Coi như ta có lòng từ bi đi.”

Sophie nghe vậy vô cùng kinh hãi, Cách Lỗ Khắc sao lại đột nhiên thay đổi ý định như vậy?

“Người?” Có âm mưu gì? Đây là phản ứng đầu tiên xuất hiện trong đầu Sophie.

“Người không phải rất muốn sao?”

Sophie do dự nhìn Cách Lỗ Khắc suốt nửa ngày, trong lòng đấu tranh với mâu thuẫn, cậu biết chuyện này nhất định không đơn giản như vậy, nhưng cuối cùng hi vọng có một cơ thể đã chiếm hết suy nghĩ trong đầu, cậu chậm chạp gật đầu.

“Ta sẽ cho người ngay.” Cách Lỗ Khắc tươi cười mang theo một tia nguy hiểm như trước, giống như một đứa nhỏ thích đùa dai.

“Người không nên hối hận nga.”

52. Chương 52

Bàng Đồn biết một quãng thời gian dài đã trôi qua. Gia Á hằng năm sẽ đến Đông Hải tìm kiếm một lần, nhìn thấy tiểu Hải Ân Tư từ cục cưng đã trưởng thành thành một thiếu niên, thời gian trôi qua làm Bàng Đồn cảm thấy vô lực. Bàng Đồn là một người rất đơn giản, anh không biết cái gì gọi là thay đổi, cũng không biết cái gọi là từ bỏ, mặc dù tất cả mọi người đều khuyên can nhưng anh vẫn không thể làm được.

Bàng Đồn từ chức tộc trưởng, cáo biệt tộc nhân trở thành một lữ nhân trên biển. Đã quên đi không biết bao lâu về trước, lâu đến mức có chút mơ hồ, Mã Khắc Đa mang tin tức của Sophie trở về, anh sợ rằng Sophie nhỏ bé đã chìm vào lòng biển sâu Đông Hải. Bàng Đồn chỉ biết không ngừng tìm kiếm ở đáy biển, từng góc ngách. Mỗi ngày anh sẽ ngồi nhìn mặt trời mọc, anh biết Sophie cũng đang ở một nơi nào đó ở Đông Hải, hai người họ cùng nhau. Sophie đang chờ anh, việc này như muối bỏ biển nhưng anh tin tưởng mình nhất định có thể làm được, nếu Sophie có thể sống qua một khoảng thời gian dài nhàm chán như vậy, vì cái gì anh lại không thể!

Lại một ngày trôi qua, ánh mặt trời lại một lần nữa chiếu rọi lên cơ thể cự thú màu lam, bắt đầu chuyển lữ trình mới. Bàng Đồn bơi lội trong nước, trừ bỏ tìm kiếm sẽ không nghĩ tới bất cứ chuyện gì, thậm chí quên đi cả thời gian, bởi vì quên đi sẽ không còn cảm thấy tuyệt vọng.

Ánh sáng mặt trời đỏ rực say lòng người ở phương đông, chiếu rọi lên mặt biển, sắc đỏ lấp lánh ngày càng lan tràn xuống lòng biển sâu, ánh sáng ngày càng mờ nhạt mãi đến khi chỉ còn màu lam của nước biển, sát vịnh đá ngầm sâu nhất trong lòng biển, một nơi ngay cả ánh mặt trời cũng không rọi tới, một đuôi cá màu lam đột nhiên xuất hiện, mái tóc đen hải hòa lẫn trong làn nước, làn da tái nhợt như pha lê phá lệ bắt mắt.

Đó là một nhân ngư có vẻ mặt vô cùng lạnh lùng, trên cổ là một sợi dây chuyền, mặt dây là một mảnh kim loại rất đặc biệt. Nằm ẩn sau vịnh đá ngầm, quan sát cự thú màu lam kia, trong mắt xẹt qua một tia nguy hiểm, móng tay sắc bén dùng tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy nhanh chóng dài ra, lóe hàn quang. Cự thú không hề phát hiện tiếp tục tiến về phía trước, không hề cảm nhận được nguy hiểm rình rập. Tai nạn đã sắp xảy ra nhưng có lẽ vận khí tốt, nó đột nhiên ngừng lại. Cự thú màu lam đột nhiên nhìn về phía xa, tựa hồ nơi đó có gì, quay về hướng đó tiếp tục bơi đi.

Sophie nhìn cự quái màu lam bơi đi xa mới thu hồi móng tay, thật là! Kia là sinh vật gì a? Sao lại có loại quái vật này di chuyển ở phụ cận nhân ngư giới cơ chứ! Cách Lỗ Khắc lại chạy đi đâu rồi? Thân ảnh linh hoạt lách qua một khe đá ngầm, xuyên qua khe hở, một đôi mắt đen đánh giá khắp bốn phía mãi đến khi phát hiện một mặt đỏ rực.....

“Cách Lỗ Khắc.” Sophie không hài lòng vỗ vỗ tên nhân ngư đang ngủ say kia.

Cách Lỗ Khắc bừng bừng mở mắt, làm gì a, hán đang ngủ!

“Sophie, người làm gì vậy.....” Mơ màng ngồi dậy, nơi u ám nhất trong lòng biển này có loại tạo mèm mại sinh sống, Cách Lỗ Khắc rất thích lén chạy tới đây ngủ.

“Người lại làm biếng, vừa nãy có con gì kỳ quái định tiến vào nhân ngư giới.” Sophie vẻ mặt không chút biểu tình nói.

“Ai u, vậy người trực tiếp giết nó là được rồi.” Cách Lỗ Khắc ngáp một cái.

“Người cho là ai cũng như người sao, chỉ biết giết giết giết.” Sophie thật ra không thích dùng vũ lực, bởi vì cậu chán ghét mùi máu tươi, làm người ta buồn nôn.

“Sớm muộn gì cũng có một ngày người sẽ cảm thấy giết sạch mọi thứ rất vui vẻ.”

Cách Lỗ Khắc bắt đầu đi trở mình xem thường, muốn thuyết giáo.

“Được rồi, được rồi, ta bây giờ đi trấn thủ kết giới, được rồi đi.” Cách Lỗ Khắc đang rung đùi đắc ý đột ngột nhảy dựng lên, trong miệng không ngừng oán giận, Sophie ngày càng giống bà quản gia. Đúng vậy, Cách Lỗ Khắc đã biến Sophie thành nhân ngư, nhưng hắn không nói cho Sophie biết khi biến thành nhân ngư sẽ có hậu quả gì. Giảo hoạt mỉm cười, đây chính là quyết định của Sophie, hắn cũng đâu có ép buộc nga!

“Thần tử khi nào mới trưởng thành a?” Sophie bắt đầu chán ghét cuộc sống hằng ngày phải trấn thủ kết giới với Cách Lỗ Khắc, cậu là một nhân ngư, từ ngày đầu tiên thức tỉnh bên người chỉ có một mình Cách Lỗ Khắc. Cậu đã quên đi rất nhiều chuyện, chỉ nhớ mình gọi là Sophie, trước kia là một người máy được Cách Lỗ Khắc biến thành nhân ngư. Nhưng trong trí nhớ có một đoạn bị đứt gãy, trước kia cậu sống ở một nơi gọi là địa cầu, về phần vì sao lại tới nơi này, vì sao gặp được Cách Lỗ Khắc cậu hoàn toàn quên mất.

“Rất nhanh thôi, có lẽ khoảng 2 năm nữa.” Cách Lỗ Khắc tính toán thời gian, thời gian hắn biến Sophie thành nhân ngư cũng đã hơn mười năm, cũng không chênh lệch nhiều lắm. Nhìn thoáng qua Sophie, chờ sau khi tân thần tử tu bổ kết giới, hắn có thể vĩnh viễn ở cùng một chỗ với Sophie. Đến lúc đó Sophie đừng mơ tới chuyện ra ngoài tìm kiếm con cự thú lam ngư xuân kia!

“Sophie, ta đói bụng, ta muốn ăn tôm he với cá cắt lát.” Cách Lỗ Khắc ngưỡng mặt yêu cầu, Sophie mất đi cảm tình đồng thời cũng mất đi những đoạn trí nhớ có liên quan tới tình cảm, cậu không nhớ được bằng hữu, cũng không nhớ cự thú lam ngư xuân kia! Hiện tại Sophie chỉ nhận biết một mình hắn, điều này làm Cách Lỗ Khắc vô cùng cao hứng! Sophie quên đi những chuyện vô dụng kia, nhưng kỹ thuật lại không quên, có thể dùng kim loại chế tạo những món đồ chơi rất kỳ lạ, trên biết thiên văn dưới biết địa lý còn có thể chế biến thức ăn thành hương vị rất ngon, quả thực chính là toàn tài!

“Bởi vì hôm nay người lười biếng không chịu làm việc, cho nên bị tước đoạt quyền lợi tôm he, chỉ còn cá cắt lát thôi.” Sophie lãnh khốc nói.

“Ta lập tức đi tu bổ!” Cách Lỗ Khắc bị thương nói, hai tay tỏa ra quang mang, cảnh vật xung quanh nhanh chóng biến hóa, lỗ hồng kết giới tạm thời tu bổ xong, hắn muốn ăn tôm he a!

Bàng Đốn cảm thấy rất kỳ quái, lúc này rõ ràng thấy trước mặt có một tòa núi đá lớn, vừa quay đầu lại rặng núi đã không thấy tăm hơi. Bàng Đốn đang ở bên cạnh kết giới miễn cảm nhận được cảnh vật biến hóa, anh sinh hoạt ở biển một thời gian dài, chuyện kỳ quái này là lần đầu tiên nhìn thấy! Trực giác đã thú làm Bàng Đốn rất lưu ý tới biến hóa bất thường này!

Trong hang động ở đáy biển sâu, là hang nhỏ của Sophie và Cách Lỗ Khắc, trên tường có một ít linh kiện, chính giữa là gương mặt của một thiếu niên thập phần tương tự với Sophie, chẳng qua Sophie hiện tại đã trưởng thành. Sophie lúc này đang chuyên tâm chế tạo, Cách Lỗ Khắc ở bên cạnh vẻ mặt ù ù cạc cạc.

“Sophie, đây là cái gì?”

“Đồng hồ báo thức.” Sophie trả lời, Cách Lỗ Khắc nên mang theo cái đồng hồ này bên người, để phòng ngừa hắn lại ngủ quên. Công việc bảo hộ kết giới quan trọng như vậy sao hắn có thể chểnh mảng cơ chứ!

“Có tác dụng gì?”

“Để nhắc nhở tên ngu ngốc nhà người.”

“Người mắng ta ngu ngốc!” Cách Lỗ Khắc tức giận.

Sophie ngay cả đầu cũng không thèm nâng lên một chút.

“Phát hỏa sẽ không có cơm ăn, tự người quyết định đi.”

Cách Lỗ Khắc mím môi, thở phì phì bơi qua bơi lại. Sophie thật sự ngày càng không đáng yêu, trước kia thật nghe lời hẳn a! Qua sông liền đoạn cầu! Sophie quả thực chính là nhân ngư trong nhân ngư, lãnh huyết vô tình đến mức cả nhân ngư cũng chịu không nổi.

“Đúng rồi, hôm nay người đừng phải sinh vật gì?” Cách Lỗ Khắc lảng sang chuyện khác, miễn cho mình bị Sophie chọc đến tức chết.

“Một con cự thú màu lam, xấu muốn chết.” Sophie nhú mày nói, cậu ở đáy biển sống mới hơn mười năm, mỗi ngày đều là cuộc sống đơn điệu, vì thế những thứ nhìn thấy rất có hạn. Sinh vật này trước kia chưa từng nhìn thấy, tựa hồ cũng không phải cư dân của biển sâu.

Cách Lỗ Khắc nghe vậy hai mắt liền sáng rực, cảm thấy vô cùng hứng thú.

“Có phải tứ chi rất cường tráng, trên người có vằn, trên trán còn có một cái sừng thật dài?” Cách Lỗ Khắc hỏi.

“Đúng vậy, người biết sao?”

“Nó gọi là bá khắc lí, bình thường sinh sống trên bờ.” Cách Lỗ Khắc thần bí nói.

“Nếu ta nói người yêu của người trước kia chính là sinh vật vừa ngu dốt vừa cứng đầu này, người tin không?”

Sophie ngẩng đầu, dùng ánh mắt vô cùng phản cảm liếc nhìn Cách Lỗ Khắc.

“Bằng không người nói ta trước đây ngốc đến mức nhầm đá là cơm ăn còn dễ tin hơn.” Cậu trước kia là người máy, làm sao có thể có người yêu, lại còn thích cái loại này!

Cách Lỗ Khắc nghe vậy thật sự là thể xác cùng tinh thần vô cùng sung sướng! Chính là như vậy, loại bá khắc lí ngu ngốc này sao có thể xứng đôi với Sophie chứ! Muốn xứng cũng phải có tướng mạo và tài giỏi như tể ti nhân ngư hẳn!

“Ta đùa người thôi, ha ha.” Cách Lỗ Khắc vui vẻ cười nói.

Sophie bắt đầu dĩ lắc đầu, trang bị linh kiện cuối cùng, một cái vòng cổ xinh đẹp hoàn thành, đồng hồ được khảm trên đồi mồi, chung quanh là một chuỗi ngọc trai sáng bóng.

“Này, cúi đầu.” Sophie nhìn Cách Lỗ Khắc ngoắc ngoắc tay, hẳn liền cúi đầu xuống, Sophie giúp Cách Lỗ Khắc đeo vòng cổ, lúc này trong đầu Sophie đột nhiên xuất hiện một cái gì đó, cậu cảm thấy tình cảnh này rất quen thuộc.....

“Mỗi ngày lúc kết giới biển mất đồng hồ sẽ kêu lên, lúc đó người không được ngủ quên nữa.” Sophie gạt bỏ đi cảm giác kì lạ này.

“Đã biết, bà quản gia.” Cách Lỗ Khắc cười hì hì, thật tốt! Cảm giác lúc này thật tốt, biến Sophie thành nhân ngư đúng là quyết định sáng suốt!

53. Chương 53

Liên tục suốt vài ngày, Bàn Đốn vẫn lẫn lẩn ở nơi này. Mỗi ngày vào lúc sáng sớm cảnh vật sẽ bắt đầu biến hóa nhưng không lâu sau lại trở về như cũ. Bàn Đốn không tùy tiện tiến tới chỉ lẳng lặng quan sát, trong đầu chợt xuất hiện một ý niệm. Bởi vì Sophie nên Bàn Đốn đã xem rất nhiều tư liệu về nhân ngư, sau đó nhớ lại đây là trung tâm của Đông Hải..... chẳng lẽ đây chính là kết giới thần bí trong truyền thuyết sao?

Lúc trước Sophie vì muốn tìm nhân ngư giới mới bị mất tích ở Đông Hải..... nghĩ như vậy, tâm tình Bàn Đốn thực phức tạp, Sophie chưa kịp tìm thấy lại bị anh vô tình tìm được? Nếu đây thật sự là lỗ hổng kết giới của nhân ngư..... Bàn Đốn nghe nói nhân ngư có năng lực rất mạnh, có thể ban sinh tử, kia bọn họ

có thể biết Sophie ở đâu hay không! Bàng Đồn trong lòng sinh ra một tia hi vọng. Quyết tâm, Bàng Đồn bơi về phía không gian kì dị kia.

Bàng Đồn chọn đúng thời cơ, một hơi bơi vào bên trong không gian của nhân ngư, thế giới trước mắt lập tức bừng sáng! Từng đàn sinh vật bơi lượn xung quanh, ánh mặt trời ở phía xa thần nhiên chiếu rọi, rừng cây san hô rực rỡ, hải quỳ mềm mại nương theo dòng nước. Nhưng không gian nhân ngư không phải là nơi an toàn, Bàng Đồn không biết trong nháy mắt mình xâm nhập đã bị người theo dõi.

Nguy hiểm dần đuổi tới gần, Bàng Đồn còn chưa kịp lấy lại tinh thần, một móng vuốt sắc bén màu đen đã từ phía sau vọt tới gần cổ. Bàng Đồn cảnh giác căng cứng cơ thể, âm thanh lạnh như băng quanh quẩn bên tai, giọng điệu mỉa mai nhưng lại mang theo hương vị quen thuộc làm người ta khiếp sợ.

“Người nên may mắn vì gặp phải ta, nếu là Cách Lỗ Khắc người hiện tại đã là một xác chết.”

Phương thức nói chuyện này, còn có âm thanh, làm Bàng Đồn chấn động cả người, anh chậm rãi quay đầu lại lập tức đối mặt với một đôi đồng tử đen láy vô cùng quen thuộc, mang theo xa cách cùng lạnh lùng, sợi tóc đen tuyền mềm mại lay động trong làn nước, hai bên vây nhẹ nhàng dao động, còn khuôn mặt kia Bàng Đồn làm sao có thể quên cho được!

“So... Sophie!” Khiếp sợ vô cùng làm Bàng Đồn trong nháy mắt hoàn toàn cứng đờ, khí huyết nghịch lưu, anh thực sự không thể tin vào mắt mình.

“Sao người lại biết tên ta?” Sophie cảnh giác nhìn cự thú màu lam trước mắt, móng đen đen thui đặt lên cổ đối phương, Cách Lỗ Khắc nói thứ này gọi là bá khắc lí, sống lưỡng cư, bình thường sinh hoạt trên đất liền.

“Thật là người.....” Bàng Đồn mừng như điên, hoàn toàn không để ý tới móng tay sắc nhọn đang đặt trên cổ mình, một trận quang mang chói mắt, anh hóa thành hình người không thể tin được ôm Sophie vào lòng ngực, cảm giác lạnh lẽo vô cùng quen thuộc, lại liếc nhìn đôi đồng tử đen láy, đúng vậy! Đây chính là Sophie!

“Sophie! ta rốt cuộc cũng tìm được em.....” Nước mắt ầm ập hòa tan vào nước biển, không còn chút dấu vết nào.

Sophie chưa từng gặp qua thú nhân, cũng không biết trên đời có sinh vật như vậy nên tò mò quan sát Bàng Đồn.

“Không muốn chết thì thả ta ra.” Sophie linh hoạt giãy dụa khỏi đôi tay như gọng kìm kia, vẻ mặt lạnh lùng không hề thay đổi.

“Người rốt cuộc là ai? Vì sao lại biết ta?” Sophie vẫn cảnh giác như trước hỏi.

“Sophie? Em...em không nhận ra ta sao?” Bàng Đồn lắp bắp kinh hãi, Sophie sao lại có thể quên anh!

“Ta là Bàng Đồn a! Nô độn, đại ngốc!” Đại não Bàng Đồn hoàn toàn trống rỗng, anh đã từng tưởng tượng ra vô số lần gặp lại Sophie, chính là chưa bao giờ nghĩ tới chuyện Sophie đã quên đi mình!

Sophie cười lạnh, chưa từng thấy ai ngu ngốc như vậy, tự nhận mình là nô độn, thật là ngu xuẩn. Nhân ngư là sinh vật trí tuệ, chán ghét nhất chính là gặp phải những sinh vật ngu ngốc cỡ này.

“Cho dù có thể biến thành người nhưng chung quy cũng là một loại thú.” Sophie khinh thường nói.

“Người muốn tự mình ra ngoài hay chờ ta giết người?” Sophie vung tay lên, nọc độc trong móng tay chảy ra, những con cá nhỏ xung quanh lập tức ngửa bụng thành xác chết trôi nổi. Sophie tuy rằng có chứa một phần trí nhớ ôn hòa của người máy, nhưng chung quy vẫn là nhân ngư lãnh khốc, hành động vô cùng tàn nhẫn. Ý thức lãnh địa của nhân ngư rất mãnh liệt, Bàng Đồn tùy tiện xâm nhập vào lãnh địa nhân ngư đã bị Sophie xem là kẻ xâm lược.

“Sophie.....em thật sự không nhận ra ta.....” Bàng Đồn bị vùi vào sự thật lãnh khốc này, thật lâu sau đó vẫn không có cách nào hoàn hồn. Sophie vì sao lại biến thành nhân ngư? Vì cái gì lại quên đi anh?

“Ta không biết người là ai, trước khi ta tức giận mau rút đi!” Sophie uy hiếp nói, cậu cũng không muốn giết chết tên ngu ngốc này, nhưng nếu để Cách Lỗ Khắc phát hiện thì người này liền xong đời!

“Ta tìm em suốt mười sáu năm! Em chỉ một câu không biết đã bảo ta cút đi, điều này sao có thể!” Đả kích quá lớn nhanh chóng phá tan phòng tuyến tâm lý yếu ớt của Bàng Đồn, anh kích động rống to, mặc kệ xung quanh cơ thể Sophie là nọc độc đen thùi, anh tiến tới ôm chặt lấy Sophie.

“Sophie, em đừng như vậy được không.....em nhớ lại ta đi, ta là Bàng Đồn” Bàng Đồn tuyệt vọng nói, giống như hi vọng như vậy có thể làm Sophie hồi tâm chuyển ý.

“Kẻ điên!” Sự nhẫn nại của Sophie bị đánh gãy, móng tay sắc bén mang theo kịch độc xuất thành một đạo vết thương trên người Bàng Đồn, nhanh nhẹn lẩn sang một bên, chờ đợi độc tính phát tán.

Sophie trong nháy mắt có thể độc chết đám cá nhỏ, đã có thể hình dung độc tính nhân ngư mạnh cỡ nào, trong nháy mắt bị thương Bàng Đồn cảm thấy trước mắt mình tối sầm, sau đó choáng đầu hoa mắt, bóng dáng Sophie trước mặt ngày càng mờ hồ. Giống như trong giấc mơ, vô số lần Sophie đứng trước mặt anh, nhưng lúc vươn tay ra chỉ là một mảnh hoang vu. Phân không rõ thực và ảo, Bàng Đồn cố gắng chống đỡ, thất thủ tới gần Sophie, vươn tay.....cảm xúc lạnh như băng, Bàng Đồn mỉm cười, lần này chính là thật.

“Sophie, ta chính là Bàng Đồn.....” Bàng Đồn run run, cảm giác chéch choáng làm anh ngay cả nói cũng rất khó khăn, một tay nâng vòng cổ trước ngực lên.

“Em xem, đây là em tặng ta, ta vẫn luôn mang theo bên người chưa từng tháo ra, em nhớ không.....” Bàng Đồn nói xong hai mắt liền khép chặt, thân người to lớn trầm xuống đáy biển.

Sophie căn bản không quan tâm tới Bàng Đồn ra sao, tâm tư của cậu hoàn toàn bị vòng cổ kia hấp dẫn. Bàng Đồn hoàn toàn không biết hành động trong lúc vô thức này đã cứu sống anh. Sophie giật lấy vòng cổ kia, cẩn thận đánh giá. Đúng vậy! Đây là thiết bị kỹ thuật của ngân hà hiện đại, loại đồ vật này sao lại ở trên người tên ngu ngốc này? Chẳng lẽ ngoại trừ cậu ra bên ngoài đại lục Thụy Bá còn người khác tới từ hệ ngân hà.

Tuy Sophie đã sống ở đây 10 năm nhưng bởi vì trí nhớ của đời trước nên cậu vẫn nhớ một vài tình tiết ở địa cầu, cậu vẫn luôn hi vọng mình không phải là sinh vật duy nhất ở đại lục Thụy Bá tới từ hệ ngân hà. Sophie cảm thấy rất hứng thú với chiếc vòng cổ này, lại nhìn con chip trên cổ mình, hai mảnh giống nhau cực kỳ. Sophie nhếch mày, liếc nhìn tên ngốc đã sắp tắt thở. Người dám xâm nhập vào không gian của nhân ngư chết cũng đáng, nhưng những chuyện cậu muốn biết có lẽ chỉ có mình Bàng Đồn có thể nói. Lòng bàn tay Sophie phát ra quang mang, vỗ lên trán Bàng Đồn, kịch độc hắc ám trên người nhất thời tản ra ngoài.

“Bàng Đồn.....” Sophie nghiêng đầu lặp lại, ánh mắt nhìn Bàng Đồn lộ ra tia nghi hoặc, kỳ thậtcái tên này rất quen, giống như đã nghe thấy ở đâu đó? Nhìn nhìn lại gương mặt người nọ, trên gò má có những vết vân xanh lá, đôi môi dày, gương mặt cương nghị, cái mũi giống như loài báo, còn có đôi mắt to xanh biếc, thật sự, rất quen thuộc.....

“Có lẽ người thật sự quen biết ta?” Sophie nghĩ tới đoạn ký ức trắng xóa của mình, từ lúc tỉnh lại cậu cảm thấy mình đã quên đi một chuyện rất quan trọng, cảm giác này thường xuyên xuất hiện làm cậu nôn nóng đến không chịu được. Thú nhân này quả quyết nói mình quen biết cậu, còn có thể gọi tên cậu, có lẽ..... có lẽ sẽ tìm được manh mối gì đó từ người này.

Sophie chuyển động con người, cậu quyết định lưu lại Bàng Đồn, nhưng muốn giấu diếm Cách Lỗ Khắc cũng không phải chuyện dễ, trước tiên phải tìm một nơi ẩn nấp. Dây âm thanh rung động, phát ra tần số sóng âm riêng biệt của nhân ngư, thu hút một loài quang ngư tiến tới. Loài cá quang ngư này sinh sống quần cư với một số lượng khổng lồ, mọi góc ngách dưới đáy biển chúng đều nắm rõ trong lòng bàn tay.

“Đem người này giấu đi, đừng cho Cách Lỗ Khắc phát hiện.” Sophie ra lệnh một tiếng, đám cá nhỏ này tập hợp thành một đội hình, bày cá khổng lồ nâng cơ thể của Bàng Đồn lên bơi về chỗ sâu trong lòng đại dương.

Sophie rất hiếm khi làm chuyện từ bi, hi vọng Bàng Đồn này không làm cậu thất vọng.

54. Chương 54

Lúc tỉnh lại Bàng Đồn phát hiện mình đang ở trong một hang động tĩnh mịch xa lạ, không có ánh mặt trời tiến vào, nhưng bên người lại có rất nhiều đàn cá nhỏ phát sáng, tỏa sáng khắp bốn phía hắc ám. Chớp chớp mắt, phục hồi lại ý thức, Bàng Đồn bất ngờ bật dậy! Anh tìm được Sophie! Những sự việc phát sinh cứ mờ ảo như một giấc mộng, Bàng Đồn không thể xác định đó là do mình tự tưởng tượng hay là sự thật, đầu có chút sưng lên, cơ thể vẫn còn lưu lại một chút cảm giác tê liệt, đó là di chứng của trúng độc..... nghĩ như vậy, Bàng Đồn bất giác mỉm cười, không phải là mộng! Chỉ có chất độc của nhân ngư mới lợi hại như vậy, anh thật sự đã tìm được Sophie!

Sophie biến thành nhân ngư, khó trách anh tìm khắp nơi vẫn không thấy. Chính là, Bàng Đồn thờ dài, Sophie đã quên mất anh. Sau khi trở lại từ cõi chết, Bàng Đồn đã không còn xúc động như lúc đó. Có gì có thể quan trọng hơn việc Sophie còn sống kia chứ! Đã quên thì cứ quên đi, anh sẽ làm Sophie một lần nữa nhớ tới anh! Nếu không được, anh sẽ một lần nữa truy đuổi cậu!

Có thể nói may mắn là đầu óc Bàng Đồn rất đơn giản, vì thế trong một số chuyện anh không quá chấp nhất như người bình thường. Đối với Bàng Đồn mà nói, mục tiêu chỉ có một: tìm thấy Sophie —— mang cậu về nhà. Hiện tại sự tình đã xảy ra biến cố, vậy trước tiên nên làm Sophie chấp nhận anh một lần nữa, sau đó sẽ mang về nhà.

Chính là.....Bàng Đồn quan sát đàn cá nhỏ phát sáng đang trông coi bên người mình, Sophie đi đâu rồi? Không phải cứu anh xong lại mặc kệ đi Anh bây giờ còn ở trong giới nhân ngư sao? Sophie có phải đã đuổi anh ra ngoài không?

Sophie đương nhiên không đuổi Bàng Đồn ra khỏi nhà, bình tĩnh thu lại vòng cổ xinh đẹp trên người Bàng Đồn, tuy là đã làm một việc trái với lương tâm nhưng vẫn như trước tới lui cố gắng nói chuyện cười với Cách Lỗ Khắc, thành công nói dối qua ải. Thừa dịp Cách Lỗ Khắc ra ngoài, Sophie nghĩ đại ngốc kia có thể cũng đã tỉnh lại liền gọi bảy cá phát quang dắt mình xuống hang động sâu thẳm đang giấu Bàng Đồn.

Linh hoạt lách người qua khe hở ở cửa hang, bóng dáng Sophie xuất hiện trong hang động. Thấy đại ngốc kia đã tỉnh lại, đang cúi đầu trầm tư, Sophie khinh thường cười nhạo một tiếng, giả vờ thâm trầm cái gì à.

“Này!” Sophie mở miệng kêu một tiếng, Bàng Đồn đột nhiên ngẩng đầu lên, biểu tình trên mặt trở nên hưng phấn dị thường.

“Sophie!” Bàng Đồn vội vã nhào tới ôm chặt Sophie, vết thương vừa liền sẹo đã quên đau, căn bản xem nhẹ trừng phạt của Sophie cho hành vi vô lễ của anh lúc trước.

“Tránh ra tránh ra!” Sophie chán ghét đẩy Bàng Đồn ra, cậu thật không hiểu nổi, có phải loại bá khắc lý này đặc biệt thích dây dưa với cơ thể của người khác không à?

“Sophie, theo ta về nhà đi, em rời đi đã rất lâu rồi.” Thái độ Bàng Đồn vô cùng thành khẩn, trong ngôn từ lại lộ ra một chút ngây thơ. Không cần biết trắng đen đúng sai đã kêu người ta cùng anh về nhà, Sophie nghe thấy liền ngẩn người.

“Người bị bệnh à!” Sophie dùng ánh mắt quái dị đánh giá Bàng Đồn.

“Ta có việc muốn hỏi người.” Thái độ Sophie không được tốt cho lắm nói với Bàng Đồn, không biết vì cái gì, cậu vừa nhìn thấy người này lập tức có loại xúc động muốn phát cáu, kỳ thật bình thường rất ít khi cậu tức giận.

“Chuyện gì a?” Bàng Đồn đối với Sophie luôn thành thật.

Sophie bơi tới ngồi bên cạnh Bàng Đồn.

“Người trước kia.....quen biết ta?” Sophie dò xét hỏi.

Bàng Đồn dùng sức gật đầu, đương nhiên biết rồi!

“Em là vợ của ta a!” Bàng Đồn thản nhiên nói, nhưng Sophie nghe thấy vậy lập tức muốn xé người này ra.

“Không có khả năng!” Sophie dứt khoát nói, cậu sao có thể làm bầu bạn với loại người ngu ngốc thể này, hơn nữa trước kia cậu là người máy mà! Nói gì tới chuyện vợ a, thật nực cười!

“Em chính là vợ của ta a.....” Bàng Đồn thực ủy khuất, vợ của mình quên mình thì thôi đi, còn trở mặt hở ra là đánh, chỉ còn kém là không giết anh thôi.

“Ta là nhân ngư, nhân ngư không có bầu bạn.” Sophie đặc biệt giải thích vấn đề này.

“Ta mặc kệ em là nhân ngư hay không phải nhân ngư, dù sao em cũng chính là Sophie, Sophie là vợ của ta.” Bàng Đồn kiên quyết giữ vững lập trường của mình, chỉ sợ ngay cả trái đất sụp đổ cũng không lay chuyển được anh.

Sophie nhìn bộ dạng ngốc nghếch của Bàng Đồn, vỗ vỗ trán, thần a, sao trên đời này lại có người ngu ngốc cỡ này a!

“Ta không nói chuyện này với người nữa, người có biết lúc trước ta là ai không?” Sophie hỏi tới vấn đề mấu chốt.

“Ta bị mất một phần trí nhớ.”

“Em là Sophie, vợ của ta a.”

“Không phải cái này! Ta nói là trước kia ta có thân phận gì, có bằng hữu nào không, ta vì sao lại tới nơi này!” Tên ngu ngốc này, sao cứ nói mãi chuyện vợ kia a! Sophie rất muốn biết chuyện này, nhưng Cách Lỗ Khắc vẫn không chịu nói cho cậu biết.

Bàng Đồn nhìn bộ dáng nghi hoặc của Sophie, rốt cuộc tin tưởng Sophie cái gì cũng không nhớ, trong lòng không khỏi cảm thấy mất mát.

“Em là lữ nhân giữa các vì sao, cùng với Gia Á ngoài ý muốn mà tới đại lục Thụy Bá, lúc trước vẫn sinh hoạt ở bộ lạc Phỉ Tư Thắc, còn có rất nhiều bằng hữu. Đương nhiên, đồng thời em là vợ của ta.” Bàng Đồn đặc biệt cẩn thận lặp lại vấn đề này, từ giờ trở đi anh phải cố gắng gấp bội truy Sophie trở về.

“Gia Á.....” Nghe thấy cái tên này Sophie đột nhiên chấn động một chút, cảm giác rất quen thuộc, cái tên này giống như đã khắc sâu vào linh hồn.

Đối với Sophie mà nói, Gia Á là người bằng hữu cũng như người thân duy nhất của cậu! Cho dù mất đi trí nhớ, cậu vẫn nhớ rõ cảm giác này.

“Đúng vậy, Gia Á mỗi năm lại đến Đông Hải tìm em.” Gia Á cũng giống như anh, chưa bao giờ từ bỏ việc tìm kiếm Sophie.

Sophie nhíu mày, ý thức nói cho cậu biết, Gia Á đối với cậu rất quan trọng.

“Ta vì cái gì lại tới không gian nhân ngư?” Sophie hỏi, nếu có bằng hữu quan trọng như vậy nhất định sẽ luyến tiếc rời đi.

“Bởi vì em muốn một cơ thể, chỉ có nhân ngư có thể làm điều này.....” Bàng Đồn rất muốn nói, Sophie vì muốn cùng anh ở một chỗ mới mạo hiểm tìm kiếm không gian nhân ngư, cuối cùng còn mất tích. Chính là cho dù nói ra, Sophie nhất định sẽ không tin tưởng.

Sophie khiêu đuôi chân mày, người máy trí năng có năng lực suy nghĩ xấp xỉ như nhân loại, mong ước trở thành một người chân chính cũng không phải không có khả năng, chính là Sophie không nhớ rõ trước kia cậu có nguyện vọng mãnh liệt như thế, người máy không có cảm tình, có thân xác rồi cũng không có ý nghĩa gì.

“Thế, vòng cổ này, người lấy ở đâu?” Sophie đưa cái vòng cổ lấy từ trên người Bàng Đồn ra hỏi.

Bàng Đồn đưa tay muốn cầm lại, bị Sophie tránh đi. Sợi dây chuyền này đối với Bàng Đồn rất có ý nghĩa, qua một khoảng thời gian dài như vậy, anh phải nhờ vào nó mới có thể chịu đựng được, sợi dây này do chính tay Sophie đeo cho anh, nó tượng trưng cho lòng tin.

“Đây là em tặng cho ta a, em không nhớ sao?” Bàng Đồn hỏi xong, cười khổ một chút, đúng vậy, Sophie không nhớ.

Sophie đã nghiên cứu thấu đáo sợi dây này, nó là một trang bị có liên hệ trực tiếp với con chip trong não cậu, vì thế cậu mới xác định Bàng Đốn lúc trước chắc chắn có quen biết với mình. Chính là cái này cũng khá kỳ lạ, nó có tác dụng phát ra phóng xạ tẩy não, chỉ cần con chip của cậu bị phá hủy trang bị này sẽ kích hoạt.

“Ta tặng cho người cái này để làm gì?” Sophie rất nghi hoặc, tặng vòng cổ này tựa hồ có ý muốn hại người đi.

Bàng Đốn nghe vậy nhún vai, bộ dáng thực bình thường.

“Đương nhiên là tín vật đính ước, lúc em đeo cho ta còn hôn ta một cái.”

“Câm miệng!” Sophie vung tay hung hăng đập vào gáy Bàng Đốn, cậu đang hỏi vấn đề nghiêm túc!

Bàng Đốn bị đánh vẫn vui vẻ hơn hờ như trước, dù sao Sophie vẫn ở bên cạnh anh là tốt rồi.

“Ngốc muốn chết.....” Sophie trừng mắt liếc Bàng Đốn.

“Sophie, là ta ngốc, nếu không ngốc sẽ không tìm kiếm em suốt mười sáu năm. Em không nhớ rõ ta cũng không sao, ta chỉ muốn nói cho em biết, ta sẽ không buông tay. Lúc trước em bảo ta chờ, ta chờ, bây giờ, ta phải một lần nữa theo đuổi em!” Bàng Đốn thập phần nghiêm túc nói.

Sophie nghe vậy không khỏi có chút buồn cười, cậu là nhân ngư, Bàng Đốn muốn theo đuổi cậu sao?

“Nhân ngư không có cảm tình.”

“Trước kia em cũng nói người máy không có cảm tình, cuối cùng vẫn đáp ứng làm bầu bạn ta.”

“Câm miệng!”

“Ta không câm!”

55. Chương 55

Bàng Đốn xuất hiện làm Sophie bắt đầu tò mò về thân thể của mình, cuộc sống người máy ở địa cầu của cậu đang tốt lành, không hiểu vì sao khi tỉnh lại đã biến thành nhân ngư còn tới một dị tinh cầu, có vô số thắc mắc không được giải thích! Sophie lúc trước không phải không muốn biết, chính là bên người chỉ có mỗi Cách Lỗ Khắc, mà hắn thì.....

Sophie âm thầm đánh giá Cách Lỗ Khắc, người này vẫn nhàn nhã đi bắt nạt đám sinh vật dưới đáy biển như trước. Sophie suy nghĩ, Cách Lỗ Khắc đến tột cùng có biết chuyện của cậu không a.....không thể trách Sophie nghi hoặc, mỗi lần cậu hỏi Cách Lỗ Khắc vấn đề này, Cách Lỗ Khắc không ngó trái thì ngó phải, nói hắn không biết! Có đôi khi lại tỏ vẻ quen biết từ rất lâu, có lúc lại ra vẻ chỉ mới biết cậu một thời gian ngắn!

Sophie ho nhẹ một tiếng.

“Cách Lỗ Khắc, ta tột cùng vì cái gì lại tới không gian nhân ngư a?” Sophie hỏi lại chuyện xưa.

Cách Lỗ Khắc nghe thấy ánh mắt liền đảo tròn, thả con cá nhỏ đang bị tra tấn ra, vây quanh Sophie hai vòng. Sophie vì sao lại hỏi tới vấn đề này!

“Ta sao biết người tới giới nhân ngư làm gì! Ngày đó ta nhìn thấy người, trời đang nổi bão bất ngờ có gió lốc nên người rơi xuống biển, là ta vớt người lên! Tựa như chuyện nàng tiên cá và vương tử a! Người xem, ta thiện lương như vậy a!” Cái này gọi là ăn nói ba hoa a.

Thí! Người khác không biết thì thôi chứ Sophie còn lạ gì! Người này, cho dù có người bị chặt tay chặt chân trước mặt hắn, đừng nói tới chuyện cứu người, hắn không bỏ cho hai đao là tốt rồi!

“Nói như vậy, người trước kia không quen biết ta?” Sophie khiêu chân mày, lời nói của Cách Lỗ Khắc thực mâu thuẫn.

“Chính là người lại biết ta là người máy, đến từ địa cầu, còn biết rất nhiều chuyện về thân thể của ta, này cũng thực kỳ quái đi.”

Cách Lỗ Khắc nghe vậy ánh mắt chợt lóe, nhân ngư kỳ thật không biết nói dối, bởi vì chúng chỉ sống một mình, quanh năm suốt tháng chẳng gặp được vài người, căn bản không có cơ hội để nói dối, trình độ nói dối của Cách Lỗ Khắc tuyệt đối không cao siêu.

“Ai nha, không cần nghĩ tới chuyện đó.” Cách Lỗ Khắc không kiên nhẫn phát tay, lúc nào cũng nhắc lại những chuyện đã qua để làm gì! Có thể nào Sophie vẫn còn nhớ thương tên bá khắc lí kia!

Cách Lỗ Khắc có điều dấu cậu! Sophie đã xác định điểm này. Đột nhiên những lời nói ngốc nghếch của Bằng Đốn bắt ngờ xuất hiện trong đầu.

“Cách Lỗ Khắc, ta lúc trước có bầu bạn không.....” Âm thanh tràn ngập mờ mịt của Sophie vang lên.

“Đương nhiên không có!” Cách Lỗ Khắc chấn động, lập tức phủ nhận, ánh mắt không ngừng quan sát Sophie.

“Sophie? Người nhớ lại cái gì sao?” Cách Lỗ Khắc thử dò xét.

“Không có, chính là hỏi một chút thôi.”

Cách Lỗ Khắc biết sự tình không đơn giản như vậy, Sophie trước kia tuy thường xuyên hỏi về vấn đề thân thể nhưng chưa từng đề cập tới chuyện bầu bạn! Cậu ta nhất định đã nhớ ra cái gì! Lần trước Sophie vô tình đụng phải một con bá khắc lí, không phải bị nó làm kích động trí nhớ đi?

Sắc mặt Cách Lỗ Khắc trầm xuống, thái độ trở nên vô cùng nghiêm túc.

“Sophie, làm tể ti nhân ngư, ta phải nhắc nhở người, mặc kệ trước kia người có bầu bạn hay không, bầu bạn là ai, người hiện tại đã là nhân ngư, nhân ngư không thể rời khỏi không gian dị giới, cũng không thể kết hợp với ngoại tộc.” Cách Lỗ Khắc nói xong thực tức giận.

Sophie thấy thế không khỏi bật cười, sao lại kích động như vậy?

“Ta có nói ta phải rời khỏi không gian nhân ngư sao? Người nghiêm túc như vậy làm gì.” Sophie hiểu rõ thân phận của mình hiện tại.

“Nhân ngư nếu rời khỏi không gian dị giới, thần lực trên người sẽ biến mất, vài năm ngắn ngủi sẽ chết già, ta ngốc như vậy sao.” Sophie hồ hững nói, có thể thấy đây là lời nói thật.

Cách Lỗ Khắc nghe vậy rất hài lòng cười cười, Sophie hiện tại đã không còn như lúc trước, bằng hữu hay người yêu đều rời khỏi cuộc sống của cậu, hiện tại chỉ có hấn bên cạnh Sophie! Nhưng mà.....

Cách Lỗ Khắc nghĩ nghĩ, Sophie lần trước gặp phải bá khắc lí thì có chút kì quái, hấn vẫn nên tìm một biện pháp vẹn toàn sẽ tốt hơn!

Trời trong nắng ấm, Sophie theo Cách Lỗ Khắc đi tuần tra, từ đảo này đến đảo kia. Mùa xuân tới rồi, trên hòn đảo có rất nhiều người đang sinh hoạt, lần này Cách Lỗ Khắc không hề cấm Sophie đặt chân lên bờ, Sophie rốt cuộc có thể nhìn thấy rất nhiều sinh vật. Hóa ra đây là cuộc sống đời thường của bá khắc lí thú, Sophie ở bờ biển có thể dễ dàng quan sát được.

“Người hôm nay sao lại tốt bụng như vậy? Còn mang ta lên bờ ngoạn?” Sophie khiêu chân mày nhìn Cách Lỗ Khắc, không phải có âm mưu gì đi.

“Không có a, ở trong nước mãi cũng chán, mang người lên này quan sát cuộc sống của đám thú nhân màu lam mà thôi.” Cách Lỗ Khắc quả thực không có lòng hảo tâm, lần trước Sophie vô ý nhìn thấy bá khắc lí thú, hấn đã cấm không cho Sophie lên bờ chính vì không muốn cậu gặp gỡ đám sinh vật này, hấn sợ Sophie sẽ nhớ ra điều gì đó!

Thái độ của Sophie lần trước quả thực làm Cách Lỗ Khắc an tâm không ít, nhưng vẫn phải phòng ngừa trước mới ổn, hôm nay hẳn phải bồi đắp hình tượng bá khắc lí trong lòng Sophie! Cách Lỗ Khắc tươi cười vô cùng quái dị.

Sophie đối với nụ cười này của Cách Lỗ Khắc đã hoàn toàn vô cảm, không khỏi lắc đầu, hai người trôi bồng bềnh trên khoảng không của tiểu đảo, ở đây tựa hồ có một bộ lạc nhỏ, có một số sinh vật trong bộ lạc có hình dáng như nhân loại đang tới lui, trông trợt, dẹt vãi. Sophie suy nghĩ, Cách Lỗ Khắc rốt cuộc dẫn cậu tới xem cái gì a? Chẳng lẽ xem những người này chế tác sao?

“Sophie, người có biết ta vì sao lại cảm người tiếp xúc với bá khắc lí thú không? Bởi vì bá khắc lí kỳ thật là loại sinh vật rất thấp hèn. Sinh vật bỉ ổi!” Cách Lỗ Khắc chỉ vào những người đó nói.

“Người nhìn xem, bởi vì nhân loại nhỏ bé yếu ớt chỉ có thể dựa vào bá khắc lí săn thú để sinh sống, vì thế bá khắc lí mới dưỡng nhân loại làm thợ khéo. Hơn nữa không chỉ như vậy, hơn nữa chúng còn xem họ là tính nô tùy ý sai khiến!” Cách Lỗ Khắc lung tung nói.

Sophie nghe vậy thực kinh ngạc, quan sát đám người đang lui tới trong bộ lạc, những người này là nô lệ sao?

“Sao lại có chuyện này?” Sophie cau mày, Cách Lỗ Khắc không nói giỡn đi. Tên Bàng Đốn kia..... nhìn thế nào cũng không phải loại người này.....

“Đây là sự thật!” Cách Lỗ Khắc cam kết nói.

“Đi, ta mang người đi kiến thức một chút, cho người biết bá khắc lí là sinh vật ghê tởm tới mức nào!” Cách Lỗ Khắc nhin xuống vui sướng đang dâng trào trong nội tâm, bày ra gương mặt thâm trầm nói.

Sophie đi theo phía sau Cách Lỗ Khắc, lòng tràn đầy nghi hoặc, hai người bắt đầu hướng vào phía sâu trong rừng cây bay đi, mọi người cũng biết, hiện tại đang là mùa xuân! Vạn vật sinh sôi, trong rừng sức sống tràn trề, mùa động dục tự nhiên vì thế cũng có rất nhiều bầu bạn ‘dạo chơi ngoại thành’ trong rừng.....Cách Lỗ Khắc thầm cười trộm, cái này còn không hù chết Sophie!

Sophie kỳ thật rất đơn thuần, bởi vì các nhà khoa học sẽ không truyền bá nhiều tri thức như vậy cho người máy..... vì thế vận động kịch liệt của bầu bạn tiến vào trong mắt Sophie làm cậu thật sự hoảng sợ. Thú nhân khổng lồ màu lam áp trên người nhân loại đáng thương, kịch liệt tiến hành vận động, người kia bộ dáng vô cùng thống khổ, quả thực vô cùng thê thảm!

“Thế nào? Ghê tởm đi!” Cách Lỗ Khắc làm vẻ mặt căm ghét nói.

Sophie nhìn thấy cảnh tượng như vậy, sắc mặt trở nên trắng bệch, sau đó lại chuyển sang đỏ, tiếp đó lại từ đỏ thành đen! Quá trình tâm lý: bầu bạn mà Bàng Đốn nói hai hôm trước chính là ý tứ này sao? Vì thế sắc mặt trắng bệch! Rồi sau đó lại nghĩ đến chính mình cũng sẽ bị bức làm loại chuyện này đi! Vì thế từ trắng chuyển sang đỏ! Bàng Đốn lại dám đối xử với cậu như vậy, cuối cùng quay trở về tức giận, sắc mặt đen như đáy nồi.....

Sophie thiếu chút nữa là ói ra, vội vàng rút lại, nhân ngư không có dục vọng này, cũng không có cảm giác động dục, trực giác mách bảo với cậu đây là chuyện tình tội ác rất ghê tởm!

“Sophie, người xem bá khắc lí ghê tởm cỡ nào, vẫn là không gian nhân ngư của chúng ta tốt hơn, trên bờ tràn ngập loài động vật chỉ biết dùng nửa người dưới để suy nghĩ.” Cách Lỗ Khắc không ngừng cố gắng gieo rắc suy nghĩ phản cảm về bá khắc lí thú cho Sophie.

“Đúng vậy! Thật nhàm chán!” Sophie quắc mắt, một đường quay trở lại bờ biển, làm gì? Đương nhiên là trở về tìm Bàng Đốn tính sổ! Trước kia cậu còn tưởng trên bờ rất tốt đẹp, thôi miễn đi! Thật làm người ta thất vọng!

“Sophie, chậm chậm chờ ta.” Cách Lỗ Khắc vô cùng vui vẻ đuổi theo, trong lòng tràn ngập khoái cảm vì âm mưu thực hiện được.

“Sophie, người còn muốn tìm bầu bạn không?”

“Ta cảnh cáo người, về sau đừng nhắc lại hai chữ ‘bầu bạn’ trước mặt ta!”

“Ha hã, ý của ta là sinh vật trên bờ đều rất thô bỉ! Nếu ngươi thật sự muốn tìm thì cứ tìm trong không gian nhân như đi, ta trước kia cũng có gặp qua vài nhân ngư kết thành bầu bạn. Ngươi xem, hai ta thì thế nào?”

“Cút!”

56. Chương 56: Chương 56

Sophie sau khi trở lại không gian nhân ngư liền chạy thẳng tới nơi của Bàn Đốn, Bàn Đốn thấy Sophie tới, còn không biết đại họa lâm đầu, còn bày ra bộ dáng ngây thơ ngô cười.

“Ngươi!” Sophie vô cùng tức giận chỉ vào mũi Bàn Đốn.

“Lúc trước nói chúng ta là bầu bạn đúng không!” Sophie hiện tại phải xác nhận lại lời khai!

“Đúng vậy.....” Không biết vì cái gì, Bàn Đốn có cảm giác lạnh sống lưng, bộ dạng Sophie thoát nhìn thực hung ác a.

“Đáng giận.....” Trong đầu Sophie lại hiện ra hình ảnh vừa nhìn thấy trong rừng, cả người không khỏi rung mình một cái.

“Ngươi đi! Ngươi lập tức rời khỏi không gian nhân ngư, chúng ta nơi này không chào đón loại người hèn hạ như ngươi. Sinh vật bị ối!” Cách Lỗ Khắc cố tình bôi xấu, hiện tại ấn tượng của bá khắc lí trong lòng Sophie đã xấu tới cực điểm.

Bàn Đốn không hiểu gì cả, này là làm sao vậy? Sao tính tình Sophie lại đột ngột biến đổi như vậy?

“Sophie, ta lại làm sai chuyện gì sao?” Bàn Đốn không bị hành động của Sophie kích động bởi vì anh không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vẻ mặt ừ ừ cạc cạc.

“Là ta làm sai!” Sophie vô cùng ảo não nói.

“Ta như thế nào lại đem ngươi tới đây? Lỡ như không gian nhân ngư bị sinh vật ghê tởm các ngươi làm ô nhiễm thì phải làm sao bây giờ?”

Bàn Đốn nghe vậy, cố ý làm trái điều Sophie nói, đặt mông ngồi xuống một tảng đá, bộ dáng vô cùng kiên trì.

“Ta chính là không đi, em có thể làm gì ta?” Bàn Đốn bướng bỉnh nói.

“Tải độc chết một lần nữa sao?” Bàn Đốn nói tới đây nhất thời cảm thấy chán nản vô cùng, Sophie đây là muốn mưu sát chồng a! Anh kém cỏi tới vậy sao? Trước kia khi còn là người máy Sophie không chịu tiếp nhận anh, hiện tại thành nhân ngư vẫn không chịu tiếp nhận.

“Ngươi cho rằng ta không dám!”

“Vậy em cứ độc chết ta tốt lắm, chết cho xong, đỡ phải sống mà chịu tra tấn.”

Sophie tức giận muốn chết, nhưng thật là muốn cậu giết Bàn Đốn một lần nữa thật sự là không thể ra tay như lúc trước. Sophie dù sao cũng không thích giết người, nhất là lại lặp lại trên cùng một người.

“Bá khắc lí đề tiện các ngươi, nô dịch nhân loại ở trên bờ còn chưa đủ! Bây giờ còn muốn bắt cả nhân ngư sao!”

Bàn Đốn nghe vậy dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Sophie, Sophie có ý gì? Cái gì gọi là ‘nô dịch’ nhân loại!

“Sophie, em không phải nhầm lẫn đi? Chúng ta từ lúc nào lấy nhân loại làm nô dịch!” Chuyện này không thể làm trò đùa được, tất cả mọi người đều biết, vị trí của khảm đặc trong bộ lạc rất cao quý.

“Ta tận mắt nhìn thấy, nếu không phải Cách Lỗ Khắc nói bộ mặt thật của các ngươi, ta sẽ không biết gì còn nghĩ các ngươi là sinh vật chất phát!” Sophie không ngờ mình cũng có lúc nhìn sai như vậy.

“Cách Lỗ Khắc?” Bàng Đồn nghi hoặc, anh không biết người này! Cách Lỗ Khắc làm sao biết được ‘bộ mặt thật’ của anh a!

“Người này là ai? Là hắn nói cho em nhân loại là nô dịch của chúng ta?” Có lầm hay không a! Bôi xấu anh như vậy, Bàng Đồn nổi giận, tên Cách Lỗ Khắc này có bệnh a! Anh vất vả lắm mới thuyết phục được Sophie để mình ở lại không gian nhân ngư, tên này lại ở phía sau nhảy ra làm rối!

“Hắn không chỉ nói còn mang ta lên bờ tận mắt nhìn.....” Sắc mặt Sophie đột nhiên đỏ ửng.

“Các người bắt nhân loại làm thợ khéo, còn đem.....đem bọn họ đặt dưới thân làm loại chuyện này!” Sophie càng nói càng tức giận, chủ yếu là vì nghĩ tới chính mình lúc trước cũng có thể đã gặp phải những chuyện bi thảm như vậy.

“Người còn dám nói lúc trước chúng ta là bầu bạn! Bầu bạn cái gì, rõ ràng là nô lệ của người!” Sophie nói ra cảm phẫn trong lòng.

Bàng Đồn nghe tới choáng váng, chẳng lẽ Sophie.....Bàng Đồn nghĩ nghĩ, thế nhưng lại bắt ngờ hì hì vài tiếng! Hóa ra Sophie nhìn thấy một vài chuyện không nên nhìn, nhưng Cách Lỗ Khắc kia rất cuộc định làm gì a? Toàn bộ thế giới này đều biết khảm đặc từ khi sinh ra đã muốn kết hợp với lỗ đạt, cũng biết khảm đặc am hiểu nhất chính là trồng trọt, đây bắt quả chỉ là cuộc sống vợ chồng bình thường trên đại lục thôi! Sophie đã quên hết mọi chuyện, điểm này không biết cũng có thể hiểu, nhưng Cách Lỗ Khắc kia lại cố tình ăn nói lung tung đến tột cùng là vì cái gì?

“Người còn dám cười!” Sophie đập một cú vào ót Bàng Đồn làm anh thấy cả ngàn vì sao trước mắt.

“Sophie, em hiểu lầm, khảm đặc kết hợp với lỗ đạt trên đại lục là chuyện bình thường, không phải loại quan hệ xấu xa như em nghĩ. Hơn nữa địa vị của khảm đặc trong bộ lạc rất cao, lỗ đạt sao dám khi dễ khảm đặc cơ chứ! Không ủng trong bàn tay thì thôi.” Bàng Đồn chậm rì rì giải thích, may mắn Sophie còn tới đây trực tiếp hỏi anh, bằng không cứ như vậy bị Cách Lỗ Khắc kia gieo rắc tư tưởng xấu xa.

“Ta không tin người!” Sophie kiên quyết trả lời, đối với cậu mà nói, Bàng Đồn mới chính là ngoại nhân mà Cách Lỗ Khắc là người quen, lời nói của Bàng Đồn đương nhiên sẽ không có vị trí.

Bàng Đồn bất đắc dĩ thở dài, cá tính cứng nhắc của Sophie quả thực không thay đổi chút nào, ngay cả khi mất đi trí nhớ cũng không nhu hòa được một chút. Nghĩ tới đây, Bàng Đồn lại cười cười, chính vì thế này, Sophie mới là Sophie a.

“Em không tin lời của ta, ta có thể dắt em tới bộ lạc nhìn lại một lần, em cần thận quan sát phương thức khảm đặc và lỗ đạt ở chung sẽ biết ta và Cách Lỗ Khắc ai đúng ai sai.” Bàng Đồn là vàng thật không sợ lửa, sự thật chính là sự thật, nói dối không thể che dấu được.

Sophie khiêu đuôi chân mày, bộ dáng Bàng Đồn thật sự rất tự tin.

“Nhìn thì nhìn! Người nghĩ ta không dám a.” Sophie tuy là thật sự không dám đặt chân lên bờ một lần nữa, nhưng nếu không chứng minh được sự thật cậu thật không cam lòng.....

“Chọn ngày không bằng đúng ngày, hiện tại đi liền đi.” Bàng Đồn kéo Sophie vội vàng đi ra ngoài, nghĩ tới trong lòng Sophie có sự hiểu lầm lớn như vậy anh cảm thấy cả người rất khó chịu.

Khóe miệng Sophie có chút run rẩy, ai cho phép tên ngốc này kéo tay cậu!

“Người biết đường sao! Cứ xông lên trước như vậy à!” Sophie lên tiếng nhắc nhở.

Bàng Đồn nghe vậy lập tức như người trong mộng vừa tỉnh lại gãi gãi đầu, đúng a, anh không biết đường vừa nãy quá chú ý tới Sophie mà hoàn toàn quên mất tình cảnh của mình hiện tại. Sophie vung tay Bàng Đồn ra, linh hoạt quấy đuôi tiến lên phía trước dẫn đường, con đường vừa nãy Cách Lỗ Khắc dắt cậu tới tiểu đảo kia cậu còn nhớ rất rõ.

Bàng Đồn đi theo phía sau Sophie, lại nhớ lại lúc Sophie nghĩ tới hình ảnh ‘vận động’ kia, cả gương mặt đỏ bừng. Trong lòng bắt đầu nảy lên gợn sóng, còn có cảm giác ngứa ngứa, trước kia Sophie không có công năng này nên anh luôn cố gắng nhẫn nhịn, tự nói với chính mình phải xem nhẹ dục vọng, nhưng hiện tại không giống như vậy, Sophie đã có một cơ thể. Nghe nói nhân ngư chỉ có một hình thái, là trung tính.....Bàng

Đồn nhện không được di tầm mắt bắt đầu đánh giá cơ thể Sophie, thân trên trắng nõn, cái đuôi màu lam tuyệt đẹp khẽ lay động, gương mặt khéo léo tinh xảo, hai bên lỗ tai còn có hai chiếc vây trong suốt đáng yêu vô cùng!

Trên mặt Bàn Đồn xuất hiện một nụ cười tươi rói, trong lòng bắt đầu tính toán, chứng minh anh trong sạch xong có phải nên thưởng một cái hôn v...v.... để bồi thường không a? Bàn Đồn cảm thấy phương án này rất khả thi..... biểu tình ngày càng quấy nhiễu vô cùng thích thú bơi trong nước, ngay cả con cá bơi bên cạnh cũng nhện không được lui bước nhường đường.

Cách Lỗ Khắc bị thương tính toán suốt cả buổi, chính là lại không ngờ được Sophie lại cất giấu một bá khắc lý trong không gian nhân ngư, nghĩ tới việc Sophie hoàn toàn mất hứng thú với việc lên bờ có thể nhân nhả ở bên cạnh hắn suốt đời, mưu kế của mình hiện tại đã bị người ta vạch trần lại không hề hay biết vẫn còn dương dương tự đắc vì trí thông minh của mình.

57. Chương 57

Đây là lần đầu tiên Sophie lên bờ một mình, tính tình của nhân ngư thật sự lạnh nhạt, cho nên dĩ vãng cậu cũng không có nhiều tâm tình tìm tòi bí mật, cũng không như trong truyện cổ tích thích có cuộc sống trên bờ, nhiều lắm cũng chỉ là tò mò mà thôi.

“Sophie, ta mang em đi nhìn bộ lạc Ba Tái Tư nhé.” Bàn Đồn đề nghị.

“Ở đâu?” Sophie hỏi, bởi vì kết giới nên cậu không thể đi quá xa, nhưng chỉ cần vẫn còn nằm trong phạm vi Đông Hải cậu có thể chịu đựng được.

“Cổ hương của ta, trước kia ta là tộc trưởng nơi đó.” Bàn Đồn vô cùng tự hào, anh từng là một trong những tộc trưởng của bốn bộ lạc mạnh nhất trên đại lục a.

“Trước kia?” Sophie cười nhạo một chút, đại ngốc này mà cũng làm tộc trưởng, có thể thấy tộc bá khắc lý thú có bao nhiêu ngu xuẩn.

“Sau đó bởi vì người rất ngốc nên tộc nhân cách chức người đứng không?” Sophie ác liệt châm chọc anh, lấy xui xẻo của người khác làm niềm vui, như vậy thực ra có vài phần giống Cách Lỗ Khắc, nhưng không thể không nói nhân ngư chính là như vậy.....

“Mới không phải!” Bàn Đồn tự thấy mình là một tộc trưởng vô cùng anh minh a, chuyện ngu xuẩn nhất a từng làm trong đời là yêu thích Sophie! Ai!

“Ta vì tìm em mới phải xa xứ!” Bàn Đồn tức giận, nhện không được thoát ra.

“Ta tìm em mười sáu năm, sao có thể đảm nhiệm chức vị tộc trưởng được..... này cũng không có biện pháp nào, dù sao em so với vị trí tộc trưởng vẫn quan trọng hơn.” Bàn Đồn thành thật nói, đối với anh mà nói tộc trưởng và v...v.... chỉ là phù vân, Sophie mới là trọng yếu nhất.

“Hừ.” Sophie nửa tin nửa ngờ, nhưng nghe thấy vậy vẫn có cảm giác rất vui sướng.

“Tộc Ba Tái Tư ở đâu, người dẫn ta đi xem xem.” Sophie khó có khi chịu thỏa hiệp nói.

Bàn Đồn đã rất lâu không về nhà, có được sự cho phép hoan hô một tiếng liền nhanh chóng bơi về phía bờ biển phía đông. Ánh mặt trời chiếu rọi trên không trung biển cả xanh thẳm, quang sáng nhu hòa chiếu rọi lên người Sophie và Bàn Đồn, nhanh chóng lướt trong lòng biển, về ra đường cong lưu lưu trên mặt biển. Lúc tiếp cận bờ biển, Sophie liền cảm thấy hô hấp mình ngày càng khó khăn.

“Ở đây đi! Ta chỉ có thể đi tới đây.....” Sophie ngừng lại.

“Sophie, em làm sao vậy?” Bàn Đồn thấy sắc mặt Sophie rất khó chịu.

“Không được, nơi này cách bờ biển quá gần, ta không thể lên bờ.” Sophie ôm ngực nói. Ở giữa không trung đã có thể nhìn thấy bộ lạc cường thịnh kia, khảm đặc và lỗ đạt tới lui bộ dáng vô cùng an tường, còn có rất nhiều đứa bé nô đùa.

“Đây là lời nguyện rửa của kết giới sao?” Bàn Đốn suy đoán, anh cũng từng nghe thấy quan hệ giữa nhân ngư và kết giới.

“Đúng vậy, một khi lên bờ, ta sẽ không còn sức mạnh, thậm chí ngay cả đi đường cũng không thể.” Sophie thành thật nói.

“Ta năm nay mười sáu tuổi nên vẫn không tới mức đó, nếu nhân ngư hơn một trăm tuổi khi lên bờ sẽ lập tức tử vong, còn nhân ngư ngàn tuổi sẽ bị hóa thành tro bụi.” Đây là quy luật của kết giới, nếu bước ra ngoài phạm vi kết giới, bánh xe thời gian sẽ bắt đầu chuyển động.

Bàn Đốn ngừng lại, mang Sophie thối lui về phía biển, bộ lạc Ba Tái Tư nằm ngay bờ biển Đông Hải, đó là nơi Sophie vĩnh viễn không thể đặt chân tới. Bàn Đốn nhìn thấy rất nhiều gương mặt quen thuộc, tưởng niệm bắt đầu sôi trào, Bàn Đốn thấy lão bằng hữu của anh, hiện tại đang là tộc trưởng đang dẫn đầu các lỗ đạt tiến ra biển, nhóm khảm đặc ở lại bộ lạc làm thủ công, phi điều bay lượn trên không trung, cảnh tượng vô cùng phồn vinh.

“Thấy được không?” Bàn Đốn cảm khái chỉ vào những tộc nhân trong bộ lạc có được cuộc sống vô cùng hạnh phúc.

“Đây là cuộc sống trên đại lục, mặt trời mọc sẽ bắt đầu làm việc, mặt trời lặn sẽ ngủ nghỉ, khảm đặc không phải là nô lệ, bọn họ là một phần máu thịt của lỗ đạt. Cách Lỗ Khắc kia lừa em, quan hệ của khảm đặc và lỗ đạt là bầu bạn, yêu thương lẫn nhau, cả đời nguyện trung trinh với đối phương, sinh con dưỡng dục.”

Những đôi tình lứa trẻ tuổi rúc vào nhau ngồi trên bờ cát, ngắm nhìn đường chân trời ở xa xa, trên mặt mang theo tươi cười thản nhiên.

“Vì cái gì bọn họ lại cười?” Sophie phi thường nghi hoặc, làm loại chuyện này thực vui vẻ sao?

“Bởi vì bọn họ yêu nhau, vì thế nhìn thấy nhau sẽ cảm thấy hạnh phúc.” Bàn Đốn giải thích nói.

“Yêu nhau? Hạnh phúc? Là thứ gì?” Sophie đối với khái niệm này cảm thấy rất trừu tượng, đối với cậu mà nói, này chỉ là một danh từ thôi! Không có ý nghĩa xác định.

Bàn Đốn không khỏi ngẩn người, nếu đến bây giờ anh vẫn không phát hiện ra thì anh thật sự nên đổi tên thành nô độn. Từ khi gặp lại, Bàn Đốn vẫn cảm thấy có điều gì đó không đúng. Sophie vẫn là Sophie, tính cách không có gì thay đổi, lời nói độc ác châm chọc người khác, thái độ luôn lạnh nhạt như băng. Nhưng Bàn Đốn vẫn miễn cưỡng nhận ra được điểm bất đồng, trước kia lạnh lùng của Sophie chỉ là thói quen, là một loại màu sắc tự vệ dùng để che dấu tình cảm của mình, vui vẻ cũng vậy, bi thương cũng vậy đều bị lớp mặt nạ kia che khuất. Nhưng hiện tại không phải như vậy, lạnh lùng có lẽ là thiên tính, nội tâm cậu không hề có nhiều tình cảm, có lẽ sẽ có phần nộ hay vui vẻ gì đó, nhưng đảo mắt một cái sẽ quên ngay, cũng vĩnh viễn không bao giờ bi thương, không có thứ gì có thể tiến vào nội tâm cậu.....

“Sophie, nhân ngư đều là như vậy sao?” Bàn Đốn thì thào hỏi, rõ ràng ở ngay bên cạnh nhưng anh cảm nhận Sophie dường như cách mình ngày càng xa.

“Cái gì?”

“Nhân ngư.....không có tình cảm đúng không?” Bàn Đốn rất do dự, anh sợ nghe thấy đáp án.

Sophie liếc mắt nhìn Bàn Đốn, lại làm sao vậy? Biểu tình giống như sắp phát khóc.

“Người nói vậy cũng không đúng lắm, nhân ngư không phải hoàn toàn không có cảm tình, chẳng qua rất đậm đặc mà thôi.” Sophie thành thật nói.

“Ta tuy chưa từng thấy nhân ngư có bầu bạn, nhưng Cách Lỗ Khắc nói hẳn từng thấy qua.” Sophie nói, vừa này Cách Lỗ Khắc nói Sophie cũng thấy rất nghi hoặc, nhân ngư kết thành bầu bạn với nhau? Như thế nào cậu chưa bao giờ gặp qua? Có thể là kiên thức Cách Lỗ Khắc rất rộng rãi đi. (Cách Lỗ Khắc lại được tôn vinh lần hai.)

Hi vọng của Bàng Đồn lại quay về! Có cảm tình, như vậy đại biểu là có thể! Nếu nhân ngư có thể kết bạn với nhân ngư, thì thú nhân cùng nhân ngư có lẽ không có vấn đề! Nga a! Bàng Đồn hoan hô một tiếng đột nhiên ôm lấy Sophie bắt đầu xoay vòng.

“Này, người phát điên cái gì!” Sophie rất không khách khí tặng cho Bàng Đồn một cú đấm.

Bàng Đồn thoáng nhìn qua bộ lạc và tộc nhân của mình, tầm mắt lại quay về trên người Sophie, gương mặt quen thuộc, cặp mắt lạnh lùng, Bàng Đồn siết chặt tay ôm người nọ vào lòng, lộ ra nụ cười vô cùng thỏa mãn. Tuy rằng anh rất muốn về nhà, nhưng nếu Sophie không thể rời khỏi đại dương thì anh sẽ ở cùng Sophie, vĩnh viễn ở lại trong biển cũng rất tốt.

“Người không muốn trở về sao?” Sophie hỏi, dù sao đó cũng là nhà mình tới cổng không vào cũng có chút khó chịu đi.

“Không được, nếu lên bờ ta quay lại không gian nhân ngư sẽ rất phiền phức.” Bàng Đồn biết hiện tại tộc nhân không thể nhìn thấy mình, chỉ cần còn ở trong nước kết giới này vẫn còn hiệu quả bảo hộ, nhưng một khi lên bờ như vậy muốn trở lại tìm Sophie rất khó khăn.

“Người rất nhớ nhà đi.....” Sophie khó hiểu, cậu có thể cảm nhận được tâm tình của Bàng Đồn, kỳ thật Bàng Đồn có thể rời khỏi không gian nhân ngư, lên bờ quay lại với cuộc sống bình thường, vì cái gì cứ phải ở đây biển đồng dạng như băng với cậu đâu?

“Ta rất nhớ nhà, nhưng ta lại càng muốn em hơn. Nếu bộ lạc và em chỉ có thể chọn một, ta chọn em.” Bàng Đồn kiên định nhìn vào đôi mắt đen láy, anh sẽ ở lại nơi có Sophie, cả đời cùng Sophie sinh sống ở không gian nhân ngư cũng không có vấn đề gì.

Sophie cảm thấy cảnh tượng này rất quen thuộc, sau lưng truyền tới độ ấm nóng đến bỏng người, trái tim có chút run rẩy.

“Bệnh thần kinh.....” Sophie che dấu trái tim đang đập dồn dập của mình, xoay lưng lại, ánh mắt vòng vo chuyển, bàn tay khẽ chạm lên ngực, không phải tim mình có vấn đề gì đi?

58. Chương 58

Sophie nhìn ngoài cửa sổ đến xuất thần, trong lòng hồi tưởng lại ngày đó Bàng Đồn không chút do dự nói câu ‘ta chọn em’ kia khẽ mỉm cười. Cách Lỗ Khắc nghi hoặc vươn tay, ở trước mặt Sophie quơ vài cái làm cậu giật mình hoàn hồn lại, hần phát hiện Sophie gần đây rất hay ngăn người, việc này đối với sự bình tĩnh vốn có của nhân ngư mà nói rất không bình thường. Ánh mắt Cách Lỗ Khắc xoay tròn, đáy lòng sinh ra một cỗ hoài nghi.

“Sophie, người gần đây có phải gặp chuyện gì không?” Cách Lỗ Khắc ra vẻ tùy ý hỏi.

Sophie thu hồi lại ánh mắt đang nhìn về phương xa, nói thật, cậu hiện tại ngày càng hoài nghi Cách Lỗ Khắc, vì cái gì Cách Lỗ Khắc luôn nói dối với cậu? Bàng Đồn nói cậu vì muốn tìm kiếm cơ thể mới đến không gian nhân ngư, sau đó đã xảy ra chuyện gì? Nếu nói là Cách Lỗ Khắc biến cậu thành nhân ngư, như vậy rốt cuộc có mục đích gì? Cậu vì sao lại quên hết tất cả, việc này rốt cuộc có quan hệ tới Cách Lỗ Khắc hay không?

“Không có gì.” Sophie cuối cùng vẫn không hỏi, chỉ thờ dãi, từ sau khi Bàng Đồn tới, Sophie ngày càng ao ước biết được quá khứ của mình. Nhưng dường như Cách Lỗ Khắc cố ý dấu diếm, dù có hỏi cũng không hỏi ra được gì.

“Sophie, lần trước ta có đề cập qua với người chuyện làm học trò của ta, người có ý kiến gì không?” Cách Lỗ Khắc thận trọng hỏi, Sophie dù sao cũng là nhân ngư do hần đáp nặn ra, không phải do trời sinh. Nếu Sophie vẫn còn suy nghĩ muốn nhớ lại quá khứ vẫn có thể. Gần đây Cách Lỗ Khắc có một cảm giác nguy hiểm, giống như Sophie sẽ lập tức nhớ lại mọi chuyện! Vì thế Cách Lỗ Khắc quyết định dẫn dắt Sophie tiến

vào con đường tu hành thành tể ti, quá trình tu hành sẽ phong ấn toàn bộ trí nhớ của Sophie, không còn cơ hội khôi phục.

Sophie thực do dự, đó là cơ hội tốt ngàn năm một thuở, mọi nhân ngư đều mơ ước tiến vào tể ti tu hành, học tập thần lực, chính là tể ti tu hành phải sống trong tể đàn bí ẩn ở trung tâm của đảo nhân ngư, Cách Lỗ Khắc là tể ti trời sinh, nhưng Sophie thì không phải, quá trình tu hành này phải kéo dài liên tục hơn trăm năm. Sophie cảm thấy nếu mình làm như vậy, tựa hồ là nói vĩnh biệt với quá khứ.

Hơn nữa, cậu đi đảo nhân ngư thì Bàng Đốn làm sao bây giờ..... Nhớ tới Bàng Đốn, Sophie lại cảm thấy trái tim mình bắt đầu xao động.

“Cách Lỗ Khắc, ta nghĩ tạm thời không thể đến đảo nhân ngư tu hành.....” Sophie cúi đầu nói.

“Vì cái gì!” Cách Lỗ Khắc hoàn toàn không nghĩ tới Sophie sẽ cự tuyệt.

Sophie có chút do dự nhưng vẫn quyết định thẳng thắn nói với Cách Lỗ Khắc.

“Ta.....ta gần đây rất nghi hoặc, ta cảm thấy mình không nên sống thế này, dường như đã quên đi một chuyện gì đó rất quan trọng, ta muốn tìm trí nhớ trở lại....” Sophie thành thật nói.

Quả nhiên là thế! Cách Lỗ Khắc nghe vậy đôi đồng tử lập tức tối sầm, bất động thanh sắc nghĩ, Sophie nhất định có chuyện gì dấu hẩn!

“Vậy được rồi, người đã quyết định như vậy thì ta cũng không ngăn cản.” Cách Lỗ Khắc bỗng nhiên phá lệ khoan dung, nói xong còn cười cười, giống như thật sự không thèm để ý tới.

“Người đã muốn tìm lại trí nhớ, vậy chúc người may mắn.” Cách Lỗ Khắc thản nhiên nói.

Sophie cũng không nhận ra âm mưu Cách Lỗ Khắc đang tính toán, dù sao cho tới giờ hẩn cũng là đồng bạn duy nhất của cậu.

Cách Lỗ Khắc thật sự không quan tâm tới sao? Nói đùa, Sophie nhất định không vô duyên vô cớ mà nói tới chuyện này, nhất định là có cơ hội gì đó thúc đẩy mong ước trong lòng Sophie. Cách Lỗ Khắc âm lãnh nghĩ, bất luận là cơ hội gì, hẩn nhất định sẽ không chút do dự nào cắt đứt nó!

Sophie không hề biết tâm tư của Cách Lỗ Khắc, ngày hôm đó, vẫn như bình thường, thấy Cách Lỗ Khắc ra ngoài liền mang đồ ăn ra, định đi tới hang động Bàng Đốn đang ở. Dáng người lưu sương lướt trong lòng biển, không hề phát giác phía sau mình có một bóng dáng màu đỏ sậm lúc ẩn lúc hiện.

“Này, đại ngốc.” Sophie xuyên qua cửa hang, nhẹ nhàng gọi một tiếng. Bàng Đốn từ phía sau nham thạch đi ra, nhìn thấy Sophie liền tươi cười vô cùng cao hứng.

“Lại đây ăn.” Sophie bơi qua, ngồi bên cạnh Bàng Đốn.

Bàng Đốn kỳ thật không rõ vì sao Sophie lại luôn cẩn thận như vậy, giống như trốn tránh ai đó, lần trước anh bắt quả chỉ đi dạo một vòng bên ngoài, Sophie phát hiện ra liền nổi trận lôi đình.

“Sophie, khi nào ta có thể ra ngoài a?” Bàng Đốn hỏi.

“Hừ! Người mơ.” Sophie trợn mắt liếc Bàng Đốn, đi ra ngoài? Để Cách Lỗ Khắc nhìn thấy thì mạng cũng không còn.

Bàng Đốn cảm thấy như vậy rất không được tự nhiên, anh không cần đi săn, một ngày ba bữa cơm đều do Sophie mang tới, là một lỗ đọt, anh có cảm giác là lạ.

“Nơi này chỉ có thể ăn thức ăn sống, người ăn một chút đi.” Sophie tuy là đã cố gắng xử lý đám thực vật cẩn thận, chính là dù sao cũng không có lửa, không biết loài sinh vật sinh sống trên đất liền như Bàng Đốn có thể ăn được không.

“Em làm gì cũng ngon cả.” Bàng Đốn kỳ thật cũng không để ý tới thức ăn có ăn được hay không, dù Sophie làm ra thứ gì khó nuốt anh cũng ăn hết toàn bộ, huống chi Sophie kỳ thật rất khéo tay.

“Bàng Đốn, Gia Á kia bao giờ mới tới Đông Hải?” Sophie thực quan tâm tới chuyện này, cậu muốn gặp mặt người tới cùng thể giới với cậu.

“Hắn hàng năm tới mùa hè sẽ tới Đông Hải, lúc đó ta sẽ mang em đi tìm hắn!” Bàng Đốn và Gia Á đã ước định hàng năm sẽ gặp mặt ở một hòn đảo nhỏ ở Đông Hải, tính toán thời gian cũng đã sắp tới.

“Gia Á gặp được em nhất định sẽ rất vui.” Bàng Đốn nói.

Sophie dựa vào tảng đá, nâng cằm nhìn bộ dáng lang thôn hủ yết của Bàng Đốn, cảm thấy rất thú vị, vươn tay lên gạt một miếng thịt vụn dính trên miệng đối phương.

“Người ăn chậm một chút, cũng không có ai giành với người.” Sophie không khỏi mỉm cười một chút.

Thú nhân màu lam ngẩng đầu, chống lại tầm mắt của nhân ngư, xung quanh là đám cá dạ quang tung tăng bơi lội, một màn ‘vô cùng ảm áp’ này làm đôi đồng tử đỏ như máu của Cách Lỗ Khắc ẩn trong chỗ tối càng lạnh lẽo, hắn nhận ra tên kia! Nó sao có thể tới được không gian nhân ngư? Từ lúc nào? Sophie còn lớn mật như vậy, dám dẫu một sinh vật bên ngoài trong không gian dị giới, xem những điều cấm trong giới nhân ngư là vật trang sức sao! Hơn nữa! Năm tay Cách Lỗ Khắc dùng sức siết chặt, tảng đá lồi ra bên ngoài động khẩu lập tức vỡ vụn. Sophie là của hắn! Ai cũng không thể cướp đi!

Không hề phát hiện ra vị khách không mời mà tới, Sophie vẫn như thường lệ cùng Bàng Đốn đấu võ mồm, nói chuyện phiếm đến bất diệc nhạc hồ. Cách Lỗ Khắc cũng không hiện thân, hắn một mực ẩn nấp trong chỗ tối chờ đợi, mãi đến khi Sophie rời khỏi hang động. Cách Lỗ Khắc nhìn theo bóng dáng lang ngư vĩ dần dần đi xa, khóe miệng lạnh lùng mỉm cười, đồng tử rực đỏ như máu lóe hàn quan, máu tay đỏ sậm nhanh chóng dài ra.....

Bàng Đốn tiễn Sophie, không biết vì sao mơ hồ cảm thấy sau lưng có chút lạnh cả người liền quay đầu nhìn lại, cửa hang động u ám tối như mực, cái gì cũng không thấy, ánh mắt khê đảo, giác quan thứ 6 của dã thú nói với anh nơi đó tựa hồ có ngườiBàng Đốn đi qua.

“Là ai?” Bàng Đốn cảnh giác hỏi, tiếp cận bóng tối sâu thẳm.

Cách Lỗ Khắc không ngốc, hắn vẫn cố gắng nhẫn nại, hắn sẽ không chọc thủng chuyện Sophie giấu người, lại càng không xử lý Bàng Đốn trước mặt Sophie, hắn sẽ để tên thú nhân màu lam ngu ngốc này chết trong im lặng! Sophie tìm không thấy, một thời gian sau sẽ nhanh chóng quên đi.

Thú nhân màu lam không phát hiện nguy hiểm trước mặt, nhanh chóng bơi trở về, đôi mắt đỏ màu máu lúc thú nhân không còn phòng bị từ phía sau lưng chợt lóe sáng.....

59. Chương 59

Sophie chợt nhớ lại mình đã quên đem hòm đựng thức ăn mang về, nếu trong nhà chợt thiếu đi đồ vật này nọ, Cách Lỗ Khắc nhất định sẽ nghi ngờ. Vì thế liền thay đổi phương hướng, nhanh chóng bơi ngược trở lại. Mới tới cửa động liền ngửi thấy mùi máu tươi truyền tới, tâm Sophie đột nhiên trầm xuống.

Xuyên qua bóng tối u ám, Bàng Đốn không có trong nham động. Sophie mơ hồ cảm thấy mọi việc có chút không đúng, bởi vì cậu dường như ngửi thấy mùi của Cách Lỗ Khắc trong hang động! Sophie bối rối, dựa theo khứu giác mẫn cảm của nhân ngư lần theo mùi máu một đường tìm kiếm. Trong một góc bí ẩn của rạn đá ngầm ở đáy biển, một bóng dáng màu lam làm Sophie chú ý. Sophie chấn động cả người, ngừng lại. Kia? Là Bàng Đốn sao? Cảnh tượng trước mắt làm máu trong người Sophie lập tức đông cứng! Không thể nào hình dung rốt cuộc thú nhân màu lam đã bị đối đãi như thế nào, toàn thân huyết nhục mơ hồ, cơ bắp không còn nhìn ra hình thái, miệng vết thương có màu anh đen, rõ ràng đã bị người ta dùng phương pháp tàn bạo tra tấn.

“Bàng Đốn!” Sophie bơi qua, Bàng Đốn cứ như vậy im lặng ngã trên mặt đất.

“Bàng Đốn, người tỉnh lại a!” Sophie không dám chạm vào miệng vết thương ghê tởm trên cơ thể Bàng Đốn, cánh tay run rẩy đưa về phía ngực anh..... không có luật động, cũng không có hô hấp, anh đã

chết.....Sophie dường như bị tát một bạt tai cực mạnh, ngất ngốc đứng một chỗ. Vừa nãy, cậu vẫn còn ở một chỗ trò chuyện với Bàng Đốn, anh còn cười với cậu, vì cái gì lại như vậy! Vì cái gì..... cậu không tin!

“Bàng Đốn! Người đứng lên a!” Sophie kéo cơ thể cứng ngắc của Bàng Đốn, trong cơn đả kích quá lớn, Sophie giống như phát điên, trong lòng tựa như có thứ gì đó muốn phun trào, trước mắt đột ngột ập tới những hình ảnh xa lạ. Một nam tử nhân loại tóc đen, cuộc sống lữ hành qua các vì sao..... gương mặt của Bàng Đốn đột nhiên xuất hiện.....

‘Phong cảnh chỗ chúng ta còn đẹp hơn bộ lạc Phỉ Tư Thắc, nhìn về phía biển lớn, mỗi ngày có thể nhìn thấy mặt trời chậm chậm mọc lên từ mặt nước, nước biển sẽ hóa thành màu da cam.’

Ai đang nói chuyện? Sophie ôm đầu mình dường như sắp vỡ vụn, thống khổ cuộn mình trên đáy biển lạnh run.

‘Ta biết em sợ nước, nhưng mà ta có thể cõng em trên lưng đi du lịch trên biển, tốc độ của ta rất nhanh. Nước biển trong suốt, có thể nhìn thấy những rạn san hô rực rỡ đủ màu sắc, còn có những đàn cá nhỏ’

“Đừng nói nữa! Đừng nói nữa! Ngừng đi!” Trước nay chưa từng đau đớn như vậy, đồng tử Sophie dường như muốn nổ tung, khóe mắt chảy ra dòng máu màu lam của nhân ngư.

Nhân ngư không có nước mắt, khóc chỉ có thể chảy ra huyết lệ.....mà đổ máu đối với nhân ngư mà nói, đau đớn như bị cắt da róc thịt. Cậu nhớ ra, cậu nhớ ra Bàng Đốn! Tuy không quá rõ ràng, nhưng Sophie có thể khẳng định, những lời này Bàng Đốn từng nói qua với cậu! Anh nói muốn dẫn cậu đến Đông Hải xem mặt trời mọc, cùng nhau sinh sống, chính là, Bàng Đốn đã chết..... Anh sao có thể chết được chứ?

“Ta đã nhớ lại anh rồi, Bàng Đốn, anh đứng lên a.....Anh không phải luôn muốn ta khôi phục trí nhớ sao! Anh đứng lên nói cho ta biết những lời kia có phải anh nói hay không! Có phải hay không a!” Huyết lệ màu lam của Sophie hòa tan vào nước biển, nhìn thấy dòng chất lỏng xanh lam chậm rãi phiêu tán. Sophie giống như nhớ ra cái gì, cổ nén đau đớn, bàn tay tái nhợt dịu dàng vuốt ve gò má lạnh lẽo của anh, thiết nhiều máu, đều là màu đỏ..... Trái tim Sophie run rẩy, giống như có người nắm nó kéo ra khỏi lồng ngực.

“Anh yên tâm, ta có biện pháp, ta sẽ không để anh chết.....” Sophie chưa bao giờ thể nghiệm cảm giác ‘đau lòng’, từng cười nhạt, vô duyên vô cớ tâm sao có thể đau? Chính là hôm nay rốt cuộc cậu đã biết, nguyên lai tâm thật sự có thể đau, hơn nữa đau đến mức làm người ta chết đi sống lại. Lồng ngực Bàng Đốn vẫn còn hơi ấm, này chứng minh anh vừa chết đi không bao lâu, Sophie nghĩ tới biện pháp, cậu phải cứu anh trở về.

Sophie biết ai đã hạ thủ Bàng Đốn, vừa nãy cậu ngửi thấy mùi của Cách Lỗ Khắc ở cửa động. Huống hồ gì loại thủ đoạn này, ngoại trừ Cách Lỗ Khắc cậu cũng không nghĩ ra được ai khác! Hai tay siết chặt, vì cái gì phải đối xử Bàng Đốn tàn nhẫn như vậy! Cách Lỗ Khắc trước kia khi giết người đều là một kích, chưa từng tra tấn ai! Vì cái gì là Bàng Đốn lại cố tình.....Sophie hạ quyết tâm, ra lệnh cho đàn cá dạ quang nâng thi thể Bàng Đốn, xuất phát về phía bờ biển.

Sophie không tính toán trở về, đúng vậy, Cách Lỗ Khắc nếu đã phát hiện ra Bàng Đốn, như vậy tuyệt đối sẽ không bỏ qua, hẳn muốn đẩy Bàng Đốn vào chỗ chết. Chính là cả đáy đại dương đều nằm trong khống chế của Cách Lỗ Khắc, cậu có thể trốn tới nơi nào? Chỉ có thể lên bờ! Rời khỏi kết giới, Sophie không thể chết nhanh như vậy, nhưng Cách Lỗ Khắc đã hơn một trăm tuổi, chỉ cần vừa lên cạn sẽ lập tức chết già!

Lập tức hướng về phía trước, xuyên qua lòng chảo và cụm núi lửa, Sophie lao ra khỏi mặt nước nhảy thành một đường cong, cậu còn nhớ rõ con đường lần trước Bàng Đốn dẫn cậu đi. Đàn cá dạ quang nâng thi thể Bàng Đốn, đi theo Sophie, giống như một mũi tên xuyên trong dòng nước. Tới bờ biển, cá dạ quang là sinh vật sinh sống trong không gian nhân ngư, không thể rời khỏi biển cả, đều bắt đầu tản đi. Sophie tiếp được cơ thể Bàng Đốn, phía trước là bờ cát và vách đá, lên cạn cậu chỉ là một sinh vật nhỏ bé yếu ớt, không có nọc độc, không có sức mạnh, không thể bay lượn.....

Sophie chậm rãi hôn nhẹ lên khóe môi Bàng Đốn, cậu nhất định phải cứu anh. Sophie ôm Bàng Đốn bơi về phía nước cạn, càng tới gần bờ biển càng cảm nhận được sức mạnh đang xói mòn, giống như những hạt cát chảy qua kẽ tay biến mất không còn dấu vết. Trên vách đá cạnh bờ cát có một hang động nhỏ, bên trong có một cái hồ nhỏ, liên thông trực tiếp với biển cả. Sophie mang theo Bàng Đốn tiến vào hang động nhỏ kia,

cố sức nâng anh lên bờ. Chỉ là một việc nhỏ này thôi, Sophie đã mệt đến thở không nổi, điều này chứng minh cậu đã hoàn toàn rời khỏi phạm vi bảo vệ của kết giới.....

Sophie rời khỏi mặt nước, ngồi lên bờ, nhưng mất đi năng lực chỉ có thể dùng hai tay để di chuyển cơ thể, bò tới bên người Bàn Đốn. Hoàn tất một loạt động tác này xong, Sophie vô lực té ngã trên mặt đất, cả người hư nhược.....

Thật đúng là không dùng được, nhân ngư lên bờ lập tức giống như phế vật. Sophie mỉm cười tự giễu, bất quá cũng may mắn, hiện tại Bàn Đốn đã an toàn, cho dù Cách Lỗ Khắc phát hiện bọn họ đào tẩu cũng không có biện pháp truy đến..... Sophie ngồi dậy, ánh mắt lưu luyến dừng lại trên người Bàn Đốn, cậu có biện pháp cứu anh trở về..... Từ túi trần châu lấy ra một thanh đao nhỏ bằng vỏ sò rất sắc bén, nhắm ngay chiếc đuôi lam sắc của mình, cần môi quay mặt qua chỗ khác. Không chút do dự trong khoảnh khắc giờ tay chém xuống, cắt xuống một khối thịt còn mang theo vảy cá.

Chỉ đồ huyết lệ đối với nhân ngư mà nói đã là sinh tử dày vò, có thể biết được trực tiếp tổn thương cơ thể mà nói đối với nhân ngư có ý nghĩa gì! Nhân ngư hưởng thụ thanh xuân trường thọ mà các chủng tộc khác không có, vì thế tự nhiên cũng phải trả bằng cái giá rất lớn, cảm giác đau đớn của họ so với sinh vật bình thường hẳn cảm hơn gấp trăm lần. Sophie nhìn xuống xúc động muốn gào lên, thân thể không ngừng vịn vẹo, chiếc đuôi đập trên mặt đất phát ra âm thanh ba ba, cả cơ thể kịch liệt co rút vì đau đớn.

Huyết nhục của nhân ngư là linh dược kỳ diệu nhất trên thế gian, ăn liên tục suốt bốn mươi chín ngày có thể khởi tử hồi sinh. Sophie run rẩy đem huyết nhục chính mình trộn lẫn vào nhau, giả nhược thành nước.

“Ăn đi, anh có thể sống lại.....” Sophie có chút điên cuồng đem đĩa vỏ sò chứa huyết nhục của mình tới miệng Bàn Đốn, mở miệng anh ra, cường ngạnh rót hết vào.

Huyết nhục nhân ngư quả thực linh nghiệm, vết thương trên người Bàn Đốn dùng tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy nhanh chóng khép lại, tuy rằng vẫn chưa sống lại, nhưng chỉ chút này cũng đủ làm Sophie mừng rỡ như điên, bởi vì điều này chứng minh phương pháp của cậu không sai. Cậu nên may mắn vì Cách Lỗ Khắc không mang linh hồn của Bàn Đốn đi, Sophie mệt mỏi ngã vào bên người anh, rời khỏi kết giới, miệng vết thương của nhân ngư khôi phục thực chậm. Sophie vươn tay, khoát lên người Bàn Đốn, cả người vùi vào trong ngực anh.

“Bàn Đốn, anh yên tâm, có ta ở đây anh nhất định không có việc gì..... còn bốn mươi tám ngày nữa là anh có thể lại vui vẻ, đến lúc đó anh phải nói cho ta biết những lời này có phải là anh nói hay không, được không.....”

60. Chương 60

Những lọ thủy tinh chứa linh hồn xinh đẹp đủ mặt sắc giờ phút này đã trở thành một mảnh hỗn độn, giống như bị thần lực bùng nổ làm vỡ nát, Cách Lỗ Khắc ngồi giữa một mảnh phế tích. Hắn đập nát tất cả lọ thủy tinh, vô số sắc màu rực rỡ tán loạn trong nước. Cách Lỗ Khắc ngày đó giết Bàn Đốn xong thì quyết định vứt thi, sau đó về nhà chờ Sophie, chính là hắn đợi rất lâu nhưng Sophie vẫn không quay về nhà. Cách Lỗ Khắc hẳn cảm nhận ra có điểm không đúng, vì thế hắn đi tới nơi vứt thi thể xem xét. Quả nhiên, thi thể của thú nhân màu lam kia đã không thấy đâu.....

Sophie đi rồi.....cảm giác bị phản bội từ đáy lòng trào ra, tức giận xen lẫn sợ hãi, Cách Lỗ Khắc dò xét cả Đông Hải nhưng vẫn không thu hoạch được gì! Tình huống này trước kia chưa từng xuất hiện qua, Sophie đã rời khỏi phạm vi dò xét của hắn, nói cách khác, Sophie lên bờ! Vì tên gọi là Bàn Đốn kia.....Cậu thậm chí không chút hối tiếc rời khỏi kết giới sao!

Tên Bàn Đốn kia đã bị giết chết rồi! Sophie mang theo thi thể anh ta rời đi định làm gì? Chẳng lẽ cậu tình nguyện trông giữ một cái xác cũng không nguyện ý hảo hảo sống ở đáy biển sao!

Hốt hoảng quay về nhà, giống như nỗi điên đập phá đám linh hồn, Cách Lỗ Khắc đối mặt với gương mặt của Sophie trên tường, bỗng nhiên cảm thấy bốn phía yên tĩnh chưa từng có. Hắn chỉ hi vọng Sophie ở lại bên người mà thôi! Yêu cầu này rất quá đáng hay sao? Là hắn cho Sophie tân sinh, tất cả của Sophie đều là hắn cho, hắn muốn một chút bồi thường có gì không đúng! Cách Lỗ Khắc chưa bao giờ là một người lương thiện, cũng không biết kiểm điểm chính mình, hắn không làm sai! Sai chính là Sophie!

Hắn đối với Sophie không tốt sao? Vì Sophie hắn đã giết rất ít người, cũng không tùy tiện phát giận, Sophie vì cái gì phải bỏ đi? Bởi vì hắn giết tên Bàng Đồn kia? Chính là hắn chỉ không muốn Sophie nhớ lại những chuyện lúc trước, không muốn Sophie rời khỏi hắn mà thôi! Hắn đã có thói quen có Sophie làm bạn bên cạnh, chỉ một khoảng thời gian ngắn ngủn này, Cách Lỗ Khắc cảm nhận được sự cô đơn trước nay chưa từng có. Nhân ngư lên bờ thì không có chút thần lực nào, Sophie một mình mang theo thi thể thú nhân kia, sẽ thế nào đây?

Cách Lỗ Khắc cực tuyệt lo lắng cho Sophie, hắn tự nói với chính mình, Sophie xứng đáng! Có phát sinh chuyện gì cũng là tự cậu tìm tới.....chính là, nắm tay siết chặt, móng tay đâm sâu vào da thịt. Cách Lỗ Khắc vì suy nghĩ của mình mà cảm thấy thực sự khó thở, ngực giống như có một tảng đá đè nặng, đau đớn kịch liệt truyền tới, Cách Lỗ Khắc không biết nó là cái gì.

Đại lục từ trước tới nay luôn là nơi có nguy hiểm chồng chất rình rập, Sophie tuy rằng không biết đại lục thực sự là dạng gì, nhưng cuộc sống vẫn phải tiếp tục, Sophie không thể không ra ngoài kiếm ăn. Theo dòng nước ngầm kéo dài tới một dòng suối nhỏ, Sophie bơi ra ngoài, cảnh tượng bốn phía hoàn toàn bất đồng với đại dương, thật sự là đất liền chân chính, thậm chí ngay cả bùn đất màu đen cũng vô cùng xa lạ với Sophie. Lúc này có một con bọ đạt thú thuộc loài dã thú hung mãnh trên đại lục đang lui tới trước mặt Sophie, cậu ẩn mình trong nước không dám phát ra tí âm thanh nào.

Cho dù ở trong nước cũng không phải tuyệt đối an toàn, khắp nơi đều là cá lớn có răng nanh thật dài, nếu là trước kia đối phó với đám sinh vật này đối với Sophie chỉ là bữa ăn sáng, nhưng hiện tại cậu chỉ có thể tận lực trốn tránh. Chiếc đuôi của Sophie từ ngày lên bờ không có được một phút khá giả, vết thương cũ chưa kịp lành đã xuất hiện vết thương mới, Bàng Đồn mỗi ngày đều phải ăn thịt nhân ngư, vì thế vết thương trên đuôi Sophie theo thời gian lại gia tăng, nguyên bản là một chiếc đuôi cá lung linh hiện tại trái một vết phải một vết đã bắt đầu thối rữa, miệng vết thương ầm ầm chảy ra dòng máu màu lam.

Bởi vì tốc độ khép miệng vết thương chậm hơn nhiều so với chấn thương nên thương tích trên đuôi của Sophie ngày càng nặng hơn, mùi vị hấp dẫn kỳ lạ từ máu nhân ngư hấp dẫn phần lớn sinh vật nguy hiểm tìm tới, phiền toái tự động tìm tới cửa.

Cát lap thú hung ác mang hình dáng khổng lồ lơ lửng trên bãi bùn phụ cận hang động, nước miếng nhiều từ những chiếc răng nanh nhỏ xuống mặt đất, sinh vật ở trong hang động đối diện phát ra hương vị làm nó muốn xé xác đối phương nuốt vào bụng.

Sophie đã chú ý tới cát lap thú, cậu bối rối đẩy Bàng Đồn vào khe hở trên vách đá giấu bảo, sau đó lại dùng tảng đá che kín khe hở lại, ở trong vùng nước nhỏ bé này, Sophie căn bản không biết trốn vào đâu, hướng hồ chỉ thân thể cậu cồng kềnh như vậy cũng không thể làm được quá nhiều hoạt động. Cát lap thú nặng nề nện bước tới gần, sinh vật bị thương này làm nó phi thường thèm ăn.

Thể hình cát lap thú rất lớn, tứ chi ngắn nhỏ nhưng vô cùng tráng kiện mạnh mẽ, hàm dưới trề ra hơi nhô lên, bốn chiếc răng nanh có thể dễ dàng xé nhỏ con mồi. Sophie bị dồn vào góc chết, lui không thể lui, hốc nước cạn căn bản không có tác dụng che giấu gì.

Sophie nắm chặt chủy thủ trong tay, cậu đang chờ đợi một khắc dã thú tấn công về phía mình, mơ hồ có thể cảm nhận được vị trí trái tim nó, nếu may mắn cậu có thể giải quyết được con dã thú khổng lồ này. Loại bắt lực trước nay chưa từng có làm Sophie sợ hãi run rẩy cả người, nhưng vẫn cố gắng bức bách chính mình tỉnh táo. Nhìn thoáng qua tảng đá che chắn khe đá, cậu không thể chết được, Bàng Đồn cần cậu.....

Nhưng mà Sophie thật sự đã nghĩ mãnh thú trên đất liền quá đơn giản, lớp da cứng rắn bên ngoài của cát lap thú căn bản không thể bị thanh chủy thủ bằng vỏ sò tổn thương. Hai chân trước cường tráng của cát lap thú kiềm chế Sophie, đẩy cậu ngã xuống mặt đất, móng vuốt bầu sâu vào lưng Sophie, đau đớn toàn thân truyền tới não bộ, Sophie cố gắng vặn vẹo giấy dựa nhưng vẫn bất lực, ý thức dần dần tiêu tán.....

Bính! Tiếng vang thật lớn truyền tới, cát lạp thú bị một lực mạnh đánh bay ra ngoài đập vào vách đá sau đó nặng nề ngã xuống mặt đất. Nó ngẩng đầu phần nộ xem xét chung quanh nhưng thủy chung không thể phát hiện địch nhân, ngay lúc này sức mạnh kia lại một lần nữa đánh úp tới, hơn nữa tốc độ nhanh như tốc độ âm thanh, cát lạp thú ngay cả thời gian thở cũng không có, bị đánh đến chết vật mà lùi đi.....

Sophie đang cuộn người trên mặt đất, đột nhiên cảm thấy sức nặng trên người tiêu thất, neho mắt lại, tầm mắt mơ hồ loáng thoáng nhìn thấy một bóng trắng, hình như là một thiếu niên đang chậm rãi bước về phía mình.....Sophie biết phụ cận đây có bộ lạc, lần trước Bằng Đồn có dẫn cậu tới xem bộ lạc kia. Thiếu niên này là người trong bộ lạc sao? Có lẽ người này quen biết Bằng Đồn cũng không chừng! Sophie vươn tay, hướng về thiếu niên xin giúp đỡ.

“Nhân ngư vì sao lại tới nơi này?” Âm thanh lạnh nhạt của thiếu niên quanh quẩn bên tai Sophie.

“Người bị thương thực nghiêm trọng.” Đầu ngón tay thiếu niên xẹt qua vô số vết thương trên người Sophie.

“Đối với nhân ngư lên bờ mà nói, loại vết thương này đủ để chết người.”

Sophie thực sự nhìn không rõ hình ảnh trước mắt nữa, cảm giác được hương vị an toàn trên người thiếu niên, cậu cố hết sức nâng tay, chỉ vào chỗ khe hở trên vách đá.

“Cứu.....cứu người.....” Sophie đứt quãng nói, chính là âm thanh của nhân ngư trên cạn chỉ là sóng siêu âm, nghe như tạp âm sắc nhọn, căn bản nghe không được ý nghĩa, Sophie không biết thiếu niên có nghe hiểu hay không.

Thiếu niên đặt nhẹ tay lên người Sophie, bạch quang nhu hòa dần dần bao phủ cơ thể cậu, Sophie chợt cảm thấy bốn phía dần im lặng, ngay cả tiếng gió cũng tiêu thất, thế giới chỉ còn là một mảnh tuyết trắng, an tường trước nay chưa từng có. Cậu chậm rãi nhắm mắt lại, ý thức hoàn toàn biến mất.....

Hải Ân Tư hàng năm sẽ cùng ‘phụ thân’ tới Đông Hải tìm người, năm nay cũng như vậy. Lại không ngờ trong lúc mình nhàm chán đi dạo trên bờ cát lại nhìn thấy một con cát lạp thú đang tập kích một nhân ngư. Hải Ân Tư tươi cười mang theo một mặt cân nhắc, chẳng lẽ lỗ hổng kết giới đã nghiêm trọng tới mức này sao? Nhân ngư tùy tiện ra ngoài đã thoát khỏi kết giới? Bọn họ không phải có tế ti rất giỏi sao! Chẳng lẽ tế ti đã chết? Hải Ân Tư vui sướng khi thấy người gặp nạn nghĩ.

Đúng vậy, thiếu niên này chính là đứa con bảo bối Hải Ân Tư của Gia Á, là thần tử năm nay vừa tròn mười sáu tuổi. Người kế thừa thần minh của thần tử theo lẽ thường mà nói hẳn là một người hiền hậu thiện lương, nhân từ nhu nhược, dù sao cũng chính là tổng hợp tất cả các yếu tố của một thánh mẫu, từ trước tới giờ thần tử quả thực chính là như vậy.

Nhưng mọi người cũng biết từ sau Thiết Lợi Á, thần tử đã biến chủng không còn xuất thân từ thần tộc. Mẹ của Hải Ân Tư là Gia Á, hẳn bởi vì không cam lòng chính mình bị áp nên đem tất cả hi vọng ký thác trên người Hải Ân Tư, từ nhỏ đã giáo dục bé: thế giới này là mạnh được yếu thua, đứa nhỏ, con phải mạnh hơn, cường, cường! Ngàn vạn lần không thể bị áp đảo!

Cho nên, mọi chuyện chính là bắt đầu như vậy..... Hải Ân Tư trong giáo dục của mọi người phải ngày càng mạnh hơn, Gia Á đem tất cả tri thức của địa cầu truyền dạy cho Hải Ân Tư, Tắc Vạn xem bé như lỗ đặt mà bồi dưỡng, tộc nhân của bộ lạc Tát Đức mỗi ngày đem bé như thần thánh mà bái lạy. Bản thân Hải Ân Tư lại có thiên phú thần lực, tình cách lạnh lùng vô cảm..... như vậy liền đầy đủ để cấu thành một thần tử phúc hắc.....

Dự tính cứu nhân ngư thoát nhìn rất xinh đẹp này về nhà nghiên cứu một phen, thành linh nhớ lại trước lúc nhân ngư ngất xỉu tựa hồ chỉ vào vách đá, nói cái gì đó. Hải Ân Tư đánh giá khe đá được một tảng đá che chắn, chẳng lẽ bên trong cất giấu bảo bối nhân ngư này đem ra từ không gian dị giới?

Hải Ân Tư vươn tay về phía tảng đá, chỉ nhẹ nhàng nắm tay lại một chút nhưng những tảng đá đang che chắn khe nứt giống như có sinh mệnh văng tứ tung, lộ ra tướng mạo sẵn có. Hải Ân Tư bước vào trong liên giây ngắn một lúc, sau đó kinh ngạc đến mức tròn mắt muốn lọt ra ngoài.

“Bằng, Bằng Đồn thúc thúc!”

61. Chương 61

Hải Ân Tư tuy rằng rất yêu thích hồ nháo, nhưng khi làm đại sự chưa bao giờ qua loa. Dem Bàng Đốn từ khe đá đi ra, Hải Ân Tư kinh ngạc phát hiện Bàng Đốn đã chết, có vẻ chết rất lâu rồi. Chính là.....Hải Ân Tư cẩn thận kiểm tra thực hư một phen, thì thể vẫn còn hơi ấm, hơn nữa vẫn còn mềm mại, giồng như là đang ngủ hơn!

Chẳng lẽ nói.....Hải Ân Tư nhìn thoáng qua nhân ngư đang ngất xỉu kia, cùng với cái đuôi đầy vết thương, miệng vết thương này cắt đều đều nhau, không phải do cát lạp thú tạo thành, nó giống như bị vật gì đó sắc bén cắt qua để lại dấu vết, nghe nói nhân ngư có năng lực khởi tử hồi sinh, chẳng lẽ chính là dùng phương thức này sao.....nhân ngư này dùng huyết nhục của mình để cứu Bàng Đốn thúc thúc!

Hải Ân Tư nhăn mặt nhíu mày, hiện tại không phải lúc truy cứu ngọn nguồn sự việc, cái hang này bại lộ trên bờ cát, bất cứ lúc nào cũng có thể có mãnh thú đi qua, phải đem bọn họ về trước mới được. Hải Ân Tư nâng tay, một sức mạnh vô hình nâng nhân ngư và Bàng Đốn đứng lên. Hải Ân Tư có thể nói là thần tử mạnh nhất trong lịch sử, cậu đột phá năng lượng của các thần tử trong dĩ vãng, hơi thở cường đại tản ra, dọc theo đường đi đã thú bốn phía đều lần đi rất xa.

Tắc Vạn công Gia Á bay lượn trên không trung Đông Hải, bọn họ tới đây đã được vài ngày, chính là Bàng Đốn không xuất hiện ở chỗ hẹn. Lần tìm kiếm này rốt cuộc cũng thu được kết quả, điều này thật tuyệt, Sophie còn chưa tìm được, ngay cả Bàng Đốn cũng mất tích.

Tâm tình Gia Á không tốt không rảnh quản đứa con, chớp mắt một cái đã không thấy Hải Ân Tư. Nhất thời gấp đến xoay vòng, này thật sự rất nguy hiểm. Hồi, Hải Ân Tư cường đại như vậy thì có nguy hiểm gì a? Gia Á, hẳn không phải nói đứa con mình gặp nguy hiểm, là người khác nguy hiểm.....

Gia Á hướng tầm mắt xuống phía dưới quan sát, tóc đen mắt đen mặc một thân quần áo trắng thiếu niên chạy ra từ phía vách đá, bay theo phía sau là một bá khắc lí thú.....Gia Á buồn rầu, không phải lúc này lại giết chết người đi? Còn có cái đuôi cá kia là cái gì? Tái nhìn kỹ, thú nhân kia nhìn có chút quen mắt.

Tắc Vạn thấy đứa con, an ổn đáp xuống, Gia Á từ trên lưng Tắc Vạn nhảy xuống.

“Bàng Đốn!” Khoảng cách gần hơn, Gia Á lập tức nhận ra thú nhân kia chính là Bàng Đốn bọn họ đã tìm rất nhiều ngày nay.

“Cha, phụ thân.” Hải Ân Tư lúc đầu cũng không hiểu vì cái gì người khác đều kêu là mù mù, còn mình phải kêu mù mù là ‘phụ thân’, sau này trong một lần vô ý, lúc nửa đêm nhìn thấy cha mẹ vận động vợ chồng rất cuộc mới hiểu được nỗi khổ trong lòng mẹ.

“Chuyện này là thế nào?” Gia Á ngồi xổm xuống, đưa tay cẩn thận dò xét hơi thở Bàng Đốn, sau đó chụp lấy ngực anh, không có phập phồng! Gia Á vô cùng sợ hãi.

“Con ngẫu nhiên phát hiện ra ở hang đá, còn có nhân ngư này, cậu ta hình như muốn giúp Bàng Đốn thúc thúc khởi tử hồi sinh.” Lúc Hải Ân Tư chậm rãi đặt nhân ngư xuống bờ cát, Gia Á thấy khuôn mặt nhân ngư liền có cảm giác bị sét đánh trúng.

Sophie? Gia Á chớp chớp mắt, dung mạo này hẳn nhất định không quên, trên thế giới có người giống người như vậy sao?

“Thật sự quá giống.....” Gia Á nhìn khuôn mặt nhân ngư đến thất thần thì thào nói.

“Giống cái gì?” Hải Ân Tư khơi đuôi lông mày.

“Giống Sophie.....” Gia Á cùng Tắc Vạn liếc mắt nhìn nhau một cái, trong mắt đối phương nhìn thấy đồng dạng hoài nghi. Nhân ngư này ở cùng một chỗ với Bàng Đốn, hơn thế lại giống Sophie như đúc, chẳng lẽ.....

Gia Á vội vàng chạy tới ôm lấy nhân ngư, trên người có rất nhiều vết thương, hơn nữa không được xử lý tốt, đã bắt đầu có xu hướng sinh mủ.

“Sao cậu ta lại bị thương nặng như vậy?” Gia Á kinh hãi, trên chiếc đuôi có ít nhất hai mươi miệng vết thương, hơn nữa đều là lún vào thật sâu, giống như là bị xẻo thịt.

“Là huyết nhục nhân ngư có thể giúp người chết sống lại, cậu ta.....” Hải Ân Tư không khỏi nổi da gà đầy người, thật không biết là nói cậu ta tàn nhẫn hay đủ thánh mẫu, thế nhưng lại tự lóc thịt mình để cứu người khác.

“Đem người cứu trở về rồi nói sau.”

Gia Á đem hai người mang về bộ lạc Ba Tái Tư, ở trong nhà Bàng Đốn. Hải Ân Tư nói Bàng Đốn có cơ hội sống lại nên mọi người không dám tùy ý động tới thi thể Bàng Đốn, chỉ đặt anh nằm lên giường. Hải Ân Tư đã giúp Sophie trị liệu qua, nhưng bởi vì rời đại dương quá lâu, làn da của Sophie bắt đầu nứt nẻ, cũng hôn mê không tỉnh lại, Hải Ân Tư rất linh động, ở trong sân tạo một cái bồn chứa nước biển đặt Sophie vào.

Lúc Sophie tiếp xúc với nước biển vết nứt trên người dần dần biến mất. Sophie chậm rãi mở to mắt, nhìn những gợn nước quen thuộc xung quanh, còn có hương vị của đại dương. Tầm mắt mơ hồ ngắm nhìn xung quanh, một gương mặt thoát nhìn rất quen thuộc xuất hiện trước mắt. Người nọ tóc đen mắt đen, làn da trắng nõn, trí nhớ Sophie lóe lên thời điểm gặp người này, hai người bọn họ sinh sống trên phi thuyền, người này tới cùng một nơi với cậu.....Bàng Đốn nói, hẳn gọi là Gia Á! Ý thức dần dần trở lại, đúng rồi! Bàng Đốn!

Sophie mở miệng, phát ra sóng âm bén nhọn. Bàng Đốn, Bàng Đốn ở đâu? Sophie kéo tay Gia Á, ý đồ làm đối phương hiểu được ý tứ của cậu.

“Người là Sophie phải không?” Gia Á vô cùng kích động, hình như nhân ngư này nhận thức hẳn!

Sophie do dự gật đầu.

“Trời ạ! Người, người sao lại biến thành.....” Gia Á nhìn Sophie từ trên xuống dưới một lần, cũng không biết nên nói thế nào, hẳn rất muốn gặp lại Sophie thế nhưng sao lại là phương thức này!

“Người cũng không chịu suy nghĩ cứ một mình bỏ đi như vậy! Người có biết ta nôn nóng muốn chết hay không a!” Gia Á ôm lấy Sophie, ánh mắt bắt đầu phiếm hồng, thanh âm nghẹn ngào.

“Biến thành nhân ngư cũng không biết thông tri một tiếng, chúng ta tìm người tính ra cũng mười sáu năm rồi! Hải Ân Tư cũng trưởng thành rồi!” Gia Á không biết Sophie mất trí nhớ, Sophie nghe không hiểu lắm, nhưng cảm giác được tình cảm mãnh liệt của đối phương, Sophie vươn tay, vỗ nhẹ lưng Gia Á.

“A.....” Sophie mở miệng, vẫn là khàn giọng phát ra sóng siêu âm.Đành phải ra dấu hiệu, cậu muốn biết tin tức của Bàng Đốn, cậu ngắt đi bao lâu rồi? Hơn một ngày chưa? Dùng huyết nhục nhân ngư không thể gián đoạn!

“Người yên tâm.” Gia Á là chuyên gia về lĩnh vực ngôn ngữ của người cá, dễ dàng hiểu được ý của Sophie.

“Chưa qua một ngày, người hôn mê chỉ có mấy giờ thôi.”

Gia Á ôm lấy Sophie, đi vào trong phòng, Sophie đưa mắt tò mò đánh giá xung quanh, nơi này là phòng ở của lỗ đạt và khảm đặc sao? Thụ ốc hình mái vòm thật lớn, bốn phía có hàng rào cây nho và các loài hoa cỏ lạ.

“Người nha, đã là nhân ngư rồi cũng không biết để ý tí gì về môi trường.” Gia Á nhin không được phê bình.

“Hải Ân Tư nói nhân ngư sinh tồn nhờ vào nước biển, lúc chúng ta tìm thấy người đã rất lâu không tiếp xúc nước biển, làn da nứt nẻ, thêm một chút nữa là đã chết rồi.” Gia Á một mực toái niệm, Sophie nhin không được mỉm cười, hóa ra Gia Á là dạng này a, còn tưởng rằng bằng hữu của mình cũng trầm mặc như Cách Lỗ Khắc. Nói đến Cách Lỗ Khắc, ánh mắt Sophie liền ảm đạm, dù sao nương tựa với nhau sống nhiều năm, cậu cũng chưa bao giờ rời khỏi hẳn lâu như vậy, không biết hẳn hiện tại thế nào, có thể tự chiếu cố mình hay không.....

Sophie nhìn thấy Bàng Đốn hoàn hảo nằm trên giường, tâm rối cuộc cũng thả lỏng, thản nhiên mỉm cười, ngón tay xẹt qua khoe mắt quen thuộc.

“Sophie.” Gia Á nghiêm túc ngồi xuống.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Gia Á đến nay vẫn rất mờ mịt, Sophie mặc danh kỳ diệu mất tích suốt mười sáu năm, đột nhiên xuất hiện lại biến thành nhân ngư, mà Bằng Đồn ra ngoài tìm cậu lại chết!

“Hải Ân Tư nói người dùng huyết nhục của mình để cứu sống Bằng Đồn.....”

Sophie thở dài, chuyện này nói ra thật dài, hơn nữa cậu cũng mất trí nhớ cũng không biết nên nói từ đâu. Chỉ có thể khoa tay múa chân muốn hắn đem giấy bút tới.....

62. Chương 62

Sophie dứt quãng đem sự tình viết ra giấy, Gia Á rốt cục hiểu được những việc xảy ra hơn mười năm qua, Sophie không phải không muốn tìm mọi người, mà cậu căn bản mất đi trí nhớ. Sophie đã quên hết mọi chuyện trước kia, Gia Á biết điều này có chút sa sút tinh thần, Sophie không nhớ rõ hắn.....còn cái tên Cách Lỗ Khắc kia nữa, thật sự là đáng giận! Bằng Đồn vất vả lắm mới tìm được Sophie, tên kia lại tàn ác như vậy giết hại Bằng Đồn sau lưng Sophie, làm hại Sophie hiện tại phải dùng huyết nhục của mình để cứu người. Gia Á cảm thấy rất căm phẫn, mà hắn gần đây mỗi khi căm phẫn rất thích gọi Hải Ân Tư tới giải quyết.

Sophie dù sao cũng là đồng loại với Cách Lỗ Khắc, hơn nữa ở chung lâu như vậy cũng có tình cảm, cũng không muốn gây thêm phiền toái cho Cách Lỗ Khắc. Nhưng Gia Á bất đồng, hắn biện minh vì Bằng Đồn là bằng hữu của hắn, có người xa lạ giết anh thì hắn sao không báo thù được!

“Đứa con, cái tên tể ti nhân ngư kia quả thực không phải người, giúp ta đi giáo huấn hắn!” Gia Á nhiều năm nay luôn sống an nhàn sung sướng, đã quen thói ở trong nhà hắt hàm sai khiến, chỉ hạ lệnh không động thủ.

“Mẹ.....a không, phụ thân, người ta vốn đã không phải là người.” Hải Ân Tư bất đắc dĩ, mỗi loại sinh vật đều sở hữu những đặc điểm riêng, nhân ngư có tập tính sống một mình nên bọn họ nhất định là khiếm khuyết tình cảm, hơn nữa không rành đạo lý thế sự cũng không có gì kỳ quái. Có lẽ với nhân ngư mà nói, giết người cũng giống như ăn cơm vậy.

“Please, hắn giết chính là Bằng Đồn thúc thúc của ngươi, thuận tiện còn gián tiếp tổn thương Sophie, bỏ qua cho hắn dễ dàng như vậy ta sẽ không kêu là Gia Á!” Khác với Sophie vô cảm, Gia Á chính là loại người mang thù dai.

“Nhân ngư kia là tể ti, ở đại dương có quyền lực rất lớn a.....” Hải Ân Tư nhin không được nhắc nhở.

Gia Á giống như thực thương tâm dựa vào người Tắc Vạn.

“Tắc Vạn a, ta thật đáng thương, đứa con bất hiếu không nghe lời, làm sao bây giờ.....”

Hải Ân Tư nhìn Tắc Vạn nháy mắt với mình, thật là, mẹ lại bắt đầu! Hải Ân Tư một đầu hắc tuyến, dù sao mẹ cũng là gia chủ trong nhà, đắc tội mẹ khẳng định sống không hảo.

“Được rồi, được rồi, con giúp người đi giáo huấn hắn, như vậy là được đi.” Hải Ân Tư thật bất đắc dĩ nhận củ khoai nóng bỏng tay này, nói là nói như vậy thôi, chứ đối phương chính là tể ti nhân ngư quyền lực to lớn nắm giữ sinh sát trong đại dương, làm gì có chuyện dễ dàng đối phó như vậy a.

Hải Ân Tư bị mẹ đuổi ra khỏi nhà, còn nói, nếu không hảo hảo giáo huấn nhân ngư kia thì đừng về nhà nữa. Gia Á đã bị truyện cổ tích ảnh hưởng quá sâu, noi theo gương mẹ hoàng hậu độc ác trong truyện công chúa bạch tuyết, lệnh Hải Ân Tư phải mang về thứ gì đó trên người Cách Lỗ Khắc để làm chứng cứ, điều này càng làm Hải Ân Tư buồn bực muốn chết.

Hải Ân Tư cảm thấy chính mình thật xui xẻo, đều là vì tên Cách Lỗ Khắc kia làm hại! Không có việc gì đắc tội ai không biết, cố tình đắc tội mẹ cậu làm gì, hại cậu cũng bị liên lụy theo. Nghĩ như vậy thật đúng

là có sinh ra vài phần cảm giận, vì thế liền nghênh ngang đi về hướng Đông Hải tìm ‘ngư’ tính sổ. Giống như tia chớp xé nước mà đi, giống như đang hành tẩu trên đất bằng, Hải Ân Tư xé mở kết giới tiến vào không gian dị giới.....

Cách Lỗ Khắc gần đây phi thường khổ sở, Sophie đi rồi, Cách Lỗ Khắc lần đầu tiên trải nghiệm hương vị cô đơn. Nhìn thấy đáy đại dương là một mảnh hoang vu, chỉ có chính mình, Cách Lỗ Khắc đột nhiên cảm thấy thời gian thật nhàm chán..... bơi tới địa phương gần bờ biển, ngắm nhìn bộ lạc trên bờ cát, Sophie đang ở đây đi, chính là mình không có cách nào lên bờ tìm cậu. Mái tóc dài rực lửa phiêu tán trong gió, đôi mắt luôn lạnh lùng hiện ra chút bi thương.

Hải Ân Tư kinh ngạc nhìn bóng dáng đỏ rực như ngọn lửa kia, đó là người đẹp nhất cậu từng thấy, bất đồng với Sophie, dung mạo Cách Lỗ Khắc kế thừa hoàn hảo đặc điểm của nhân ngư, làn da dường như trong suốt, ngũ quan thâm thúy lại nhu hòa, đôi môi hồng nhạt, hai chiếc vây nhỏ ở hai bên tai nhẹ nhẹ đong đưa.

“Này, cái kia!” Hải Ân Tư không đứng đắn cười nói.

Cách Lỗ Khắc nghe thấy âm thanh nhân loại, thực kinh ngạc quay đầu lại, một thiếu niên mặc y phục trắng đứng trên mặt nước cách mình không xa, ôm bả vai cười dịu dàng nhìn mình. Người này vào bằng cách nào? Tâm tình Cách Lỗ Khắc vốn đã không tốt, nhìn thấy nhân loại đương nhiên muốn sát!

Móng tay sắc nhọn dài ra trong nháy mắt vút tới trước mặt Hải Ân Tư, bàn tay lập tức hướng về yếu hèn Hải Ân Tư. Tốc độ Cách Lỗ Khắc mặc dù nhanh nhưng Hải Ân Tư lại càng nhanh hơn, bắt lấy tay Cách Lỗ Khắc lập tức vặn ngược tay đối phương về sau lưng.

“Ta nói, không cần tiếp đón ta thân mật như vậy a.” Hải Ân Tư ở phía sau lưng Cách Lỗ Khắc, dựa vào bên tai đối phương thú vị nói.

“Người là ai!” Cách Lỗ Khắc vùng vẫy, hung tợn hỏi. Hắn chưa từng thấy qua nhân loại có tốc độ và khí lực lớn như vậy. Phải biết rằng Cách Lỗ Khắc một chương có thể phá nát một ngọn núi, nhưng lại bất lực dưới sự kiềm chế của thiếu niên này.

“Xinh đẹp như vậy sao tính tình lại kém thế a.” Hải Ân Tư cười hì hì nói.

“Ta gọi là Hải Ân Tư.” Hải Ân Tư báo tên.

“Hỏi người một chuyện, tể ti Cách Lỗ Khắc của giới nhân ngư các người ở nơi nào, ta muốn tìm hắn.” Hải Ân Tư giật mạnh một cái.

Cách Lỗ Khắc nhíu mày, tên da trắng này là nhân loại!

“Ta chính là tể ti nhân ngư Cách Lỗ Khắc.” Cách Lỗ Khắc nghiêm túc nói, thiếu niên có thể tự do di chuyển trong nước, còn có thể tiến vào không gian nhân ngư, chẳng lẽ chính là thần tử đương nhiệm. Cách Lỗ Khắc càng xem càng giống, đích xác, tuổi tác rất hợp.

Hải Ân Tư nghe vậy liền thở không nổi, thật là! Cậu vất vả mới nhìn trúng một người, thế nào lại chính là cừu gia a! Hóa ra người này là Cách Lỗ Khắc, bộ dạng thực thiện lương không ngờ lại ngoan độc như vậy.....

“Người tìm ta làm gì?” Cách Lỗ Khắc cảnh giác hỏi.

“Báo thù, người gần đây có phải đã giết một con bá khắc lí hay không.” Hải Ân Tư cười cười vô cùng ác thú.

Cách Lỗ Khắc nghe vậy khinh thường hừ lạnh một tiếng, hóa ra là cừu binh của tên Bàng Đồn tìm tới! Hắn dám giết thì dám nhận, có vấn đề gì chứ!

“Màu lam ngu xuẩn kia là ta giết, thế nào!”

“Vậy thật có lỗi, mẹ ta nói muốn ta mang về một thứ gì đó trên người người.” Hải Ân Tư đánh giá một đường trên cơ thể Cách Lỗ Khắc, điều này làm hắn cảm thấy vô cùng khuất nhục.

“Người buông!” Cách Lỗ Khắc liều mạng vùng vẫy, nước biển xung quanh nhất thời cao lên, dường như muốn bao phủ Hải Ân Tư.

Hải Ân Tư nhanh chóng dựng một lồng phòng hộ quanh mình, oa, định làm cậu chết đuối nga, thật sự là ngoan độc như vậy! Cách Lỗ Khắc nhân cơ hội Hải Ân Tư tạo lồng chắn đào thoát khỏi kiềm chế, bị vũ nhục lớn như vậy đương nhiên phải phản kích. Sóng biển như điên cuồng từ bốn phương tám hướng đánh về phía Hải Ân Tư, mây đen tích tụ, từ trên không bổ xuống từng đạo lôi điện.

Hải Ân Tư thấy thế biết mình thực sự đã chọc giận Cách Lỗ Khắc, người này chỉ có chút tài năng thôi! Hải Ân Tư phát tay đưa tới một trận cuồng phong xua tan mây đen.

“Mưu sát thần tử, tội thật lớn.” Hải Ân Tư nhún vai cười cười.

“Người cũng xứng làm thần tử sao!” Cách Lỗ Khắc tuy chưa gặp qua thần tử nhưng theo ghi chép lại là loại người nhu nhược dịu dàng, tính tình lương thiện, Hải Ân Tư này có chút nào nhu nhược dịu dàng? Lương thiện chỗ nào?

Cách Lỗ Khắc xoay người tiến nhập vào đại dương, Hải Ân Tư liền đuổi theo, nước biển giống như trốn tránh Hải Ân Tư, tự động tạo thành một bức tường phòng hộ xung quanh người cậu.

“Này, người đừng đi a.” Hải Ân Tư đuổi theo Cách Lỗ Khắc. Cách Lỗ Khắc gia tốc, cậu cũng gia tốc, tóm lại là trốn không thoát.

“Ta thấy người xinh đẹp như vậy cũng luyện tiếu tổn thương. Chính là người xem có cái gì vô dụng như tóc, móng tay v....v.... cho ta một chút, ta trở về báo cáo kết quả là được. Tốt nhất là tóc, ta thích tóc của người, lưu lại còn có thể làm kỷ niệm.” Hải Ân Tư ở bên tai Cách Lỗ Khắc chít chít không ngừng, hần phiền muốn chết!

“Người không phải muốn báo thù sao! Chúng ta quyết đấu!” Cách Lỗ Khắc rốt cục chịu không nổi, xoay người bắt đầu công kích Hải Ân Tư.

Hải Ân Tư vô cùng thành thạo hóa giải các chiêu thức.

“Quyết đấu chơi không vui, nếu không, người làm vợ ta đi, ta vất vả mới nhìn thấy một người xinh đẹp như vậy, thà giết lầm không buông tha a.” Hải Ân Tư là một nhan khổng, cậu hoàn toàn không xem mình là một khảm đặc, hơn nữa xác định trên thế giới này cũng không có lỗ đạt nào dám cưới cậu, cậu chính là thần tử a!

Cách Lỗ Khắc thật sự nổi giận, không ai dám nói chuyện với hần như vậy!

“Ta nhất định phải giết người!” Cách Lỗ Khắc dường như phát cáu, giống như gió bão ồ ạt tấn công từ những phương hướng bất đồng, ở trong đáy biển hần linh hoạt hơn nhiều.

“Thật là, nhân ngư sao lại như vậy a, động cái liền muốn giết người.” Hải Ân Tư bất đắc dĩ so chiêu với Cách Lỗ Khắc, nghĩ muốn nói cho đối phương, trình độ này căn bản không thể đả thương được cậu, chính là sợ mình nói ra đối phương lại càng tức giận. Một bên đánh nhau một bên suy nghĩ, tóc này thật xinh đẹp, ở trong nước lại càng hấp dẫn hơn!

Nhân ngư xinh đẹp lại thích giết chóc như vậy, là thần tử lương thiện, đương nhiên phải thay trời hành đạo thu phục hần!

63. Chương 63

Gia Á làm một cái hang cá bằng thủy tinh thật lớn chứa nước biển đặt bên người Bàn Đốn, Sophie mỗi ngày đều ở bên trong, nhìn Bàn Đốn đến xuất thần. Tuy rằng trí nhớ cậu vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, nhưng cậu đã từng chút nhớ lại khoảng thời gian ở chung với Bàn Đốn, trí nhớ như một dòng thanh tuyến mạnh mẽ rót vào đáy lòng. Đã là ngày cuối cùng, vì sao Bàn Đốn vẫn chưa tỉnh lại?

“Mau tỉnh lại đi.” Sophie ở trong nước nói chuyện, chỉ có ở trong nước cậu mới có thể mở miệng nói chuyện, người khác nghe không được nhưng cậu tin tưởng Bàn Đốn có thể cảm nhận được.

Vết thương trên người Sophie được Hải Ân Tư dùng thần lực chữa trị đã khôi phục được bảy tám phần nhưng vẫn không tránh được để lại dấu vết. Nhưng Sophie cũng không để ý đuôi mình có thể khôi phục lại như lúc đầu hay không, cậu không ăn không uống cứ như vậy ở bên cạnh trông coi Bàn Đốn, tâm tình ngày càng nôn nóng hơn. Đã là ngày thứ bốn mươi chín! Mau tỉnh lại đi đại ngốc!

Đợi đến khi thái dương ngày bốn mươi chín chậm rãi hạ xuống, Sophie rút cuộc nhìn không được, từ trong nước khó khăn leo ra, nhéo bả vai Bàn Đốn, tay siết lại thành nắm đấm không ngừng đấm lên ngực anh.

Bàn Đốn! Anh tỉnh lại cho ta! Sophie mở miệng, phát ra thanh âm chói tai. Chẳng lẽ là gạt người sao? Chưa từng có nhân ngư thử qua cách dùng huyết nhục của mình để cứu người, chẳng lẽ chỉ là một truyền thuyết hư ảo thôi sao! Nghĩ tới Bàn Đốn rút cuộc vẫn không tỉnh lại, huyết lệ màu lam từ khóe mắt chảy dọc theo gò má.....

Ghé vào trên người Bàn Đốn, thống khổ quấy đuôi, thân thể rất đau, chính là vẫn không bằng cơn đau trong lòng. Nắm tay vẫn tiếp tục đánh lên ngực Bàn Đốn, móng tay Sophie khắc sâu vào lòng bàn tay.....

“So.....Sophie, đừng đánh.....” Bàn Đốn mơ màng mở to mắt, phát hiện chính mình đã trở về nhà. Ngực truyền tới từng cơn đau, cúi đầu thì thấy Sophie ghé vào trên người mình đánh không ngừng, có chuyện gì xảy ra a?

Sophie vội ngừng đầu, nhìn thẳng vào đôi đồng tử quen thuộc, kinh hãi nhào tới, ôm chặt cổ Bàn Đốn! Tỉnh! Ha ha, thật sự đã sống lại! Bàn Đốn của cậu đã trở lại! Sophie không thể phát ra âm thanh, nhưng cơ thể run rẩy gấu gao dán chặt trên người Bàn Đốn cũng đủ để thể hiện tâm tình khó có thể ức chế của cậu lúc này.

“Sophie, em khóc.....” Bàn Đốn vươn bàn tay to có chút cứng ngắc áp lên má Sophie, ngón cái nhẹ nhàng lau đi giọt nước mắt màu lam. Cùng lúc nhìn thấy vết sẹo trên người Sophie càng làm Bàn Đốn kinh ngạc hơn.

“Em còn bị thương!” Bàn Đốn vuốt ve chiếc đuôi màu lam xinh đẹp loang lỗ vết sẹo trong lòng quặn đau.

Tâm Sophie nóng lên, nhìn thấy gương mặt quen thuộc của Bàn Đốn, biểu tình thân thiết này cậu nhẹ nhàng thân cận, chạm vào đôi môi dày của Bàn Đốn, thản nhiên hôn một chút. Cảm xúc lạnh lẽo chậm rãi truyền tới, Bàn Đốn ngẩn người, lại nhìn ánh mắt chuyên chú của Sophie đang nhìn mình, mang theo nụ cười yếu ớt. Nhất thời cảm thấy một ngọn lửa nổ tung trong đầu.

Chuyển khách thành chủ, xoay người đặt Sophie dưới thân, chuẩn xác bắt lấy đôi cánh hoa xinh xắn của đối phương, khai mở hàm răng trắng nõn của Sophie, dây dưa quần quít lấy đầu lưỡi thơm mát. Sophie hiếm khi nhu thuận nằm dưới thân Bàn Đốn, đầu lưỡi có chút thô ráp của anh khẽ va chạm, mang theo cảm giác tê dại, cánh tay Sophie vòng trên cổ Bàn Đốn không ngừng siết chặt.

Thật lâu sau, Bàn Đốn lưu luyến buông tha cánh môi Sophie, nhìn gương mặt tinh xảo nhỏ nhắn lộ ra mặt đỏ ửng thản nhiên, trái tim lại nổi lên một trận xao động.

“Sophie.....” Bàn Đốn vẫn không thể nhớ ra rút cuộc đã xảy ra chuyện gì, trí nhớ dừng lại ở một khắc lúc còn trong đại dương, một đôi mắt đỏ rực xuất hiện trước mặt sau đó là một mảnh hắc ám.

Sophie lắc đầu, không quan trọng, Bàn Đốn của cậu đã quay lại, ở bên cạnh cậu, dù đã phát sinh chuyện gì cũng không còn quan trọng nữa!

Bàn Đốn đột nhiên nhớ tới, nếu đang ở trong nhà anh, như vậy chẳng phải hiện tại Sophie đang ở trên bờ sao!

“Sophie, sao em lại lên bờ!” Bàn Đốn khẩn trương ôm chặt Sophie, bàn tay cao thấp xác nhận trên người Sophie một lần, hoàn hảo, không có gì bất thường.

Sophie chớp mắt, nhìn hang cá bên cạnh, cậu trên bờ không thể nói chuyện.

Bàn Đốn hiểu ý Sophie, thả cậu vào hang cá, thủy tinh phản chiếu hình ảnh Sophie, Bàn Đốn nhúng đầu vào nước, bá khắc lí thú sau lỗ tai có mang cá bắt đầu tự động hô hấp.

“Sophie, em có thể nói rồi.” Bàn Đốn chớp mắt.

Sophie mỉm cười, tư thế này thật khó khăn.

“Về sau đổi một cái hang lớn đi, ta dễ di chuyển hơn.” Câu đầu tiên Sophie nói lại là câu này.

“Anh sẽ sửa nhà thành hang cá, như vậy được không?” Bàng Đốn cười trả lời.

“Em làm thế nào lại lên bờ?” Bàng Đốn có thể cảm nhận được năng lực của Sophie đã biến mất, Sophie bình thường có thể nói chuyện trong không khí nhưng hiện tại đã không thể. Nếu là trước đây bị Sophie đánh mấy quyền như vậy chỉ sợ phải học máu, hiện tại không nặng không nhẹ chỉ cảm thấy ngư ngư.

“Cách Lỗ Khắc muốn mạng của anh, ta liền mang anh chạy trốn lên bờ.” Bàng Đốn diễn tả lại tình huống lúc đó, Sophie che dấu tất cả thống khổ đau đớn mình từng trải qua, những điều này không cần nói cho Bàng Đốn, nếu anh biết sẽ rất thương tâm.....

“Anh chỉ nhớ khi đó có một đôi mắt màu đỏ xuất hiện, sau đó liền mất đi ý thức.” Bàng Đốn nói đến chuyện này vẫn cảm thấy thực buồn bực, năng lực của nhân ngư ở đại lục Thụy Bá thực sự vô cùng cường hãn a. Trừ bỏ thần tử có lẽ không có sinh vật nào có thể chống cự lại nhân ngư.

“Đúng vậy, sau đó ta phát hiện anh, liền mang đi.”

“Vậy em còn trở về không?” Bàng Đốn cẩn thận hỏi.

“Ta mang anh trốn đi, chỉ sợ về sau không thể trở về, Cách Lỗ Khắc nhất định rất tức giận.” Sophie trả lời, nhưng đây cũng không phải là nguyên nhân trọng yếu nhất.

“Hơn nữa..... ta đã nhớ lại anh rồi.....” Sophie có chút xấu hổ nói, những hình ảnh cậu nhớ lại đều là Bàng Đốn đối với cậu ngàn y trăm thuận, mà cậu lại cứ khi dễ người ta, có thật trước kia cậu lại ác liệt như vậy không a?

Ánh mắt Bàng Đốn sáng rực, nhớ lại có phải là.....

“Sophie, em rốt cuộc nhớ lại anh là bầu bạn của em phải không!”

“Xem là như vậy đi.....” Sophie có chút ảo não nói, vừa nãy hôn cũng đã cho hôn rồi, còn nói gì nữa a!

“Vậy sau này em tính toán sống trên bờ cùng anh sao?” Bàng Đốn càng nói càng phấn khởi, quả thực may mắn quá, ngủ có một giấc tỉnh lại mộng đẹp đã trở thành sự thật.

“Anh vẫn còn chưa chết, ta trừ bỏ ở lại nhà anh cũng không còn nơi nào để đi! Hay là anh không chào đón ta?” Sophie không được tự nhiên cúi đầu.

“Hoan nghênh! Đương nhiên rất hoan nghênh!” Bàng Đốn mừng như điên, sau đó như chợt nhớ ra điều gì ngậy ngốc một lúc.

“Sophie, em ở lại trên bờ có phải rất nhanh sẽ.....” Bàng Đốn từng nghe Sophie nói qua.

“Chết sao?” Sophie thở dài.

“Không nhanh như vậy, nhân ngư có thể sống trên bờ khoảng sáu mươi năm, kỳ thật thời gian rất dài. Ta còn.....” Sophie nhíu mày tính toán.

“Bốn mươi bốn năm nữa.” Sophie cảm thấy khai thông, cuộc sống bắt tử cũng không có gì đặc biệt. Sau khi Bàng Đốn trải qua sinh tử, Sophie phát hiện ra có thể chung sống với người mình yêu, mới là quan trọng nhất.

“Sophie.....” Bàng Đốn cảm thấy đau thắt trong lòng, giống như có một tảng đá đè nặng, đồng thời càng xúc động hơn, Sophie vì anh, tình nguyện buông tha cuộc sống vĩnh cửu.....

64. Chương 64

Tin tức Bàng Đốn tỉnh lại truyền khắp bộ lạc, tộc nhân còn chưa kịp hết vui vẻ tin tức khác đã lan tới, Bàng Đốn xây dựng lại nhà mình thành một cái hang động thật to, bởi vì anh phải dưỡng một nhân ngư. Không gian rộng lớn để Sophie có nhiều không gian hoạt động, hơn nữa anh cũng có thể sinh hoạt trong nước cùng nói chuyện với Sophie.

Sophie không muốn nói cho Bàng Đốn biết phương pháp cứu anh, nhưng có người nhất định không thể giữ miệng, Gia Á lên nói mọi chuyện cho Bàng Đốn biết

“Người nói cái gì!”

“Chính là như vậy, người vốn đã chết rồi..... nhờ ăn huyết nhục Sophie mới có thể sống lại một lần nữa.” Gia Á nghiêm mặt nói, Sophie vì cứu anh cái giá không phải đơn giản chỉ là mất đi thần lực, đau đớn phải tự cắt da thịt suốt bốn mươi chín ngày không phải bất cứ ai cũng có thể chịu đựng nổi.

Bàng Đốn khiếp sợ ngây ngốc ngồi một chỗ, nhớ lại những vết thương loang lổ trên chiếc đuôi của Sophie, trái tim đau đớn như bị lưỡi dao sắc bén đâm thủng.

“Tính tình của Sophie ta hiểu rất rõ, cậu ta không bao giờ vì mình mà giải thích cái gì.” Gia Á thở dài, tuy rằng Sophie đã mất đi trí nhớ nhưng cá tính vẫn không thay đổi chút nào. Trước kia cũng là như vậy, buồn bực cũng không hề rằng một tiếng liền một mình bỏ đi, đi một cái liền kéo dài suốt mười sáu năm.

“Còn nhớ thời điểm trước lúc chúng ra rời khỏi Dạ Chi vực không, Sophie tuy là người máy nhưng cậu ta có tình cảm. Thời điểm kia chắc chắn đã thích người, chính vì tên kia cái miệng thật sự rất xấu, lại bởi vì chính mình lại không có cơ thể, không muốn làm lỡ người nên mới không nói ra.” Gia Á đem sự tình lúc trước nói lại cho Bàng Đốn biết.

“Sau đó cậu ta bỏ đi, nguyên nhân lớn nhất cũng là vì người, cá tính của Sophie khi gặp chuyện càng khó khăn lại càng muốn làm, nhưng mà cậu ta thật sự yêu người.” Muốn Sophie chủ động nói ra chuyện này chỉ sợ là chuyện không thể, Gia Á nhìn thấy hai người này cứ hực hực mãi thật sự làm người ta sốt ruột, đành đứng ra đảm nhiệm chức nguyệt lão. Từ sau lần Gia Á đẩy mạnh tiêu thụ khảm đặc của bộ lạc Tát Đức xong, dường như đã nhiễm chứng bệnh bà mối.

Bàng Đốn nhất thời không biết nói gì, anh không biết gì về việc này, Sophie vì sao lại không nói với anh.....Anh cứ tưởng Sophie không thích mình. Nhớ lại những việc trong quá khứ, biểu tình lạnh lùng của Sophie, rung động chưa bao giờ có ngập tràn trong lòng Bàng Đốn.

Trong nháy mắt Gia Á còn chưa kịp phản ứng, Bàng Đốn đã dùng tốc độ nhanh nhất vọt đi mất. Một đường chạy như điên vọt thẳng về nhà, hang động thủy tinh khổng lồ, dưới ánh nắng mặt trời lấp lánh ánh sáng bảy màu rực rỡ, Sophie nhàn nhã bơi lội trong nước, nhìn thấy Bàng Đốn liền dịu dàng mỉm cười.

Bàng Đốn run rẩy đến gần Sophie, lặn xuống nước, gắt gao ôm chặt lấy thân hình nhỏ xinh của cậu.

“Anh làm sao vậy?” Sophie nghi hoặc hỏi.

Trả lời Sophie là nụ hôn nóng rực cuồng nhiệt của Bàng Đốn, bốn phiến hoa dán lại cùng nhau, Bàng Đốn khiêu mở hàm răng Sophie, đầu lưỡi tiến quân thần tốc tham lam chiếm đoạt hơi thở ngọt ngào có mùi đàn hương, cùng đầu lưỡi xinh xắn của Sophie dây dưa một chỗ, triền miên duyên hôn.

“Ấn.....” Sophie xụi lơ trong ngực Bàng Đốn, hai mắt mê ly nửa mở nửa khép. Loại cảm giác tê dại xa lạ ập tới làm cậu không thể ức chế phát ra âm thanh mê người.

Đôi môi đang kề sát hơi hơi tách ra, Sophie có chút xấu hổ quay đầu đi chỗ khác, như thế nào tự nhiên lại hôn a.

“Sophie.....” Bàn tay Bàng Đốn chậm chạp vuốt ve chiếc đuôi có vô số vết thương của Sophie, anh nhớ rõ chiếc đuôi xanh biển này xinh đẹp nhường nào. Trong đầu trôi lên hình ảnh Sophie tự hành hạ cơ thể mình, lưỡi dao sắc bén xẹt qua chiếc đuôi xinh đẹp, tiếp đó xả xuống một khối thịt kèm theo những giọt máu lam sắc không ngừng chảy ra, Bàng Đốn nghĩ đến đó thôi cả người siết chặt không ngừng run rẩy, chính mình đã từng ăn huyết nhục của Sophie! Khí tức bị thương không ngừng toát ra từ người Bàng Đốn.

Sophie ngẩn người, lập tức phản ứng lại, Bàng Đốn có lẽ đã nghe được cái gì đi! Nhất định là Gia Á lại xen vào việc của người khác!

“Nhất định rất đau phải không.....” Bàng Đốn lần đầu tiên cảm thấy anh có lẽ không nên xuất hiện trước mặt Sophie, cậu vì anh mà một mình đi Đông Hải, vì anh mà biến thành nhân ngư, hiện tại cũng là vì anh mà biến mình thành thương tích đầy mình như vậy..... là anh làm phiền Sophie, chính là anh tuyệt đối sẽ không buông tay, nhất là sau khi biết sự thật. Sophie có cảm tình với anh, hơn nữa tình cảm này vượt xa sự kỳ vọng của anh.

“Không có gì, đều là quá khứ cả.” Sophie thoải mái cười cười, bàn tay lạnh lẽo nhẹ nhàng vuốt ve gò má Bàng Đốn, tình cảm của mình dành cho đại ngốc này dường như ngày càng tăng, cùng Bàng Đốn ở chung càng lâu, Sophie càng nhớ lại nhiều chuyện hơn. Sự tử vong của anh như một cánh cửa mở rộng tới trí nhớ bị bỏ quên của cậu, trong đầu Sophie luôn vô thức nhớ lại một vài hình ảnh trong quá khứ, mang theo ảm áp thần nhiên. Từ lần gặp gỡ đầu tiên đã không vừa mắt nhau, đến cuối cùng đã có tình cảm khắc sâu trong lòng. Có thể có được cuộc sống hiện tại, Sophie đã cảm thấy rất thỏa mãn.

Tầm mắt hai người giao hòa cùng một chỗ, bỗng bồng bềnh trong nước, hô hấp Bàng Đốn ngày càng nặng nề. Anh có thể chịu đựng nhưng anh không phải là một xác chết, từ sau khi tỉnh lại Bàng Đốn phát hiện dự vọng của mình ngày càng khó khắc chế. Sophie trước kia không có cơ thể, anh có muốn cũng vô dụng chính là tình huống hiện tại không giống như vậy.

Sophie miễn cưỡng nhận ra có thứ gì đó áp bên người mình, vừa định cúi đầu nhìn xem là cái gì đã bị Bàng Đốn xoay người chặn lại.

“Bàng Đốn.” Sophie kinh hô một tiếng nhưng tất cả ngôn ngữ đã bị một đôi môi khác cắn nuốt.

Phiến môi dày cuốn lấy đầu lưỡi thơm tho của Sophie tham lam mút vào, nụ hôn thật cấp bách, hận như không thể nuốt trọn lấy cậu, nụ hôn tràn ngập hơi thở tình ái. Bàn tay Bàng Đốn trên chiếc đuôi bóng loáng của Sophie dần di chuyển lên trên, phiến đuôi cá nhỏ mang đến xúc cảm nhần nhụi. Một đường leo thẳng lên trên tới phần da thịt non mềm, ngón tay chạm tới cái bụng bằng phẳng, thẳng tiến tới điểm đỏ xinh đẹp trên ngực trái Sophie, đầu ngón tay như cái kiềng không ngừng ngắt véo. Sophie lúc này mới phát hiện sự tình không đúng, đang đưa chiếc đuôi bắt đầu vùng vẫy, nhưng chút khí lực này của cậu đối với Bàng Đốn không khác gì đang đùa giỡn.

“Bàng.....Bàng Đốn!” Cảm giác của nhân ngư so với sinh vật bình thường nhạy cảm hơn rất nhiều, cảm giác tê dại như bị điện giật nhanh chóng chạy dọc theo cơ thể, cảm giác này hoàn toàn xa lạ với cậu, làm Sophie không khỏi sợ hãi mà chống đẩy Bàng Đốn.

“Sophie, anh nhìn không được.” Bàng Đốn cúi xuống bên tai Sophie nhẹ giọng nói, hơi thở nóng rực phủ lên chiếc váy bán trong suốt, lớp da mỏng của Sophie bắt đầu sung huyết phồng ra màu lam thần nhiên đáng yêu vô cùng.

Sophie cũng biết Bàng Đốn vẫn luôn nhần nhụi thực vất vả, chính là cậu..... đối với cảm giác này thực xa lạ. Dao động dâng lên vui sướng không thể phân rõ là thống khổ hay thoải mái, Sophie bắt lực nhìn Bàng Đốn, cậu không biết nên làm thế nào trong tình huống này.

Bàng Đốn thấy Sophie thế mà lại không có cự tuyệt, trong lòng mừng như điên, lập tức không phí chút thời gian nào cúi xuống hôn lên đường cong duyên dáng bên chiếc gáy thon dài của Sophie, xương quai xanh, liếm lộng mút vào lưu lại dấu vết nhần nhụi. Đầu lưỡi không ngừng trêu chọc đầu nhũ đã đứng thẳng trước ngực Sophie, phát hiện ra cậu không nhìn được có chút run rẩy, đôi mắt gắt gao nhắm chặt lại, lông mi có chút run rẩy, Bàng Đốn không khỏi nhẹ giọng bậc cười, lại thêm phần ác liệt dùng đầu lưỡi tiếp tục đùa giỡn nhũ tiêm đáng thương kia, ngẫu nhiên lại dùng răng nanh cắn nhẹ.

“A!” Răng nanh sắc nhọn mang tới cảm thụ mạnh mẽ làm Sophie không nhìn được bật ra tiếng rên rỉ. Lập tức phát hiện chính mình lại.....phát ra âm thanh dọ người như vậy, Sophie vội vàng cắn chặt môi dưới, cố gắng khắc chế.

Bàn tay Bàng Đốn từ phía sau lưng Sophie siết chặt lấy cơ thể cậu, kéo cậu tới giam chặt trong lồng ngực mình, từng nụ hôn khắc lên gáy cổ Sophie, đồng thời bàn tay to bắt đầu tìm tòi trên chiếc đuôi. Nói thật, Bàng Đốn cho tới bây giờ vẫn không biết bí mật trên đuôi của nhân ngư, Sophie vô lực rúc vào cơ thể to lớn

của Bàn Đón, bởi vì động tác của anh vô cùng ôn nhu, chiếc đuôi thoải mái nhẹ nhàng đong đưa, phỏng chừng còn không biết trong đầu Bàn Đón đang nghĩ tới chuyện xấu đâu.

Ngón tay Bàn Đón xẹt qua thắt lưng Sophie tiến xuống phía dưới, đột nhiên phát hiện một lớp da mỏng đang bao phủ lên vùng bụng dưới, ngón tay Bàn Đón thử đẩy ra lớp da để lộ ra nơi thần bí chưa có người nào tìm tới kia.

“Trời ạ.....” Kích thích mãnh liệt làm Sophie không thể khống chế kinh hô ra tiếng, ngẩng đầu lên, cong thắt lưng tạo thành một đường cong xinh đẹp.

“Tìm thấy rồi.” Khóe môi Bàn Đón nhếch lên thành mặt cười gian ác, nhìn bộ dáng Sophie xụi lơ nằm dưới thân mình, nghiêng mặt nhẹ nhàng thở dốc thật là đáng yêu. Bàn Đón nhìn không được hôn nhẹ lên khóe môi Sophie, ngón tay xâm nhập tới huyết động thần bí vô cùng mềm mại kia.

“Bàn Đón.....ân a.....” Đồng tử Sophie chợt mở to, kịch liệt phát ra tiếng rên rỉ, toàn thân căng cứng, vô lực níu lấy cánh tay Bàn Đón, ý loạn tình mê điên cuồng đong đưa đầu. Ham muốn tình dục trước nay chưa từng có không ngừng khuấy loạn bên trong cơ thể.

“Dừng lại.....” Sophie sợ hãi vô lực chống đỡ, hai tay một chút khí lực cũng không có, đôi mắt đen láy phủ đầy sương mù, đáng thương vô cùng nhìn Bàn Đón.

Bàn Đón cúi đầu ngậm lấy đôi môi Sophie, dùng đầu lưỡi vẽ theo hình dạng xinh đẹp kia.

“Sophie, đừng sợ anh.....” Âm thanh ôn nhu của Bàn Đón quanh quẩn bên tai Sophie, ngón tay cũng vô cùng dịu dàng qua lại ra vào hang động non mềm chặt chẽ, vách tường cực nóng không quen bị xâm lấn, rung động không ngừng co rút.

Nhân ngư đều là trung tính, Bàn Đón có thể nhìn thấy một vật nhỏ đáng yêu đã ngẩng đầu phía trên huyết khẩu, kích thước cỡ chừng ngón tay cái, lúc này theo động tác của Bàn Đón mà sưng huyết chuyển thành màu lam, Bàn Đón tò mò xoa nắn vật nhỏ, dùng ngón tay cái không ngừng trêu chọc.

“Ân a..... a!” Cơ thể vô cùng mẫn cảm của Sophie đã nhẫn nại tới cực hạn, theo động tác của Bàn Đón bắt đầu co rút đạt tới lần đầu tiên cao trào trong đời người, vật nhỏ đáng yêu phun ra một dòng chất lỏng trong suốt hòa tan vào nước.....

“Thoải mái không?” Bàn Đón vuốt ve sợi tóc Sophie.

Cảm giác cao trào dừng lại thật lâu trong cơ thể vẫn không tiêu tan, Sophie lần đầu tiên nếm thử mùi vị tình dục nhu thuận dựa vào ngực Bàn Đón khẽ gật gật đầu, cơ thể tản mát ra mùi ý vô cùng mê hoặc, Bàn Đón cảm thấy chính mình sắp nổ tung, rút ngón tay ra, đặt cự vật nóng rực như bàn ủi của mình tại huyết khẩu mềm mại.

“Thật xin lỗi, Sophie, anh nhìn không được.” Động thân một cái, phân thân cực lớn hung hăng đâm vào huyết khẩu không hề phòng bị kia.

“A! Bàn Đón, đau quá!” Cơ thể bị xé rách, đau đớn ập tới trong nháy mắt làm Sophie chịu không nổi hét lên, chiếc đuôi không ngừng quấy loạn, tạo thành vô số bọt nước. Khoái cảm xen lẫn đau đớn bùng nổ trong cơ thể Sophie, cậu bám chặt lấy người Bàn Đón, móng tay lưu lại từng vết máu trên lưng anh.

Thú tính nguyên thủy đã che lấp lý trí Bàn Đón, loại cảm giác thoải mái vô cùng như bị tơ lụa vây quanh làm anh có cảm giác đang ở trên thiên đường, siết chặt lấy thắt lưng nhỏ nhắn của Sophie, cự vật nóng rực không chút lưu tình không ngừng tiến công vào tiểu huyết non mềm của Sophie. Hung hăng đâm vào tận gốc, sau đó chậm chậm rút ra, rồi lại một lần nữa nhắm thẳng nhụy hoa nhạy cảm của Sophie mà tiếp tục công kích.

Bàn Đón không ngừng đẩy nhanh tốc độ trườn sát, cảm giác đau đớn đặc thù cũng không ngừng xuyên thấu toàn thân Sophie, cả người cậu vô lực tựa vào anh, chỉ có thể nương theo tiết tấu, rời khỏi tiến vào, chen chút cắn xé tiểu huyết kéo theo hỗn hợp yêu dịch và vết máu màu lam nhạt nhạt, tỏa ra hương vị vừa rách nát lại tràn ngập tình mẫu.

Bàn Đón cúi đầu hôn Sophie, đầu lưỡi thô ráp dường như muốn tuyên thệ chủ quyền mà xâm nhập, không chút lưu tình xẹt qua hàm răng, nứt, liếm qua từng góc ngách trong khoang miệng Sophie, lại còn cùng

sức cuốn chặt đầu lưỡi cậu, hấp thu dòng nước bọt ngọt ngào làm người khác điên cuồng.

Cơ thể Sophie nương theo động tác của Bàn Đốn mà phập phồng, ngọc hành nho nhỏ vừa mới phóng thích qua lần thứ hai bắt đầu cương cứng, đầu đốn hỗn loạn với khoái cảm làm Sophie cơ hồ phát ra tiếng thét chói tai, cao trào một lần nữa ập tới không thể kiềm chế nổi.

Thú tính của Bàn Đốn bị kích thích triệt để, dục vọng sôi sục mỗi phút mỗi giây lại càng mãnh mẽ hơn tiến vào dưng đạo mềm mại, cuồng mãnh trều sấp. Tiểu huyết bắt lực từng chút co rút lại, lại làm Bàn Đốn càng nổi điên. Sophie rốt cuộc chịu không nổi, dưới kích thích quá mức mãnh mẽ hét to một tiếng hôn mê bất tỉnh. Bàn Đốn cũng không tiếp tục gây sức ép cho Sophie, kịch liệt đắm vào thêm vài cái rồi bắn ra dòng chất lỏng nóng bỏng. Nhìn gương mặt nhỏ nhắn mệt mỏi của Sophie, Bàn Đốn yêu thương hôn lên khóe mắt cậu.....

65. Chương 65: Chương 65

Lông mi khẽ rung động, Sophie mở to mắt, gương mặt Bàn Đốn xuất hiện ngay trước mặt. Cả người giống như bị tê nhỏ, động một chút liền đau đốn, nhìn thấy bộ dạng tươi cười đến phát ngốc của Bàn Đốn, Sophie không nghĩ ngợi trực tiếp vung tay qua đánh Bàn Đốn một cái.

“Cười cái gì mà cười!” Sophie không được tự nhiên quay đầu đi, trong lòng thầm nghĩ, ông trời ơi, cậu làm cái gì a! Hình ảnh hoan ái kịch liệt xuất hiện trong đầu làm Sophie vạn năm băng sơn cũng nhịn không được xấu hổ vô cùng.

Bàn Đốn không hề để ý bị đánh, dù sao hiện tại sức lực Sophie không khác con mèo nhỏ là bao, nhớ lại động tác thô lỗ của mình vừa nãy, bàn tay to hướng tới tiểu huyết mẫn cảm trên người Sophie.

“Sophie, thực xin lỗi, còn đau hay không?” Bàn Đốn biết Sophie mẫn cảm hơn sinh vật bình thường rất nhiều, vì thế động tác lại càng ôn nhu.

“Ân, anh đừng đụng.....” Khoái cảm nhẹ nhàng bốc lên, Sophie run rẩy, vội vàng túm lấy cánh tay Bàn Đốn, ngăn cản người này lại tiếp tục đốt lửa.

Bàn Đốn mỉm cười nhẹ nhàng hôn lên môi Sophie, quả thực giống như đang nằm mơ, anh cùng Sophie ở một chỗ, cậu hoàn toàn thuộc về anh, cảm giác thỏa mãn tràn ngập trong đầu.

“Nếu không đau lại đến một lần cũng được phải không?” Bàn Đốn cười đến đáng bị đánh đòn, vì thế Sophie đương nhiên phải đánh.

“Đến cái gì mà đến!” Sophie then quá thành giận.

Bàn Đốn xoa xoa cái trán, Sophie ngày càng bạo lực.....

“Ta đói bụng.” Sophie lúc lắc vẫy đuôi, Bàn Đốn lập tức đứng dậy giúp cậu lấy hoa quả, Sophie lộ ra vị trí đứng đầu trong nhà.

Trong lúc Sophie và Bàn Đốn vô cùng ấm áp, một nhân ngư trong đại dương lại vô cùng khó khăn. Sophie đi rồi hắn còn chưa thương tâm đủ thì không biết từ nơi nào chạy tới một thần tử làm cuộc sống yên tĩnh của hắn loạn thành một đoàn, mỗi ngày làm cái đuôi bám theo phía sau. Đánh thì không lại, đuổi thì không đi, Cách Lỗ Khắc cảm thấy vô cùng thất bại.

Cách Lỗ Khắc bởi vì lần tức giận trước đã đánh vỡ hết tất cả bộ sưu tập của mình. Hồn phách cũng biết mất, hại hắn phải sưu tập một lần nữa. Móng tay đỏ rực tiến tới sinh vật không chút đề phòng kia, vừa mới chuẩn bị cấp đối phương một nhát trí mạng. Tay đã bị kiềm chế.

“Người muốn gì?” Cách Lỗ Khắc bực bội nhíu mày.

“Người muốn làm gì?” Hải Ân Tư hỏi lại, đây đã là lần thứ mấy rồi, lúc cậu không để ý người này rốt cuộc đã giết bao nhiêu người!

Thú nhân không nhìn thấy hai người đang gằng co, mãi mê chiến đấu với một con hải xà, trong chốc lát liền mang theo con mồi chạy đi, không hề hay biết chính mình vừa nẩy cũng là con mồi trong tay người khác.

“Người lại làm một món sưu tập của ta chạy mất.” Từ sau khi Sophie đi rồi, Cách Lỗ Khắc lại càng hiểu sát, chỉ cần có chút không hài lòng liền đi sát sinh xả giận, nhất là bá khắc lí thú, gặp một con giết một con.

“Ta chỉ nghĩ người có chút lạnh lùng mà thôi, không ngờ người lại tàn nhẫn như vậy.” Hải Ân Tư cũng không phải hạng người thiện lương, nhưng cậu không đến mức đem mạng sống người khác ra đùa giỡn.

“Ta chính là tàn nhẫn như vậy thì sao? Đây là thiên tính của nhân ngư.” Cách Lỗ Khắc khinh thường nói.

“Phải không?” Hải Ân Tư không đồng ý, thiên tính? Cái gì là thiên tính? Một mình Cách Lỗ Khắc có thể đại biểu thiên tính của tất cả nhân ngư sao!

“Thế mà ta từng gặp qua một nhân ngư vì muốn cứu người mà tự cắt thịt mình, xin hỏi, cái kia cũng là thiên tính của nhân ngư sao? Người ở đây giết người, cũng có người dùng huyết nhục của mình cứu người, thiên tính của nhân ngư các người thật phức tạp.” Hải Ân Tư siết hai tay Cách Lỗ Khắc bắt chéo ra sau lưng, năng lực của cậu mạnh hơn Cách Lỗ Khắc, trước kia Sophie dùng hết mưu mẹo cũng không ngăn được nhưng Hải Ân Tư có thể dễ dàng chế trụ hắn.

Đồng tử Cách Lỗ Khắc đột nhiên co rút lại, người Hải Ân Tư nói là ai?

“Muốn biết không?” Hải Ân Tư khiêu mi cười hỏi, Cách Lỗ Khắc là một người rất đơn giản, thậm chí không cần phân tích Hải Ân Tư cũng biết Cách Lỗ Khắc thích Sophie.

“Đáng tiếc, người không lên bờ được, cậu ta đang ở bộ lạc trên bờ biển kia..... là nhân ngư mà người muốn tìm.” Hải Ân Tư ra vẻ tiếc nuối nói.

“Người gặp cậu ta!” Nghe được tin tức về Sophie, đầu Cách Lỗ Khắc muốn nổ tung, không thể khống chế bắt đầu vùng vẫy.

“Ta đã gặp qua.” Hải Ân Tư cũng không bỏ qua, tiếp dùng dùng Sophie để đả kích Cách Lỗ Khắc, thói quen của người này quá tệ, nhất định phải bẻ lại.

“Ta thấy hắn tự tổn thương mình, dùng dao nhỏ cắt thịt trên đuôi mình làm thuốc dẫn, ý đồ muốn làm một thú nhân khởi tử hồi sinh. Thật trùng hợp thú nhân kia vừa vắn lại do người giết, thú vị không?” Hải Ân Tư cảm thấy vô cùng thoải mái, nhưng Cách Lỗ Khắc lại giống như bị một cây gậy đập trúng. Thể chất của nhân ngư Cách Lỗ Khắc hiểu rất rõ, bất cứ nhân ngư nào cũng biết huyết nhục của mình là phương thức cứu mạng tốt nhất, nhưng chưa từng có ai dám thử qua! Loại đau đớn thống khổ làm người ta đau đến chết đi sống lại! Hắn thật không ngờ Sophie lại làm như vậy.....

“Người gạt người!” Cách Lỗ Khắc thực buồn bực, hắn chưa bao giờ nghĩ tới hành động của mình sẽ làm tổn thương tới Sophie, phải biết rằng từ đầu tới cuối hắn chưa bao giờ muốn làm Sophie bị thương!

“Những điều ta nói đều là sự thật, nhân ngư gọi là Sophie kia có quan hệ rất thân thiết với ta, có lẽ người cũng từng nghe tới một người tên là Gia Á, đó là mẹ của ta.” Hải Ân Tư thả xuống một quả bom, nhấn chìm Cách Lỗ Khắc vào hố sâu tuyệt vọng.

“Các người tìm được Sophie! Các người tìm được rồi.....Sophie sẽ không trở về nữa.....” Cho tới giờ, sự tình Cách Lỗ Khắc lo lắng nhất cuối cùng cũng xảy ra, hắn luôn không cho phép Sophie tiếp xúc với bên ngoài, khóa chặt Sophie ở đây đại dương, bởi vì hắn sợ Sophie sẽ bị cướp đi. Có lẽ Sophie trốn đi làm Cách Lỗ Khắc cảm thấy mất mát cùng đau thương, nhưng hắn vẫn luôn tin tưởng Sophie nhất định sẽ trở về, dù sao nhân ngư ở ngoại giới không có cách nào để sinh tồn, mất đi năng lực, mất đi sinh mạng vĩnh cửu, không có ai ngu xuẩn đến như vậy, Sophie ở bên ngoài gặp khó khăn nhất định sẽ nhớ tới hắn..... chính là nếu như Gia Á tìm thấy Sophie, cậu sẽ trở lại bộ lạc của cậu, cậu có thân nhân, bằng hữu, người yêu, vậy cậu còn có thể trở về sao?

“Cậu ta sẽ không quay lại.....” Cách Lỗ Khắc lần đầu tiên cảm nhận rõ ràng như vậy, hắn vĩnh viễn mất đi Sophie, bờ biển ngăn cách hắn và Sophie, sẽ không bao giờ được gặp lại.

“Ta rốt cuộc đã làm sai cái gì!” Cách Lỗ Khắc vẫn luôn dựa theo bản năng mà hành động, trong lòng hắn những việc này là đương nhiên, hắn đến nay vẫn không hiểu chính mình rốt cuộc có làm sai hay không.

“Người làm sai rất nhiều, đầu tiên chính là, không cần lúc nào cũng vươn móng vuốt và nọc độc.” Hải Ân Tư vung tay lên, móng tay thật dài của Cách Lỗ Khắc đều lui trở về, khôi phục lại màu sắc trong suốt.

“Cậu ta có khỏe không.....” Cách Lỗ Khắc cúi đầu, Hải Ân Tư không nhìn rõ mặt của hắn.

“Người nói xem, bốn mươi chín ngày, cho dù là lỗ đạt cường tráng sợ cũng chịu không nổi.” Nếu không phải Hải Ân Tư phát hiện Sophie chỉ sợ ngay cả thi thể cậu cũng không tìm được.

“Cậu ta thành công?” Chưa từng có nhân ngư nào khiêu chiến cực hạn này, vì thế Cách Lỗ Khắc cũng không biết phương thức này có hiệu quả hay không.

“Ân, hắn là thành công đi.” Hải Ân Tư khó có dịp nhìn thấy Cách Lỗ Khắc ôn thuận như vậy, có chút không quen thắm nghĩ, chính mình có phải kích động hắn quá mức hay không?

“Là cậu ta bảo người tới tìm ta báo thù?”

“Không phải, cậu ta thậm chí còn không muốn nhắc tới người, người làm người thật quá mức thất bại.” Hải Ân Tư nhận xét.

“Người muốn lấy cái gì trên người ta? Lấy xong thì đi đi!” Cách Lỗ Khắc không muốn cùng những người này dây dưa nữa, nhân ngư nên ngoan ngoãn ở trong đại dương không tiếp xúc với ngoại giới, từ đầu hắn không nên sinh ra hứng thú với Sophie, từng bước từng bước tiến tới sai lầm, Cách Lỗ Khắc quyết định đợi sau khi giải quyết xong chuyện kết giới, hắn sẽ trở về đảo nhân ngư tu luyện, về sau không bao giờ đi ra nữa.

Hải Ân Tư nhảy bén phát hiện ra Cách Lỗ Khắc lần này thật sự bị mình kích động, dường như hoàn toàn tuyệt vọng với nhân sinh.

“Ta phải hảo hảo suy nghĩ mới được, chuyện này không thể quyết định một sớm một chiều.” Hải Ân Tư nhún nhún vai, muốn thoát khỏi ta, sao có chuyện dễ dàng như vậy.

66. Chương 66

Hải Ân Tư ở lại nhà Cách Lỗ Khắc không chịu đi, thậm chí còn muốn chiếm lấy giường của Sophie, Cách Lỗ Khắc vì chuyện này lại điên tiết hết cả người! Đó là nơi của Sophie, đối với hắn rất quan trọng, người kia dựa vào cái gì mà muốn chiếm cứ!

“Người không phải có chỗ ở là được rồi sao, ngủ trên mặt đất!” Cách Lỗ Khắc tuyệt đối không cho phép Hải Ân Tư đụng vào đồ vật của Sophie.

“Này, nơi này là đáy biển, lạnh như thế ta cảm lạnh thì sao?” Hải Ân Tư vô tư nằm trên giường Sophie nhún vai.

“Vậy thì người lấy đồ xong thì đi mau!”

“Ta đã nói không vội như vậy.” Hải Ân Tư cơ bản đã hoàn toàn quên đi lý do ban đầu lão mẹ bảo cậu tới tìm Cách Lỗ Khắc, báo thù linh tinh gì đó chỉ là khói mây! Hiện tại trong đầu cậu chính là năm nay đã mười sáu tuổi, mẹ nói mười tám tuổi thì có thể đi tìm bầu bạn, cậu có biện pháp đem Cách Lỗ Khắc lên bờ mà không bị tổn hại. Bất quá Cách Lỗ Khắc nhất định không đồng ý, hắn là tể ti của giới nhân ngư, địa vị tương đương với thần tử ở đại lục Thụy Bá. Phải nghĩ kế sách mới được.

Nghĩ lại bộ dáng yếu ớt của Sophie sau khi lên bờ, Hải Ân Tư bắt đầu nảy sinh tâm ý, nếu Cách Lỗ Khắc cũng mất đi năng lực, giống như Sophie mỗi khi xuất môn phải có người ôm không biết sẽ có bộ dáng gì a!

“Thu hồi lại gương mặt tươi cười đến buồn nôn của người, lăn khỏi giường của Sophie mau!” Cách Lỗ Khắc bất ngờ kéo chân Hải Ân Tư làm cậu bị ngã xuống đất, cái ót đập xuống.

“Không nằm thì không nằm, hung hăng như vậy làm gì.....” Hải Ân Tư xoa xoa cái ót nhìn mỹ nhân ngư đang hung ác nhìn mình.

“Ta bây giờ cho ngươi hai lựa chọn, một là ta ngủ trên giường Sophie, hai là ta ngủ với ngươi, dù sao đi nữa ta tuyệt đối sẽ không ngủ trên mặt đất.” Hải Ân Tư tươi cười nói.

Cách Lỗ Khắc từ đầu đã không thể chọn, hắn không muốn để người khác ngủ trên giường của Sophie, động tới thứ gì đó của Sophie, điều đó lại càng làm hắn nhận thức Sophie đã không còn..... người này hắn đánh không lại.

“Ngươi ngủ với ta.” Cách Lỗ Khắc cam chịu.

Gian kế thực hiện được, Hải Ân Tư cười ha hả nhảy chân sáo chạy tới bên giường Cách Lỗ Khắc, làm ra bộ dáng chủ nhân nằm hảo, vỗ vỗ vị trí còn trống bên cạnh.

“Ngươi nhanh lên a!”

Mí mắt Cách Lỗ Khắc giật giật, thật sự muốn chém nam hài chết tiệt này thành tám mảnh, thế giới này sao lại có người đáng ghét như vậy!

Hải Ân Tư cảm giác được xúc cảm lạnh lẽo trên cánh tay khi Cách Lỗ Khắc nằm xuống bên cạnh, Hải Ân Tư nghiêng người, giống như bạch tuộc bò về phía Cách Lỗ Khắc.

“Ngươi làm gì!” Cách Lỗ Khắc bắt đầu quấy đuôi vùng vẫy.

“Ta ngủ thích ôm này nọ, không được sao.” Hải Ân Tư ôm còn chưa đủ, ỷ mình mạnh mẽ chế Cách Lỗ Khắc, hai bắt đầu hừ hổng chạy loạn trên người hắn.

“Tay ngươi! Đáng chết, lấy ra! Đây cũng là thói quen ngủ của ngươi sao!” Chưa từng bị người khác đối xử như vậy, nhân ngư rất chán ghét đụng chạm với người khác bởi vì cơ thể bọn họ mẫn cảm rất cao, một chút xúc cảm cũng sẽ phóng đại tới vô hạn.

“Đúng vậy, xem ra ngươi bắt đầu hiểu ta rồi.” Hải Ân Tư giống như hoàn toàn không để ý tới tức giận cùng lời nói châm chọc của đối phương. Bàn tay tiếp tục di chuyển trên làn da bóng loáng, nhân ngư không có lỗ chân lông, toàn thân non mịn như đồ sứ, Hải Ân Tư vô cùng hài lòng với loại xúc cảm này.

“Ta luôn rất tò mò, cái đuôi nhân ngư rốt cuộc có cấu tạo thế nào.” Hải Ân Tư chậm rãi di chuyển tay xuống phía dưới, xoa nhẹ lớp vảy mượt mà lạnh lẽo.

Cách Lỗ Khắc thật sự muốn đập đầu chết đi, hắn hiện tại bị Hải Ân Tư đặt dưới thân không thể động đậy, bàn tay đối phương không ngừng di chuyển trên cơ thể hắn, thậm chí còn lớn mật chạm tới phần đuôi của hắn! Toàn bộ giác quan cơ thể tập trung ở nơi bị bàn tay chạm tới, cơ thể dâng trào một cảm giác tê dại khó nhịn. Mãi đến khi một nơi trên thắt lưng bị xẹt nhẹ qua, cảm giác điện giật mãnh liệt ập tới.

“Không cần động!” Cách Lỗ Khắc kinh hô một tiếng, vừa này là cái gì!

Hải Ân Tư giống như phát hiện ra thứ thú vị, bàn tay quanh quẩn trên mảnh da mỏng trên bụng dưới của Cách Lỗ Khắc, nó giống như một nắp đậy vô cùng tinh tế, giở lớp da lên liền nhìn thấy một vật nhỏ, phía dưới còn có một tiểu huyết hồng nhật đang khép chặt.

“Thực đáng yêu a.....” Hô hấp Hải Ân Tư có chút nặng nề, bộ phận dưới thân bắt đầu có phản ứng. Hải Ân Tư tự nói với chính mình, cậu là một thiếu niên mười sáu tuổi tinh thần và thể xác đều rất khỏe mạnh, nhìn thấy hình ảnh như vậy bị kích thích cũng là chuyện bình thường.

“Ngươi đừng động vào.....” Cả người Cách Lỗ Khắc mềm nhũn, chiếc đuôi vô lực vẫy trên mặt đá.

Hải Ân Tư nhìn thấy Cách Lỗ Khắc lúc này không còn hung hãn như bình thường, đôi đồng tử đỏ rực luôn tràn ngập hàn ý hiện tại bị phủ một tầng sương mù, đôi môi hồng nhật hơi hơi mở ra lộ ra răng nanh trắng nõn, còn có.....

“Ân!” Cách Lỗ Khắc bị hành động tiếp theo của Hải Ân Tư làm chấn động hoàn toàn.

Hải Ân Tư hôn lên môi Cách Lỗ Khắc, đầu lưỡi chui vào trong miệng đối phương, mút vào đầu lưỡi hồng nhật không ngừng dụ dỗ cậu.

Cách Lỗ Khắc không hề chống cự, phải nói đúng hơn là hắn bị dọa đến choáng váng. Đây là hôn môi? Cách Lỗ Khắc đột nhiên nhớ tới, thú nhân và khảm đặc thường xuyên làm việc này, rất ghê tởm! Cách Lỗ Khắc vô cùng phần nộ khiến cho toàn bộ đám tóc rực lửa bay lên, thừa dịp Hải Ân Tư trầm mê mà giãy một bàn tay ra, cố ý dùng móng tay đâm vào cổ Hải Ân Tư.

Hải Ân Tư nghiêng đầu nguy hiểm thoát được một kiếp, lần thứ hai chế trụ tay Cách Lỗ Khắc.

“Được rồi được rồi, đừng tức giận.” Hải Ân Tư thì thầm bên lỗ tai xinh đẹp của Cách Lỗ Khắc, vừa rồi không khí tốt quá làm cậu suýt chút nhịn không được. Nhìn Cách Lỗ Khắc đã tức giận đến như vậy, tóc cũng muốn bùng nổ, đây là dấu hiệu ma lực bạo động.

“Người vì cái gì mà hôn môi ta!” Cách Lỗ Khắc khá giận, không phải hắn là một tiểu bạch ngư cái gì cũng không hiểu, hắn từng gặp qua những thú nhân làm như vậy khi ở giao phối với nhau, hôn môi không phải khi giao phối mới làm sao!

“Bởi vì ta thích người.” Hải Ân Tư không hề già mồm cái lão mà thân nhiên thừa nhận, mẹ nói, nam nhân phải quyết đoán!

“Thích? Là cái gì!” Cách Lỗ Khắc hỏi một câu giống hệt Sophie về vấn đề kỳ quái này, đối với nhân ngư mà nói, từ này quả thật rất khó để lý giải.

“Có ý gì người biết cũng không có ích gì, dù sao ý kiến của người không quan trọng.” Hải Ân Tư có lối suy nghĩ hoàn toàn bất đồng với đại đa số mọi người, cậu cho rằng, mình thích Cách Lỗ Khắc là chuyện của mình, cậu quyết định bắt cóc người này, ai cũng không thay đổi được. Một khi đã như vậy Cách Lỗ Khắc có biết hay không hay thích hay không cũng không còn quan trọng, dù sao kết quả cũng giống nhau.

“Cách Lỗ Khắc, người có muốn theo ta lên bờ gặp Sophie không?” Hải Ân Tư xoay chuyển chủ đề rất nhanh, nếu nói như vậy Cách Lỗ Khắc nhất định không đáp ứng lên bờ, nhưng nếu dùng Sophie làm mồi câu sẽ hoàn toàn bất đồng. Hải Ân Tư không thừa nhận hành vi của mình thực đề tiện, có tài nguyên thì nên hảo hảo lợi dụng, đợi đến lúc lên bờ rồi chính là thiên hạ của cậu!

“Người nói vô nghĩa cái gì! Nếu ta có thể lên bờ đã sớm đi rồi!” Nếu Cách Lỗ Khắc không phải vừa lên bờ sẽ chết, hắn đã sớm tự mình đi bắt Sophie trở lại.

“Nếu người có thể thì sao?” Bộ dáng của Hải Ân Tư hiện tại giống hệt như bà hoàng hậu độc ác dụ dỗ công chúa Bạch Tuyết ăn táo độc, hay mục phù thủy dụ dỗ tiểu mỹ nhân ngư uống ma dược.

“Người có ý gì?” Cách Lỗ Khắc nhìn bộ dáng của Hải Ân Tư, một ý tưởng đột nhiên sinh ra làm huyết mạch hắn sôi trào, chẳng lẽ nói?

“Ta có cách mang người đi, cho dù người đã hơn một trăm tuổi.” Hải Ân Tư có thể định kỳ truyền một lượng thần lực nhất định vào cơ thể Cách Lỗ Khắc, như vậy đủ để Cách Lỗ Khắc lên bờ sinh sống.

“Người tốt tâm như vậy?” Cách Lỗ Khắc không khỏi kinh ngạc, suy nghĩ một chiều của hắn không thể đoán ra tâm tư gian xảo của Hải Ân Tư.

“Ta nói rồi ta muốn lấy một thứ trên người người đem về thôi, chính là chỗ nào ta cũng luyện tiếu cắt bỏ đành phải đem cả người về.” Hải Ân Tư không biết là học theo ai, nói ngọt như vậy.

“Đến lúc đó người gặp Sophie rồi, nếu cậu ta muốn theo người về đại dương thì ta đem cả hai trở về. Nếu cậu ta không muốn, thì ta cũng đem người bình an trở về, thế nào?” Hải Ân Tư có thể nói dối thành khẩn như vậy, xem như là lợi hại.

Cách Lỗ Khắc trong lòng có chút bồn chồn, Hải Ân Tư có chút quái gở, nhưng cậu ta là thần tử, thần tử.....hắn là sẽ không gạt người đi!

“Người cam đoan?” Cách Lỗ Khắc dao động.

“Ta cam đoan!” Hải Ân Tư giơ cao tay phải thề.

“Vậy.....được rồi.....”

67. Chương 67

Sophie rất cố gắng để thích nghi cuộc sống trên bờ, cùng Bàng Đốn làm một đôi bầu bạn bình thường, định cư ở bộ lạc Ba Tái Tư. Gia Á sợ Sophie nhầm chán liền đem sổ sách vở và máy móc trước kia của cậu đem tới bộ lạc Ba Tái Tư, còn có một con Mã Khắc Đa thật lớn, vừa thấy Sophie liền không chịu rời đi, trở thành công cụ trợ giúp Sophie khi ra ngoài.

Sophie sau khi thương thế lành lặn liền bắt đầu không chịu ngồi yên, luôn sinh hoạt trong đại dương nên đối với những thứ trên bờ làm cậu rất tò mò, sinh vật kỳ quái trên lục địa, thực vật cao lớn dị thường, kết cấu địa chất vô cùng thần bí, tóm lại nhìn thấy cái gì cũng làm Sophie mãnh liệt muốn nghiên cứu. Luôn thừa dịp Bàng Đốn không chú ý liền một mình chạy ra ngoài chơi, lần nào cũng làm anh sợ đổ một thân mồ hôi lạnh.

Phòng không được Sophie lúc nào lại trốn mình chạy ra ngoài, vì thế Bàng Đốn ngày đêm mang Sophie bên người. Vì thế tộc nhân của bộ lạc Ba Tái Tư thường xuyên nhìn thấy Bàng Đốn khi ra ngoài trên lưng sẽ đeo một cái khung lớn, ngồi bên trong là một nhân ngư xinh đẹp, hai người ra ra vào vào, bộ dáng vô cùng ấm áp.

Hải Ân Tư rời đi đã lâu lắm rồi, điều này sẽ làm Gia Á lo lắng, hơn nữa bọn họ cũng nên quay về lục địa.

“Người xác định cách này dùng được?” Cách Lỗ Khắc thực hoài nghi, thần tử kia điếm lên người hắn một chút đã nói tốt lắm. Được rồi, tuy rằng hắn quả thực cảm nhận được thánh quang rót vào trong cơ thể mình nhưng hắn chưa bao giờ lên cạn, tổ huấn truyền lại từ xưa làm Cách Lỗ Khắc đối với bờ biển gần trong gang tấc kia có chút chùn bước.

“Đương nhiên, ta là thần tử mà.” Hải Ân Tư là một thần tử biến chủng giả vờ bày ra gương mặt giả nhân giả nghĩa.

Bởi vì năng lực của Hải Ân Tư mạnh hơn nên Cách Lỗ Khắc không thể nhìn thấu linh hồn của cậu, vì thế cũng không thể cảm nhận được người này có nói dối hay không, một người trưởng kì dùng nhan sắc linh hồn để phân biệt như hắn đối với việc quan sát sắc mặt để đoán ý thực sự là dốt đặc cán mai.

“Ta đi rồi kết giới làm sao bây giờ?” Cách Lỗ Khắc thực lo lắng, cứ lưỡng lự ở đường ven phụ cận bờ biển.

“Ta giúp ngươi tu sửa, tuy rằng tuổi ta vẫn chưa đủ để đến đảo nhân ngư ký kế ước, chính là tu bổ kết giới vẫn có thể.” Hải Ân Tư niên kỷ vẫn chưa tới, thần tử mặc kệ có năng lực mạnh hay yếu, đến khi mười tám tuổi mới có thể đủ tư cách để ký kế ước với Đông Hải.

“Không cần lãng phí thời gian, đi thôi!” Hải Ân Tư đột nhiên ôm lấy Cách Lỗ Khắc, giống như tia chớp vọt ra khỏi kết giới, té ti nhân ngư vừa mới tiến tới đường ven biển đã nhìn thấy kết giới nhân ngư phía sau vì mất đi thần lực chống đỡ đã hoàn toàn vỡ nát. Hải Ân Tư phát tay phát ra quang mang màu trắng, xé rách vụn vụn một chút lại hồi phục nguyên trạng trong nháy mắt.

Cách Lỗ Khắc còn chưa kịp phản ứng lại liền cảm nhận được cơ thể mình quá nặng nề. Bởi vì nhân ngư có thể bay trên không trung, chợt mất đi năng lực làm Cách Lỗ Khắc có cảm giác rơi không trọng lực từ trên lầu cao xuống.

Cách Lỗ Khắc hiện tại dựa trên người Hải Ân Tư, một người luôn kiên cường như hắn không thể nào chịu nổi tư thái của kẻ yếu ớt. Vừa định mở miệng bảo Hải Ân Tư buông hắn ra, không ngờ vừa mở miệng liền phát ra âm thanh khàn khàn, Cách Lỗ Khắc không tin thử lại lần nữa, kết quả vẫn là không nói được.

Buông! Cách Lỗ Khắc nhìn Hải Ân Tư, oán giận dùng ánh mắt ra hiệu.

“Buông người ra?” Hải Ân Tư vừa lòng cười cười, quả nhiên nói không ra lời a.

“Tốt, người tự đi thử cho ta xem.” Hải Ân Tư nói xong thật sự buông lỏng tay, Cách Lỗ Khắc té ngã xuống bờ cát. Miễn cưỡng ngồi dậy, đôi đồng tử đỏ rực phẫn nộ nhìn Hải Ân Tư, người này cố tình muốn châm biếm hắn! Cách Lỗ Khắc ngay cả đứng dậy cũng không được, đừng nói tới chuyện di chuyển, từ phi là bỏ

tới. Cố gắng cử động cánh tay, sức mạnh của hắn hoàn toàn biến mất. Loại cảm giác sợ hãi này làm Cách Lỗ Khắc không biết nên phản ứng thế nào, đúng vậy, sợ hãi, hắn từ khi sinh ra đã là sinh vật cường đại nhất trong đại dương, nắm sinh tử của người khác trong tay, chính là hiện tại ngay cả đi đường cũng không làm được.

“Sợ hãi?” Hải Ân Tư ngồi xổm xuống, nhìn Cách Lỗ Khắc cười cười.

Cách Lỗ Khắc tuy trong lòng rất sợ hãi nhưng thái độ vẫn kiêu ngạo như cũ, tay ở trên bờ cát viết ra chữ Sophie.....

Mang ta đi tìm Sophie! Cách Lỗ Khắc hung tợn nhìn Hải Ân Tư.

“Ánh mắt của ngươi là sao à? Phiền toái ngươi dẫn ta đi gặp Sophie, cảm ơn, thái độ như vậy mới đúng biết không.” Hải Ân Tư hiện tại có thể muốn làm gì thì làm, bộ mặt giả nhân giả nghĩa lập tức vỡ vụn, lộ ra nguyên bản ác liệt nghịch ngợm.

Ngươi! Cách Lỗ Khắc không ngờ Hải Ân Tư trở mặt nhanh như vậy, cả người liền ngẩn ra, chỉ vào mặt Hải Ân Tư tức giận phát ra âm thanh khàn khàn chói tai.

“Hơn nữa, ai nói ta sẽ mang ngươi đi gặp Sophie, dễ dàng tin người khác như vậy đúng là ngốc nghếch.” Đầu ngón tay Hải Ân Tư điểm cái trán Cách Lỗ Khắc một chút sau đó đứng dậy.

“Ta mang ngươi đi hay không, phải xem tâm tình của ta.” Hải Ân Tư nghênh ngang đi vòng quanh người Cách Lỗ Khắc, vừa đi vừa phê bình.

“Ngươi suốt ngày giết tới giết lui, đối với người khác hất hàm sai khiến, ta lần này lừa ngươi rời khỏi đại dương chính là hảo hảo dạy dỗ ngươi, tạo phúc cho sinh linh khắp thiên hạ.” Hải Ân Tư đứng ngược chiều với ánh sáng, thân thể trên bờ cát tạo thành một chiếc bóng dài.

Nếu như bình thường, Cách Lỗ Khắc đã sớm ra tay, nhưng hiện tại hắn chỉ có thể nắm trên bờ cát ngược nhìn Hải Ân Tư.

Hải Ân Tư lừa hắn! Người này cũng dám lừa hắn! Cách Lỗ Khắc tức giận đến tóc cũng muốn bùng nổ, Hải Ân Tư nói thẳng ra là muốn lừa gạt hắn lên bờ, ý tứ chính là..... Cách Lỗ Khắc giống như nổi điên nắm bụi cát ném về phía Hải Ân Tư.

Hắn phải đi về! Cách Lỗ Khắc nhìn xung quanh, biển ở nơi nào, hắn phải đi về! Hải Ân Tư nhìn ra ý đồ của Cách Lỗ Khắc.

“Muốn trở về? Đừng mơ.” Hải Ân Tư ôm bả vai mỉm cười một chút.

“Ở trên bờ, ngươi bắt quả chỉ là một sinh vật nhỏ yếu mà thôi, có bản lĩnh, chính mình bò về đi.”

Cách Lỗ Khắc tính tình rất quật cường, vừa nghe thấy lời nói châm chọc như vậy, thật sự muốn tự mình bò về, cánh tay cố gắng bò trên bờ cát. Không đi được bao lâu đã bắt đầu thở hồng hộc, cánh tay không thể chống đỡ được sức nặng cơ thể bắt đầu không kiểm soát được mà run rẩy.

Bò tới, phải bò tới, Cách Lỗ Khắc cắn răng kiên trì, dám dựa vào chính mình hoàn toàn không còn chút năng lực nhân ngư nào để đi được một đoạn dài. Hải Ân Tư thấy thế vội vàng chạy nhanh tới vài bước ôm chặt lấy Cách Lỗ Khắc.

“Ngươi thật sự bò về sao.” Hải Ân Tư bắt đầu đỡ đỡ giúp Cách Lỗ Khắc phủi cát dính trên người.

“Nhân ngư không phải được xưng là thông tuệ sao, sao lại ngốc như trâu thế này.” Hải Ân Tư ôm lấy Cách Lỗ Khắc, hướng về phía bộ lạc mà đi. Mẹ nói chỉ cần mang thứ gì đó trên người Cách Lỗ Khắc về là được, cậu hiện tại mang cả người về, công lao đủ lớn đi!

Gia Á còn đang lo lắng thì nhìn thấy bóng dáng đứa con chậm rãi xuất hiện trên bờ cát, hơn nữa trong lòng còn bế cái gì đó, nhìn kỹ, là một nhân ngư đỏ rực như lửa!

Gia Á bắt đầu đau đầu, thực rõ ràng, nhân ngư đỏ như lửa này chính là giống hệt như tể ti Cách Lỗ Khắc Sophie đã tả! Trời ạ, hắn chỉ bảo Hải Ân Tư giáo huấn người nợ một chút là được rồi, nó thế nào trực tiếp mang cả con ‘cá’ đem về đây! Hơn nữa, Cách Lỗ Khắc không phải là tể ti nhân ngư sao, cứ như vậy mang

đi thực sự không có vấn đề gì sao! Không phải sẽ dẫn tới đại chiến hải lục đi.....

68. Chương 68

Trước tiên đem Cách Lỗ Khắc dấu trong chỗ ở tạm thời của mình, Gia Á hỏi rõ đầu đuôi mọi chuyện.

“Con nói cái gì!” Gia Á nhìn không được nhảy dựng lên, Hải Ân Tư vừa nói gì đó? Nó định giữ Cách Lỗ Khắc ở bên người!

“Hắn là tể ti, con muốn mang thì mang được sao!” Nhân ngư giới rất lâu mới có thể sinh ra một tể ti, cho dù là thần tử cũng không có biện pháp can thiệp vào quy tộc của nhân ngư giới.

“Hơn nữa, không có nước biển hắn ta sống thế nào? Dem hắn về bộ lạc Phỉ Tư Thắc thì tìm đâu ra nước biển cho hắn?” Lại liếc nhìn về phía nhân ngư đỏ rực kia bị Hải Ân Tư gói như gói bánh chưng đặt trên mặt đất, không ngừng giãy dụa, tuy rằng Gia Á quả thực cảm thấy Cách Lỗ Khắc không đáng để đồng tình, người như thế mất đi năng lực là chuyện tốt. Nhưng nếu thực sự đưa hắn về lục địa, Gia Á thực không dám tưởng tượng việc này sẽ náo loạn tới tình trạng gì!

“Con có thể đi tìm hải hồng châu, hoặc là về sau sinh sống ở gần Đông Hải, nhất định sẽ có biện pháp.” Hải Ân Tư bình tĩnh trả lời, đối với cậu mà nói không có việc gì là không làm được.

“Con cũng đừng quá hồ nháo!” Gia Á nhìn không được mắng Hải Ân Tư.

“Đưa hắn trở về đi!” Gia Á nhìn ra đứa con mình rất coi trọng nhân ngư này. Đối với Cách Lỗ Khắc, không chỉ riêng Gia Á, đối với tất cả mọi người mà nói thật sự là không có hảo cảm.

“Không cần.” Hải Ân Tư cố chấp nói.

“Con thật sự muốn vậy?” Gia Á nhìn biểu tình Hải Ân Tư, biết đứa con mình lần này có thể là thật tình.

“Đương nhiên.” Cách Lỗ Khắc đối với cậu mà nói đã gây ấn tượng vô cùng mạnh mẽ, đã thuộc về cậu, vô luận thế nào cũng không thể buông tay.

Gia Á nhíu mày liếc mắt nhìn Cách Lỗ Khắc một cái, người ở phía sau vô cùng hung mãnh nghiêng rằng luồng cuồng trên mặt đất. Khóe miệng Gia Á run rẩy, có loại con cháu này thực sự làm người ta có cảm giác muốn khóc.

“Nếu con thật sự muốn mang hắn ta bên người, phải đi đảo nhân ngư thuyết phục tộc trưởng đồng ý, ta không muốn vì chuyện này phải đi giải quyết hậu quả cho con!” Gia Á lo lắng nhất là giới nhân ngư vì mất đi tể ti mà tức giận.

“Không thành vấn đề, bất quá chỉ là một tể ti mà thôi, nếu bọn họ không đáp ứng thì con sẽ không giúp bọn hắn tu sửa kết giới.” Hải Ân Tư tuyệt không lo lắng tể ti còn có thể sinh ra, nhưng thần tử chỉ có một người duy nhất, Hải Ân Tư trong lòng đã tính toán sẵn kế sách.

“Đưa con, ta xem bộ dáng của hắn có vẻ không muốn ở lại bên cạnh con đi.” Tuy là thói quen của thú nhân là coi trọng sẽ trực tiếp trói lại mang về nhà nấu thành cơm, nhưng dù sao đây cũng là nhân ngư, không phải khảm đặc bình thường.

Cách Lỗ Khắc ở một bên vẫn không ngừng lẩn qua lẩn lại, cổ họng phát ra sóng âm khàn khàn, hung hãn trừng mắt nhìn Hải Ân Tư, thực rõ ràng, hắn ra không tình nguyện chút nào.

“Con sẽ xử lý.” Hải Ân Tư vô cùng buống bình nói, cậu biết Cách Lỗ Khắc không thích mình, nhưng không phải có câu lâu ngày sẽ sinh tình cảm sao, về sau sẽ tốt thôi.

Gia Á biết tình tình đứa con, dù có 8 con ngựa cũng không quật nổi.

“Quên đi, chuyện của con ta cũng lười quẩn, nhưng nếu con đã coi trọng người này thì phải hảo hảo giáo dục một chút. Nơi này là trên bờ không phải đại dương, tính tình duy ngã độc tôn của hần không thể xem được.” Gia Á đã bắt đầu hóa thân thành bà mẹ chồng độc ác.

“Yên tâm, người của con đương nhiên con sẽ hảo hảo ‘dạy dỗ’.” Hải ân tư đối với chuyện ‘dạy dỗ’ Cách Lỗ Khắc thực sự cảm thấy rất thú vị.

Sau khi Gia Á rời đi, Hải ân Tư cười tủm tỉm đem Cách Lỗ Khắc từ mặt đất ôm lấy, một phen ném lên giường.

“Xem ra, ta phải làm cho người một cái hang lớn.”

Hải Ân Tư kế thừa năng lực kim của Gia Á, bàn tay xòe ra, bốn phía dần dần tụ tập những hòn đá nhỏ màu bạc giống như nước mưa dần dần tụ tập trên tay Hải Ân Tư thành một quả cầu, lóe ra ánh sáng chói mắt.

Cách Lỗ Khắc nhìn thấy một màn trước mắt, cau mày, người này thực sự rất mạnh. Quả cầu kim loại kia dần dần hình thành một cái khuông rơi xuống mặt đất.

“Bằng Đốn thúc thúc đã đem cả ngôi nhà sửa lại thành hang, nếu người thích, ta cũng có thể giúp người làm một cái.” Hải Ân Tư nói.

Bằng Đốn? Người này thật sự còn sống! Ánh mắt Cách Lỗ Khắc kinh ngạc để lộ tâm sự của hần, Hải Ân Tư nhìn thấy gật gật đầu.

“Mẹ ta nói, bọn họ hiện tại đang sống cùng nhau, thật sự rất vui vẻ hạnh phúc, người chết tâm đi.” Hải Ân Tư ngáp một cái nói, Cách Lỗ Khắc vì Sophie mới mạo hiểm sinh mệnh để lên bờ, có thể thấy hần thực sự rất coi trọng Sophie. Hải Ân Tư tuy dùng Sophie để lừa Cách Lỗ Khắc lên bờ, chính là cậu không hề tính toán để Cách Lỗ Khắc và Sophie nói lại tiền duyên.

Cách Lỗ Khắc cúi đầu, thật lâu không hề có phản ứng. Hải Ân Tư đem nước biển dẫn vào hang lớn, ôm Cách Lỗ Khắc bỏ vào trong.

Cách Lỗ Khắc tiếp xúc với nước biển quen thuộc, nhẹ nhàng thả ra một vài bong bóng nước, nằm trong hang kim loại, dị thường im lặng. Trong đầu hần tưởng tượng ra hình ảnh hạnh phúc của Sophie và Bằng Đốn, đột nhiên sinh ra cảm giác chính mình đang nằm trên đất liền bị mặt trời thiêu đốt, da dẻ nứt nẻ đau đớn, hần hần là nên đối xử với Sophie tốt một chút, nếu lúc trước hần đối tốt với Sophie, có phải mọi việc sẽ không giống như thế này?

“Sao không náo loạn?” Hải ân Tư khó hiểu nhìn Cách Lỗ Khắc, xuyên thấu qua nước biển cậu dễ dàng nhìn thấy biểu tình tràn ngập cô đơn của Cách Lỗ Khắc.

Cách Lỗ Khắc liếc mắt nhìn Hải Ân Tư, sớm hay muộn có ngày hần sẽ báo thù! Xú tiểu tử này, chờ coi!

“Người chán ghét ta như vậy?” Hải Ân Tư không khỏi bật cười.

Đương nhiên! Cách Lỗ Khắc gật mạnh.

“Người biết vì sao ta lại đối với người như vậy không?” Hải Ân Tư đột nhiên nghiêm túc nhìn Cách Lỗ Khắc nói.

Vì cái gì? Cách Lỗ Khắc khó hiểu.

“Bởi vì người cái gì cũng không hiểu, kỳ thật người cũng có tình cảm, chỉ là không có ai nói cho người biết tình cảm này phải xử lý thế nào. Bởi vì tịch mịch nên người giết người, giữ lại linh hồn bọn họ để bọn họ ở lại bên cạnh người. Buồn cười chính là người còn không biết được khát vọng trong lòng mình, có phải người luôn hi vọng có người ở bên cạnh mình, ta nói đúng không?” Hải Ân Tư cảm thấy Cách Lỗ Khắc đối với Sophie không phải là tình yêu, nói đúng hơn là thân tình hay bằng hữu, là một khát vọng có đồng bạn. Nhưng hần không biết xử lý thế nào với tình cảm này, bởi vì không có ai nói cho hần biết. Hần vừa sinh ra đã là tề ti cường đại, mọi người kính sợ hần, rời xa hần, Cách Lỗ Khắc kỳ thực chỉ là một đứa nhỏ tịch mịch không hiểu chuyện.

Cách Lỗ Khắc trong lòng cả kinh, hắn chưa từng có suy nghĩ này! Hải Ân Tư nói bậy bạ gì đó, giết người bởi vì vui, thu thập linh hồn chỉ vì bọn nó xinh đẹp.....Cách Lỗ Khắc không phát hiện ra ý tưởng này buồn cười cỡ nào, xinh đẹp? Đáy biển có vô số sinh vật không phải càng xinh đẹp hơn so với linh hồn sao.

“Trước kia không ai dám làm trái ý người, không ai nói cho người biết cái gì là đúng cái gì là sai. Hiện tại, ta sẽ nói cho người biết.” Hải Ân Tư muốn dạy Cách Lỗ Khắc thật tốt, theo một phương diện mà nói, Cách Lỗ Khắc có nhiều điểm tương đồng với cậu, lúc còn nhỏ mọi người luôn sợ cậu, không ai chịu làm bằng hữu với cậu, Hải Ân Tư từng có lúc rất cô đơn. Bất đồng chính là bên cạnh Hải Ân Tư có rất nhiều người thân, thời điểm cậu mê mang sẽ chỉ đường cho cậu, nhưng Cách Lỗ Khắc không có.

Nhìn thấy Cách Lỗ Khắc, Hải Ân Tư đột nhiên sinh ra ảo giác, cậu nhìn thấy quá khứ của chính mình.

“Nếu người ngoan ngoãn nghe lời, ta sẽ mang người đi gặp Sophie, được không?” Hải Ân Tư dùng mặt ngọt, giống như đang dỗ hài tử mà dỗ Cách Lỗ Khắc.

Cách Lỗ Khắc hoài nghi nhìn Hải Ân Tư, tên giáo hoạt này lời nói không đáng tin! Hắn đã mắc mưu một lần, sẽ không có lần thứ hai đâu!

Hừ! Cách Lỗ Khắc không phục ngoảnh đầu qua một bên, biểu tình giống như sẵn sàng hi sinh, càng làm Hải Ân Tư buồn cười.

“Ta cũng không muốn gạt người, dù sao người cũng đang nằm trong tay ta rồi, ta cần gì phải gạt người nữa. Về sau thời gian còn rất dài, người từ từ sẽ hiểu được.” Hải Ân Tư tính toán đi nhân ngư đảo một chuyến, giao dịch với tộc trưởng, cậu phải lấy được một viên hải hồng châu, như vậy có thể mang Cách Lỗ Khắc quay về bộ lạc Phỉ Tư Thắc, thật sự là kế hoạch hoàn mỹ a!

Cách Lỗ Khắc không hề hay biết chút gì, cứ như vậy bị Hải Ân Tư tự định đoạt số phận của mình, có nên đồng tình với hắn một chút không a?

69. Chương 69

Mùa hạ đã sắp kết thúc, sắp tới vụ mùa thu hoạch, Gia Á cũng nên quay về bộ lạc Phỉ Tư Thắc. Sophie cùng Bằng Đốn ở bộ lạc Ba Tái Tư rất tốt, ước định mùa hè sang năm sẽ gặp lại Gia Á. Hải Ân Tư đi nhân ngư đảo một chuyến, tóm lại không biết dùng điều kiện gì chiếm được sự đồng ý từ bộ tộc nhân ngư, mang Cách Lỗ Khắc đi còn có hải hồng châu, Cách Lỗ Khắc không thể cự tuyệt bị đóng gói mang đi. Trước khi đi, Hải Ân Tư rất cuộc thiện tâm để Sophie và Cách Lỗ Khắc gặp mặt một lần.

Cách Lỗ Khắc bị Hải Ân Tư khiên trên vai, một đường không ngừng giẫy dụa tiến vào nhà Bằng Đốn, Bằng Đốn cùng Sophie liếc mắt nhìn nhau, tình huống gì đây?

Không cần nói cũng biết khi Sophie nhìn thấy Cách Lỗ Khắc có bao nhiêu kinh ngạc, người này cứ nhiên lại lên bờ, Cách Lỗ Khắc, người luôn xem sức mạnh là quan trọng nhất lại bỏ mặc tất cả chạy lên bờ! Hơn nữa thật ra mà nói, Sophie cũng không nhớ lại được nhiều chuyện lắm, cho nên đối với chuyện lên trốn khỏi kết giới vẫn còn cảm thấy áy náy với Cách Lỗ Khắc rất nhiều, dù sao một nhân ngư tự tiện một mình rời khỏi đại dương là trái với tộc quy.

“Thối tiểu quỷ chết tiệt!” Tiến vào trong nước, Cách Lỗ Khắc liền rống to với Hải Ân Tư. Lập tức hai tay bị đối phương bắt chéo ra sau lưng, đánh mông.

“Không được thô lỗ!” Hải Ân Tư bộ dáng người giám hộ của Cách Lỗ Khắc.

“Ta nhất định sẽ giết người! Người chờ đó!” Sợi tóc rực lửa của Cách Lỗ Khắc phiêu tán, hai tròng mắt lộ ra lửa giận, nắm tay bùm bùm đánh lên người Hải Ân Tư. Trái lại bộ dáng Hải Ân Tư không hề đau đớn chút nào, dù sao lực đạo của Cách Lỗ Khắc hiện tại không khác đang mát xa cậu là bao.

Sophie ho khan một tiếng.

“Cách Lỗ Khắc, đã lâu không thấy.” Sophie thực xấu hổ.

Cách Lỗ Khắc nhìn Sophie được Bàn Đốn ôm trong lòng, bàn tay siết chặt, móng tay đâm sâu vào da thịt. Tầm mắt dời xuống vết sẹo trên đùi Sophie, hơi hơi cúi đầu, âm thanh bé xíu.

“Sophie, người có khỏe không.....” Bộ dáng của Sophie hiện tại thực hạnh phúc, ngay cả khóe môi cũng mang theo ý cười thần nhiên, quả nhiên cùng người khác ở cùng một chỗ so với hẳn tốt hơn nhiều lắm phải không.....kỳ thật Cách Lỗ Khắc gần đây suy nghĩ rất cẩn thận, cảm giác hẳn dành cho Sophie, tựa hồ là tình lữ nhưng thực tế thì không phải, giống như lời Hải Ân Tư, hẳn rất tịch mịch. Đồng loại sợ hẳn, dị tộc cũng sợ hẳn, người đứng trên cao không chịu nổi tịch mịch, hẳn chỉ muốn có một người đồng bạn có thể ngồi ăn chung mà thôi. Sophie xuất hiện thật đúng lúc, tình cảm hẳn đối với Sophie như hải tử thích thú một món đồ chơi, khát vọng độc chiếm, vì có cậu làm bạn mà hân hoan, nhưng đây cũng không phải là tình cảm chân chính.

Bởi vì hẳn là nguyên nhân khiến Sophie gặp nhiều phiền toái, hẳn đã hiểu ra, dù thế nào đi nữa Sophie cũng là đồng bạn của hẳn, là người hẳn quan tâm nhất.

“Tốt lắm.” Sophie nắm tay Bàn Đốn trả lời, cậu cảm thấy tình tình Cách Lỗ Khắc dường như trở nên tốt hơn.

“Cách Lỗ Khắc, thật sự xin lỗi, ta đã tự mình lên bờ, nhưng ta không có cách nào bỏ Bàn Đốn, anh ấy sở dĩ có thể tiến vào nhân ngư giới cũng vì ta dung túng, xin người tha thứ cho ta.” Cách Lỗ Khắc dù sao cũng là đồng bạn của Sophie suốt mười mấy năm qua, đối với Bàn Đốn phi thường tàn nhẫn nhưng hẳn đối với Sophie thực sự rất tốt.

“Không có gì tha thứ hay không tha thứ cả, người hoàn toàn có lý do để hận ta.” Cách Lỗ Khắc quay đầu đi.

“Người không phải vẫn luôn muốn biết vì sao mình lại biến thành nhân ngư sao? Ta hiện tại nói cho người.” Cách Lỗ Khắc đã biết tộc nhân ngư đã từ bỏ hẳn, Hải Ân Tư cưỡng bức, dụ dỗ hẳn đi đâu cũng mặc kệ, dù sao hẳn bây giờ cũng không có gì để mất, dứt khoát thành thật với nhau đi.

“Lúc trước người tới Đông Hải để tìm đảo nhân ngư, ta gặp người chính là lúc này, nhưng ta không phải muốn giúp người. Người gặp sóng thần, cơ thể chìm vào đáy biển, ta lấy linh hồn người về. Ta thường xuyên nói chuyện phiếm với người, nghe người kể bởi vì có người yêu thích vì thế mới đi tìm một cơ thể, ta chính là không thích con người các người suốt ngày nói yêu thích gì đó, ta muốn chứng minh người kỳ thật không chịu nổi một kích vì thế liền biến người thành nhân ngư. Bởi vì nhân ngư không có cảm tình, vì thế tất cả trí nhớ của người sẽ bị phong ấn, chỉ đơn giản như vậy.” Cách Lỗ Khắc không biết chính mình có thể có cơ hội gặp Sophie lần nữa hay không, tuy rằng lúc đầu hẳn không đối tốt với Sophie nhưng lúc sau cũng xem là người một nhà, trừ bỏ việc sát hại Bàn Đốn, hẳn cho tới giờ cũng chưa làm chuyện gì chân chính xúc phạm tới Sophie.

Hải Ân Tư cũng biết bầu bạn của mình trước kia có bao nhiêu hiềm khích.

“Sophie, Bàn Đốn thúc thúc, thật sự rất xin lỗi, Cách Lỗ Khắc nhà ta gây ra phiền toái cho hai người, ta về sau sẽ quản giáo hẳn thật tốt.” Hải Ân Tư vừa nói ra liền bị Cách Lỗ Khắc xem thường, ai muốn cậu ta quản giáo, xen vào chuyện của người khác!

Bàn Đốn kỳ thật căn bản là không nhận thức Cách Lỗ Khắc là ai, lúc bị tập kích Cách Lỗ Khắc không hề để lộ diện mục, về phần Sophie, anh cảm thấy Cách Lỗ Khắc làm những chuyện như vậy với tính tình của nhân ngư mà nói cũng có thể giải thích được, trước khi gặp Bàn Đốn hẳn cũng như vậy, người xông vào không gian nhân ngư không cần biết lý do sẽ giết. Ai đúng ai sai nói ra cũng không rõ được.

“Quên đi, Hải Ân Tư, người thật sự muốn đem Cách Lỗ Khắc về đại lục sao?” Sophie thực kinh ngạc.

“Ân, đây là hải hồng châu.” Hải Ân Tư đưa ra một viên châu đỏ rực như lửa.

“Để nó vào trong nước, nhân ngư có thể sinh sống không cần nước biển.”

Sophie rất hiểu tính cách của Cách Lỗ Khắc, xem hẳn như một người yếu đuối cần người khác bảo hộ không phải muốn mạng hẳn sao. Hải Ân Tư cưỡng chế đem Cách Lỗ Khắc giữ bên người chỉ có thể làm hẳn thêm

oán hận. Bất quá đây là chuyện nhà người khác, Sophie cũng quản không được, chúc Hải Ân Tư may mắn đi.

Gia Á bắt đầu lộ trình trở về, hang cá của Cách Lỗ Khắc bị đặt trên một cái xe đẩy được cự thú kéo đi, nhìn qua cửa sổ nhỏ có thể nhìn thấy cảnh sắc không ngừng lùi về phía sau, càng ngày càng xa lạ mãi đến khi hắn không còn nhận biết.

“Đừng suy nghĩ nhiều, ta nói rồi, chỉ cần người ngoan ngoãn, ta sẽ đối xử với người thật tốt.” Hải Ân Tư quần lấy mái tóc đỏ của Cách Lỗ Khắc nói.

Lời này lọt vào tai Cách Lỗ Khắc nghe rất quen, trước kia hắn cũng nói với Sophie như vậy.

“Người cảm thấy ta là món đồ chơi thú vị sao?” Cách Lỗ Khắc không thể không nghĩ vậy, bởi vì lúc trước hắn đã xem Sophie như vậy.

“Người nghĩ như vậy cũng được, ta thích người.” Hải Ân Tư kiên trì nói.

Cách Lỗ Khắc lắc đầu, không phải, thích không phải bộ dáng kia. Cách Lỗ Khắc đột nhiên nhớ lại rất nhiều năm trước, hắn nặn Sophie một cơ thể nhỏ bằng thủy tinh, hai người họ gặp Bàng Đốn trong biển sâu, hắn muốn giết anh, để anh ở cùng với Sophie, chính là Sophie không muốn. Bởi vì Sophie thích Bàng Đốn nên cậu mới buông tha anh.....

Chính là Hải Ân Tư thì sao? Nói là thích hắn nhưng luôn làm những việc tổn thương hắn, thần tử kỳ thật cũng là một người không có cảm tình đi, kỳ thật hai người bọn họ đều không có cảm tình, bởi vì tịch mịch mới tìm cho mình một người mình cảm thấy thú vị, để mình giống như những người khác, chính là như vậy mà thôi.

“Hóa ra đều giống nhau.” Cách Lỗ Khắc thở ra mớ bọt khí, nói một câu Hải Ân Tư nghe không hiểu.

Về phần Hải Ân Tư rốt cuộc có phải như vậy không? Ai biết được, Hải Ân Tư và Cách Lỗ Khắc đều là người lãnh khốc, Hải Ân Tư mới mười sáu tuổi nên vẫn có rất nhiều chuyện không hiểu. Có lẽ rất nhiều năm về sau cậu mới có thể suy nghĩ cẩn thận chính mình rốt cuộc vì sao lại cố chấp với Cách Lỗ Khắc như vậy, nhưng đó là cái gì cũng không còn quan trọng, bởi vì Hải Ân Tư biết mình muốn hắn, như vậy đã đủ rồi.

Trải qua rất nhiều tháng, trong một buổi chiều tà tràn ngập ánh tà dương, Cách Lỗ Khắc nhìn thấy một khoảng đại địa rộng lớn, từ con đường nhỏ trên đỉnh núi nhìn xuống, một bộ lạc khổng lồ ập vào mi mắt, vô số phòng nhỏ phân bố rậm rạp, tộc nhân đông đúc không ngừng lui tới, còn có ruộng lúa chín vàng lay động theo gió. Cây cối trong rừng cao hơn mười trượng, cự thú qua lại không ngớt giữa một mảnh xanh rì, Cách Lỗ Khắc giật mình, theo bản năng lùi về phía sau, nơi này không phải thế giới của hắn, hắn vĩnh viễn không thể dung nhập nơi này.

Lui về phía sau bị Hải Ân Tư chặn lại, Cách Lỗ Khắc bị ôm vào trong lòng ngực.

“Nơi này là nhà của ta, cũng sẽ trở thành nhà của ngươi.” Hải Ân Tư khẽ mỉm cười, một ngày nào đó, có lẽ còn rất lâu, bất quá đó là chuyện xưa khác.

70. Chương 70: Phiên Ngoại - Một – Quyết Đấu

Chúng ta từng nói qua, mọi người trong bộ lạc Ba Tái Tư đối xử với Sophie rất tốt, thường xuyên tụ tập trước cửa nhà Bàng Đốn, nhìn ngắm sinh vật có chiếc đuôi cá kỳ lạ. Trong đó, Kỳ Nhĩ Á là người đáng nhắc tới nhất, người này không giống đại đa số mọi người trong bộ lạc, cậu chỉ muốn nhìn xem sinh vật đã mê hoặc Bàng Đốn rốt cuộc có bộ dáng gì mà thôi!

Kỳ Nhĩ Á này đương nhiên là đệ nhất mỹ nhân của bộ lạc Ba Tái Tư, đối với đệ nhất dũng sĩ vô cùng cố chấp. Từ rất lâu trước kia đã thích Bàng Đốn, lúc anh làm tộc trưởng phi thường dũng mãnh thiện chiến, sức chiến đấu và tốc độ của anh trước giờ chưa từng có lỗ đạt nào có thể đuổi kịp hay vượt qua. Kỳ Nhĩ

Á có nghe qua chuyện xưa của Bàng Đồn, đương nhiên cũng biết Sophie. Vài năm trước khi Bàng Đồn trở về thăm bộ lạc, Kỳ Nhĩ Á từng thổ lộ với anh. Chẳng qua Bàng Đồn lúc này trong lòng chỉ có một mình Sophie, vì thế kiên quyết cự tuyệt.

Cũng vì việc này mà đệ nhất mỹ nhân Kỳ Nhĩ Á bị tổn thương lòng tự trọng, từ đó về sau liền ghen ghét Sophie chưa từng gặp mặt kia. Tuy rằng tộc trưởng đương nhiệm một mực theo đuổi cậu chính là hành động của Kỳ Nhĩ Á dường như phát điên, nhất nhất quyết tâm phải theo đuổi Bàng Đồn!

Sau này Bàng Đồn trở lại còn mang theo một nhân ngư, đây chắc hẳn là Sophie trong truyền thuyết. Kỳ Nhĩ Á sẽ chịu buông tay sao? Đương nhiên không, cậu chính là đệ nhất mỹ nhân trong bộ lạc, nếu bị một nhân ngư đánh bại, mặt mũi cậu còn để đi đâu.

Sophie du ngoạn trong một dòng suối nhỏ, bên cạnh có một con Mã Khắc Đa thật lớn hộ tống, tất cả các sinh vật khác đều nhường bộ lui binh. Tuy rằng Sophie hiện tại không còn năng lực nhưng cảnh giác vẫn còn, khảm đặc trốn trong bụi cỏ kia cậu đã chú ý khá lâu.

Kỳ Nhĩ Á cố lấy hết dũng khí đi tới, ngửa đầu vô cùng kiêu ngạo, khinh bỉ nhìn sinh vật đang lóe sáng này, cậu tuyệt đối không thừa nhận đối phương xinh đẹp hơn mình!

Sophie trôi lên mặt nước, giọt nước trong suốt tí tách nhiều từ mái tóc dài mượt xuống dòng nước, rực rỡ dưới ánh mặt trời.

“Người chính là Sophie phải không?” Kỳ Nhĩ Á hỏi.

“Thoạt nhìn cũng không có gì đặc biệt, ta gọi là Kỳ Nhĩ Á, là đệ nhất mỹ nhân của bộ lạc Ba Tái Tư! Đệ nhất!” Kỳ Nhĩ Á cường điệu lặp lại từ đệ nhất.

Sophie bắt đầu gật đầu, tỏ vẻ có nghe qua, nghe nói người này suốt ngày quẩn quít lấy Bàng Đồn.

“Ta muốn quyết đấu với người, vì quyền sở hữu Bàng Đồn.” Kỳ Nhĩ Á đã suy nghĩ rất nhiều, cậu phải để Sophie biết khó mà lui, quay về Đông Hải của cậu, lên bờ quyến rũ lỗ đạt làm cái gì!

Quyết đấu? Sophie không khỏi bật cười, quyết đấu cái gì? Bàng Đồn vốn là của cậu, cậu cần gì phải quyết đấu với một khảm đặc cơ chứ?

“Ta muốn quyết đấu may với người! Người nhất định không biết làm quần áo đi, thấy nhân ngư các người suốt ngày để lỏa thân mình, khó coi chết được.” Kỳ Nhĩ Á là một cao thủ may, Sophie nhất định không bằng cậu.

Muốn quyết đấu may sao? Sophie nghĩ nghĩ, cũng thú vị, dù sao gần đây cậu cũng khá nhàn rồi. Được, Sophie gật gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

“Một khi đã như vậy, chúng ta sẽ đặt ra một quy định. Người và ta làm một kiện quần áo, cho người trong tộc định đoạt, ai làm đẹp hơn người đó thắng, thế nào?” Kỳ Nhĩ Á hưng phấn nói, cậu thắng là cái chắc rồi.

Đồng ý, Sophie gật đầu lần thứ hai, Kỳ Nhĩ Á có phải cao hứng quá sớm không a, nhân ngư không mặc quần áo bởi vì không cần thiết, nửa người dưới là đuôi, mặc đồ vào lại càng rườm rà hơn thôi.

Bàng Đồn nghe thấy Sophie đáp ứng cùng Kỳ Nhĩ Á quyết đấu, còn tưởng rằng muốn đi đánh nhau liền vội vàng chạy về nhà, hỏi ra mới biết là quyết đấu may quần áo.

Sophie thông minh khéo tay mọi người đều biết, phi cơ đại pháo còn có thể làm ra, huống chi chỉ là một kiện quần áo.

Kết quả không hề nghi ngờ, Sophie thắng, Kỳ Nhĩ Á tức giận đến giậm chân, cái này không chỉ liên quan đến tự tôn của đệ nhất mỹ nhân, ngay cả khéo tay cũng không bằng. Vì thế thở phì phì chạy tới nhà Sophie, lần thứ hai yêu cầu quyết đấu, lần này chủ đề là nấu nướng, Sophie vẫn đáp ứng. Vì thế kết quả vẫn không thay đổi, trù nghệ của Kỳ Nhĩ Á cũng đứng sau người ta. Kỳ Nhĩ Á không ngừng cố gắng, tiếp tục chạy tới nhà Sophie yêu cầu quyết đấu. Lần này ngay cả Bàng Đồn khuyên can cũng không được, ai dám cản cậu thì phải chết!

Vì thế hai người trong tương lai không ngừng quyết đấu, quyết đấu, sau đó lại quyết đấu, ngay cả Kỳ Nhĩ Á sau này cũng không nhớ lý do mình đi tìm Sophie quyết đấu. Mãi đến sau này cậu gả cho tộc trưởng đương nhiệm, vẫn không ngừng quyết đấu với Sophie, dù sao cậu chính là muốn quyết đấu với Sophie!

71. Chương 72: Phiên Ngoại – Hai – Một Ngày Bộ Lạc Tát Đức Ở Phỉ Tư Thắc

Rất nhiều năm trước, Lạc Khả cầm đầu bộ lạc Tát Đức theo chân thần tử, ly khai Dạ Chi vực tới sinh sống ở bộ lạc Phỉ Tư Thắc. Dân cư bộ lạc Tát Đức rất đông đúc, lều trại trong bộ lạc Phỉ Tư Thắc tạm thời không đủ dùng, Gia Á liền nghĩ tới một biện pháp, chính là đem tất cả tộc nhân của bộ lạc Tát Đức xếp vào nhà các lỗ đạt độc thân.

Lạc Khả cũng bởi vì không muốn ở trong nhà một người xa lạ, nhưng lại không có biện pháp khác, vì thế đã chọn một người đã từng tiếp xúc, nhà Á Sắt. Á Sắt là lỗ đạt độc thân không thể nghi ngờ, anh vẫn còn độc thân nguyên nhân vô cùng đơn giản, anh cảm thấy khảm đặc quá yếu ớt, anh thích cường hãn một chút, nhưng Gia Á có đủ cường hãn đã bị Tắc Vạn nhắm trước.

Á Sắt gõ cửa, thật là, muốn vào nhà mình lại còn phải gõ cửa. Đợi nửa ngày, bên trong không đáp lại, Á Sắt nghi hoặc đẩy cửa ra, hình ảnh Lạc Khả đang ngồi thiền đập vào mắt anh.

“Ăn sáng.” Á Sắt nhìn Lạc Khả ngồi đối diện trên giường.

“Người quấy rầy sự tập trung của ta.” Lạc Khả không vui mở to mắt.

“Vậy người tiếp tục ngồi thiền đi, ta sẽ không chờ cơm cho người.” Á Sắt cười hì hì nói, nói xong liền quay người đi.

“Người.” Lạc Khả cuồng cuồng, cậu biết Á Sắt nói không lưu thì nhất định sẽ không lưu, những lần trước đều là như vậy.

“Người từ từ a.” Lạc Khả đối có chút gấp gáp, mang giày vào chạy tới. Cậu đường đường là tộc trưởng của bộ lạc Tát Đức, thế nhưng lại vì miếng cơm mà phải khom lưng, quả thực là bi thương a.

“Đồ ăn cho người, thịt là của ta.” Trên bàn cơm phân biệt rõ ràng, một bên toàn bộ là rau quả, một bên toàn là thịt.

“Người ngênh ngang ăn thịt trước mặt ta như vậy, ta sao nuốt trôi.” Lạc Khả hoàn toàn không thể tiếp nhận thói quen ẩm thực của đối phương, nhìn thấy là khó chịu.

“Ta còn chưa nói nhìn thấy người ăn mớ lá cây kia là mất hết cả khẩu vị.” Á Sắt không đồng ý nhún nhún vai.

“Có thì cứ ăn đi, hiện tại là ta dưỡng người, biết không?”

“Hừ.” Lạc Khả ngồi xuống, làm bộ như đối phương không hề tồn tại bắt đầu ăn cơm, hai người này có vẻ hoàn toàn không thích hợp ở chung.

Xong bữa sáng, Á Sắt cùng các lỗ đạt khác ra ngoài săn thú, Lạc Khả ngồi trong nhà suy nghĩ, cậu không thể cứ dựa vào Á Sắt như vậy, giống như mình phải lệ thuộc vào đối phương, ngay cả ăn cơm cũng phải xem sắc mặt Á Sắt, cuộc sống thế này quả thực không chấp nhận được. Lạc Khả quyết định ra ngoài lao động, dùng hai tay mình tự kiếm thức ăn.

Quyết định xong, không hề biết rừng rậm có bao nhiêu nguy hiểm, Lạc Khả sau lưng mọi người một mình ra ngoài. Đi bộ trong rừng mưa sum xuê, bốn phía là tiếng côn trùng kêu vang không dứt, thời tiết tốt lắm, chính là cậu phải đi đâu tìm thức ăn a? Số rau dại Á Sắt tìm tới cậu chưa từng nhìn thấy, sao hái được a? Hoa quả thì có trên cây gì a? Lạc Khả ngược đầu nhìn đám cây cối xa lạ có chút buồn bực.

Có lẽ có thể xin giúp đỡ từ những tiểu động vật đáng yêu, tộc nhân của bộ lạc Tát Đức đều có khả năng tương thông với sinh linh, Lạc Khả bắt đầu tìm kiếm con thỏ và sói sinh vật linh tinh trong rừng, chính là chỉ nhìn thấy những quái vật to lớn, trốn còn không kịp, Lạc Khả sao dám chạy qua tiếp xúc a.

Đột nhiên trước mắt Lạc Khả xuất hiện một sinh vật giống như con cẩu, Lạc Khả cảm nhận đối phương hẳn là không có ác ý, vì thế cố lấy dũng khí đi qua.

“Xin chào, ta gọi là Lạc Khả.” Lạc Khả thử câu thông với đối phương.

Con mạc nhĩ ác lang bị tụt lại phía sau đàn quay đầu lại, trước mắt là một khảm đặc, nó đang tìm bầy đàn của mình, khảm đặc này lại dám chạy tới nói chuyện với nó, kỳ quái nhất chính là nó phát hiện ra nó lại có thể hiểu được.

“Ta đang tìm thức ăn và hoa quả, xin hỏi, người có biết chúng ở nơi nào không?” Lạc Khả hỏi.

Please, vấn đề này đi mà dám cây cỏ đi, hỏi nó sao nó biết chứ! Con mạc nhĩ ác lang này vừa mới ăn no nên tạm thời lười công kích khảm đặc, hơn nữa mạc nhĩ ác lang cũng không thích đối địch với lỗ đạt.

“Ai, sự tình là như vậy.” Lạc Khả bắt đầu thao thao bất tuyệt oán hận. Dem chuyện Á Sắt làm người ta nghe đến oán hận, quả thực giống như ác bá, mạc nhĩ ác lang vừa nghe xong một đầu đầy hắc tuyến.

“Vì thế ta mới ra đây, ta nhất định phải dùng năng lực của mình nuôi sống mình, không thể để anh ta xem thường a!” Lạc Khả kể tội đến thỏa mãn, mạc nhĩ ác lang đi vòng quanh người cậu, náo loạn hết nửa ngày hóa ra khảm đặc này là từ Dạ Chi vực tới, là một tên nhà quê ngay cả nó là động vật ăn thịt cũng không biết, tầm tắc, thật đáng thương.

“Người giúp ta được không?” Lạc Khả hỏi.

Mạc nhĩ ác lang suy nghĩ một chút, nghe khảm đặc này hình dung, lỗ đạt tên Á Sắt kia hẳn là lỗ đạt có hình dạng là cừu vĩ hồ, sinh vật cường hãn như vậy nó không thể trêu vào, nếu ăn thịt khảm đặc này nhất định sẽ bị báo thù đi.

Vậy vậy cái đuôi, ý bảo Lạc Khả đi với nó, tới những nơi có nhiều cây cỏ tụ tập có lẽ Lạc Khả sẽ tìm được thứ gì đó. Lạc Khả lần đầu tiên ra thế giới bên ngoài thành công câu thông với động vật, hơn nữa còn được trợ giúp, tâm tình thực vui vẻ, cười tùm tùm đi theo phía sau mạc nhĩ ác lang.

Dọc theo con sông đi tới là một bình nguyên bát ngát, thực vật, cây cỏ, động vật sinh sống tràn ngập. Lạc Khả vẫn tiếp tục đi theo sau mạc nhĩ ác lang, phát hiện tất cả sinh vật nhìn thấy bọn họ đều nhượng bộ lui binh.

“Người rất đáng sợ sao? Hay là bộ dạng ta thực đáng sợ?” Lạc Khả không hiểu rõ lắm, giống cẩu này ở chung rất tốt a.

Kia là bởi vì người là đồ nhà quê! Mạc nhĩ ác lang oán thầm.

“Di, người bị thương sao?” Lạc Khả quan sát trên bộ lông rám nắng của đối phương có một vết đỏ sẫm.

Mạc nhĩ ác lang trên bụng có vết thương bị cào, đây là lần trước chiến đấu lưu lại, vẫn còn chưa lành hẳn.

Lạc Khả ngồi xổm xuống, hai tay phát ra ánh sáng trắng nhè nhẹ xẹt qua miệng vết thương, mạc nhĩ ác lang đột nhiên cảm thấy tốt hơn nhiều, miệng vết thương lại chậm rãi biến mất, năng lực của khảm đặc này thật thần kỳ a!

“Cám ơn người.” Mạc nhĩ ác lang phát ra âm thanh, không biết đối phương nghe có hiểu không.

“Không cần cảm ơn.” Lạc Khả kết giao được bằng hữu vô cùng vui vẻ.

Vận khí của Lạc Khả tốt lắm, ngày đầu tiên ra ngoài gặp phải một con lang ăn no, đối phương dẫn cậu đi tới một nơi có rất nhiều thực vật cây cỏ, nhóm động vật nói cho cậu biết cái nào có thể ăn, cái nào không thể ăn, Lạc Khả thu thập được một ba lô đầy, sau đó mạc nhĩ ác lang hộ tống cậu quay về bộ lạc Phỉ Tư Thắc, cách không xa nhìn thấy Á Sắt cũng cùng lúc trở về.

“Cám ơn người trợ giúp, người thật sự là một động vật tốt.” Lạc Khả sờ sờ đầu mạc nhĩ ác lang làm biểu tình của nó vô cùng bất đắc dĩ.

“Về sau đừng chạy loạn, rừng rậm rất nguy hiểm.” Mạc nhĩ ác lang dặn dò một câu liền xoay người đi.

Á Sắt nhìn thấy tình cảnh trước mắt, kinh ngạc đến đau đầu, người kia? Lần này đổi thành Lạc Khả ghênh ngang đi qua trước mặt Á Sắt, vừa nhắc cầm kiêu ngạo nhìn anh.

“Hừ!” Lạc Khả hừ một tiếng, có gì đặc biệt chứ, tự cậu cũng có thể nuôi sống mình.

Á Sắt đỏ khốc đỏ cười, đây là tình huống gì a?

“Sao ngươi lại một mình chạy ra ngoài?” Á Sắt ngấm lại cảm thấy thực đáng sợ.

“Miễn cho ngươi hờ ra lại nói ta ăn nhờ, hôm nay ta nhận thức rất nhiều bằng hữu, về sau không cần dựa vào ngươi cũng có thể sống được.” Lạc Khả rất có cốt khí nói.

Á Sắt chớp chớp mắt, này, có chút thú vị.....

“Này, ta hình như không có nói ta để ý ngươi ăn nhờ đi.” Á Sắt cũng đi theo, anh để ý người trong bộ lạc Tát Đức luôn bày ra bộ dáng khinh bỉ lỗ đạt. Đường như bộ lạc Tát Đức xem lỗ đạt là một sinh vật thấp kém.

“Ngươi có, sáng nay ngươi nói, cái gì mà có thì ăn đi, còn nói bây giờ là ngươi dưỡng ta!” Lạc Khả thực để ý những lời này, dù sao cậu cũng là một tộc trưởng, không thể bị người khác xem thường.

“Vậy được rồi, ta giải thích.” Á Sắt nhượng bộ.

“Cùng khảm đặc phân cao thấp không phải lỗ đạt tốt, là ta vui vẻ dưỡng ngươi, như vậy có thể đi.” Á Sắt bắt đầu dĩ nhiên nói.

“Ai muốn ngươi dưỡng a!” Sự tình hôm nay làm Lạc Khả tin tưởng, tuy rằng hoàn cảnh bất đồng nhưng tộc nhân của thần tộc vẫn có thể dựa vào chính mình để sinh tồn.

“Được rồi được rồi, ngươi không cần ta dưỡng, chính là sau này ra ngoài phải báo cho mọi người một tiếng, miễn cho tộc nhân lo lắng. Này, có thể đi?” Á Sắt lần thứ hai nhượng bộ.

“Có thể.” Lạc Khả đáp ứng.

Á Sắt nhẹ nhàng thở ra, xem ra chính mình về sau lại có thêm phiền phức. Sau đó, cứ khoảng ba hay năm ngày Lạc Khả sẽ ra ngoài một lần, đương nhiên trước đó sẽ báo cho mọi người một tiếng. Vì thế Á Sắt trở nên thật bận rộn, anh phải lên đi theo phía sau hộ tống, Lạc Khả muốn đi hướng nào anh phải chạy tới trước mở đường, chỉ chờ đợi đám sinh vật ôn thuận đáng yêu, còn lại đuổi sạch số sinh vật nguy hiểm, còn cảnh đám đám sinh vật trí năng phải giữ bí mật, việc này không thể để Lạc Khả có tự trọng cao ngất kia biết được, vì thế Á Sắt thật sự rất bận rộn bận rộn.....

“Sinh vật ngoại giới thật sự tốt quá.” Lạc Khả lần thứ hai xúc động.

“Đúng vậy.....” Á Sắt trở mình xem thường, có thể không tốt được sao.

“Ta nghĩ, ta có lẽ nên dẫn tộc nhân bộ lạc Tát Đức tới một nơi phụ cận mở một chỗ ở mới.” Lạc Khả bắt đầu hướng về tương lai.

“Cái gì!” Á Sắt khổ ra mặt, anh sẽ bận đến chết mất.....

“Cái kia, chuyện mở nơi ở mới không cần gấp, ngươi chừng nào thì suy nghĩ chuyện hai ta a?”

“Chuyện hai ta gì?” Lạc Khả khó hiểu.

“Ta lần trước không phải nói với ngươi rồi sao, ngươi làm bầu bạn của ta đi.” Á Sắt đã nói qua vài lần, người trong bộ lạc ai cũng biết, nhưng diễn viên chính lại không nhớ được a.

“Ta là thần tộc, không thể có bầu bạn.” Lý do của Lạc Khả rất đơn giản.

“Cái gì, cái gì trong tộc ngươi A Thập, Lạp Á còn có Ni Phù, tóm lại là cả đồng người còn chưa đủ sao.” Á Sắt thực bị thương, vì sao người khác đều thông suốt, nhưng anh lại khó khăn như vậy a.

“A! Chuyện từ khi nào!” Lạc Khả vội đứng dậy, sao cậu không hề hay biết a!

“Ai u tố tông của ta ơi, người ta suốt ngày thân thiết trước mặt người, thế mà còn không phát hiện a.” Á Sắt hết chỗ nói rồi.

“Không được, ta phải đi ngăn cản bọn họ.” Lạc Khả vô cùng tức giận.

Á Sắt đỡ trán, không nhịn được lắc đầu, ôm lấy Lạc Khả đang chuẩn bị đi hỏi tội, nhanh nhẹn khiêng lên vai. Lại còn muốn đi quấy rầy vợ chồng người ta thân thiết, thật sự là ngoan cố.

“Gia Á nói đúng, loại người như người phải trực tiếp áp dụng hành động.” Á Sắt thì thào tự nói.

Bầu trời đêm vang vọng âm thanh thở hổn hển giận dữ của Lạc Khả.

“Này, Á Sắt, người làm gì vậy! Thả ta xuống!”

- ‘ ’ -Toàn Văn Hoàn - ‘ ’ -

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/di-the-chi-thu-nhan-bo-lac>